

Giới thiệu Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh

Nội Dung Truyện:

Edit: Lam Đình Dạ Huyền Tử Doanh Tiểu Ngưng Tử

Beta: Lam Đình

Số chương : 43 Chương 2 chương phiên ngoại

Thể Loại : Hiện đại, HE

Văn án

Lần đầu tiên gặp mặt , cô phá rối buổi xem mắt của anh , còn trước mặt mọi người dùng thanh âm dịu dàng gọi anh một tiếng :” Đại thúc.....”

Đáng chết ! Anh không phải chỉ lớn hơn cô một con giáp thôi sao? Chỗ nào là già ? Chỗ nào đã già rồi?

Lần thứ hai gặp mặt , cô đem bả vai của anh nhẹ nhàng quẹt ngã sau đó ánh mắt cong thành hình lưỡi liềm tinh nghịch nói :” Sau này cẩn thận xương cốt của anh đó.”

A ! Ai sẽ nghĩ một tiểu nha đầu cao không quá ngực anh lại là đai đen taekwondo?!

Lần thứ ba gặp mặt.....” Hiện tại , anh có còn già không ?” giọng nam gọi cảm , trầm thấp có chút khàn khàn nghe sao cũng thật mị hoặc , cô vô lực trả lời” Ừm.....không được .”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đi xem mắt

Thời gian trôi qua ,tại nơi để thưởng thức trà nổi tiếng nhất của công ty.

Bên trong phòng Platinum Vip, dưới ánh sáng mờ ảo , loáng thoáng có thể nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên tràng kỷ , thân hình cao lớn ngả ra phía sau , nhìn qua thì cả người giống như muốn lọt thỏm vào bên trong chiếc ghế .

Bên trong phòng có vẻ mơ hồ không nhìn rõ, người đàn ông kia có một đôi mắt đặc biệt sáng quắc thực so với chim ưng còn muốn sắc bén hơn vài phần .

Đứng trước cửa liền nhìn thấy trong bóng tối một đôi mắt lóe ra một loại ánh sáng xa xăm, Sở Tiểu Kiều lập tức có phản ứng cả người tóc gáy dựng thẳng ngược , phía sau lưng từng trận lạnh cả người , ánh mắt như vậy làm cô bỗng nhớ đến một chương trình thể giới động vật từng được trình chiếu trên TV nói về thể giới của loài sói , thời điểm chúng đánh về phía con mồi chính là cũng phát ra ánh mắt như vậy.

Cuối cùng chứng minh được người đàn ông kia quả thật là một con sói , lại không mất chút công sức nào mà đem Sở Tiểu Kiều nuốt vào trong bụng .

Chẳng qua là ngay tại thời điểm này cô chính là không có biết đến điều đó.

Hít vào một hơi , Sở Tiểu Kiều cho rằng vì an toàn của chính mình mà suy nghĩ có lẽ nên đứng bên ngoài nói chuyện thì tốt hơn .

” Này, người kia , Vi Vi cô ấy bảo tôi đến nói cho anh , cô ấy xin lỗi , buổi hẹn hôm nay cô ấy không đến được.

Lời nói vừa dứt Sở Tiểu Kiều chưa kịp bỏ chạy , người đàn ông bên trong cúi đầu phát ra tiếng cười , như là một loại mê hoặc , bất giác Sở Tiểu Kiều đứng tại chỗ , một chút cũng không nhúc nhích .

Giọng nói trầm ấm, khàn khàn mang theo hương vị của người đàn ông trưởng thành nhưng sau đó lại cảm thấy gọi cảm cực điểm !

Sở Tiểu Kiều quên mất việc mình phải rời khỏi nơi này mà đi về phía bên trong và nhìn vào.

” Ha..Ha ” Trong bóng tối , người đàn ông hơi cong môi , hai cánh môi mỏng thoáng hợp lại cùng một chỗ vẽ nên một mặt cười, Sở Tiểu Kiều nhìn không rõ anh, nhưng anh lại có thể thấy rõ cô , ánh mắt nhử lại , bóng dáng nhỏ xinh của cô đứng ở cửa thoát nhìn quả thực giống như học sinh chưa tốt nghiệp trung học..

Trên gương mặt nhỏ gọn đầy sợ hãi, nhưng lại vẫn cố tỏ ra vẻ không sợ Thật sự là cô nhóc quật cường.

Thân hình anh có chút nghiêng về phía trước, sau đó lại hướng phía sau nằm trở về, bắt đầu dùng giọng nói thành thật cúi đầu nói: “Đi xem mắt cho tôi leo cây, kêu một tiểu nha đầu đến nói một câu xin lỗi là xong sao?”

Sở Tiểu Kiều lúc này nào bộ đã muốn dính vào nhau, trong bóng tối thanh âm của nam nhân kia thật dễ nghe, rất gọi cảm a!

Giống như một thủy thủ trên biển bị nữ yêu mê hoặc, thời điểm Sở Tiểu Kiều tỉnh táo lại thì chính mình vậy mà không ý thức đã tiêu sái bước vào bên trong!

Thậm chí, cô còn có thể cảm giác được người đối diện truyền đến một hơi thở nam nhân.

Âm thanh “Lạch cạch” đèn bên trong phòng bị người nào đó mở lên, ánh sáng bất ngờ làm Tiểu Kiều theo bản năng nhắm mắt lại, đợi cho đến khi thích ứng được hoàn cảnh cô mở to mắt, liền nhìn không được hợp vào một ngum khí lạnh!

Nam nhân ngồi đối diện cô, đến tột cùng phải dùng cái từ ngữ gì để hình dung?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cường hôn

Một mái tóc màu hạt dẻ, phần mái trước trán có một chút che khuất đôi mắt sắc bén của anh, dưới đôi lông mày đen rậm tựa như thanh kiếm tỏa ra một cỗ khí thế mạnh mẽ là một đôi mắt hẹp dài, hốc mắt thâm thúy, có lẽ chiếc mũi của anh cũng được qua tay thượng đế khắc họa một cách sắc sảo mà không kém phần kiên quyết làm cho người khác phải bội phục vài phần, hai cánh môi mỏng hơi hơi cong lên trên tạo thành một vòng cung, không thể coi là rất lớn nhưng cũng thực hoàn mỹ, hoàn mỹ đến làm cho người ta nhìn không ra một chút tỳ vết nào, quai hàm cũng tỏa ra một loại cảm giác cương nghị, tiềm ẩn mùi vị một người đàn ông bá đạo. Sở Tiểu Kiều đột nhiên có chút ngây dại, thậm chí là hoàn toàn rơi vào trong mộng.

Này này này này Trước mắt cô chính là lão già quê mùa mà Vi Vi thường lớn tiếng nói trước mặt bạn bè à?! Sở Tiểu Kiều trong đầu lập tức nhảy ra ba chữ to đùng: không . biết . hàng[1]

[1] không có mắt nhìn hàng

Nghĩ đến Vi Vi suốt ngày âm ỉ kêu la một mực không chịu đến xem mắt, còn nói đối phương là một người đàn ông vừa xấu vừa già, cho nên lấy tư cách là bạn tốt của Vi Vi, cô không thể từ chối mới đến đây truyền đạt lại ý của Vi Vi —— Không nghĩ tới, chẳng những đối tượng không phải lão già quê mùa mà ngược lại còn là một cực phẩm nam nhân, cũng không biết về sau nếu Vi Vi biết được thì có hối hận hay không. Từ khi cô bước vào, tự chính mình liếc mắt một cái liền tựa hồ chính là kinh ngạc cùng sững sờ mà lại ngoài dự liệu, trên trường kỷ người nào đó nhũn chặt đôi mày kiếm

Này, đối với Phí Nặc Nam mà nói, quả thật đây chính là một loại khinh rẻ. Thử hỏi xem, anh bề ngoài hoàn mỹ xuất chúng còn có xét về gia thế cũng đủ cho người khác phải lưu luyến, người con gái nào thấy anh không phải xe xua như vịt thì cũng lập tức tự đem chính bản thân mình cùng anh lên giường.

Mười ngón tay thon dài đan vào nhau, Phí Nặc Nam nghĩ anh có phải hay không cần làm cái gì đó khiến cho cô nhóc trước mắt chú ý một chút?

Màu quang lấp lánh hơi khẽ động, tầm mắt dừng lại ở trên đôi môi nhỏ của cô, đường cong xinh xắn nhu mì thực là dụ hoặc người, phía trên hai cánh môi là một lớp sáng bóng, thoạt nhìn tròn nhắn giống như *thạch

[* thạch: rau câu]

Sở Tiểu Kiều còn đang suy nghĩ bộ dáng Vi Vi kia khi biết chính mình vậy mà cứ thế dễ vượt mặt một đại soái ca liền tự mình làm ra bộ dáng uất ức hận không thể đập đầu vào tường. Trước mắt đột nhiên tối sầm, một thứ gì đó tiến tới dán chặt vào đôi môi của cô.

Mềm mềm, ấm ấm. Cô rất nhanh đưa đầu lưỡi ra liếm liếm một chút thử xem là cái gì? Và cô hoàn toàn không biết rằng hành động này vô tình làm cho Phí Nặc Nam ngoài ý muốn cảm thấy được môi của cô có chút tương đối tốt, ý nghĩa gì đây?

Nguyên lai là anh lúc đầu chỉ là muốn hấp dẫn sự chú ý của cô nhưng môi của cô mềm mại độc nhất vô nhị giống như là hương vị ngọt ngào của kẹo, kêu gọi anh phải tiếp tục nếm thêm một chút nữa nữa, cố tình à? Cô ấy còn dám vươn đầu lưỡi ra hướng môi anh mà liếm.

Cơ hồ như cùng một thời điểm, con ngươi của Phí Nặc Nam sâu sắc mãnh liệt, bàn tay to của anh mạnh mẽ siết chặt cái gáy của Tiểu Kiều, anh quyết định làm theo ý nguyện của chính bản thân là tiếp tục hưởng thụ hương vị ngọt ngào kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đại thúc

Thời điểm hương vị của nam nhân kia truyền vào trong miệng, Sở Tiểu Kiều mới từ trong nghi hoặc tỉnh lại, đợi cho nhìn thấy gương mặt phóng đại kia đang rất gần trước mắt cô, nam nhân lông mi dài ở đáy mắt từ từ hạ xuống phác họa một đường đen tuyền, nhất thời cô bị dọa sợ tới mức gấp gấp đem Phí Nặc Nam chưa kịp phòng bị mà đẩy ra ngoài.

Sở Tiểu Kiều từng chút từng chút một dùng khăn tay hung hăng lau đi đôi môi bị người nào đó hôn, đôi mắt to có chút tức giận nhìn chằm chằm anh.

Khó trách Vi Vi lại nói, quả nhiên là một nam nhân hèn mọn, cho dù bề ngoài là bộ dáng soái ca nhưng cũng chỉ là một nam nhân đáng khinh!

Trong lòng phần hận suy nghĩ, Sở Tiểu Kiều sắp đem môi chính mình lau đến sắp rách: "Sắc lang, biến thái!"

Miệng bắt đầu lâu lâu, Sở Tiểu Kiều thấp giọng oán hận.

Phí Nặc Nam từ trong mỹ vị tỉnh lại, nghe được trong lời nói toàn bộ là lời trách mắng anh, nhú mày, nụ cười càng lúc càng sâu.

"Cô nhóc, em tên gì?"

Thanh âm trầm thấp bởi vì mới vừa được ăn "kẹo" nên nghe càng thêm tốt hơn.

Sở Tiểu Kiều vứt bỏ khăn tay tức giận nói: "Sở Tiểu Kiều. Tôi không phải là đối tượng xem mắt, muốn hôn thì cũng phải biết nhìn người một chút chứ!"

Phí Nặc Nam nhú mày, chiều cao còn không đến ngực anh, trên đầu vẫn tóc kiểu thịt viên trông thật đáng yêu, chiếc cặp tóc trái tim màu đỏ được kẹp cẩn thận bên trong mái tóc đen, đôi môi lúc trước khi hôn đỏ mọng nay lại càng trở nên sáng bóng hơn, cổ họng của anh có chút khê động.

"Nhóc con, em có biết hay không, thay thế người khác tới xem mắt có ý nghĩa là muốn gặp chuyện không may." Phí Nặc Nam một tay tùy ý để vào bên trong túi quần, một tay chỉnh lại chiếc cà- vạt trên cổ.

Sở Tiểu Kiều bắt đầu hồi tưởng lại, lúc đầu anh giống như báo săn cả người đều tản ra mùi vị nguy hiểm—— đang chờ đợi con mồi bị sa lưới.

"Nga, như vậy à." Sở Tiểu Kiều trả lời hỏi hột, sau đó ngũ quan lớn nhỏ trên gương mặt khả ái kia nhìn lại cùng một nơi, bộ dáng ghen ghét, chính là ánh mắt linh động đột nhiên lóe lên tia giảo hoạt, rất tiếc là vẫn không qua khỏi mắt của Phí Nặc Nam, chắc chắn, nguyên lai vẫn là con tiểu mèo hoang. Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngay sau đó Sở Tiểu Kiều đối với hắn bày ra bộ dáng cười thân thiện, tiếp đó dùng giọng ngọt ngào nhất, nhu thuận nhất mà nói: "Đại thúc——" Cô cố ý kéo dài thanh âm, dù đã đoán được cô có ý đồ xấu nhưng Phí Nặc Nam vẫn không tránh khỏi rơi vào tình trạng tứ chi đình chỉ làm việc [@LĐ : =) Hắc hắc ta bắt đầu chém gió rồi) mọi người mau đi lánh nạn =)]

Ngay tại thời điểm Nặc Nam còn đang đứng như trời trồng, dưới chân đột nhiên bộc phát ra một lực nho nhỏ, sau đó ai đó sau khi gây chuyện xong thì vất chân lên cổ hướng cửa chính mà bỏ chạy, một tiếng "lạch cạch" cánh cửa bị mở ra, trên hành lang truyền đến âm thanh vui sướng của Tiểu Kiều: "Đại thúc. không bao giờ gặp lại nữa ——"

Phí Nặc Nam sau khi phục hồi là tinh thần, trên môi dường như vẫn còn lưu lại hương vị kẹo ngọt ngào ấy. Đại thúc? Không bao giờ.... gặp lại?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Xxoo

Anh mỉm cười, người khiến anh cảm thấy hứng thú, đến nay chưa từng có người nào có thể trốn thoát.

Nhấn phím gọi cho thư ký, xưa nay mỗi một lệnh của Phí Nặc Nam cũng đủ để làm chấn động cả giới kinh doanh từ trên xuống dưới, nói một câu làm cho người ta mở rộng tầm mắt: Sở Tiểu Kiều, tôi muốn có toàn bộ thông tin về cô ấy.

Boom nổ, đầu dây bên kia thư ký đã chuẩn bị tốt tư thế ra chiến trường, sau khi nghe Phí Nặc Nam nói xong thì điện thoại cũng bị đánh rơi trên mặt đất.....

Cái kia, ai nói tôi biết có thật là mệnh lệnh của tổng tài không vậy?

Không phải xác nhập một công ty? Cũng không phải đập đổ một tập đoàn nào?

Ngày nào đó , thư ký của tổng tài công ty quốc tế đã đem cái tên Sở Tiểu Kiều khắc cốt ghi tâm

Thời tiết tháng tám còn có chút oi bức , bên trong khuôn viên, hoa quế lúc này đã nở rộ ,hương thơm kim quế nhẹ nhàng phảng phất khắp vườn ,cả con đường bây giờ đâu đâu cũng là nơi dừng chân của hoa quế , đi bộ trong ấy đã được thưởng thức cảnh đẹp lại vừa được hưởng thụ hương thơm mê người .

” Tiểu Kiều”

” Tiểu Kiều , cậu đừng tức giận nữa mà , tớ về sau không dám như vậy nữa.....”

” Tiểu Kiều”

Trên con đường , một cô gái trên đầu vấn tóc kiểu thịt viên trông rất đáng yêu ,mặt nổi giận đùng đùng vừa đi vừa giơ chân đá những viên đá trên đường tiêu sái đi phía trước .

Phía sau là một cô gái xinh đẹp thoát nhìn so với người phía trước trông có vẻ trưởng thành hơn , đang trưng ra bộ mặt lấy lòng cùng đáng thương .

Sở Tiểu Kiều hồi tưởng đến chính mình ngày hôm qua bị cái tên đàn ông hèn hạ kia hôn liền nghiêng rằng hận không thể bóp cổ chết tên kia, hai tay cánh tay mảnh khảnh chống nạnh mắt trừng to bắn thẳng về phía Vi Vi: ” Cậu còn gặt tớ nói là chỉ cần đi nói một câu xin lỗi là tốt rồi ! Ai ngờ

Sở Tiểu Kiều đang nói tới đây lập tức đình chỉ , bởi vì chính là nhìn thấy Vi Vi hai mắt lóe sáng nhìn cô , chờ mong từ trong miệng cô phun ra sự việc đi xem mắt ngày hôm qua rốt cùng đã xảy ra sự tình gì mà đột nhiên kêu cô đến trường học liền bộc phát cơn thịnh nộ như vậy a !

Phải biết rằng , Sở Tiểu Kiều tuyệt đối là loại người rất coi trọng nghĩa khí , chưa một lần tức giận như thế này .

Chính là như vậy nên Vi Vi mới tò mò đến cực điểm , Tiểu Kiều đó hôm nay bị làm sao vậy ??

Sở Tiểu Kiều im bặt , cô thế nào cũng không được ngu xuẩn lỗ miệng nói cho Vi Vi là cô bị cái lão già kia hôn nha!

Nếu nói cho Vi Vi biết thì cô dám bảo đảm không một giờ sau mọi người đều biết hết sự tình !

Vấn lại tóc trên đầu , Sở Tiểu Kiều hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn như đít khi nhìn qua so với khổ qua còn muốn nhiều hơn, cô tức giận ngồi một bên , Vi Vi nhìn thấy nàng liền nhích lại gần lấy lòng : “Tiểu Kiều , nói tớ nghe đi mà , không phải là đi từ chối thôi mà cậu làm thế nào mà phát hỏa lớn như vậy ? Chẳng lẽ” Vi Vi bất động thanh sắc hét chói tai ” Tiểu Kiều , có phải cậu bị cái nam nhân kia XXOO?! [@LĐ :Haha cái người đầu óc đen tối này ==) Nếu STK mà bị XXOO thì cô ấy đã về bóp chết người rồi ==) người còn sống ở đây mà nói nhảm sao ?::)]

Thanh âm lớn như vậy , câu chữ lại miễn cảm như vậy , vì thế người chung quanh bất kể ai nghe được đều quay đầu lại hướng bọn họ nhìn một chút.

Sau đó ,một thiếu nữ đầu vấn tóc thịt viên che mặt một mạch chạy điên cuồng thoát ra khỏi nơi đó.

Xấu hổ chết đi được ! Xấu hổ quá !!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ngày tận thế

Thời điểm Tiểu Kiều ” đâm đầu ” chạy về phòng ngủ thì trong đầu cô luôn vang vọng thanh âm kia của Vi Vi .

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy , Vi Vi nói to đến như vậy , không biết có hay không người quen của cô nghe được , nếu như bị họ nghe được.....%@\$%^*& , khuôn mặt này của cô có phải muốn từ bỏ hay không!!

[@LĐ: * rôi rít... rôi rít * xin lỗi xin lỗi đã làm phiền mọi người .* làm bầm * cái con thú điên này có cần phải gào to như vậy không .]

Hận không thể đem chính mình quán chặt vào trong chăn mà ngủ đông , Sở Tiểu Kiều trong đầu lúc này đột nhiên hăng hái nháy ra hình ảnh nam nhân kia đi tới , đem đôi môi anh ta dán vào môi cô , lông mi dài nhẹ nhàng hạ xuống , trên đôi môi áp kia còn thoang thoảng mùi vị thuốc lá

Sở Tiểu Kiều gào khóc trong chăn , điên rồi , cô nhất định là bị anh ta làm cho điên rồi mới có thể suy nghĩ nhiều như vậy !!!

Đúng , nhất định là như vậy!

Lúc cái đầu nhỏ nhắn của của Sở Tiểu Kiều bị chiếc chăn kia ôm kín thì cô mới chịu hé ra một chút gương mặt tròn tròn , mồm mỉm lúc bấy giờ đã đỏ rực hệt như là cây táo chín , không biết từ lúc nào cô bạn cùng phòng Tiểu Tinh đã ngồi cạnh giường cô và đang nhìn cô chăm chăm , Sở Tiểu Kiều ” A ” một tiếng tùy tay chụp một cái gối hướng đến Tiểu Tinh mà quăng :” Cậu muốn hù chết tớ à ?!”

Tiểu Tĩnh im lặng nhìn ngắm gương mặt của Sở Tiểu Kiều, sau đó ngửa mặt lên trời phẫn hận bất bình.” Ông trời sao thật bất công như vậy a!! Tại sao con nha đầu kia lại mang gương mặt trẻ con mãi vẫn không thấy già thế kia ??!”

Sở Tiểu Kiều như đã quen với con hăm của Tiểu Tĩnh, cô im lặng rời giường.

Bốn người các cô cùng chung một phòng, không biết hôm nay 2 nha đầu kia đã đi đến chỗ nào điên rồi, Tiểu Tĩnh đang đối diện với chiếc gương to, nhìn thấy chính mình trong gương là một gương mặt chừng chạc lộ rõ vẻ người lớn liền không ngừng trách móc cuộc đời, trong chốc lát lại xoay qua nguyên rủa Sở Tiểu Kiều, gương mặt non nớt kia thật đáng ghét vv..v..vv !

[@LĐ : * mặt tái xanh * Hãy nói cho ta biết trong căn phòng này còn có người nào đó bình thường đi TT__TT]

Người gặp qua mặt Sở Tiểu Kiều đều nghĩ lầm cô là học sinh trung học vv..v..vv, bởi vì gương mặt Tiểu Kiều trông non nớt, trong veo như nước, nếu theo lời nói của Tiểu Đình, Khuôn mặt của cô tuyệt đối “giết” cả già trẻ nam nữ, kỳ thật cô đã là sinh viên năm hai rồi, có điều tuổi vẫn còn nhỏ một chút, mới qua mười tám.

Cô cũng không cảm thấy dung mạo mình có gì đặc sắc cả.Sở Tiểu Kiều tiện nay cầm một cuốn tiểu thuyết và một ít đồ ăn vặt, cô theo thường lệ đi học tùy tiện tìm một bụi cỏ ngồi xuống, vừa xem tiểu thuyết vừa cực lực nhai đồ ăn.

Tiểu Tĩnh nhìn thấy dáng người gầy nhom từ phía sau của Tiểu Kiều, lại nhìn nhìn hai quả “cao ngất” phía trước. Tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi trách móc ông trời !

Giờ phút này, Phí Nặc Nam đang dự một cuộc họp quan trọng.

Những cổ đông lớn của Phí Thị ngồi hai bên, tầm mắt của mọi người toàn bộ đang tập trung nhìn về cùng một phía ——— nam nhân anh tuấn thất thần ngắm nghía cây bút máy trong tay, thân người hơi nghiêng sang một bên, đầu cúi thấp, đôi mắt sáng cũng bị vầng trán che khuất, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy trong ánh mắt anh có một tia sáng linh động, mà đôi môi của anh thế nhưng lại đang mỉm cười.

Thiên địa làm chứng, những cổ đông như bọn họ hằng năm có thể nhìn thấy sếp của họ mỉm cười là việc có thể đốt nhang mà cảm ơn trời. Vậy mà hôm nay đại boss lại mỉm cười rất nhiều lần, này..... nhóm cổ đông liếc nhìn nhau, đều cũng có chung một suy nghĩ Mặt trời mọc hướng Tây ? Hay bầu trời hạ hồng vũ ?

Chẳng lẽ.....là ngày tận thế ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp quý

Phí Nặc Nam cũng chưa ý thức được chính bản thân mình, ngón tay thon dài không tự chủ được mà giơ lên xoa nhẹ hai cánh môi, cái loại cảm giác này thực quả là làm cho người ta ngọt ngào đến chết màAnh bắt đầu có chút hoài niệm về nó.

Phí Nặc Nam là ai chứ ? Là người mà một khi đã muốn cái gì thì ngay lập tức sẽ hành động !

Chính vì thế, nửa giờ sau tổng giám đốc của Phí thị bỗng nhiên bỏ dở hết toàn bộ công việc .Như chỉ chờ anh yêu cầu, từ trong gara ,tài xế của Phí Nặc Nam đã xuất hiện.

Chiếc xe hơi sang trọng lướt nhanh trên con đường dài ,tức khắc liền hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh, Charen lái xe, phía sau Phí Mặc Nam cúi đầu chăm chú nhìn điện thoại.

Sở Tiểu Kiều, con gái chủ tịch Sở của công ty xây dựng Vĩnh Hoa, vài ngày trước vừa bước qua khỏi tuổi 18, sinh viên năm thứ hai của đại học A, chuyên ngành biểu diễn kịch.

Đây là những thông tin mà Vilian thu được về Sở Tiểu Kiều.

Phí Nặc Nam mỉm cười, cất chiếc di động vào bên trong túi áo, công ty xây dựng Vĩnh Hoa.....Có vẻ dễ dàng hơn mình tưởng.

” Đi đến công ty xây dựng Vĩnh Hoa.”

Charen nghe được thanh âm trầm thấp kia của Phí Nặc Nam lập tức đánh tay lái chạy về phía công ty Vĩnh Hoa.

Làm việc cho Phí Nặc nam, vĩnh viễn luôn phải tin tưởng một phương châm : Hoàn toàn dựa theo yêu cầu của anh mà làm, không cần thắc mắc, không cần nghi ngờ.

Đột nhiên một pho tượng đại phật đến công ty Vinh Hoa , làm chủ tịch Sở phải đích thân đón tiếp.

Tổng giám đốc tập đoàn thế giới Phí thị _ Phí Nặc Nam

Phí thị đứng đầu doanh nghiệp , kéo dài hơn mười lĩnh vực khác nhau, có thể nói, những người bước chân vào lĩnh vực này chỉ cần tổng tài của Phí thị phủ bụi cũng đủ để làm bọn họ run rẩy, bất quá Phí thị cảm thấy bọn họ không đủ tiền đồ để vuron tay không chế mà thôi.

Nói cách khác , nhẹ nhàng một chút , Phí thị chính là mạch máu của ngành kinh tế , bọn họ chẳng qua cũng chỉ là con tép , tất cả đều phụ thuộc ở Phí Nặc Nam mà xin cơm ăn.

Đại lão bản đến đây , đương nhiên họ phải đích thân nghênh đón.

Từ văn phòng của Sở Viễn Thanh nhìn xuống , nam nhân cao lớn khoác lên mình bộ âu phục cắt may tinh tế , ngay cả phía sau nhìn qua cũng rắn rỏi , thanh tú . Thời điểm nam nhân kia xoay người lại , gương mặt anh tuấn được tia nắng rọi vào trở nên thật nhu hòa , quai hàm cương nghị , độ cong thật hoàn mỹ!

” Phí tổng , Phí tổng ” Sở Viễn Thanh tiến lên bắt tay Phí Nặc Nam , khi ông chạm vào Phí Nặc Nam có chút kích động cùng khẩn trương không tránh khỏi.

Nặc Nam cũng không phải là người thân thiện gì , từng ở hội chợ Paris cũng có người tiến lên cùng anh bắt tay , đều bị cấp cho vẻ mặt thần nhiên cùng ánh mắt xem thường cho nên ông cũng không có hi vọng gì , chỉ là làm bộ đáng bắt tay cho có tượng trưng , nếu có bị từ chối thì cũng chẳng sao.

Chính là tại sao Phí Nặc Nam hôm nay sao lại cùng ông bắt tay !!

Biểu tình Sở Viễn Thanh đã có thể dùng bộ dạng gập quỳ để hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Vũ hội mặt nạ

Phí Nặc nam về mặt tự nhiên hướng đến phía sau liếc mắt một cái , Charen lập tức hiểu ý :” Sở tổng , đây là thư mời , chúng tôi muốn mời ngài đến tham gia buổi tiệc tối nay tại tư gia của Phí tổng.”

Đợi cho đến khi Phí Nặc Nam cùng Charen đã rời khỏi từ rất lâu Sở Viễn Thanh mới có thể phục hồi lại tinh thần .

Tiệc tối.....tư gia.....mời.....

Sở Viễn Thanh cảm tâm thiệp trên tay về mặt hứng khởi , tay cầm tấm thiệp giờ lên cao giống như cầm phải bàn ủi nóng.

Buổi tối , một chiếc xe thể thao chạy dọc theo con đường núi vây quanh , mục đích hướng đến chỗ đỉnh núi kia.

Sở Tiểu Kiều lái xe , Vi Vi ngồi bên cạnh cô liên tục trang điểm.

” Vi Vi , không cần trang điểm nữa , cậu đã rất đẹp rồi.”

Sở Tiểu Kiều rút cuộc chịu không nổi phải kêu rên một câu , cô gái này từ khi ngồi trên xe đã bắt đầu trang điểm không ngừng , cậu ấy tại sao lại để ý đến buổi tiệc này như vậy ?

Sở Tiểu Kiều bĩu môi , Phí Nặc Nam này không biết là thần thánh phương nào , lại có thể làm cho cha kích động như vậy lại nói cái cô gái nhỏ bên cạnh cô vẫn như cũ tiếp tục trang điểm , cô dòi tầm mắt chuyên tâm lái xe.

” Tiểu Kiều , cậu là trời sinh không cần trang điểm cũng tươi đẹp áp đảo hoa thơm cỏ lạ ” Vi Vi vừa nói vừa cẩn thận vẽ lại lông mày.” Hơn nữa cậu lại đối với quý công tử kia lại không hứng thú , tớ nghĩ tốt hơn hết lợi dụng thời điểm này chọn ỉnh một *Kim quy tế trông khá một chút !”

[* Kim quy tế : ở đây có ý nói là một triệu phú , người giàu có]

Kim quy tếSở Tiểu Kiều da mặt có chút co giật ,theo bản năng nghĩ đến đại thúc kia.....

” Vi Vi , tại sao cậu cứ phải làm cho chính mình chịu ủy khuất ?” Sở Tiểu Kiều hỏi , ” Tớ thấy cậu nên chọn một người đàn ông yêu cậu đó mới là sự lựa chọn đúng .”

Tay Vi Vi có chút run lên , trong mắt lúc nào cũng tràn ngập ý cười nay lại đột nhiên lóe lên một tia âm đạm nhưng Tiểu Kiều vẫn là không nhìn thấy được .

Tìm một nam nhân thật lòng với mình quả thực rất chính xác, nhưng mà, Tiểu Kiều à, có lẽ cậu vĩnh viễn không biết, lựa chọn chính xác nhất lại là lựa chọn mà chúng ta không thể với tới nổi.

Chiếc xe chạy dọc theo con đường, lúc dừng xe, Sở Tiểu Kiều và Vi Vi mới biết được, nguyên lai, nơi cử hành buổi tiệc được bày trí theo phong cách Châu Âu thời trung cổ, không khí toát lên vẻ lãng mạn cùng trang trọng.

Sở Tiểu Kiều cùng Vi Vi vừa xuất hiện, ánh đèn của camera không cần lúc nào cũng sáng.

Lầu hai, tám rèm trắng nơi cửa sổ theo gió mà vũ động, dưới ánh trăng linh động giống như tiên tử, bên cạnh cửa sổ, nam nhân cao lớn đang âm thầm quan sát phía dưới, nhìn thấy dưới lầu xuất hiện một thân ảnh nhỏ nhắn.

Khóe môi hơi cong lên, con người lóe lên một mảnh thâm trầm.

Nhóc con, chúng ta lại gặp nhau.

Thanh âm thanh thúy kia giống như vẫn còn vang vọng bên tai anh, Đại thúc không bao giờ..... gặp lại.....

Sở Tiểu Kiều cùng Vi Vi cũng không biết, buổi tiệc này lại là..... Vũ hội mặt nạ?!

Sở Tiểu Kiều nhận lấy chiếc mặt nạ màu lam từ bồi bàn, ở khóe mắt mặt nạ có nhiều lông vũ đỏ sẫm. Vi Vi hé ra gương mặt gần như sắp khóc, sớm biết rằng là vũ hội mặt nạ cô sẽ không tốn thời gian trang điểm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tỉ mỉ bố trí

Vi Vi thực rất thích kiểu vũ hội như thế này cho nên nhắm mắt đã không thấy bóng dáng đầu cả, Sở Tiểu Kiều đi xung quanh đồ ăn, sở dĩ lúc đầu cô cũng có ý định đi tìm cha bất quá hiện tại liếc mắt một cái liền thấy đầu đầu cùng đều là những mặt nạ sắc sỡ, thật nhìn không ra ai là ai.

Biểu môi, Tiểu Kiều ăn một chút điểm tâm.

Từ trên lầu hai một nam nhân âu phục đen tiêu sái bước xuống, gương mặt bị che khuất bởi chiếc mặt nạ màu bạc, anh chậm rãi nhìn xuyên qua đám người đông đúc phía dưới, sau đó ánh mắt đột nhiên dừng lại ở cô nhóc đang nghiêm túc ăn bánh.

”Có phiền không khi tôi mời em khiêu vũ?”

Bàn tay to của nam nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tiểu Kiều. Ngay sau đó là thanh âm dễ nghe, Sở Tiểu Kiều cố gắng đem chiếc bánh ngọt nuốt xuống, sau đó xoay người lại.

Dưới ánh trăng, nam nhân mặt nạ bạc trước mắt cô thật cao lớn, mà trùng hợp thật, ở đuôi mặt nạ anh ta cũng có một ít lông vũ màu đỏ, cùng với mặt nạ của cô thật là giống nhau a! Sở Tiểu Kiều lại gần nhìn, cũng không biết có phải hay không tự chính mình đa nghi, nhưng nhìn thế nào cũng thấy là rất giống nhau!

Bất quá, Sở Tiểu Kiều lẫn lộn xã hội lâu như vậy, cũng biết cái tự mình đa tình kia quả thật hoàn toàn là tự rước lấy nhục, cho nên cô đi đi lại lại gần nam nhân kia, mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng nhất định là không phải vì những nữ nhân đang nhìn trộm cô.

Ánh mắt của nam nhân đó rất là thâm thúy, hơn nữa Tiểu Kiều cảm thấy được thanh âm của người này hình như cô đã từng nghe qua ở đâu rồi.

Nghĩ như thế nào cũng không nhớ ra được, Sở Tiểu Kiều vươn tay đặt vào trong lòng bàn tay của anh.

Đã nghĩ không ra thì thôi vậy, dù sao thanh âm có khối người giống nhau.

Nam nhân ôn nhu ôm gọn bàn tay nhỏ nhắn kia của Tiểu Kiều, cảm giác mềm mại có chút giống như không xương.

Trong đầu Tiểu Kiều lúc này thậm chí cảm thấy được người này nhất định không phải là cái loại quý công tử an nhàn, được cha mẹ bảo bọc, tay của cô có chút động đậy.

Nếu anh ta là quý công tử thì trong lòng bàn tay như thế nào lại có vết chai sần?

Sở Tiểu Kiều xoay người tiến đến sần nhảy, sau đó tự cân nhắc một lúc nữa nếu có lỡ giẫm vào chân anh ta thì hướng đến phương hướng nào chạy thật nhanh là có thể không bị mất mặt.

Chính là, nam nhân kia tại sao lại kéo cô đi về hướng phía sau hoa viên chứ?

Sở Tiểu Kiều hoang mang chỉ vào sàn nhảy phía bên kia :” Không phải không phải anh nói là khiêu vũ sao?”

Tại sao lại đi hướng ngược lại ?

Thanh âm trầm thấp của người kia có chút chờ mong :” Chúng ta ra phía sau khiêu vũ .”

Sở Tiểu Kiều nghe thế thì cũng không nghĩ nhiều , ” nga” một tiếng liền ngoan ngoãn đi theo sau.

Phía sau hoa viên là do Phí Nặc Nam cố ý bố trí , anh không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.

Đến nơi , miệng Tiểu Kiều lúc này có thể nhét vào cả một quả trứng chim , cô kích động bắt đầu nắm lấy tay người kia mà hét :” Oa , chỗ này thật đẹp a ! Thật sự rất kích thích ! Chẳng lẽ chủ nhân nơi này có cùng sở thích với tôi ? Thật là tài tình ! Tôi là lần đầu tiên thấy hoa viên tuyệt vời như vậy đây !”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngộ Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cả thúng đàn ông đẹp trai

Tâm trạng Sở Tiểu Kiều lúc này thập phần cao hứng , nhưng bên cạnh đó lại có một nam nhân đang hóa đá.

Này..... Tại sao phản ứng của cô ấy lại hoàn toàn khác hẳn so với tưởng tượng của anh chứ ?

Không phải nói những cô gái bình thường đều rất yêu hoa và ngược lại thì rất sợ ma sao ??!

Như thế nào cô gái này lại

Bất quá đầu Phí Nặc Nam lúc này có chút xoay vòng , anh trên thương trường xung vương xưng bá, mưu kế tinh thông , nhưng anh chưa từng có kinh nghiệm theo đuổi cô gái nào , thân phận của anh thế kia, hơn nữa gương mặt “xinh xắn” như thế, cho dù chẳng làm gì mà lại phát hiện trên giường có nữ nhân đang nằm sẵn cũng là chuyện thuận tình hợp lý, lại còn nhiều nữa chứ có phải chơi, có bao giờ anh phải đi đoán tâm tư phụ nữ, có bao giờ phải vì một nữ nhân mà chuẩn bị mấy thứ này chứ.

Cũng bởi vì không biết gì về con gái cho nên anh mới phải chọn biện pháp lên mạng tìm tòi .

Tất cả đều nói , con gái thích hoa hồng , ngược lại họ rất sợ ma quỷ.

Cho nên , anh đem tất cả các loại ác quỷ hình thù kì quái mua về trang trí toàn bộ lên nơi này , cô ấylại thích thú ?

Tâm trạng buồn bực của Phí Nặc Nam đơn giản qua đi , sau đó lại nhìn không được khoe môi cong lên tạo thành vòng cung , tốt lắm , cô gái này thực không phải bình thường , thật khó trách đã làm cho anh nhiều lần phải phá vỡ nguyên tắc của mình .

Sở Tiểu Kiều quả thực không phải là cô gái bình thường , năm đó ở rạp chiếu xem phim ma , xung quanh bạn bè đều nhanh chóng bị hù đến tè trong quần , ngược lại mặt cô không biến sắc .

Hơn nữa , sở thích cô cũng thực đặc biệt , mỗi lần thấy ma quỷ đều cảm thấy rất kích thích .

Ví dụ như là lúc này.

Cô ở trong hoa viên khắp nơi đều là quỷ chạy tới chạy lui hết sờ sờ đầu lười dài ngoằng lại gõ gõ vào cái đầu lâu bị vỡ kia , khuôn mặt nhỏ nhắn vì quá hưng phấn mà trở nên đỏ bừng .

Nhìn cô gái nhỏ đang vui vẻ trước mặt , ngoài ý muốn Phí Nặc Nam cũng nở nụ cười .

Dây thần kinh của Sở Tiểu Kiều lúc này đã bỏ qua rất nhiều vấn đề , nếu là vũ hội tại nhà tại sao bọn họ có thể cho 2 người ngoài đặt chân vào phía sau hoa viên ? Hơn nữa , cô đến đây lâu như vậy cũng không nghe ai nói đến chủ nhân nơi này là ai , vào dịp như vậy mà chẳng lẽ chủ nhân lại đi vắng sao ???

Sở Tiểu Kiều không nghĩ nhiều được như vậy , nếu như điện thoại cô không vang lên thì có lẽ cô còn không định rời khỏi nơi này sớm như vậy .

” Vi Vi ?”

Bên trong lời nói mang đầy vẻ hờn giận.

Đầu dây bên kia , Vi Vi hưng phấn vô cùng :” Tiểu Kiều, ta chỉ hơi lểch mắt một chút thôi, đám công tử đẹp trai ở đây phải là từng thúng từng thúng ấy, đợi lát nữa nếu có anh nào lọt vào mắt thì sẽ nói cho đám tỷ muội biết a.”

Sở Tiểu Kiều tròn tròn mắt , liền trực tiếp cắt đứt điện thoại .

Vì Vi tâm đắc nhất chính là, nếu đã nhất định phải xuất giá nhập vào gia đình quyền thế, nếu đám cưới ầm ầm là hôn đản (khôn nạn) thì sao không lựa chọn một tên đẹp trai mà ít hôn đản một chút để xuất giá chứ? Ít nhất lúc nhìn còn cảm thấy thư thái một chút, mang ra ngoài khoe với đám tỷ muội thì trên mặt cũng có chút *ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tin đồn

Đem ra ngoài khoe ?.....Sở Tiểu Kiều chợt nghĩ đến chính mình đang nuôi trong nhà con búp bê cát .

”Nghĩ chuyện gì mà vui vẻ vậy , cười đến miệng cũng muốn ngoác tới mang tai .”

Sở Tiểu Kiều từ lúc này tự chính mình suy nghĩ tán loạn nếu anh không lên tiếng thì cô còn suýt quên mất nơi này còn có một người.

”Tôi nghĩ gì có liên quan đến anh à ?” Sở Tiểu Kiều bĩu môi , mượn gió bẻ măng đem một miếng bánh ngọt bỏ vào miệng mình , ”Ngô , anh đẹp trai , là chính anh giờ trò trước a !”

Cô chính là biết nếu trong vũ hội mà cự tuyệt người khác là biểu hiện không lễ phép , còn có cô cảm thấy nơi này cũng thật nhàm chán cho nên mới đồng ý cùng anh đi ra phía sau hoa viên.

Sở Tiểu Kiều cảm thấy cái bánh ngọt vừa này cũng thực ngon a . Đôi mắt to phía sau chiếc mặt màu lam chuyển động một cái liền lập tức dùng tốc độ ánh sáng nhét thêm cái bánh thứ hai vào miệng , cả quá trình liên tục được lặp lại có thể nói là mây bay nước chảy, lưu loát sinh động , cô tự cho là có thể qua mắt được người xung quanh lại quên mất bên cạnh mình còn có một nam nhân đi theo .

Mỗi lần gặp được Tiểu Kiều , cô ấy đều có mỗi cách khác nhau để đòi đi sự chú ý của người khác .

Nam nhân bị xem nhẹ có chút khó chịu mà nhúu mày sau đó lại cân nhắc xem có nên làm một chút gì đó nhắc cho cô nhớ còn có một người sống đang tồn tại kế bên cô ?[Sne : * khều khều * Huyền Huyền tỷ , ta thấy cái chỗ này có mùi vị quen quen a!]

Ngô , đột nhiên anh lại cảm thấy hoàn niệm cái vị ngọt ngào của thạch nha !

Vilian nhìn sắp nhà mình lại toát ra cái loại thần sắc dờ dẩn , cảm giác không còn như bị sét đánh bình thường nữa rồi.

Ông trời ở trên cao ngó xuống mà xem, tổng tài của bọn họ cái gì cũng giữ kín như bưng không ai có thể biết được anh ta nghĩ gì trong lòng . Vậy mà trên gương mặt anh tuần kia hiện tại lạiKhụ khụ , mang bộ dáng si ngốc

”Này này , cậu thử nói xem cái nha đầu họ Sở kia lại có sức hấp dẫn gì ?” Làm tổng tài bọn họ biến thành bộ dạng như vậy ??

Vilian chọc chọc Charen bên cạnh hỏi.

Charen thần nhiên liếc cậu ta một cái sau đó chậm rãi nói :”Nếu cậu muốn bị tổng tài phanh thây thì cứ tiếp tục đào bới chuyện của họ.”

Vilian tuy là mười phần mười là nam nhân , là trợ lý giỏi của Phí Nặc Nam , bất quá không thể không nói sở thích của cậu ta cực kỳ đặc biệtĐam mê tin đồn[LE : Cái này là nhiều chuyện a ~~ =))]

Vilian sờ sờ cái mũi , ra vẻ thật rồi rầm cuối cùng vẫn là lựa chọn lặng lẽ mò đích chỗ khác.

So với việc hóng hót tin đồn thì anh vẫn nên quan tâm đến cái mạng nhỏ bé của mình hơn.

Sở Tiểu Kiều đang tích cực ăn bánh thì đột nhiên cái buổi xem mắt ấy lại tái diễn một lần nữa .

Một lực truyền từ phía trên làm cho cô không thể nào ngẩng đầu lên được , đôi đồng tử bên trong bắt đầu dờ dẩn , đầu nam nhân kia đã muốn đè ép xuống dưới , cách lợp mặt nạ , Nặc Nam cắn nhẹ đôi môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lại bị cưỡng hôn !

Dưới ánh đèn , chiếc mặt nạ trở nên bóng loáng thực chói mắt.

Cô bắt đầu có một chút hoa mắt.

Khi này khoe miệng cô còn dính lại một chút bánh đều bị người kia dùng lưỡi liếm sạch , đầu óc Tiểu Kiều mờ ra đến giờ mới có dấu hiệu hồi phục , đặc biệt là bên trong bất giác cô cảm thấy giống như đang bịCưỡng hôn ?!

Lực bá đạo như vậy , mùi thuốc lá quen thuộc như vậy , Sở Tiểu Kiều cả người chấn động , tứ chi trở nên cứng ngắc , giờ phút này cô chỉ cảm thấy như bị sét đánh , từ trên đầu đánh xuống , từ trong ra ngoài.

Một lúc lâu , đợi cho Phí Nặc Nam đã ăn no mới vừa lòng buông cô ra , đôi môi nhỏ nhắn lúc này đã sưng đỏ trông thực giống hai miếng thịt bò ==))

Nhìn qua Càng trở nên trong ngon miệng hơn khi này

Phí Nặc Nam nhàu mày , đôi mắt cũng lại trở nên thâm trầm một ít.

Mí mắt có chút giật giật , trên mặt đầy vẻ kinh hãi :” Đại ... đại thúc ?”

Phía sau lớp mặt nạ bạc , ánh mắt nam nhân hơi trầm xuống , Sở Tiểu Kiều lùi lại phía sau vài bước sau đó lại có ý định muốn công kích , đem toàn bộ gương mặt Phí Nặc Nam chộp trong tay :” Thật là thúc ? Đại thúc ở buổi xem mắt?!”

Đại thúc..... Liên tiếp hai lần đại thúc .Phí Nặc Nam không khỏi nhíu chặt mày , Đối với Sở Tiểu Kiều đang nháo trên mặt mình , anh thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát.

Phía bên kia hình như đang chú ý đến tiếng động bên này , thực ra là hiện tại có rất nhiều người đang nhìn bọn họ .

Đến khi nhận ra khuôn mặt giấu dưới lớp mặt nạ bạc kia là Phí Nặc Nam , mọi người đều trải qua thần sắc kích động rất muốn tiến đến phía trước , có thể được tổng tài Phí thị mời đến nhà tham gia tiệc tối , đối với bọn họ quả thực đã là quả vinh hạnh , cho nên lúc này thấy Phí Nặc Nam, tốc độ có thể so được với người lãnh đạo của quốc gia.

Sở Tiểu Kiều vốn thân hình nhỏ nhắn , thừa dịp phía sau đám người kia sắp bước lại chỗ bọn họ liền chuồn mất dạng.

Đại thúc nhìn qua thần sắc có vẻ như không được tốt , cô có ngu mới ở lại chờ anh tiếp tục cưỡng hôn ?!

Bất quá , suy nghĩ là thế nhưng chính cô lại liên tiếp hai lần bị người ta cưỡng hôn , lần đầu vẫn là nộ hôn đầu tiênSở Tiểu Kiều liền cảm thấy bị ai , nộ hôn đầu tiên của cô a !! Mười tám năm cô vẫn giữ nộ hôn đầu dành cho người cô yêu cuối cùng người tính vẫn không bằng trời tính !

Ai biết chưa gì đã bị một đại thúc còn chưa biết tên cướp đoạt !

Sở Tiểu Kiều đau lòng oán niệm trời đất .

Thật là , đại thúc vv..v..vv ghét nhất !

Tất cả mọi người đều mang mặt nạ cho nên Sở Tiểu Kiều tự cảm thấy được chính mình ” chìm ” trong đám người đông đúc , hoàn toàn không thể bị Phí Nặc Nam bắt lại bất quá đây chỉ là suy nghĩ tự an ủi mình của Tiểu Kiều thôi , đối với Phí nặc Nam mà nói , mặc kệ cô núp ở chỗ nào , tầm mắt của anh đều có thể chính xác bắt lấy được thân ảnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bị Quạt Ngã

Trên tay là một ly champagne , chất lỏng màu vàng sóng sánh in bóng ra mặt ngoài chiếc ly khiến cho người nhìn cũng cảm thấy không khí thực lãng mạn , Phí Nặc Nam nhìn chăm chăm vật nhỏ đang vận động hết công suất hận không thể đem tất cả đồ ăn nhét hết vào miệng.

Hình như Cô ấy thích ăn vặt lắm thì phải ?

” Uống một ly không ?”

Thanh âm quen thuộc vang lên , Sở Tiểu Kiều không cần quay đầu lại thì cũng biết người vừa nói là ai.

Mắng thầm trong bụng một cái , Sở Tiểu Kiều vẫn như cũ không hề quay đầu lại hướng cái mông về phía Phí Nặc Nam :” Đại thúc , tôi không có rãnh , chú đi tìm người khác chơi đi nha .”

Đại thúc.....Gương mặt Phí Nặc Nam đang tươi cười nhanh chóng đơ cứng ngắc , nếu không có chiếc mặt nạ che bớt thì có lẽ gương mặt của anh lúc này đã có thể xem là rất hợp để đóng phim ma , phần trăm hù chết người là rất lớn a !

Sở Tiểu Kiều thấy anh đứng bất động , bàn chân bắt đầu linh động đem thân người hướng về đĩa thức ăn ở bên kia , nhưng không thể không xoay người lại , cô đành nhẫn tâm thỉnh đại thúc đang muốn tê liệt kia tránh đi nơi khác .

Phí Nặc Nam sau khi phục hồi lại tinh thần , tiếp tục nâng ly rượu lên trước mặt cô :” Hương vị rất tuyệt , sao không thử một lần xem ?”

Sở Tiểu Kiều nghe thấy mùi vị kia liền cảm thấy không thích , cô chỉ một lòng chung thủy với bánh ngọt ,đối với cái loại rượu gì gì đó không một chút hứng thú , kiên nhẫn khi này bị ném đi sạch , Sở Tiểu Kiều ngữ khí có chút xấu xa :” Đại thúc , chú đừng đi theo tôi nữa a ! “

Phí Nặc Nam nghe vậy không chút tức giận ngược lại còn thêm hứng thú , móng vuốt của tiểu mèo hoang chưa gì đã muốn phát huy ?

Mở đầu sự tình là Phí Nặc bị hứng thú khơi mào , còn kết quả sự tình làngoài dự liệu của Phí Nặc Nam , và cũng như ngoài dự liệu của 4 con mắt đang lóe sáng lên ở trong góc tối kia của Vilian và Charen——=”

Một tiếng ” Phịch ” vang lên , thực nhanh thân hình cao lớn ngã sóng soài trên mặt đất , tất cả quá trình thực gọn nhẹ ,sau đó bọn họ hình như nhận dạng được cái người kia chính là tổng tài đại nhân hoa hoa lệ lệ của họ.....Bị tiểu nha đầu kia vác trên vai ” xử lý ” ?!

Phí Nặc Nam thề , anh từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cảm thấy muốn chết như vậy !

Vilian biểu hiện vẻ mặt ,cậu ta cả đời này chưa từng chứng kiến qua màn quật ngã ngoạn mục như vậy , gương mặt bắt đầu phản kích tột độ !

Khoảnh khắc ” đo đường ” , Phí Nặc Nam tuy được huấn luyện nghiêm khắc qua những tình huống như thế này nhưng đầu óc vẫn là trống rỗng một lúc , sau đó anh vội vàng đứng dậy.

Sở Tiểu Kiều thần nhiên xem đây là chuyện bình thường phui phui tay , bày ra bộ dáng mất hứng , cái miệng nhỏ nhắn cong lên :” Đại thúc , tôi đã nhắc nhở chú nhiều lần .”

Động tác quật ngã lưu loát rõ ràng , sau đó còn nói một câu đơn giản không hề có một lời giải thích , đường đường tổng tài của Phí thị bị một xú nha đầu quật ngã , làm trò trước mặt nhiều người như vậy.....

Người xung quanh ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh , ai cũng đều biết cái nam nhân kia quả thực là không dễ chọc , cái tiểu nữ nhi kia sợ là gặp phải tai ương. ...Nhưng tất cả thương cảm chỉ là suy nghĩ còn tâm trạng bọn họ hiện giờ là chờ xem kịch vui.

Phí Nặc Nam đứng dậy , vồ vồ phía sau lưng , sau đó hướng đến những gương mặt chờ đợi xung quanh kia lạnh lùng liếc mắt một cái , một đám người trong vòng một giây không cần ai nói cũng tự biết chạy đi chỗ khác lánh nạn , cái gì mà tiềm năng với không tiềm năng chứ , giờ phút này đều bị bặc phát đi hết .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thì ra đại thúc là Phí Nặc Nam

Thần kinh Sở Tiểu Kiều đang gặp một vấn đề rất lớn , cô cảm thấy hình như những người xung quanh dường như rất kính sợ cùng kiên dè người này.

Tuy nhiên... Những người đó tại sao lại phải sợ ông chú này chứ ??

Đại não Sở Tiểu Kiều lúc này thực mờ mịt , đem vấn đề này suy nghĩ đến vô số lần cũng không thể lý giải được,sau đó cô cũng chẳng thêm suy nghĩ làm gì nữa , cái vấn đề này cũng bị Sở Tiểu Kiều ném đến một biên giới nào đó rồi=))

” Vật nhỏ , dám đánh tôi , em là người đầu tiên “

Ngón tay thon dài của Phí Nặc Nam chậm rãi tháo chiếc mặt nạ bạc xuống , lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ đang đỏ bừng bừng vì tức giận , dưới ánh đèn mờ ảo càng làm tôn lên vẻ anh tuấn cùng mê người .

Dù đã biết trước là đại thúc này rất tuấn tú nhưng tại sao lúc tức giận cũng thực đẹp trai như vậy a ! Làm cho Tiểu Kiều nhìn không được phải liu lười không thôi!

Đại thúc..... Tuy rằng hành động rất đáng khinh , lời nói cũng chẳng tốt hơn , nhưng mà có thể bù đắp bằng việc anh ta là một soái ca hàng thật đó !

Phí Nặc Nam cong môi :” Vật nhỏ , nhớ kỹ , sau này phải gọi tôi là Phí Nặc Nam .” Thanh âm trầm thấp thốt lên thực tựa như tiếng đàn dương cầm , nghe sao cũng thực gọi cảm .

Thời điểm Phí Nặc Nam bày ra vẻ mặt dụ hoặc đáng yêu thì khuê nữ xung quanh người nào cũng mặt đỏ như gấc , tim muốn rơi khỏi lồng ngực chỉ hận

không thể lập tức chen lên phía trước tự giới thiệu chính mình . Sở Tiểu Kiều hơi nhủ mảy , giọng đã bắt đầu có chút mất hứng :” Đại thúc , tôi không phải vật nhỏ mà là Sở Tiểu Kiều .”

Chờ chút... Tại sao tên ông chủ này có điểm quen thuộc nga !! Phí Nặc Nam ... Sở Tiểu Kiều khoa trương đem gương mặt chính mình sửa thành bộ dáng nhăn nhúm so với giả rách còn muốn hơn =>)), Phí Nặc Nam A ! Trông mặt Tiểu Kiều ngày càng trùng lớn cho đến khi không thể lớn hơn được nữa Sở Tiểu Kiều đem ngừ khí hung hồn ban nãy ném xa vào một xó sau đó nôm nớp lo sợ nói :” Phí Nặc Nam ... Chú là chủ nhân tòa nhà này ?!”

Bởi vì phát hiện chủ ngôi nhà này chính là đại thúc cho nên Sở Tiểu Kiều cảm thấy trên đầu , xung quanh mây đen bao phủ chần chịt , một chút thú vị cũng không có , cô đảo mắt liên tục với hi vọng nhỏ nhoi có thể tìm được hình bóng của nữ nhân đáng chết tên Vi Vi kia nhưng vô dụng , suy nghĩ một chút , cô lấy điện thoại nhấn một tin cho Vi Vi sau đó chuồn lẹ.

Trên con đường núi quanh co , dường như không có một bóng người nhưng may mắn là đèn đường dọc hai bên soi sáng cả một con đường lớn, cho nên dù Sở Tiểu Kiều có bị mắc chứng hoảng sợ thì cũng có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Trong xe , âm thanh CD vang lên ngọt ngào cùng du dương , Sở Tiểu Kiều vô thức nói thầm :” Giọng hát của người này không tốt như đại thúc đó .”

Cô hoàn toàn không ý thức được chính mình đang nói cái gì , đột nhiên chuông điện thoại vang lên liên tục , là một dãy số hoàn toàn xa lạ .

” A lô ?”

Đầu dây điện thoại kia rất lâu sau vẫn không có lên tiếng , Sở Tiểu Kiều đã bắt đầu có chút không kiên nhẫn .” Ai vậy ? Nếu không trả lời thì tôi cúp máy nhé .”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nguyện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Nha đầu , anh đã quay về !

Thời điểm thanh âm kia truyền vào tai Tiểu Kiều , cô hoàn toàn rơi vào tình trạng hóa đá , tay lái cũng vì vậy mà không kiểm soát được , chiếc xe đâm thẳng vào sườn núi bên cạnh.

Bên trong điện thoại , thanh âm nam nhân có chút sùng nịnh vang lên :” Nha đầu , anh đã trở về .”

Nha đầu... Vĩnh viễn cũng chỉ có một người gọi cô như thế.

Anh Ly , anh đã quay về ?

Nhưng mà, nụ hôn đầu tiên đã không còn , anh cũng đã không còn là Anh Ly năm đó , cô phải làm sao bây giờ ?

Lúc bệnh viện gọi điện thoại đến , Vi Vi còn không thể tiếp thu kịp được chuyện gì đã xảy ra , khi đó , cô còn đang được một đám công tử đẹp trai vây quanh , tính toán định tìm một người tuấn mỹ nhất trong đám bọn họ để về sau khỏi phải ủy khuất chính mình , dù sao cũng phải gả , chẳng lẽ rước một nam nhân dung mạo khó coi về gây trở ngại cho tầm nhìn của chính mình ?

” A lô ?”

” Chào cô , Sở Tiểu Kiều tiểu thư bị tai nạn xe cộ , hiện tại đang ở bệnh viện XYZ điều trị , chúng tôi tìm thấy trong điện thoại cô ấy có số điện thoại của cô nên gọi đến...”

Đầu dây kia , bác sĩ còn đang nói nói cái gì đó , sắc mặt của Vi Vi càng xấu đi , phút chốc trở nên trắng bệch , di động cũng suýt rơi trên đất.

” Tai nạn xe cộ ?!”

Tiếng thét chói tai của cô ngay lập tức thu hút sự chú ý của người xung quanh kể cả Phí Nặc Nam.

” Thúc thúc , thúc thúc , Tiểu Kiều bị tai nạn xe ——”

Vi Vi không thể tìm thấy được Sở Viễn Thanh đành phải xấu hổ lớn tiếng liên tục hô to , bỗng nhiên trước mặt tối sầm không biết từ cái xó nào mà một nam nhân bay ra trước mặt cô , Vi Vi bị hù đến sắp khóc đến nơi , bà vai của cô cũng bị cái người lạ mặt kia gắt gao nắm chặt sau đó lắc đến nỗi hại cô nhìn đâu cũng toàn thấy sao.

” Cô nói gì ? Vật nhỏ bị tai nạn ??”

Vì Vi lúc này mới để ý đứng trước mặt cô là một nam nhân mang mặt nạ bạc , hình như vừa rồi cô thấy Tiểu Kiều đi theo anh ta ra phía sau hoa viên , còn nữa nha , cô cũng còn nghe nói làanh ta chính là Phí Nặc Nam...

Thấy Vì Vi không nói lời nào , Phí Nặc Nam bắt đầu dờ dính xấu , gầm lên như mãnh thú :” Tôi hỏi cô , vật nhỏ có phải bị tai nạn xe ?!”

Vì Vi bị anh dọa giật mình theo bản năng gạt đầu mạnh , di động vừa mới cầm lấy cũng bị Phí Nặc Nam ” mượn ” đi mất , sau đó Phí Nặc Nam vừa nói chuyện điện thoại vừa quay vào phía bên trong vẫy tay ra hiệu , chỉ trong chớp lát một chiếc xe xuất hiện ở cửa , Phí Nặc Nam vội vã lên xe đi mất.

Vì Vi từ đầu vẫn chung thủy với tư thế đứng bất động =)) .

Dưới mặt nạ bạc , ánh mắt Phí Nặc Nam hằn lên những tia máu đỏ thoáng chút lại ánh lên một mảng thâm trầm ..

Cảm giác thực khản trương. ...

Trên xe , Phí Nặc Nam gương mặt tái nhợt , phía trước Charen đang theo chỉ thị của anh đi đến bệnh viện.

Vilian ở trong xe ngay cả hít thở một cách đẳng hoàng cũng không dám , Phí Nặc Nam hiện đã tháo bỏ chiếc mặt nạ , anh quả thực là rất tuấn mỹ hết như một thiên thần nhưng chính là , thời điểm này lại đang xuất hiện một vẻ mặt hung ác , Vilian nghĩ cậu vẫn là nên làm bộ như cái gì cũng chưa nhìn đến thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Xảy ra tai nạn

Chiếc xe chạy dọc xuống men theo con đường núi quanh co , vừa đi đến được nửa đường thì trước mắt lại xuất hiện nhiều dấu vết ma xát rõ ràng của lốp xe trên mặt đường , vách đá ở bên cạnh cũng có đầy rẫy những vết trầy xước , gần đó còn có chiếc xe thể thao đầu hướng về phía trong bị vứt bỏ ngay tại hiện trường ,chứng tỏ nơi đây vừa xảy ra một vụ tai nạn xe kịch liệt.

Charen nhìn thấy một màn kia liền kín đáo đạp mạnh chân ga lướt nhanh qua hiện trường , Vilian lúc này còn có thể nghe được người bên cạnh anh đang phát ra tiếng kêu ” rắc...rắc ” , nguyên lai chính là do người nào đó đã tức giận đến nổi tay cũng nắm chặt thành nắm đấm .

Bởi vì thời điểm tai nạn xe xảy ra , đầu xe cơ hồ là hoàn toàn phải chịu áp lực mạnh cho nên nhất thời cấp cứu ngay thì có chút phiền phức nhưng là người quen của tôn đại phát Phí Nặc Nam thì có phải bọn họ nên kêu ngay bác sĩ tốt nhất đến tiếp đãi ?

Bên trong , các bác sĩ đang cấp cứu cho Sở Tiểu Kiều , phía ngoài , qua khung cửa sổ nhỏ Phí Nặc Nam đứng bất động nhìn vào trong , đốm lửa đỏ lúc ẩn lúc hiện phát ra từ điều thuốc đang kẹp giữa hai ngón tay thon dài của anh , tựa hồ ánh mắt Phí Nặc Nam lúc này thực giống với ngọn lửa kia , điều thuốc đã sắp cháy hết nhưng lại chưa thấy anh hề môi hút một ngụm nào...

Charen cùng Villian khi làm tốt các thủ tục quay lại liền thấy ngay cảnh tượng tổng tài của bọn họ đứng thất thần trước khung cửa sổ , ánh mắt nhìn xa xăm ..

” Tổng tàiHình như là đang nhìn nha đầu kia ?”

Vilian sờ sờ cái mũi , có chút khó tin dè dặt thanh âm nói.

Cậu đã từng nhìn quen cảnh người mẫu thế giới hoặc là những đại mỹ nữ lừng danh bị hạ gục dưới chân Phí Nặc Nam ,vậy mà anh cũng không hề bị lay chuyển vẫn lạnh lùng , thờ ơ như cũ , Villian cảm thấy trên đời này chỉ sợ không có nữ nhân nào có thể nắm bắt được tâm tư của anh , bề ngoài cũng đủ để người khác phải ngưỡng mộ , thủ đoạn lại tàn nhẫn độc đoán kèm theo ánh mắt sắc bén , quả là một nam nhân cường hãn không chê vào đâu được , nữ nhân như thế nào thì mới có thể làm cho anh ta chú ý ??

Villian lúc ấy nghĩ đến điện đầu cũng không nghĩ ra được nguyên lai chỉ là một tiểu nha đầu đã có thể làm ra cho Phí nặc Nam bộ dạng như hiện tại!

Charen một chút phản ứng cũng không có , nhanh nhẹn cầm thủ tục đi đến bên cạnh Phí Nặc Nam” Phí tổng , tất cả đã giải quyết tốt , kết quả cụ thể thì phải đợi cho cuộc phẫu thuật chấm dứt mới biết được .”

Hồi lâu, Phí Nặc Nam mới gạt gạt đầu mấy cái.

Ở tại nơi khác , lúc này Vì Vi đã thoát khỏi trạng thái hóa đá , cô vội vàng chạy đến bệnh viện , trên đường liền nhận được một cuộc điện thoại .

Vừa mới áp đến tai nghe , cô còn chưa kịp mở miệng thì từ bên đầu dây kia truyền đến một thanh âm lo lắng :” Vì Vi , Tiểu Kiều cô ấy bị làm sao vậy ?

Vừa rồi anh còn gọi điện cho cô ấy nhưng một hồi sau cũng không nghe trả lời, Vi Vi, Tiểu Kiều hiện giờ có đang ở cùng em không ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Anh không xuất hiện thì cô ấy sống tốt hơn !

Vi Vi vừa nghe người kia dứt lời, cô sững sốt một chút sau đó nhanh chóng đạp mạnh phanh xe, âm thanh chói tai vang lên, trên mặt đường hằn rõ những vết bánh xe.

[LD : Hai bà cô này định phá hư đường người ta à ?!]

Cầm chặt điện thoại, cô cười nhạt, giọng điệu mang đầy vẻ giễu cợt :” Anh Ly, anh còn có mặt mũi để gọi điện cho Tiểu Kiều ?”

” Vi Vi, anh” Thanh âm tựa hồ có chút hương vị chua xót.

” Anh Ly, anh không nói một lời nào mà rồi đi hai năm liền, anh có biết lúc ấy Tiểu Kiều suýt chút nữa đã bị xe tông chết, hôm nay anh vừa trở về liền hại Tiểu Kiều phải nhập viện, Anh Ly, không làm cho Tiểu Kiều gặp chuyện anh cảm thấy ăn không ngon sao ??” Vi Vi lạnh lùng nói.

” Bệnh viện ? Vi Vi, Tiểu Kiều cô ấy bị làm sao vậy ??? Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì ?”

Vi Vi nghiêng chặt răng, nếu không phải bởi vì bên trong có nhiều số điện thoại quan trọng mà cô không nhớ hết được thì cô đã sớm đem cái điện thoại quăng ra xa.

” Anh Ly, chỉ cần anh không bao giờ xuất hiện nữa thì Tiểu Kiều sẽ còn có cơ hội sống lâu hơn bất cứ người nào hết !”

Trưa hôm sau, Sở Tiểu Kiều vừa tỉnh lại liền nhìn thấy một cảnh tượng, Vi Vi trên người khoác chăn trải giường cuộn tròn mình ở một góc ghế mà ngủ, mặc dù vẫn trong tư thế ngái ngủ nhưng vẫn không thể che được khí chất hòa nhã dịu dàng, bất quá Sở Tiểu Kiều nếu nói không cảm động thì quả thực là lời nói dối.

Vi Vi luôn ở cạnh cô lúc cô yếu đuối nhất.

Cô có chút xúc động, khóe mắt bắt đầu cay cay.

Mà cô thậm chí cũng không hề chú ý đến trong phòng này còn có một nam nhân cũng đang quần khăn trải giường co rút người mà ngủ ở một góc phòng [LD : * chắc chắc * Nam ca thiết đáng thương nga ~~~ ngủ bờ ngủ bụi như vậy mà bị lơ đẹp luôn =))]

Nguyên lai lúc đầu phòng bệnh đúng là chỉ có Vi Vi, nhưng lúc sau lại Phí Nặc Nam xuất hiện kêu Vi Vi về trước, tự mình chăm nom cho Tiểu Kiều, đương nhiên anh quyết định như vậy là có nguyên nhân. Thứ nhất, anh không yên lòng, lỡ như rồi đi nửa đêm cô tỉnh lại muốn uống nước thì sao ?

Thứ hai, anh muốn lúc cô tỉnh lại người đầu tiên mà cô nhìn thấy phải là anh, như vậy thì trong lòng cô hẳn sẽ không quên đại thúc này đâu nhỉ ?

Nhưng mà, Vi Vi cuối cùng vẫn kiên trì ở lại, nguyên nhân thứ nhất giống Phí Nặc Nam, nhưng còn nguyên nhân thứ hai Vi Vi bày ra vẻ mặt chính nghĩa nói với Phí Nặc Nam :” Tôi phải ở lại chăm sóc Tiểu Kiều, tránh được chuyện có người lợi dụng thời cơ mà làm chuyện xấu .”

Làm chuyện xấu. Lợi dụng thời cơ.

Phí Nặc Nam suy nghĩ nửa ngày, không ngờ cô lại đem anh cho rằng là người xấu ???

Thật là dở khóc dở cười hết sức, Phí Nặc Nam cùng Vi Vi nhìn thấy bên trong phòng chỉ còn lại một chiếc giường, ai cũng không chịu ngủ, hai người phân chia nhau mỗi người một chiếc ghế giường sau đó liền yên phận đi ngủ, cũng may thời tiết nóng bức nên buổi tối cũng không thấy lạnh lắm.

Giờ phút này trong mắt của Sở Tiểu Kiều chỉ có nhìn thấy Vi Vi, ở trong lòng cô địa vị của Vi Vi cũng trở nên vĩ đại hơn bao giờ hết =))))

Lớn hơn đến một con giáp ?!

Ở một góc kia, nam nhân bị cô xem nhẹ hình như đang có dấu hiệu thức giấc.

Ấn, vật nhỏ đã tỉnh, chớp chớp hàng lông mi, cảm giác sau đó của Phí Nặc Nam là thập phần run rẩy cùng kích động.

Phí Nặc Nam rót một cốc nước ấm sau đó sải một bước dài đến trước mặt Sở Tiểu Kiều :” Vết thương có còn đau không ? Có chỗ nào không được thoải mái không ? Hay để tôi kêu bác sĩ đến kiểm tra lại cho em ?”

Đối với sự xuất hiện bất thành linh của anh, Sở Tiểu Kiều có một chút giật mình cùng kinh ngạc.

Bởi vì cổ họng cũng có chút khó chịu cho nên cô cũng không từ chối, nhận lấy ly nước ấm từ tay Phí Nặc Nam, một hơi uống hết sau đó cười cười làm động tác vẫy vẫy Phí Nặc Nam.

Hết khát, Sở Tiểu Kiều thoải mái bày ra tư thế chủ nhà nói:”Đại thúc, chú tại sao lại ở đây? Đừng nói với tôi chú là bác sĩ nha.”

Đại thúc Lại một tiếng đại thúc.

Phí Nặc Nam xoa xoa hai bên thái dương:”Tôi không có già đến nỗi em phải gọi như vậy!”

Sở Tiểu Kiều chớp chớp mắt, vẻ mặt chân thật, tỏ vẻ hoài nghi lời anh nói:”Vậy chú năm nay bao nhiêu tuổi?”

Khóe mắt Phí Nặc Nam có chút giật giật, anh làm sao quên được, khi cô bày ra vẻ mặt vô hại trong sáng này chính là lúc cô đang có âm mưu xấu xa gì đó.

Sở Tiểu Kiều thấy anh không nói lời nào, liền bày ra bộ dáng: tôi biết chú đang chột dạ

”Đại thúc, không dám nói à?”

Phí Nặc Nam nhìn thấy bộ dáng của cô quả thực bị kích thích đến tức giận:”Ba mươi, hỏi làm chi vậy?”

Sở Tiểu Kiều”nga” một tiếng, bắt đầu khua tay múa chân:”Đại thúc à, chú còn không chịu nhận mình già?? Tôi mới mười tám còn chú hơn tôi đến một con giáp, đây, chú xem, ngay cả mười ngón tay của tôi đếm cũng không đủ đây này.”

Cô càng nói, trên mặt Phí Nặc Nam hắc tuyến càng hiện rõ.

Bỗng nhiên, thanh âm của Vi Vi vang lên, phá tan cái bầu không khí u ám kia đi:”Tiểu Kiều, cậu đã tỉnh lại?”

Sau đó, hai cô gái ngồi trên giường bệnh bắt đầu huyền thuyên chuyện trên trời dưới đất. Còn Phí Nặc Nam thì đến công ty tiếp tục hoàn thành cuộc họp đang bị gián đoạn kia.

[LĐ: * xanh mặt * Nam ca ở dơ quá không chịu đánh răng, rửa mặt gì hết trơn. * Vèo... Bình... một thứ gì đó từ cánh gà chọi lên * Huyền Huyền tỷ sao chọi ta a

]

Cuộc họp bị ngưng trệ lâu như vậy không thể không tiếp tục được, Phí Nặc Nam trong đầu tính toán sau khi cuộc họp kết thúc sẽ đem toàn bộ văn kiện vv..vv đến phòng bệnh của vật nhỏ kia để có thể vừa có thể làm việc vừa chăm sóc được cho cô, nếu không như vậy anh quả thực không yên lòng chút nào.

Vi Vi nhìn bộ dáng mười phần đều cứng nhắc của Sở Tiểu Kiều, nhìn không được trêu chọc cô:”Nhìn xem cái đồ vật trên cổ cậu thực quái đản nha!”

Sở Tiểu Kiều nghe vậy dùng tay trái sờ sờ thử, trên cổ là một cái ghim tròn tròn cố định không cho cô có cơ hội tùy ý vịn vẹo.

Tay của cô bó thạch cao giắt ngang giữa bụng.

Nếu không phải đang trong tình trạng như vậy thì cô đã đem lời trêu chọc của Vi Vi mà công kích lại rồi TT____TT !!

Dãy số thứ 10

”Phải rồi, điện thoại của cậu đã bị hỏng ở tại hiện trường xảy ra tai nạn rồi.” Vi Vi lấy ra một chiếc hộp xinh xắn”Ừ, cả nhóm chị em đều đầy đủ!”

Sở Tiểu Kiều chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, bên trong chiếc hộp là một chiếc điện thoại di động thịnh hành nhất hiện nay, cho dù là kiểu dáng hay nhãn hiệu nhìn qua cũng thực là chói mắt a!

Ngay cả Vi Vi vất cổ chày ra nước[1] thế kia mà cũng chịu giao Bác Mao[2] ra thì quả là làm cho Sở Tiểu Kiều kích động đến suýt nữa nhảy dựng lên, đang định quay sang nói một vài lời cảm tạ thì lại nghe bên tai truyền đến thanh âm không mặn không nhạt của Vi Vi:”Đừng vội mừng, lần trước tớ không phải thiếu cậu tiền sao? Vừa vặn dùng chiếc di động này trừ nợ đi.”

Cái gì mà cảm động, cái gì mà kích động a!! Đều bị cái nha đầu thói tha kia cắt đứt không thương tiếc!

”Vi Vi, đồ ham tiền!”

Sau đó Vi Vi cùng Sở Tiểu Kiều đùa giỡn một lúc thì Vi Vi nhớ ra từ khi thức dậy đến giờ Tiểu Kiều chưa có một thứ gì bỏ bụng liền chạy ngay xuống căn tin dưới lầu để mua một chút điểm tâm.

Còn một mình Sở Tiểu Kiều trong phòng, cô không thể cử động, cô chỉ có thể chuyển động tròng mắt.

Cuộc gọi của người kia..... Thực không phải là cô nằm mơ chứ?

”Anh Ly, em muốn ăn cái này, trông nó rất ngon!”

”Anh Ly, hay là chúng ta đến Lhasa[3] chơi đi, em nghe nói chỗ đó rất đẹp.”

” Anh Ly”

.....

Anh Ly , đã hai năm rồi , tại sao anh lại quay về ?

Rất nhiều năm sau đó , Anh Ly mới biết được suy nghĩ của Sở Tiểu Kiều trước kia , khi đó , anh châm thuốc , đóm lửa nhỏ trong tay anh tàn ra một làn khói trắng , bởi vì đêm tối cho nên Sở Tiểu Kiều cũng không thể thấy rõ cảm xúc lộ ra trên mặt anh , có thể là chua xót , cũng có thể là phiền muộn nhưng vĩnh viễn cũng chỉ có một mình anh biết .

” Tiểu Kiều , em có biết hay không , anh quay về bởi vì từng giờ từng phút anh đều nghĩ đến em ... không thể ngừng nhớ đến em ...”

Khi biết Sở Tiểu Kiều bị tai nạn xe , Sở Viễn Thanh quả thực lo lắng đến sốt vó nhưng khi biết tổng tài Phí thị đích thân đến bệnh viện chiếu cố con gái cưng của ông thì ý nghĩ muốn tự mình đến bệnh viện liền bị tiêu tan mất.

Buổi tiệc tối qua , nhìn phản ứng của Phí Nặc Nam khi nghe thấy Tiểu Kiều gặp bất trắc , Sở Viễn Thanh nhìn không được cao hứng một hồi , nữ nhi nhà mình thật đúng là chẳng thua kém ai , trong buổi tiệc hôm qua nữ nhân xinh đẹp , hiền lành thực đức nhiều đến vậy mà cũng chỉ có Tiểu Kiều được Phí Nặc Nam để mắt đến.

Đương nhiên ý nghĩ muốn Phí Nặc Nam làm con rể mình ông nghĩ cũng không dám nghĩ đến , bất quá nếu Tiểu Kiều có thể làm bạn gái của Phí Nặc Nam một ngày thôi thì cũng đủ mang đến lợi ích không nhỏ trong lĩnh vực kinh doanh của ông.

Sở Tiểu Kiều đang trong bệnh viện không hề biết cha cô đang có chủ ý này , cho nên khi nhận được điện thoại của ông , nói là công ty có việc quan trọng tạm thời không thể đến bệnh viện được thì Sở Tiểu Kiều có chút lo lắng nói :” Cha , nhớ chú ý đến sức khỏe.”

Sở Viễn Thanh vui tươi , hớn hờ khen con gái thực hiểu chuyện sau đó mới gác máy.

Nam sinh ăn mặc chỉnh chu thực là hiếm.

Sở Tiểu Kiều lục lại danh bạ điện thoại , chín số điện thoại lúc trước trong danh bạ cô đều được lưu lại đầy đủ , nhưng là tại sao lại xuất hiện dãy số thứ mười xa lạ này chứ ? Chẳng lẽ là cô nàng Vi Vi chết bầm kia lưu vào ?

Nhưng người này là ai ?

Tìm Sở Tiểu Kiều đột nhiên đập mạnh , có phải hay không là anh ấy?

Cô vô tình nhấn nút gọi , sau đó giật mình định hủy nhưng cuộc gọi rất nhanh đã được chấp nhận . Lúc này cô cảm thấy yết hầu mình truyền đến một cổ khô khốc.

Đầu dây bên kia , Phí Nặc Nam lúc này đã kết thúc cuộc họp , vừa lúc tiếng chuông điện thoại vang lên , không cần đoán anh cũng biết là vật nhỏ kia gọi đến nên không do dự mà bắt máy ngay.

Trong tay xoay xoay chiếc bút bi , Phí Nặc Nam đề thấp thanh âm hỏi :” Vật nhỏ , đã đoán ra được ai chưa ?”

Âm cuối có chút hướng lên cao , chứng tỏ tâm tình anh lúc này cực kỳ tốt.

” Tít Tít Tít ” Giấy tiếp theo , âm thanh chói tai vang lên , Phí Nặc Nam nét mặt sa sầm , tay càng lúc càng nắm chặt điện thoại , hận không thể bóp nát cái nữ nhân kia .

Cô ấy cư nhiên lại dám cúp máy ?

Lúc ấy , thanh âm kia vừa truyền đến tai , Sở Tiểu Kiều liền nhận ra ngay đầu dây bên kia là đại thúc , cô lập tức nhấn nút chấm dứt cuộc gọi .

Có lầm hay không , tại sao Vi Vi lại lưu số đại thúc vào điện thoại của cô chứ ?

Ban nãy cô còn tưởng rằng là anh ấy ...

Bởi vì Sở Tiểu Kiều phải nằm viện cho nên Vi Vi đến trường xin phép cho cô , tuy rằng trường học của bọn họ cũng chẳng phải là trường danh tiếng gì , nhưng khoa diễn xuất lại thực nổi tiếng vì vậy nên quản lý học sinh rất nghiêm ngặt

Đến phòng ngủ của Sở Tiểu Kiều , ba nha đầu kia đều không có ở nhà , may mắn

Tiểu Kiều có đưa chìa khóa cho Vi Vi , bảo cô lấy một ít đồ vật đem đến bệnh viện , cho nên Vi Vi giờ đây phải cực nhọc vác một đồng đồ chậm rãi bước xuống tầng lầu.

Ngoài cửa ký túc xá , một đám nữ sinh đang ríu rít bàn tán .

” A~~ , nam nhân đứng trước cổng ký túc xá là ai vậy ? Anh ấy thực đẹp trai quá đi!”

” Đúng vậy , đúng vậy , so với hoàng tử khoa diễn xuất còn đẹp trai hơn rất nhiều lần a , khoan đã hình như anh ấy đang đợi người nào đó thì phải , có phải hay không anh ấy đã là hoa đã có chủ?

.....

Vì Vi lắc đầu, không hồ danh là người của khoa diễn xuất.

Vì Vi khom khom lưng tiếp tục công việc ”khuân vác”, đột nhiên, một bàn tay to xuất hiện trước mặt cô, Vì Vi vừa ngẩng đầu liền bắt gặp một gương mặt quen thuộc :” Anh Ly ?”

Kính ngạc ? Làm sao cô có thể chỉ dùng một từ kính ngạc để hình dung cảm xúc lúc này !?

Ngày ấy, Sở Tiểu Kiều vì người này mà tinh thần suy sụp, Vì Vi hận không thể tìm ra được người đàn ông này sau đó ra sức chà đạp anh ta, giáo huấn anh ta một chút !

[Tác giả : Này này, người này không phải để chọc vào đầu đấy !]

Anh Ly quần áo chỉnh chu, người có chút gầy, trên gương mặt bày ra vẻ cười ôn hòa, làm cho nữ sinh chung quanh càng lúc càng xầm xì không ngừng.

Thời đại này, thanh niên hư hỏng, não ngắn thì có cả khối người nhưng nam sinh ăn mặc chỉnh chu, sạch sẽ cũng thực hiếm thấy.

” Anh giúp em”

Thanh âm của Anh ly bây giờ và hai năm về trước vẫn như cũ, đều là rất dễ nghe, Vì Vi ”Ừ” một tiếng sau đó nhanh tay đưa toàn bộ hành lý cho Anh Ly.

Anh Ly nhìn về mặt lạnh lùng của cô, khẽ mỉm cười, không để tâm đến.

Có người lao động miễn phí, cô có ngu mới không cần ! Đợi cho lát nữa đem đồng đồ của Tiểu Kiều quăng lên xe thì một cước đá anh ta đi cũng chưa muộn.

Hà tất phải như vậy ?!

Bên trong hành lý là một ít quần áo cùng tranh ảnh vui còn có vài cuốn tiểu thuyết, trong đó có một quyển anh còn nhớ rất rõ, năm đó, loại tiểu thuyết tình cảm ướt át, bi thương đang rất được các cô gái ưa chuộng, khi ấy Sở Tiểu Kiều vẫn là học sinh cấp ba, mỗi ngày đều xem tiểu thuyết, xem xong lại nhịn không được nước mắt nước mũi đầm đìa cả khuôn mặt, Anh Ly cũng tò mò xem thử một chút, cảm thấy cốt truyện thật nhạt nhẽo, xa vời thực tế.

Khi nghe anh nói vậy, Sở Tiểu Kiều hung hăng liếc anh một cái, đôi mắt đỏ hoe khinh thường nói :” Đó là do bọn nam sinh các người chẳng lãng mạng lại còn chẳng biết trân trọng tình yêu!”

Anh thực dở khóc dở cười. Lãng mạng ? Trân trọng ?

Cái gì mà nhân vật nam sau khi chia tay rồi mới cảm thấy người yêu cũ chính là người con gái duy nhất trong lòng mình ?

Sở Tiểu Kiều tiếp tục khinh thường nói :” Tiểu thuyết ngôn tình thực rất cảm động đó !”

Lúc ấy, Anh Ly không thể hiểu nổi các chàng trai trong những quyển tiểu thuyết ấy, nếu đã chia tay thì nhất định trong lòng đã suy nghĩ cặn kẽ, cảm thấy bản thân cùng đối phương không hợp nhau sau đó mới đưa đến quyết định chia tay sao ? Vì cái gì mà lúc sau lại hối hận chứ ?

Hiện tại, anh đã có chút hiểu được.

Rất nhiều chuyện rồi sẽ phát sinh, kết quả cuối cùng vĩnh viễn chúng ta cũng không hề ngờ đến.

Giống như năm xưa, anh lựa chọn rời đi, bởi vì anh nghĩ, đối với anh mà nói tương lai rộng lớn phía trước mới chính là con đường để anh có thể tiếp tục bước đi, anh cũng không thể lường trước được việc sau khi rời đi, trong lòng luôn cảm thấy cô đơn, tựa hồ anh đã bỏ qua điều gì đó rất quan trọng.

Vì Vi kính ngạc nhìn nam nhân đang đứng thần thờ bên cạnh, tầm mắt của anh không hề rời khỏi cuốn tiểu thuyết trên tay, ánh mắt có chút tang thương, dường như anh muốn qua cuốn tiểu thuyết tìm kiếm một chút gì đó hương vị của quá khứ.

Vì Vi cũng đã từng xem qua cuốn tiểu thuyết này, lại thấy bộ dạng Anh Ly như vậy, cô cũng đã phần nào đoán được suy nghĩ của anh.

” Anh Ly, Tiểu Kiều không phải là loại người dễ dàng bắt đầu lại đâu, người phụ bạc Tiểu Kiều, cô ấy cả đời này sẽ không bao giờ tha thứ.”

Cho nên, khi anh chọn lựa ra đi mà không nói một lời từ giả, đã chứng tỏ anh cam tâm cắt đứt đoạn tình duyên này.

Quen nhau mấy năm, chẳng lẽ anh lại không biết được tính tình Tiểu Kiều, chính vì quá hiểu rõ cô cho nên không một ngày nào anh lại không lo sợ.

Sở Tiểu Kiều Ba chữ này, sau khi anh đi rồi, mỗi lần nhớ đến lại không biết có bao nhiêu hoài niệm, biết bao nhiêu chua xót tràn về.

” Vì Vi.” Anh Ly giữ chặt Vì Vi như là một người sắp chìm sâu xuống đại dương đột nhiên tìm được một chiếc phao cứu mạng, ánh mắt thẳng thừng có chút sáng lên, ” Em là bạn thân nhất của Tiểu Kiều, cô ấy cũng rất nghe lời em nói đúng không ?”

Nguy ý, e rằng là đang thỉnh cầu Vì Vi.

Đương nhiên Vì Vi biết, câu tiếp theo anh sẽ năn nỉ cô giúp anh ở trước mặt Tiểu Kiều nói tốt vài câu.

Nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Anh Ly, kêu cô làm ngơ thực sự là không nỡ nhưng mà khi nhớ lại Tiểu Kiều ngày ấy bộ dạng suy sụp, thừa sống thiếu

chết , Vi Vi lập tức đánh mặt lại , ánh mắt lạnh lùng nhìn Anh Ly :” Anh thực đáng thương nhưng lại không đáng được tha thứ .”

Anh Ly ngượng ngùng cười nhạt , buông Vi Vi ra :” Anh giúp em đem hành lý lên xe .”

Vi Vi gật đầu , cô bước lên xe , nhanh như chớp chiếc xe lao vút đi.

Anh Ly vẫn đứng tại vị trí cũ , ánh mắt không giấu được nỗi cô đơn.

Bên kia đường , trong một chiếc xe khác , nữ nhân mang kính râm thu toàn bộ cảnh tượng ban nãy vào trong đáy mắt .

Cô bước xuống đi , đi đến bên Anh Ly , chậm rãi gỡ cặp kính xuống , ánh mắt có hơi sùng đồ :” Anh Ly , bộ dạng của anh bây giờ là thế nào ?”

[LD : Oa , ta buồn ngủ quá ! Có trans sai sót chỗ nào mong mọi người thông cảm a~~ Mất dấu lại luôn đây này TT___TT]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kỳ ba

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Eidit : Lam Đình

Vi Vi nghĩ vẫn là không nên đem chuyện hôm nay cô đã gặp được Anh Ly nói cho Sở Tiểu Kiều biết ,nếu cô ấy hiện tại đang có hạnh phúc của riêng mình thì hà cớ gì phải nói ra để sinh chuyện rắc rối sau này.

Và lại , tuy là cô không biết Phí Nặc Nam sẽ đối tốt với Tiểu Kiều cho đến khi nào nhưng cô cũng hiểu được mỗi khi nhắc đến 2 từ ” Anh Ly ” thì vết thương trong tim Tiểu Kiều như lại bị xé rách một lần nữa.

Cô còn là chị cả của nhóm , là bạn tốt của Tiểu Kiều , không phải là kẻ thù cho nên cô không muốn đụng đến vết thương của Tiểu Kiều , làm cho cô ấy phải đau lòng.

“ Vi Vi , cậu quả là chị em tốt của tớ !”

Sở Tiểu Kiềnnhìn thấy tất cả vật dụng thân thuộc của mình đều được Vi Vi càn quét từ ký túc xá đem đến phòng bệnh thì lập tức trở nên vô cùng cao hứng , hận không thể nhào đến mạnh mẽ hôn mặt Vi Vi mấy cái ,nhưng chính là —— hiện tại cô ngay cả cử động cũng khó khăn!

Vi Vi đảo mắt nhìn quanh phòng , thấp giọng hỏi :” Phí Nặc Nam đâu ?”

Sở Tiểu Kiều ” nga ” một tiếng :” Lúc cậu vừa rời đi được một lúc thì đại thúc cũng đi luôn rồi .”

Vi Vi mi mắt có chút run lên , đại thúc....

Nhanh như chớp , Vi Vi tiến đến trước mặt Sở Tiểu Kiều :” Tiểu Kiều không nghĩ cậu ra tay nhanh như vậy nha . Thật giống như trong truyền thuyết từng nói Đã không ra tay thì thôi , vừa ra tay thì liền câu được rùa vàng . Ngay cả Phí Nặc Nam cũng bị câu bắt được . Hôm nào phải truyền ỉnh ít kinh nghiệm nha “

Sở Tiểu Kiều tròn tròn mắt :” Vi Vi , đại thúc kia.... Không phải là cậu quên rồi chứ ? Chính là người ở buổi xem mắt mà ngày đó tớ thay cậu chuyển lời từ chối ấy...”

” Đến rồi , đặt vào bên trong đặt vào bên trong.... nói anh đấy , ừ đúng rồi , cẩn thận chút !! Coi chừng vỡ đấy....”

Tiếng nói chuyện ồn ào cắt ngang lời nói của Sở Tiểu Kiều , ngoài cửa , vài người khiêng đồ vật nặng nề gì đó tiến vào trong phòng , chỉ huy bọn họ chính là Vilian , nhìn thấy Sở Tiểu Kiều cùng Vi Vi liền bày ra bộ dáng chuyên nghiệp :” Tổng tài nói Sở tiểu thư thân thể không được tốt cho nên anh ta tạm thời sẽ dọn đến đây ở để tiện bề chăm sóc cô , cho nên tất cả văn kiện cùng bàn làm việc đều được chuyển đến đây .”

Vi Vi chột chột Sở Tiểu Kiều :” Tiểu Kiều , hình như Phí Nặc Nam thực sự đã thích cậu rồi.”

Sở Tiểu Kiều xoa xoa thái dương , hỏi Vi Vi :” Cậu thấy tớ có đẹp không ?”

Im lặng , trên trán Vi Vi từng giọt mồ hôi bắt đầu tuôn rơi.

Sở Tiểu Kiều gật gù , lại hỏi tiếp :” Vậy phải chăng tớ có sức hút mê người ?”

Đáp lại cô là một mảng im lặng đến rợn người.

Sở Tiểu Kiều buông tay.” Cho nên , cậu cảm thấy lời nói vừa rồi là có thể hay sao ?”

” Vậy cậu nói xem , anh ta vì cái gì mà đem một đồng đồ đến đây ? ” Có phải hay không anh ta có bệnh.

Vì nghĩ đến thư ký của anh ta còn đứng đây cho nên Vi Vi đem những lời cuối cùng nuốt lại vào bụng .

Sở Tiểu Kiều sờ sờ cằm , sau đó nói chắc nịch :” Tớ nghĩ chắc chắn anh ta sợ sau khi tớ khỏi bệnh liền chạy trốn không chịu trả tiền thuốc men cho anh ta !”

Vi Vi thất kinh , Vilian ngay cả tứ chi cũng cứng ngắc , lệ rơi đầy mặt.

Tổng tài của bọn họ lần đầu tiên thích một cô gái , không nghĩ đến cô gái này còn khẳng định anh ta là một người nhỏ mọn.

Tiền thuốc men Đường đường là tổng tài một tập đoàn lớn đến vậy mà ngay cả số tiền con con như vậy cũng tính toán ?!

Vi Vi thật bị Tiểu Kiều làm cho cứng họng :”Tiểu Kiều ... Cậu đúng là thật kỳ ba”

Kỳ ba[1].....

Sở Tiểu Kiều dùng tay chụp lên mặt Vi Vi : “Cô Lương , cô đừng tưởng tôi không có lăn lộn thiên nhai nên không chơi Miêu Phác nhé”

Cháo trông thực kinh tởm !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Trời vừa chập choạng tối , sau khi Sở Viễn Thanh vừa rời khỏi bệnh viện thì Phí Nặc Nam cũng vừa đẩy cửa bước vào , trên bàn là một ít đồ ăn vặt cùng vài tấm tranh ảnh vui , anh tiện tay đặt một chút hoa quả ban nãy anh mua đem đến , chất đồng cùng một chỗ , lúc này , trên giường , Tiểu Kiều cùng Vi Vi đang ngồi xếp bằng , mỗi người ôm trên tay một quyển tiểu thuyết , hào hứng xem .

Sở Tiểu Kiều đang xem đến đoạn cao trào , hốt mất phẩm hồng suýt nữa bật khóc , Phí Nặc Nam bước đến giục lại quyển tiểu thuyết , Sở Tiểu Kiều tức giận nhún lên , trong phút chốc liền nhìn thấy đại thúc đang đứng trước mặt cô , nếu không phải hiện tại cô không thể động đậy được thì cô nhất định sẽ giục lại cuốn tiểu thuyết đang trong tay của đại thúc kia!

“ Đại thúc à

” Sở Tiểu Kiều có chút đau lòng nhìn Phí Nặc Nam lấy đi cuốn tiểu thuyết , mặt cô lúc này so với quả mướp đắng còn muốn khó coi hơn , ” Chú nếu đã thích đọc tiểu thuyết như vậy thì xuống thư viện dưới lầu mua đi , nơi đó có rất nhiều sách hay đó , chỉ cần mười đồng là có thể mua được một quyển mới toanh”

Vi Vi đang đắm chìm trong chuyện tình uớt át nên hoàn toàn không nhìn thấy tín hiệu cầu cứu của Sở Tiểu Kiều .

Sở Tiểu Kiều nghiêng răng , cái con nhỏ chết bầm này!

Phí Nặc Nam mặt không đổi sắc nói :” Nhưng tôi muốn xem quyển này .”

Mặt Sở Tiểu Kiều bắt đầu méo mó :” Đại thúc , một quyển chỉ có 10 đồng thôi mà !”

Hơn nữa , không phải chú là tổng tài tập đoàn gì gì đó sao ? Ngay cả mười đồng cũng keo kiệt ?!

Dĩ nhiên , cuối cùng cô cũng không có nói ra những lời đó , bởi vì đại thúc đã muốn buông quyển tiểu thuyết xuống , sau đó quay lưng về phía cô miệt mài làm cái gì đó.

Sở Tiểu Kiều không có tiểu thuyết xem liền chuyển sang tích cực quấy rối Vi Vi.

Vi Vi cuối cùng cũng từ trong tiểu thuyết hoàn hồn lại , gờ tay nâng kính , trông mắt ánh lên một chút tia bi thương cùng phẫn nộ :” Sở Tiểu Kiều , tớ nói cậu bao nhiêu lần rồi , lúc tớ xem tiểu thuyết thì đừng có phá rối tớ ! Cậu có biết hay không , con lợn cái ấy đã bị mất con rồi , ô ô Như vậy thực đáng thương , cậu nói xem , cậu còn dám quấy rầy tớ ? Có phải cậu muốn chết rồi không !”

Vi Vi giờ nhanh vuốt tiến tới Sở Tiểu Kiều , đột nhiên cảm thấy từ phía sau truyền đến một luồng khí lạnh , Vi Vi dừng lại động tác :” Tiểu Kiều , cậu có mờ máy điều hòa à ?”

Sở Tiểu Kiều lắc lắc đầu , về mặt quý dị nhìn chăm chăm Vi Vi cười .

Vi Vi trong lòng cảm thấy hồi hộp, uốn éo quay lại ... liền thấy Phí Nặc Nam đại boss chính là đang đứng phía sau cô , ánh mắt hẹp dài hơi hơi nhú lại , Vi Vi cảm thấy một luồng khí lạnh truyền từ phía chân lên đến đỉnh đầu cô , run run!

” Cái kia” Vi Vi vắt óc suy nghĩ , ” Ban nãy khi vừa mới đến ... hình như có nhìn thấy một sói ca ... Các người cứ chậm rãi tán gẫu a! ... Tôi đi trước , bye bye ... “

Vi Vi mặc kệ lòng bàn chân đang chảy mồ hôi đầm đìa , chạy như điên rời khỏi phòng bệnh .

Có trời mới biết ánh mắt Phí Nặc Nam u ám như vậy hại nàng cảm giác có bao nhiêu là khủng bố !

Khi vừa nhìn thấy ánh sáng, Vi Vi thở phào nhẹ nhõm sau đó vuốt vuốt lại tóc , thấp giọng lầm bầm :” Đáng chết ! Chẳng phải là tôi chỉ khi để Tiểu Kiều một chút thôi , có cần làm dữ như vậy không !”

Bên trong phòng bệnh , Phí Nặc Nam bung tô cháo thịt bằm , lúc này cô mới nhớ đến thì ra ban nãy anh quay lưng lại chăm chú làm cái gì đó thì nguyên lai là đang nấu cháo!”

” Ăn cháo đi “

Phí Nặc Nam mím môi , lại mím môi lần nữa , cuối cùng có chút không tự nhiên nói ra những lời này.

Sở Tiểu Kiều đương nhiên không biết , Phí Nặc Nam trước giờ chỉ có được người ta chiều cố chứ chưa từng phải quan tâm đến ai , cho nên những lời này tất nhiên là nói ra có chút gượng gạo!

Sở Tiểu Kiều nhìn thoáng qua mớ hỗn độn giống như bột nhào trong tô , liền bày ra bộ mặt chán ghét :” Nhìn buồn nôn , tôi ăn không vô .”

Buồn nôn. . .

Tay bung cháo của Phí Nặc Nam có hơi căng thẳng.

Sở Tiểu Kiều chớp chớp mắt , cô chỉ là nói sự thật mà thôi , có cần phải dùng bộ mặt như thế không chứ ?

Ngoài cửa , Vilian cười đến đau cả quai hàm , tổng tài của bọn họ là lần đầu tiên nấu cháo a. . .đôi bàn tay kia trước giờ chỉ có biết gõ bàn phím và cầm súng , ai có thể trông mong anh ta nấu cháo tốt ?

Nếu tôi nói tôi thích em thì sao ?!

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Phí Nặc Nam là ai chứ ? Có thể chỉ vì một câu không thích mà dễ dàng bỏ qua cho Sở Tiểu Kiều vậy sao ?

Vì thế , ngay sau đó , Phí Nặc Nam sai bước chân hướng về phía Tiểu Kiều ,trong nháy mắt thân ảnh cao lớn đã đến bên cạnh giường bệnh , Sở Tiểu Kiều không thể không thừa nhận rằng Phí Nặc Nam quả là có một chút khí thế bức người.

Anh đưa chiếc thìa đến trước mặt Tiểu Kiều :” Há miệng ra “

Chiếc mũi nhỏ nhắn của cô chun chun lại , muốn tránh nhưng cả người dường như dính chặt vào chiếc giường , muốn trốn cũng không biết trốn đâu cho thoát.

“ Không ăn đâu , cháo này thoạt nhìn xấu xí như vậy chắc hẳn là ăn không ngon chút nào !”

Phí Nặc Nam bỏ ngoài tai lời chê bai của Tiểu Kiều , đưa chiếc thìa kề đến trước miệng cô :” Bây giờ em có ăn hay không ?!”

Sở Tiểu Kiều kiên quyết nói : “ Không ăn “

Phí Nặc Nam trầm tư một chút , không rõ anh đang nghĩ gì nhưng chỉ ngay sau đó , trên môi đột nhiên xuất hiện nụ cười gian tà .Phí Nặc Nam bung bát cháo lên húp một ngụm thật to, Sở Tiểu Kiều không hiểu nguyên nhân gì nên có chút ngạc nhiên cùng tò mò, vừa lúc ấy ,bất thành linh Phí Nặc Nam ép môi mình lên môi cô , găt gạo mà chiếm hữu , anh cong lưỡi đem cái chất lỏng trắng đục ấy truyền hết vào miệng Tiểu Kiều , chiếc lưỡi ranh ma liên tục đảo đi đảo lại trong miệng cô tìm kiếm một mùi vị dần hương quen thuộc .

Sở Tiểu Kiều bất giác cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung.

Trời ạ !! ..Đại thúc không chỉ là hôn cô mà còncòn ép cô phải nuốt sạch cháo trong miệng anh ta. . .

Cô cảm thấy buồn nôn , thực muốn nhổ hết ra nhưng chính là Phí Nặc Nam không cho cô thực hiện ý nghĩ ấy ,cuối cùng cô nuốt hơn phân nửa cháo trong miệng Phí Nặc Nam.

“ Bây giờ tôi hỏi lại , em có muốn ăn cháo này hay không ?!”

Phí Nặc Nam lấy khăn nhẹ nhàng lau miệng cho cô , vừa cười khúc khích hết như chú mèo con vừa mới ăn vụng thành công.

Sở Tiểu Kiều nghiêng răng nói :” Ăn “

Không ăn ? Chẳng lẽ lại để anh ta tiếp tục dùng biện pháp khi nãy ép cô ăn sao ?[TD :ghê chết đi được! LĐ : * găt găt *]

Sở Tiểu Kiều tức giận , xem Phí Nặc Nam như miếng thịt trong miệng , mạnh mẽ nhai ,quai hàm cũng phình to lên khiến anh cảm thấy một trận buồn cười.

Trên đôi môi đỏ kia của Phí Nặc Nam còn dính một chút cháo , nghĩ đến ban nãy anh đã dùng đầu lưỡi đùa giỡn trong miệng cô,sắc mặt phứt chốc trở nên đỏ ửng , hận không thể ập hết mặt vào chén cháo kia.

Sở Tiểu Kiều chợt nhìn thấy Phí Nặc Nam dùng chiếc khăn vừa lau miệng cho cô khi nãy , động tác tao nhã tự lau lau miệng mình.

Ngay lập tức , ngụm cháo khi nãy có mùi vị gì cô cũng chẳng thể nhớ nổi.

Cô cảm thấy rằng trên đỉnh đầu mình hiện lên bốn chữ to đùng.

XẤU HỔ ĐẾN CHẾT !

[LD : * lác lác đầu * ai bảo người lý làm chi , chẳng phải lúc đầu Nam ca đã cho người cơ hội cuối cùng rồi cơ mà ai bảo người không nghe * thờ dài *]

Vilian nhìn vào bên trong , không thấy điều gì bất thường mới dám lộ đầu ra .Chứ nếu như quấy rầy , làm hỏng chuyện tốt của tổng tài thì công việc này của cậu chắc hẳn không cần làm nữa.

Không cần phải nói thì ai cũng có thể hiểu được rằng làm thư ký cho Phí Nặc Nam là công việc mà người người mơ ước.

“Phí tổng .” Vilian chậm chạp kéo đến một bao đồ “Những thứ anh cần tôi đã mang đến đây đầy đủ.”

Phí Nặc Nam nhìn một chút “Tốt , cậu cứ về công ty trước đi .”

Những vật dụng mà Vilian mang đến toàn bộ đều là những thứ mà Nặc Nam đã đặc biệt cần đến , Sở Tiểu Kiều không ngừng tròn tròn mắt , Phí Nặc Nam ung dung đem toàn bộ những vật ban này quảng hết và thay mới toàn bộ.

Tiểu thuyết mới, truyện cười mới ngay cả đồ ăn vặt của cô cũng là mới nốt.

Trán Tiểu Kiều hiện giờ đã tràn đầy hắc tuyến.

Phí Nặc Nam gật gật ra về hài lòng với việc làm vừa rồi của mình, sau đó quay sang vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Kiều: “Thích cái nào thì cứ dùng đi nhé !”

Tiểu Kiều trong phút chốc liền nhận ra được , hành động vừa rồi của Phí Nặc Nam hình như là Hành động sủng nịnh nữ nhân mình yêu ?

Tại sao lại giống trong tiểu thuyết đến vậy chứ ?!

“Đại thúc ...” Sở Tiểu Kiều không yên lòng liền hỏi “Chú không phải là .. đã thích tôi đấy chứ ?”

Phí Nặc Nam nhìn cô một cái , sau đó mỉm cười ,thần nhiên hỏi:” Nếu tôi nói đúng thì sao ?”

[T.g] P/s : Đại thúc quả là tâm địa xấu xa a~~...

Nếu tớ là cậu thì đã sớm gả cho anh ta !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Vết thương của Sở Tiểu Kiều không xem là quá nặng nhưng miệng vết thương lại liên tục đau nhức như muốn đòi cái mạng nhỏ của cô!

Kim đồng hồ sắp điểm đến 10 giờ , ban nãy bởi vì có thuốc tê , còn có một đồng tiểu thuyết hay cùng đồ ăn vặt cho nên cô cũng chẳng cảm thấy đau đớn gì nhưng cho đến bây giờ thì cô cũng không thể không để ý đến vết thương này nữa rồi , Sở Tiểu Kiều chỉ có thể cuộn tròn trong chăn nước mắt chảy ròng ròng vì đau .

Miệng vết thương đau đến nỗi cô cảm tưởng như có một lưỡi dao sắc nhọn cứa vào da thịt , thời điểm Tiểu Kiều không thể chịu đựng được nữa mới cúi đầu nức nở thành tiếng , nhưng lúc này Phí Nặc Nam chính là không có để tâm đến tiếng động the thé kia của cô , bởi vì anh đang đặt toàn bộ tâm trí vào đồng văn kiện trên bàn , chiếc áo len xám cổ chữ V để lộ ra hai phiến xương quai xanh , tay xoay xoay bút , anh chăm chú xem văn kiện .

Sở Tiểu Kiều toát cả mồ hôi lạnh , gắng gượng dùng tay lau lau nước mắt rồi từ trong chăn lộ ra cái đầu be bé.

Phí Nặc Nam đang chuẩn bị chấm bút ký tên thì nghe được bên tai vang lên thanh yếu ớt giống như con tiếng chú chó nhỏ đang nức nở :” Đại thúc.....”

Khi Phí Nặc Nam giật mình nhìn sang phía bên liền nhìn thấy cảnh tượng Tiểu Kiều nằm trên gối , bàn tay nhỏ nhắn yếu ớt gơ về phía anh , khóe mắt ngân ngấn nước khiến trông mắt trở nên long lanh lạ thường .

” Em ... Em làm sao vậy ?”

Phí Nặc Nam chau mày , có chút khản trương , theo bản năng định hô lớn gọi y tá đến .

Sở Tiểu Kiều giữ chặt tay anh , lác đầu :” Không có gì , chỉ là miệng vết thương có chút đau nhức”

Phí Nặc Nam xốc chân lên , sờ lấy bàn chân nhỏ đang bị băng bó của cô :” Chỗ này ?”

Sở Tiểu Kiều gật gật đầu :” Đau quá.....”

Tìm Phí Nặc Nam giống như vừa bị một chú mèo cắn vào vậy , có chút nhói đau , anh ngồi bên giường bệnh vỗ nhẹ vào chân Tiểu Kiều sau đó bộ dạng ngốc nghếch luôn miệng an ủi :” Không đau ... không đau .”

” Chú gạt người !” Sở Tiểu Kiều nhăn mặt ” Đau quá !”

Phí Nặc Nam luống cuống tay chân , cho dù là nhiều năm trước đây anh đối diện với cục diện hỗn loạn của công ty cũng chưa từng thấy bối rối như vậy.

Nét mặt giờ đây của anh quả thực là không phù hợp với hình tượng người đàn ông đứng tuổi đầy kinh nghiệm trên thương trường chút nào :” A , ở đây còn đau không ? Vậy ... vậy phải làm như thế nào bây giờ ?”

Có lẽ vì bộ dáng của anh quá buồn cười, cũng có thể vì miệng vết thương quá đau cho nên Sở Tiểu Kiều nhanh chóng quên những hành vi xấu xa trước kia của anh , cô khóc ré lên :” Ô ô..... Đau quá đau quá”

Tay chân anh càng lúc càng thêm luống cuống , may mắn anh vẫn chưa đem cả giường bệnh này xốc hết lên .

” Đau như thế nào ?”

” Rất rất rất đau đó”

” Rất đau sao ?”

” Đúng Vừa nhức nhối vừa tê nữa .”

“Giống như có vật gì đâm vào”

.....

[LD : Bà nội này làm nũng chắc luôn =))]

Phí Nặc Nam xoa xoa trán , một chút một chút vuốt ve đầu Sở Tiểu Kiều :” Đến tột cùng là loại đau đón gì ?”

Không ai trả lời , lúc Phí Nặc Nam nhìn qua thì thấy Sở Tiểu Kiều đã mệt mỏi lim dim mắt.

Đôi môi hơi cong lên , một mặt ý cười hiện càng đậm trên mặt anh

Vật nhỏ dễ thương như vậy , anh còn có thể cự tuyệt sao ?

Đôi mắt Phí Nặc Nam tối lại , hiện lên mấy phần khát khao . [LD : =)) Cái mặt gian gian]

Vì Vi lúc này đang ngồi xe lửa thì nhận được điện thoại của Tiểu Kiều.

” Xe lửa ? Cậu muốn đi đâu chứ ?” Sở Tiểu Kiều ngạc nhiên hỏi.

” Đi Lhasa.” Vì Vi diện một chiếc váy ngắn màu xanh , vẻ mặt chờ đợi.

Sở Tiểu Kiều biết , Lhasa , đó là nơi Vì Vi rất muốn đi , Vì Vi từng nói , Lhasa là một nơi rất đẹp , còn nói cô ấy nhất định phải đi .

” Vì Vi , lên đường bình an .” Sở Tiểu Kiều mỉm cười nói.

” Ừm .” Vì Vi không đợi Tiểu Kiều cúp máy trước liền nhanh nhẩu nói , ” Tiểu Kiều , Phí Nặc Nam là một nam nhân tốt , nếu tớ là cậu tớ đã sớm gả cho anh ta !”

Lại bị hôn

Chuyển Dịch : Lam Đình

Tay của cô hiện giờ không thể linh hoạt như trước cho nên Phí Nặc Nam đề phòng cô cử động mạnh vô tình động đến miệng vết thương cho nên anh xung phong làm hết tất cả việc giúp cô ... không ngoại trừ việc giúp cô nghe điện thoại[LD : Ý là Nam ca cầm điện thoại áp vào tai cho Tiểu Kiều nghe ấy ^^ Không phải là nghe giúp đâu nha m.n)]

Vì Vi vừa nói dứt lời liền theo quán tính nhanh chóng cúp điện thoại.

Sở Tiểu Kiều hiện tại chỉ hận không thể lật tung thành phố tìm cho ra chiếc xe lửa ấy sau đó một tay bóp chết cô gái chết bầm kia!!

Không ngoài ý muốn , những lời kia , Phí Nặc Nam cũng đã nghe được .

Trên mặt anh hiện lên nụ cười sáng lạng , Phí Nặc Nam quay sang nhìn vật nhỏ đang cuộn mình trong chiếc chăn kia.

” Thế nào rồi ?”

Anh ung dung ngắm vật nhỏ lên phía trên giường bệnh.

Bên trong chăn , Sở Tiểu Kiều phát ra âm thanh rầu rĩ , trong đầu bắt gặp lại hiện lại gương mặt cười cười của Phí Nặc Nam , khuôn mặt nhỏ chột xuất hiện nhiều nếp nhăn , khóe môi giờ lên tạo thành vòng cung lớn .

” Cái gì mà như thế nào chứ ?”

” Gả cho tôi .” Phí Nặc Nam nghiêm túc nói.

Sở Tiểu Kiều suýt nữa bị hù chết , đại thúc vừa nói gì nhỉ ? Hình như là gả cho anh ta ? Muốn nàng gả cho anh ta !!

Sở Tiểu Kiều nom nớp lo sợ hơi hé cái đầu ra :” Đại thúcThời buổi này đã không còn thịnh hành việc kể chuyện cười nữa rồi .”

Phí Nặc Nam nâng cằm cô , thần sắc nghiêm nghị , con ngươi tối đen gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tiểu Kiều , gần từng tiếng nói :” Tôi nói nghiêm túc .”

Sở Tiểu Kiều , một vật nhỏ thú vị , cũng chính là người đầu tiên làm cho anh nhớ mãi không quên được .

Sau này sớm muộn gì anh cũng sẽ phải kết hôn ,Sở Tiểu Kiều chính là mẫu người của anh cho nên bằng mọi cách anh phải cưới được cô !

Đuôi lông mày anh có chút nhướn lên :” Em không muốn à ?”

Sở Tiểu Kiều mạnh mẽ gật gật đầu :” Không muốn .”

Không muốn ...

Hai chữ ấy thốt ra từ miệng cô thực nhẹ nhàng , lưu loát .

Phí Nặc Nam nhắm chặt mắt , sau đó dùng vẻ mặt khó xử nói :” Nhưng mà ... Tôi đã thích em rồi , làm sao bây giờ ?”

Người đàn ông thành thực , vẻ mặt khó xử , sau đó dùng giọng nói bá đạo nói với cô : tôi đã thích em , làm sao bây giờ ?

Trong phút chốc , đại não Sở Tiểu Kiều trở nên trống rỗng .

Thời điểm cô có phản ứng , như là để chứng minh chính mình không hề nói đùa , Phí Nặc Nam liếc nhìn đôi môi đỏ của cô , sau đó cúi thấp đầu , mang theo một chút bá đạo không thể chống lại , đôi môi nam nhân ấm áp , mềm mại nhẹ nhàng chạm vào hai cánh môi của Sở Tiểu Kiều .

Lúc này đây , những bất đồng ngày trước đều bị đem vào dĩ vãng và thay thế bằng một chút vội vàng , một chút thăm dò , không ngừng xâm nhập.....

Chiếc lưỡi nóng bỏng của anh không ngừng thăm dò hơi thở mang mùi đàn hương , bởi vì anh hơi dùng sức cho nên cô cảm thấy cánh môi mình có chút cảm giác gọi là tê dại , bàn tay to của anh dịu dàng đặt sau ót cô.

Mỗi lúc anh lại càng ép cô vào sát vách tường , chiếc lưỡi mạnh mẽ quét sạch trong miệng cô , vừa lúc này , Sở Tiểu Kiều từ trong khiếp sợ hồi phục tinh thần lại , cô giơ tay định đẩy thân hình cao lớn kia ra nhưng lại bị tay kia của anh nắm chặt lại , sau đó nụ hôn càng sâu hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Có muốn nhìn sau lớp quần áo này là gì không ?

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Cho đến khi Sở Tiểu Kiều tưởng chừng như không thể thở được nữa thì Phí Nặc Nam mới chịu buông cô ra.

Sở Tiểu Kiều cả người kiều nhuyễn vô lực chỉ có thể đem toàn bộ thân hình nhỏ nhắn tựa hẳn vào Phí Nặc Nam , ở trong vòm ngực ấm áp kia , cô mạnh mẽ hít thở không khí , đôi gò má nộn nà giờ đây cũng trở nên đỏ bừng bừng.

Đôi môi cô cũng vì vừa mới được âu yếm cho nên càng trở nên sáng bóng , thực giống như viên đá quý màu đỏ vậy.

Ngón tay thon dài của Phí Nặc Nam chậm rãi vuốt ve hai cánh môi cô , cảm giác có chút tê dại kỳ lạ.

Ánh mắt hơi nhúu lại , Phí Nặc Nam mỉm cười tà mị :” Bây giờ thì thế nào ?”

Sở Tiểu Kiều rất muốn hét lên cho Phí Nặc Nam biết là cô Không – Muốn – Lấy – Chồng , nhưng mà con ngươi của anh ta hình như..... tràn ngập ý uy hiếp , cô nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Phí Nặc Nam lúc này mới hài lòng gật gật đầu :” Tốt , không nói lời nào có nghĩa là đồng ý .”

Đồng ý ?!

Đồng ý cái đầu heo nhà anh đấy !

Nếu không phải lúc này cô không có sức lực chống lại được Phí Nặc Nam thì cô có chết cũng phải nói không đồng ý !

Phí Nặc Nam có chút nuôi tiếc nhìn nhìn cánh môi cô , ừm ... hương vị rất tuyệt quả thực làm cho người ta muốn thử lại một lần nữa a!

Nhưng mà , hiện tại vật nhỏ đang rất dễ phòng anh , hừm , không vội , sau này thường thức sau cũng không muộn .

Sở Tiểu Kiều nằm viện cũng gần nửa tháng , thời gian cô ở trong bệnh viện , đại thúc không có lúc nào không lấy cớ để thực hiện hành động cực kỳ tàn ác , cực kỳ nham hiểm chính là ... Xâm hại.....

[LD : * gọi điện thoại * A lô , chú cảnh sát à , vâng vâng , ở đây hiện có kẻ muốn quấy rối tình dục một cô nương trẻ a ~ Vâng , ở bệnh viện XYZ ạ ! Vâng chào chú * cười nham hiểm *]

Ví dụ như hiện giờ , đại thúc hình như đang cực kỳ thân thiện bắt đầu cởi quần áo.

Chân Sở Tiểu Kiều đột nhiên lại muốn có thể hoạt động lại hơn bao giờ hết , cô nhanh nhất có thể lăn vào trong góc tường , gương mặt đầy vẻ đề phòng :” Đại thúc , lại muốn giờ trò gì đây ?”

Phí Nặc Nam đang chuẩn bị cởi áo , ngoài dự kiến của Tiểu Kiều , cô nghĩ rằng thân hình của Phí Nặc Nam chắc chắn đã già nua đến nỗi không thể dùng được nữa rồi.

Anh quang minh chính đại xoay người lại , nhìn nhìn Sở Tiểu Kiều , cười nham hiểm :” Muốn nhìn một chút không ?”

Sở Tiểu Kiều đảo mắt , cô hiện tại đang mặc quần áo ở nhà , cả thân người chung thủy một màu xanh biếc , chiếc quần đùi bó sát để lộ đôi chân thon dài thẳng tắp cùng da thịt nhẵn nhụi của cô.

Cạ cạ hai chân vào nhau , cô bày ra tư thế dụ hoặc , ngón tay trắng trẻo sờ sờ vành môi , giọng nói ngọt ngào :” Có muốn nhìn một chút ở phía sau lớp quần áo này là gì không ?”

Thanh âm nhỏ nhẹ , trong trẻo như đánh thẳng vào trái tim Phí Nặc Nam , con người của anh tối sầm lại.

Ngay sau đó , vật nhỏ trên giường đã trở về dáng vẻ cũ , hết như người khi nãy cùng cô là hai người hoàn toàn khác nhau.

” Đại thúc , muốn mời gọi tôi , hẳn là chú nên dùng bộ dáng như vậy a!” Đôi mắt cô hấp háy ánh cười tinh ranh .

Thân hình hoàn mỹ của đại thúc !

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Sở Tiểu Kiều không hề do dự nói như hất một chậu nước lạnh vào mặt Phí Nặc Nam , khiến cho lòng anh càng trở nên rối như tơ vò.

Nhóc con , cứ chỉ lúc nào cũng thực khó hiểu nhưng lại hết sức mê hoặc lòng người .

[TD : Anh bị cảm dỗ rồi ! . LD : Bị cảm dỗ từ lâu rồi tỷ ạ !]

” Đại thúc , đã học xong chưa ?” Sở Tiểu Kiều cười tủm tỉm nói , ” Chú thử làm lại những tư thế như ban nãy đi để tôi xem xem chú đã học được bao nhiêu rồi .”

Khuôn mặt Phí Nặc Nam đen lại :” Nhóc , ý em là sao?”

Sở Tiểu Kiều thuần khiết chớp chớp mắt :” Chẳng phải chú muốn quyến rũ tôi sao? Bằng không khi nãy giờ chú đang làm gì ?”

Phí Nặc Nam chột hiểu ra , thì ra nha đầu này con đang mê mê nói chuyện ban nãy .

Sở Tiểu Kiều bộ dáng vô tội làm cho Phí Nặc Nam không biết nên nói gì.

Phí Nặc Nam im lặng không trả lời , sau đó tiếp tục ” thoát y “ , khi chiếc áo cuối cùng cũng bị lột bỏ chính là thời điểm những đường cong hoàn mỹ lộ ra trước mắt Sở Tiểu Kiều , tầm lưng cao lớn , nhẵn nhụi không một chút tí vết , đến khi Phí Nặc Nam vừa xoay người lại , Sở Tiểu Kiều nhin không được ghen hòng , nhìn trần trời.

Dưới hai phiến xương quai xanh là những đường nét hoàn hảo , cơ bụng sáu múi săn chắc , Sở Tiểu Kiều bất giác nuốt một ngụm nước bọt , đột nhiên cô có ý nghĩ , không biết sờ thử thì có cảm giác thế nào a!

Tầm mắt chậm rãi hạ xuống , Sở Tiểu Kiều sưng sờ bắt gặp khu vực hình tam giác thần bí trong truyền thuyết kia ——— =))

Thân hình của đại thúc Thật sự cô không tưởng tượng được lại tuyệt vời như vậy a.....

Tuổi tác cùng thân hình tại sao có thể chênh lệch đến vậy.....

Phí Nặc Nam nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Kiều rơi ở nơi đó , đôi môi tà mị cong lên.

Một chân tựa vào trên giường , Phí Nặc Nam ngã người dựa vào cô , sau đó hoàn toàn đem cô đặt dưới thân mình , hô hấp nóng rực phả vào mặt Sở Tiểu Kiều.

Bộ dáng si ngốc của cô làm cho anh nhin không được có ý nghĩ tà ác , anh muốn cứ như vậy hung hăng đem cô đặt dưới thân sau đó tùy ý yêu thương

Vừa nghĩ đến, Phí Nặc Nam liền hành động ngay, anh xoa xoa nhẹ vào hai cái má núng nính của Tiểu Kiều:” Vật nhỏ.....”

Anh phả làn hơi nóng bỏng vào vành tai cô, Tiểu Kiều cảm thấy lông tơ đột nhiên dựng ngược, động tác anh vô cùng thân thiết cùng ám muội làm cho gương mặt cô lập tức đỏ đến mang tai.

”Đại Đại thúc.....”

[LD : Hai đứa rảnh =)) Không làm lẹ đi cứ gọi nhau quải . Khô cho người đọc như ta]

Vừa dứt lời, cô mới phát hiện, thanh âm của chính mình hình như có chút thay đổi.....

Có chút nhỏ, có chút run rẩy, tựa như chuyện đáng sợ kia sắp xảy ra.

Phí Nặc Nam biết cô sợ hãi, anh mỉm cười dịu dàng, cánh tay càng lúc càng xuống thấp, làm cho hai bầu ngực của cô càng trở nên săn cứng lại, Phí Nặc Nam tầm mắt tràn ngập ý cười:” Bé con, đáng của em không tòi.....”

Khuôn mặt cô đỏ như gấc, nghiêng răng nhìn cánh tay của Phí Nặc Nam đang đặt trên ngực cô, lửa nóng lại càng bốc lên=))))

Đã chỉnh sửa./

[T.g] Thỉnh bàn tay kia dừng lại, nếu còn nhìn nữa e rằng ta thương tích đến không dậy nổi a.....

Đại thúc tấn công thực mạnh mẽ!

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Sở Tiểu Kiều sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghi ngờ, nhìn về phía Phí Nặc Nam:” Đại thúc ?”

Thậm chí cô còn không phát hiện ra rằng, thanh âm của cô lại có một chút khác ban nãy.

Tầm mắt Phí Nặc Nam gắt gao khóa trụ cô, cánh môi gợi cảm hé mở như trêu người:” Nếu em đã không thích thì..... Chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

Cùng nhau ngủ..... Cùng nhau ngủ.....Cùng nhau ngủ ?!

Thần trí Sở Tiểu Kiều rơi lại trên tám tầng mây, sau đó sợ đến mức thân hình nhỏ nhắn bắt đầu khệ nệ bò xuống gầm giường:” Đại thúc, giờ này giờ rồi!”

Bàn tay to của anh nắm lấy cổ chân của cô sau đó cánh tay dài kéo cô trở lại giường:” Lại muốn trốn ?”

Sở Tiểu Kiều vẻ mặt như gặp phải người ngoài hành tinh:” Đại thúc, chú chắc không đối xử với tôi như vậy đâu đúng không ?”

Cô là thực sự sợ hãi, Phí Nặc Nam có thể cảm giác được.

Dục vọng trong lòng đột nhiên không cánh mà bay, Phí Nặc Nam vung tay lên, Sở Tiểu Kiều khản trương muốn nín thở, anh nhắm mắt lại, bàn tay to vòng qua eo của cô:” Ngủ đi.”

Có nghĩa là đại thúc tạm thời sẽ không động đến cô ?

Nhưng cái bàn tay đang ôm eo kia, cô thực không quen !

Sở Tiểu Kiều xoay qua xoay lại, muốn thoát khỏi vòng tay rộng lớn kia.

Nhóc con mềm mại trong lòng cứ nhích tới nhích lui làm cho Phí Nặc Nam muốn phát điên, lập tức, hai chân cong lên kẹp chặt lấy Tiểu Kiều, không cho cô tùy ý động đậy nữa:” Nhóc, nếu em muốn hôm nay chúng ta làm một chút gì đó nóng bỏng và....., thì em cứ tiếp tục nhúc nhích nữa đi.”

Sở Tiểu Kiều nhìn qua một chút liền thấy ánh mắt Phí Nặc Nam rực lửa liền sợ đến mức ngoan ngoãn nằm im không dám nhúc nhích.

”Đại..... Đại thúc?!”

Bộ dáng của Phí Nặc Nam, vẫn rất đáng sợ a!

Phí Nặc Nam thở dài, đâm đầu vào thương yêu vật nhỏ này, rất xứng đáng !

Nghiêng người, anh ôm Tiểu Kiều như ôm một đứa trẻ, sau đó đem đầu cô gối lên bắp tay mình, Phí Nặc Nam hít sâu nói:” Ngủ “

Thanh âm khàn khàn làm cho Tiểu Kiều còn một chút nghi ngờ, cô không dám động đậy một lần nào nữa, chỉ có thể tận lực đè thấp hô hấp lại rồi nhắm chặt mắt đi vào giấc ngủ.

Hồi lâu, Sở Tiểu Kiều vẫn không thể ngủ được, Phí Nặc Nam cũng vậy.

” Tôi sẽ ăn thịt em sao ?”

” Ách , không có.....”

” Vậy tại sao tứ chi em lại cứng ngắc như vậy ? Ngủ !”

” Nga .”

Vì Vi dám thề với Đức Chúa Trời trên kia , cô vừa từ Lhasa trở về , sau đó đột nhiên nhớ đến Sở Tiểu Kiều vẫn còn phải nằm trong bệnh viện cho nên liền mang theo một ít quà cô mua từ Lhasa đến thăm Tiểu Kiều.

Khi vừa đẩy cửa phòng bệnh ra , Vì Vi mặt đỏ bừng bừng , không biết nên đánh bạo đi vào luôn hay là im lặng chuồn ra ngoài .

Trên giường , Phí Nặc Nam phần trên hoàn toàn trần trụi , anh đang gất gao ôm Sở Tiểu Kiều vào trong ngực .

Nhìn qua thìchỉ có cái đầu be bé của Tiểu Kiều là lộ ra ngoài , sắc mặt ửng hồng .

Chẳng phải lúc cô vừa đi , Tiểu Kiều con mạnh miệng nhất quyết bảo không thích đại thúc sao ?

Nhưng trước mặt cô

Vì Vi nắm chặt hai tay .

Wow ! Đại thúc tốc độ thực nhanh ! Tân công thực mạnh mẽ a!

[LD : * liếc mắt * Sắc nữ !]

Hôn một chút cũng không có chết người đâu nhỉ !

Chuyển Dịch : Lam Đình

Sở Tiểu Kiều hận không thể ngay lập tức trốn ra khỏi bệnh viện!

Bởi vì đại thúc đó , tối nào cũng trèo lên giường cô mà ngủ !

Phòng bệnh chỉ có duy nhất một cái giường nhỏ , dựa vào cái gì mà đại thúc với thân hình cao lớn như vậy lại tranh giành chỗ ngủ với cô chứ ?

Cô mới chính là người bệnh mà !

Sở Tiểu Kiều hung hăng vò đầu bứt tóc , buổi sáng , chỉ cần vừa mở mắt , gương mặt cô nhìn thấy đầu tiên nhất định là đại thúc.

Giống như giờ phút này đây , đại thúc còn đang say sưa ngủ , cô đã tỉnh từ lúc này , nhưng lại không thể động đậy được , bởi vì dường như hơn phân nửa thân thể của cô đều bị cái người kia ôm chặt cứng.

Vàng trán nhẵn bóng , ngay cả một nốt mụn nhỏ cũng chẳng có làm cho cô cảm thấy thực muốn để lại trên da thịt kia vài vết cào nhỏ , lông mi dài cong vút làm cho Sở Tiểu Kiều ganh tị không thôi , khi anh ngủ say , hàng lông mi hạ xuống tạo thành một đường đen lầy , chiếc mũi thẳng tắp như được tạo hóa mài giũa cẩn thận , ánh mắt Sở Tiểu Kiều dừng lại ở hai cánh hoa quỳên rũ kia , ừm... không biết hôn lên đôi môi kia thì có cảm giác ra sao nhỉ.

Stop ! Dừng lại !

Sở Tiểu Kiều sắc mặt đỏ như gấc , trời ạ , cô vừa mới suy nghĩ cái gì vậy chứ !!!

Bất quá , mặc kệ là khuôn mặt lẩn dáng người đều rất tuyệt mỹ !

Cũng không biết đại thúc đã hơn 30 tuổi đã làm cách gì để có thể duy trì dáng người đẹp đến vậy , ngay cả những sinh viên nam trong trường của cô cũng chẳng có cửa so sánh với đại thúc

Thần trí cô một bên ngưng trệ , một bên lại không ngừng nghĩ đến vấn đề kia.....

Vừa lúc Phí Nặc Nam thức dậy , liền nhìn thấy gương mặt thất thần của Tiểu Kiều

Phí Nặc Nam nhướn người hôn lên trán cô , Sở Tiểu Kiều lúc này thần trí đang bay bổng , bất ngờ bị hôn trộm , liền theo bản năng đập một cước vào cái người kia—————

Một tiếng ” Rầm ” vang lên , hình như có cái gì vừa lăn xuống đất...

Sở Tiểu Kiều nhìn xuống dưới giường , giật mình .” Kia , kia , đại thúc , sao chú lại lăn xuống đó vậy ?”

Khuôn mặt Phí Nặc Nam tràn đầy hắc tuyến .Hình như , vừa nãy hình như là cô nhóc này đập anh xuống .

Không được , lúc này , dù thế nào anh cũng phải chiếm một ít tiện nghi của cô !

Chỉ vào trán , Phí Nặc Nam nói :” Tôi chỉ hôn em một chút thôi mà .”

Sở Tiểu Kiều bĩu môi khinh thường :” Dựa vào cái gì mà thức dám ?!”

Phí Nặc Nam mỉm cười chỉ chỉ lên trán :” Nơi này “, ” Còn có nơi này nữa ”, ngón tay thon dài chỉ vào hai cánh môi , ” Em chọn mau chọn một trong hai đi .”

Sở Tiểu Kiều tiếp tục bĩu môi :” Chỗ nào cũng không được !”

Phí Nặc Nam cười nụ cười cáo già , mặt dày nói :” Được thôi , vậy thì hôn tôi đi , nói đi , em muốn chỗ nào ? Hay là hôn kiểu Pháp đi ?”

Đại thúc đáng chết ! Đại thúc xấu xa !

Quên đi , hôn một chút cũng không chết người chứ !

[LD : * dưới khăn đài * Ồ Ồ Là vậy sao * vỗ tay bóp bóp *]

Sở Tiểu Kiều không phục phỉ báng .

Cô nhướn người lướt nhẹ lên vầng trán của anh [LD : * khóc * gì vậy ? Chờ đợi cả buổi trời cũng chỉ là lướt nhẹ thôi sao TT_TT]

Phí Nặc Nam chính vì nụ hôn nho nhỏ này mà thập phần vui sướng , cả ngày đều cười ngốc nghếch.

Đại thúc ! Tôi không rảnh đùa với chú !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit :Lam Đình

Bởi vì Sở Tiểu Kiều tha thiết năn nỉ , hơn nữa bác sĩ cũng nói cơ thể cô hiện rất tốt cho nên Phí Nặc Nam mới đành chịu cho cô xuất viện.

Kỳ thật , nguyên nhân cô nhất quyết đòi xuất viện rất đơn giản , đại thúc kia hằng ngày đều ngủ chung giường với cô , có trời mới biết anh ta khi nào lên con điên lại chỉ vào trán cùng môi rồi bảo cô chọn một nơi hôn vào đó.

Nếu xui xẻo hơn nữa.....Anh ta sẽ trực tiếp cưỡng hôn cô.....

Sở Tiểu Kiều cảm thấy nên suy nghĩ cho chính mình một chút , bệnh viện đó , có ngốc cô mới ở lại !

Nhưng mà , con cáo gian xảo kia lại cẩn thận tính toán , ngẫm lại , nếu còn ở lại bệnh viện ngày nào thì anh còn được hưởng phúc lợi nhiều nhất , một khi đã ra việnVật nhỏ kia còn không phải sẽ trốn thật xa?

Vì vậy , Phí Nặc Nam ban đầu kiên quyết không đồng ý cho Sở Tiểu Kiều xuất viện.

” Đại thúc , chú nghĩ tôi không nhìn ra được âm mưu của chú ?”

Sở Tiểu Kiều khinh bỉ nhìn anh.

Phí Nặc Nam không biết nói gì để chống đỡ , Sở Tiểu Kiều hừ lạnh :” Quả nhiên tôi đoán không sai mà , chú đúng là con cáo già !”

Nhìn thấy Tiểu Kiều hận đời siết chặt nắm tay , Phí Nặc Nam liền không đành lòng , bắt đầu dĩ đáp ứng :” Được rồi , bây giờ tôi gọi điện cho Vilian liền , kêu cậu ta mang thủ tục đến xuất viện cho em . Được rồi chứ? .”

Vừa bước chân khỏi bệnh viện , Sở Tiểu Kiều hận không thể ngẩng đầu , cao giọng hô to , nói ọi người biết rằng cô vừa thoát khỏi nanh vuốt của sắc lang—————

Nhưng mà , Sở Tiểu Kiều còn không kịp vui mừng bao lâu...

Bởi vì—————

” Tiểu Kiều , Tiểu Kiều , có một chiếc Rolls- Royce đang đậu trước cửa trường chúng ta , nè nè , cậu đoán xem là của ai ?”

Vì Vi chạy vọt vào phòng học mặc kệ người xung quanh , luôn miệng hỏi Sở Tiểu Kiều .

Roll- Royce , Sở Tiểu Kiều lắc đầu :” Cậu cho đầu tớ khối đầu hũ chắc ? Ngay cả đứa con nít cũng biết chắc chắn chủ nhân của nó là một kẻ tự mắng , ngu xuẩn !”

” Tự mắng.....” Vì Vi vỗ trán , ” Là Rolls-Royce Silver Charm[1] đó , còn nữa.... người ngồi bên trong chính là Phí Nặc Nam ! Và lại , nếu tớ đoán không lầm thì.....Tiểu Kiều , anh ta hình như đang cố ý đợi cậu đó !”

” Rolls-Royce Silver Charm? Như vậy là xe đắt tiền ” Một trận xôn xao.

” Oa , có thể mua được Rolls-Royce nhất định là một người cực kỳ giàu có a!”

” Đúng , nhất định là một con rùa vàng mà , bất quá có điều này chắc chắn các cậu không muốn nghe đâu ! Cô con dâu kim cương của gia đình đó chính là Sở Tiểu Kiều của chúng ta !”

.....

Lập tức chung quanh nổi lên một đợt sóng lớn, đủ loại ánh mắt khác nhau nhắm vào Sở Tiểu Kiều, cô hận mình lúc này không nhanh tay bịt mồm Vi Vi lại, Tiểu Kiều nhắm mắt nhắm mũi lờ Vi Vi chạy như điên ra ngoài.

”Vi Vi, cậu đang nói mê sảng cái gì vậy ?! Đại thúc kia ngàn vạn lần không thể nào đến trường học của chúng ta được !” Vừa dứt lời, di động vang chuông, Sở Tiểu Kiều nói, ”Tớ nghe điện thoại xong xử cậu sau, A lô —————”

Đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm làm cho sắc mặt Tiểu Kiều ngày một trắng nhợt.

”Vật nhỏ, tôi đang ở trước cửa trường học của em đây, em muốn tôi đi vào hay em tự đi ra ?”

”Đại thúc, tôi không rảnh đùa với chú !” Sở Tiểu Kiều cắn răng rống giận !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi muốn...ăn em!

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit: Lam Đình

Thân hình cao to của anh tựa hẳn vào chiếc xe, đầu có chút ngẩng lên, đôi mắt hấp háy ánh cười.

Phí Nặc Nam không nhanh không chậm nói :” Vậy, xem ra.....vật nhỏ muốn tôi đi vào tìm em rồi.”

Anh có thể tưởng tượng được hiện giờ Tiểu Kiều đang nghiền răng nghiền lợi hận không thể lột sạch da anh, bộ dáng tức giận của vật nhỏ, ngay cả trường tượng cũng đáng yêu đến vậy.

Hồi lâu, Sở Tiểu Kiều bất đắc dĩ thỏa hiệp :” Đại thúc, chú đứng đó chờ tôi!”

” Tốt, tôi cho em năm phút, nếu sau năm phút không thấy em thì tôi đi vào.”

Chân cô giờ cũng chà sát xuống nền đất như muốn đem toàn bộ tầng lầu này đập đổ :” Chờ đó !!!”

Đại thúc đúng là một ông già..... quá đáng !

Sở Tiểu Kiều ném túi sách cho Vi Vi :” Tớ đi đây chút !”

Trước cửa trường học, cô có thể nhìn thấy phía xa kia là chiếc xe hơi màu bạc sang trọng, đúng là chiếc cô đã từng nhìn thấy trên mạng rồi.....

Không thể không thừa nhận rằng, tuy đại thúc tuổi đã không còn trẻ nhưng bề ngoài nhìn qua.....quả thực làm cho các nữ sinh hận không thể ngay lập tức đi đến bên cạnh anh.

” Vật nhỏ, lại đây—————”

Phí Nặc Nam vừa nhìn thấy bộ dáng không tình nguyện của Tiểu Kiều, đôi mắt âm thầm liền hiện lên tia cười dịu dàng.

Chung quanh, ai nấy đều như hút phải một luồng khí lạnh.

Sở Tiểu Kiều bĩu môi :” Yêu nghiệt!”

Đến trước mặt Phí Nặc Nam, cô bày ra vẻ mặt không kiên nhẫn :” Đại thúc, kêu tôi ra đây làm gì ?”

Ngón tay anh điểm nhẹ lên đôi môi đang trề ra cả thước của cô :” Hừm, môi em có thể gây trở ngại đường đi đấy !”

Sở Tiểu Kiều lăm bầm :” Đại thúc thực đáng chết !”

Phí Nặc Nam cúi xuống hôn vào cái má nộn nà của cô :” Vật nhỏ, lên xe đi em.”

Trên mặt anh ý cười nồng đậm, Sở Tiểu Kiều vẫn vờ ngón tay, vẫn là quyết định lên xe, nơi này là trường học của cô a, cô không nghĩ là sẽ diễn ọi người xem một vở kịch miễn phí đâu !

Nhất là, từ ban nãy, cô đã nhìn thấy gương mặt tò mò của Vi Vi lấp ló đằng sau cánh cửa.

Cô tất nhiên là biết , chỉ cần Vi Vi hé miệng ra một chút , cô không tin cả trường này không ai lại không biết chuyện. ==”

Phi Nặc Nam chạy thẳng đến một nhà hàng : ” Tôi nghe cha em nói rằng em rất thích đồ ăn ở đây .”

Đại thúc.... Những điều chú biết thực nhiều.....

Sau đó , cô đem mọi uất ức biến thành thức ăn , cho nên hôm nay ăn đặc biệt nhiều , vả lại , cô nghe nói , mọi nam nhân đều rất thích những mỹ nhân ôn nhu , kiểu điểm như con chim nhỏ nép vào họ sao.

Vậy thì cô sẽ hủy hình tượng đó , đại thúc chắc hẳn sẽ chán ghét cô.

Mười ngón tay Phí Nặc Nam đan xen vào nhau , thỉnh thoảng động tác ôn nhu lau miệng giúp cô: ” Ăn chậm một chút , coi chừng mắc nghẹn đó”

Ngay sau đó , Sở Tiểu Kiều quả nhiên lại bị nghẹn thật.hoàn toàn là nhờ vào câu nói của Phí Nặc Nam——

Phí Nặc Nam bật cười , sau đó dùng thanh âm dụ hoặc nói :” Làm sao bây giờ ? Nhìn em ăn , tôi cũng thấy đói bụng , thật muốnăn em.....”

Khiêu chiến với đại thúc.

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Rõ ràng chỉ đơn thuần là cùng dùng cơm , nhưng đại thúc công lực thật sự là cường đại , lại có thể bình tĩnh nói những lời như vậy với cô ...

Cổ lỗ , đại thúc chỉ cố ý làm ra vẻ như không có gì mà thôi.

Mười ngón tay đan vào nhau chống dưới cằm , ngay cả nháy mắt cũng chẳng màn đến , Phí Nặc Nam nhìn chăm chăm Sở Tiểu Kiều.

Cô xoa xoa miệng , có chút thống khổ nhìn anh :” Đại thúc , chú không cảm thấy tôi rất đáng chê cười sao ?”

Phí Nặc Nam lau một chút đồ ăn dính ở khóe môi cô , sủng nịch nói :” Tôi chưa bao giờ thấy em đáng chê cười cả .”

Ngay lập tức , cô cảm thấy đồ ăn ngay yết hầu cũng chẳng thể nào nuốt trôi được nữa.

Đang suy nghĩ như thế nào mới có thể thoát khỏi không khí xấu hổ này thì từ phía sau truyền đến một thanh âm.

” Thật ngại quá , Tiểu KiềuCô ấy là bạn gái của tôi , cho dù động tác dùng bữa như thế nào thì tôi mới là người có quyền nhận xét.”

Thanh âm ần giấu đầy lãnh khốc , Sở Tiểu Kiều chấn động , cô lập tức đứng lên , sắc mặt trong phút chốc trở nên tái nhợt.

Người có thể nói ra được những lời này , trước sau chỉ có một người. Chính là Anh Ly.

Phí Nặc Nam chau mày , nhìn thấy nam nhân kia tướng mạo không tồi , chỉ có điều...xem qua vẫn là một cậu nhóc con.

Vì vậy , căn bản là anh chẳng thêm bận tâm , nhưng sau khi nhìn sang Tiểu Kiều thần sắc nhợt nhạt , mâu quang đột nhiên trầm xuống.

“Tiểu Kiều, có phải em nên giới thiệu một chút ?”

Phí Nặc Nam bề ngoài tỏ ra bình tĩnh , chậm rãi nhấp một ngụm rượu , hỏi Tiểu Kiều.

Anh Ly không chờ Sở Tiểu Kiều mở miệng mà đã chen lên trước tự giới thiệu :” Anh Ly , là nam nhân Sở Tiểu Kiều yêu nhất , đồng thời cũng là bạn trai cô ấy.”.Giọng điệu thản nhiên , có chút khó gần.

Phí Nặc Nam chẳng thêm liếc nhìn Anh Ly đến một cái , trực tiếp nhìn sang phía Sở Tiểu Kiều :” Phải không ?”

Bạn trai.....

Nếu là bình thường thì cô sẽ cười lạnh một chút , sau đó quay sang hỏi Anh Ly : Xin hỏi , anh là ai ?

Nhưng mà hiện giờ , cô muốn đại thúc biết khó mà tự rút lui Cẩn chặt môi dưới , Sở Tiểu Kiều nói :” Anh ấy nói không sai .”

” Bạn trai ?”

Hơn nửa ngày , mới truyền đến thanh âm không mặn không nhạt của Phí Nặc Nam.

Anh Ly sắc mặt mừng rỡ , nhịn không được tiến đến cầm chặt tay Sở Tiểu Kiều , cô run run một chút , vẫn là không có phản kháng.

Cô cúi đầu , không có nhìn sắc mặt Phí Nặc Nam , cũng không thêm liếc sang Anh Ly.

Hai người nắm tay nhau rời đi , Phí Nặc Nam hơi hợp lặc ly rượu trong tay , chất lỏng màu đỏ kia sóng sánh hết như viên rubi .

” Vật nhỏ , em làm như vậy , có ý nghĩa là muốn khiêu chiến với tôi...”

Anh cười nhạt , nâng ly rượu một hơi uống cạn , sau đó , thanh âm có chút xa xăm :” Vật nhỏ , vốn tôi không muốn tiến đến quá nhanh nhưng xem

tình hình hiện tại , chỉ còn cách ăn vào đến miệng rồi thì tôi mới yên tâm ...”

Tầm mắt chậm rãi hạ xuống , anh quyết phải giành được Tiểu Kiều về bên mình!

[LD : =)) Mui ăn com 1 tý , sau đó làm tiếp chương khác post lên nhá) Đợi mui đấy]

Bị vút bỏ

Chuyển Dịch : Tử Doanh

Edit : Lam Đình

Vừa ra khỏi nhà hàng , việc đầu tiên cô làm chính là buông tay Anh Ly ra.

Anh Ly sắc mặt âm trầm , có chút chua xót :” Tiểu Kiều ...”

Cô cười lạnh , lùi về phía sau vài bước :” Học trưởng , gọi tôi là Sở Tiểu Kiều , chúng ta hình như không có thân đến mức phải gọi như vậy .”

Khóe mắt Anh Ly vẫn lên vài tia máu đỏ tươi , anh tiến đến ôm chặt cô vào ngực mình , Sở Tiểu Kiều nghe răng trợn mắt , anh ấy tại sao có thể gầy gò đến vậy ... Cả người cơ hồ đều là xương !

” Tiểu Kiều”

Anh Ly ôm chặt cô như sợ chỉ cần buông ra một chút cô liền rời xa anh mãi mãi , cứ như vậy lẩm bẩm gọi tên cô ...

Sở Tiểu Kiều hốc mắt đỏ hoe , nhưng ngoài miệng vẫn kiên quyết :” Học trưởng , nếu anh cứ ôm tôi như vậy , e rằng nếu để chị dâu nhìn thấy thì quả là không hay đâu .”

Anh Ly cả người cứng đờ , vội vàng nhìn Sở Tiểu Kiều , chỉ muốn giơ tay lên thề :” Tiểu Kiều , anh không có bạn gái , thực sự là không có !”

Sở Tiểu Kiều thừa lúc Anh Ly đang luống cuống , liền dùng chân đá một cước vào bụng anh sau đó nhanh chóng đẩy Anh Ly ra rồi nhanh chóng lau nước mắt sắp rơi xuống :” Học trưởng , xin lỗi , tôi phải về trường trước đây .”

” Tiểu Kiều !” Anh Ly gọi cô , môi nấp máy , một lúc mới mở miệng nói :”Thực xin lỗi”

Sở Tiểu Kiều quay người lại ... Nhìn Anh Ly , anh có thể nhìn thấy được trong mắt Tiểu Kiều liên tục chuyển động , hình như đang nhịn không để nước mắt có thể rơi xuống.

” Xin lỗi ?” Sở Tiểu Kiều cười châm chọc . ” Anh dùng một dao đâm thẳng vào trái tim tôi , sau đó quay lại nói thực xin lỗi , vậy là xong sao ?”

Anh Ly im lặng , không giải thích.

Sở Tiểu Kiều một hồi thở dài :” Lúc trước anh gạt tôi , lợi dụng tôi , sau đó lại vút bỏ tôi , anh cho rằng chỉ cần quay lại nói một vài câu giải thích là tôi có thể tha thứ cho anh ?”

Từng chữ thốt ra hết như có một con dao sắc nhọn cứa vào vết thương rỉ máu ấy ...

Ngày ấy , cô mỗi ngày đều cầm những cuốn tiểu thuyết tình cảm ướt át mãi mê xem.

Một tân sinh viên , đối với cuộc sống đại học luôn mơ mộng , cô nhớ khi ấy , cô rất thích đi dạo quanh khuôn viên trường .

Có một lần , Sở Tiểu Kiều vô tình đi vào một nơi phong cảnh hữu tình , nhưng cô hoàn toàn không biết đó là nơi lý tưởng để cái đôi uyên ương hẹn hò , cho nên chưa đầy 1 phút sau , gương mặt non nớt của cô lập tức đỏ bừng , cô chạy như điên ra khỏi nơi ấy.

Trên cây cầu gỗ , cô đụng phải một người , suýt nữa té xuống nước , may mắn có người kia đỡ kịp .

Bàn tay chắc khỏe kia nắm chặt lấy cổ tay cô , cảnh này thực giống trong tiểu thuyết a~~

Đó là lần đầu tiên Sở Tiểu Kiều gặp Anh Ly.

Anh Ly ... Ngay cả tên cũng mang theo một ít tình thơ ý họa ...

[TD : Ta thì không nghĩ vậy . LD : * gật gật * Mui cũng thấy vậy !]

Thời gian sau đó , cô gặp gỡ anh thường xuyên hơn , một lần lại một lần nữa , cho đến khi , cô trở về phòng ngủ vẫn ngồi một mình cười ngây ngốc .

Rồi đến một ngày , cô chính thức trở thành bạn gái của anh , cô quả thực nghĩ cũng chẳng dám nghĩ , nam nhân thập toàn vẹn mỹ đến vậy , lại có một ngày yêu thương , chiều chuộng cô.

Vì Vi nói cô là chó ngáp phải ruồi , bằng không Anh Ly có tiền sử bệnh mắt.

Một ngày nọ , có một đại mỹ nữ đến trước mặt cô , mang theo nụ cười châm biếm :” Cô nghĩ , Anh Ly như vậy lại đi yêu cô à ? Tôi phải cảm ơn cô vì

đã giúp bọn tôi có cơ hội đi xuất ngoại cùng nhau !”

Vài ngày sau , Anh Ly như bốc khói khỏi nhân gian , Sở Tiểu Kiều từ giây phút ấy nhận ra , cô thực sự đã bị người ta bỏ rơi .

Anh vĩnh viễn cũng không có cơ hội lần nữa !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Sở Tiểu Kiều điên cuồng lục tung tất cả thành phố , kết quả vẫn là không có một chút tin tức của anh.

Các học sinh khác nói , Sở Tiểu Kiều thực đáng thương bị người ta lừa giỡn mà không biết.

Bọn họ còn nói , ngay từ đầu , người Anh Ly yêu duy nhất chỉ có Hệ Hoa , bởi vì Hệ Hoa đã cùng một người bạn cá cược , nếu cô ta có thể làm cho Tiểu Kiều sống không bằng chết thì suất đi du học này sẽ nhường lại cho cô ta , Anh Ly lại yêu Hệ Hoa , vì muốn giúp người yêu thắng cược cho nên từ đầu đã an bài tất cả.

Anh Ly , ngay từ đầu đã yêu Hệ Hoa , không phải là Sở Tiểu Kiều !!

Suy Sụp , sa ngã , thậm chí suýt nữa đã bị xe đâm chết.....

Anh Ly , vẫn là không hề xuất hiện , tựa hồ như từ trước đến nay anh chưa từng bước vào cuộc đời cô.

Cho đến khi , giáo sư nói với cô , Anh Ly đã đi du học...

Cho đến khi , Vi Vi nhìn không được , kéo cô đến trước mặt , nắng ột trận , lúc ấy , Sở Tiểu Kiều mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Từ đầu , bất quá chỉ là một cái bẫy , ngay cả lần đầu gặp gỡ , cũng đã được bọn họ sắp xếp thực hoàn mỹ.

Cô yêu anh , anh lại đem tình yêu của cô đánh đổi bằng một cơ hội du học cho người con gái khác.....

Kể từ khi ấy , Sở Tiểu Kiều trở lại như trước , trở lại là một nữ sinh hay cười , hay đùa giỡn với bạn bè , nhưng đêm đến , cô lại tự mình tìm một góc khuất , len lén chạm vào miệng vết thương đã thối rữa....

Anh Ly....

Trên mặt Anh Ly hiện lên thần sắc thống khổ , anh đến gần cô :” Tiểu Kiều...”

Sở Tiểu Kiều tránh đi , hốc mắt càng ngày lại càng đỏ thêm.” Học trưởng , Vi Vi đã từng nói , Tiểu Kiều là một nha đầu ngốc , bị người đó bán đi lại còn giúp đỡ người đó kiếm tiền , học trưởng , tôi muốn nói với anh , Sở Tiểu Kiều tôi chung quy chỉ là một nha đầu biết sợ cái đau , đau một lần , tôi tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch để chính mình bị đau lần thứ hai”

Một chút tổn thương , một lần , cũng đã quá đủ để trở thành điều cấm kỵ của cả đời cô.....

” Tiểu Kiều , có phải em vẫn chưa quên anh hay không ? Bằng không ... Em sẽ không đau khổ đến vậy ...”

Anh Ly ôm chút hy vọng cuối cùng .

Những ngày tháng anh còn ở nước ngoài , chỉ cần rảnh rỗi , anh không khi nào không nhớ đến cái nha đầu ngốc có đôi mắt biết cười kia , khi cười rộ lên làm cho lòng anh cũng cảm thấy vui vẻ theo .

Cô rất thích nắm lấy ống tay áo anh , rồi chạy bỏ anh một đoạn xa , sau đó quay lại gọi to tên anh.

” Anh Ly , Anh Ly—”

Thời điểm ấy , anh mới nhận ra rằng , trong trò chơi anh đã tỉ mỉ sắp xếp tất cả này , rơi vào tay giặc , không chỉ có nha đầu ngốc nghếch đáng yêu kia.

Trên đường phố đông nghịt người , đến khi chỉ còn le lói những ánh đèn đường mờ ảo , anh lại càng muốn quay về nước.

Sở Tiểu Kiều lau dòng nước mắt :” Anh Ly , tôi cả đời cũng không quên anh ” Nghe đến đây , ánh mắt anh sáng lên , sau đó lại nghe Sở Tiểu Kiều nói , ” Tôi nhớ anh , chỉ vì quá khứ đón đau kia đã mãi mãi chôn chặt trong lòng tôi ,Tôi sẽ không bao giờ để ai có cơ hội thương tổn tôi lần thứ hai!”

Anh Ly đột nhiên nhớ đến Vi Vi đã từng nói.

” Anh Ly , Tiểu Kiều vĩnh viễn cũng không cho anh bước vào trái tim cô ấy một lần nữa , bởi vì anh đã đâm một nhát thật đau vào trái tim cô ấy....”

[LĐ :) Chương 7.5 cỡ 6h nha m.n) Bây h mụi phải đi học rồi]

Cả đời thận trọng lại vứt bỏ người mình yêu !

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Sở Tiểu Kiều rời đi , giống như khi xưa Anh Ly lựa chọn ra đi , không hề quay đầu lại . .

Anh Ly trước đây đối với việc tình cảm luôn thực thà trọng , chính vì nếu sai một bước , muốn quay lại như xưa , khó lại càng thêm khó .

Đi du học hay tiếp tục ở lại , anh đã từng rất thống khổ , từng đấu tranh rất nhiều lần.

Du học , chính là một cơ hội tốt cho con đường tương lai của anh , hơn nữa đây là điều từ lâu anh đã ao ước.

Ở lại , anh chỉ có một Sở Tiểu Kiều ngốc nghếch , vụng về.

Cân nhắc mãi , cuối cùng vẫn quyết định rời đi.

Lúc ấy , anh nghĩ chính mình lựa chọn như vậy tuyệt đối sẽ không sai , bởi vì đó là nguyện vọng từ rất lâu của anh , anh sẽ mãi mãi không hối hận.

Từng giờ trôi qua , nỗi nhớ lại dâng đầy , càng lúc , anh càng khát khao được gặp lại Tiểu Kiều , anh đã cố gắng làm đủ mọi việc để có thể lấp đầy chỗ trống kia , nhưng cũng từ khi ấy , anh biết , anh đã thật sự sai lầm . . .

Cả đời thà trọng như vậy , hôm nay lại để vụt mất một người mình yêu , anh đã đi sai bước này . .

Thời điểm giương mắt nhìn dòng người cứ thế lướt qua nhau , Sở Tiểu Kiều đã sớm không nhìn thấy bóng dáng

Bên trong văn phòng Phí thị , tất cả nhân viên , ngay cả bước đi cũng thực cẩn thận để tránh đụng phải nòng súng của lão bản.

Xem xét sắc mặt của anh hôm nay đen đến vậy , ngay cả đứa con nít cũng biết anh ta hôm nay tâm trạng cực kỳ không tốt.

Lúc này mà không biết điều , chọc giận anh ta , chẳng phải là muốn tìm con đường chết sao ?!

Trong phòng làm việc của Phí Nặc Nam , tay anh xiết chặt bút máy , trên văn kiện lưu lại một vết mực dài , có chỗ còn bị anh đâm đến biến dạng.

Hừ , vật nhỏ có bạn trai , nhìn qua có lẽ cô ấy vẫn còn rất thích người kia ?!

Phí Nặc Nam , mặt càng lúc lại càng đen như đất nồi , gương mặt trở nên thập phần quỷ dị , đột nhiên anh đứng lên , khoe môi cong lại thành hình vòng cung , chính là kiểu cười này từ trước đến nay lúc nào cũng hù chết Vilian , cười còn đáng sợ hơn lúc không cười ==”

Quay vào bên trong , Phí Nặc Nam phân phó :” Anh Ly , trong vòng nửa giờ phải có toàn bộ tư liệu của người này , mặc khác , gọi điện báo với chủ tịch Sở , tối nay tôi muốn đến nhà ông ấy dùng cơm , còn nữa , bảo con gái ông ấy phải ăn mặc đẹp một chút , nhớ kỹ , không được nói là tôi căn dặn .”

Vilian ghi nhớ những lời anh vừa phân phó , sau đó sai người bắt đầu thực hiện .

[LD : Sai truyện à)]

Lúc sau , Sở Viễn Thanh sau khi nghe xong điện thoại , gương mặt già nua hiện lên nét mừng rỡ , cười đến cả miệng cũng không kịp ngậm lại . Lúc trước ông từng hoài nghi Phí Nặc Nam cùng nữ nhi nhà mình đã có gì đó , hiện tại , xem ra ngày ông thật sự trở thành cha vợ của Phí Nặc nam cũng chẳng còn xa Ông thật không dám nghĩ tốt cùng có biết bao nhiêu điều tốt đẹp !

Trong phòng ngủ của Tiểu Kiều , cô có thói quen viết nhật ký từ khi Anh Ly ra đi .

Mỗi trang giấy đều là bằng chứng cho những đớn đau cô đã phải trải qua.

Sở Tiểu Kiều lật từng trang xem lại , Anh Ly thực đã nhẫn tâm với cô như thế , vậy dựa vào cái gì bây giờ anh ta quay về lại muốn cô quên tất cả những đau khổ cô đã hứng chịu mà tiếp nhận anh một lần nữa?

Anh Ly !

Sở Tiểu Kiều gọi điện thoại cho Vi Vi :” Vi Vi , hiện tại mình muốn có bạn trai !”

” Phốc ——” Đầu dây kia , toàn bộ rượu cô vừa uống đều bị câu nói kia mà phun ra hết , Vi Vi đi ra khỏi quán bar sau đó bình tĩnh nói :” Tiểu Kiều , cậu có bị thần kinh không ?!”

Sở Tiểu Kiều đem những lời vừa nói lặp lại một lần nữa , Vi Vi nhìn vào bên trong một chút , do dự nói :” Tớ hiện tại đang ở quán bar Mị Sắc , nếu cậu muốn . . . thì cũng đến đây đi .”

” Được ! ” Cô nói như đinh đóng cột!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiên Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mị Sắc

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Mị Sắc , Sở Tiểu Kiều đã từng nghe nói qua nơi đó , là một quán bar cách trường học của bọn họ không xa , nữ sinh trong trường đều đến đây làm thêm để kiếm chút tiền tiêu vặt , một số người thì đi bung rượ , một số thì khiêu vũ cùng khách.

Khi Sở Tiểu Kiều lái xe đến nơi , Vi Vi đã đứng trước cửa chờ cô , Sở Tiểu Kiều thực không dám tin tưởng cô gái mình nhìn thấy trước mắt chính là cô nàng Vi Vi chết bầm kia !

Vi Vi kiều diễm trong chiếc váy đen bó sát , làm tôn lên những đường cong quyến rũ , ngay cả cách trang điểm cũng thực giống với người phụ nữ trưởng thành , đôi giày cao gót dưới chân ước chừng cũng khoảng 7 cm , bầu ngực không ngờ lại đầy đặn đến vậy a!

[LD : Bà nội này dê lộ liễu quá ==)]

Sở Tiểu Kiều nhanh chóng bịt kín mũi , sau đó quay sang Vi Vi kêu to :” Xong rồi , xong rồi , tớ chảy cả máu mũi rồi đây này , Vi Vi , hai quả bom này cũng thực quá lớn đi !”

Vi Vi khinh bỉ nhìn cô :” Không có tiền đồ !”

Tuy rằng bọn họ đều học chung một khoa diễn xuất nhưng chuyên ngành của cô và Vi Vi lại không giống nhau , cho nên , kêu cô mặc bộ váy gợi cảm giống như Vi Vi , có đánh chết cô cũng không dám !

Vi Vi nhìn chằm chằm Tiểu Kiều , ánh mắt rơi lên lại lướt xuống , sau đó cười nhạt :” Không phải là cậu không dám , mà vì thân hình cậu trước sau như một ! Bằng phẳng———”

Sở Tiểu Kiều vỗ vào má Vi Vi :” Cậu đi chết đi !”

Đối với bọn họ mà nói , người nào có tâm tình hiện không được tốt , chỉ cần liếc mắt cô cũng có thể nhìn ra , cho nên không cần nói gì thêm , các cô sẽ tự biết nói một vài câu hài hước khiến không khí phần nào dịu đi.

Tuy rằng bề ngoài Vi Vi vẫn luôn vui vẻ , nói chuyện như sáo , bất quá , Sở Tiểu Kiều biết rằng , tâm tình cô hiện tại vẫn tốt hơn nhiều so với Vi Vi.

Vừa bước vào trong , Sở Tiểu Kiều thừa lúc Vi Vi không chú ý , tầm mắt cô xẹt nhanh qua hai quả núi đồi đầy đặn của Vi Vi , sau đó cúi đầu

Bằng phẳng Cũng không tệ hại đến vậy chứ aaa.....

Vi Vi mở cửa phòng , đẩy Tiểu Kiều vào trong :” Tiểu Kiều , cậu thay quần áo đi , đến Mị Sắc nhất định phải hóa trang , bằng không một thân quần áo học sinh sẽ bị người khác nhận ra , cậu sẽ không được tốt nghiệp !”

Tuy rằng đại đa số nữ sinh đến đây chỉ với hai mục đích thật lạnh nhạt , một là làm công , hai là đến để giải trí đầu óc một chút , nhưng người ngoài nhìn vào , lại luôn nghĩ các cô ở trong quán bar làm chuyện xấu .

Vi Vi lại đẩy cửa thò đầu vào dặn dò :” Nhớ kỹ , cái kiểu vắn tóc thịt viên trên đầu cậu thật chướng mắt , phải sửa thành kiểu tóc khác đi ! Thật là không chịu nổi cậu mà !”

Bên trong phòng chỉ còn mỗi Tiểu Kiều , cô chạt vạt với một đồng quần áo rắc rối , Sở Tiểu Kiều nhìn chính mình trong gương , hừm... kiểu đầu thịt viên này không phải là rất rất đáng yêu sao !!!? Có ngốc mới đổi !

Vi Vi ở bên ngoài chờ Tiểu Kiều , dự đoán thời gian thay đồ cũng không lâu lắm , cô nhàn hạ bung ly nước trái cây lên bắt đầu uống , Sở Tiểu Kiều từ bên trong bước ra .

” Phụt ———”

” Sở Tiểu Kiều , cậu muốn giết chết tớ ?!!!”

Vi Vi ho khan mắng , Sở Tiểu Kiều vô tội nhìn cô , tiện tay vỗ nhẹ vào lưng Vi Vi.

Cô chỉ vào búi tóc thịt viên ngàn năm không đổi trên đỉnh đầu Tiểu Kiều :” Đây là cái kiểu tóc quái quỷ gì chứ ? Tớ không phải bảo cậu tháo nó xuống à !”

Sở Tiểu Kiều néo vài cái :” Không sai , nhưng mà gỡ xuống rất phiền toái , cứ như vậy rất tốt rồi !”

Vi Vi học máu , cô như thế nào lại quên , Sở Tiểu Kiều là một động vật kỳ lạ.....

Các cô vô tư không hề hay biết , trong một góc khuất , có một đôi mắt luôn âm thầm quan sát bọn họ từ rất lâu rồi .

Bị bắt gặp

Chuyển dịch : Tử Doanh

Edit : Lam Đình

Bên trong góc tối, có hai nam nhân đang ngồi cùng nhau trong đó có một người đang chăm chú nhìn vào Sở Tiểu Kiều từ trong phòng thay đồ đi ra, sau đó thúc vào người bên cạnh.

”Này này, hình như tôi nhìn thấy người quen.”

Nam nhân có chút không kiên nhẫn trả lời:” Cậu kêu tôi làm gì? Thành kính à!”

Vilian có chút không cam lòng, bất quá cũng chỉ có thúc vào người cậu ta một chút thôi, có cần phải phát hỏa vậy không?!

Người kia không ai phải ai khác, chính là tài xế chuyên dụng của Phí Nặc Nam _Charen.

Vốn ban đầu, Vilian chỉ định đến nơi này thư giãn một chút, ai biết vừa vào đến nơi liền nhìn thấy cái cậu Charen này hết như một người say rượu, cho nên Villian liền đến ngồi cùng cậu ta.

Ngoài ý muốn, cậu vừa uống được một ly rượu đã nhìn thấy xa xa kia là cái đầu nhỏ vắn tóc thịt viên quen thuộc.

Vilian nhớ rõ, cái tiểu nha đầu mà đại boss nhà cậu yêu thích cũng chính là có kiểu tóc hết như vậy a!

Cho nên cậu cố gắng nhìn cho rõ, không ngờ, vừa giương mắt lên nhìn, cậu suýt nữa bị hù chết!

Người kia Tại sao lại ăn mặc thiếu vải đến vậy, cái nha đầu kia, không phải là người tình yêu dấu của đại boss thì còn là ai nữa??

[LD : =)) Haha * gật gù gật gù * Đúng vậy, đúng vậy chính là " người tình yêu vầu " =))]

Vừa nghĩ đến đúng thực chính là cô gái ấy, cậu lại lần nữa thúc thúc vào cái người đang giận đến đầu cũng bốc khói kia:” Thật ... thật sự, là cái tiểu nha đầu kia, tên cái gì mà Sở ... Sở”

Nếu là bình thường Charen đã đứng dậy đá văng cái tên tiểu tử thôi kia, nhưng có lẽ do men rượu đã thấm vào người, Charen chậm nửa nhịp so với thường ngày:” Ai?”

Vilian chỉ chỉ vào bóng dáng Sở Tiểu Kiều:” Cậu xem xem, cái đầu thịt viên kia, còn ai vào đây nữa?!”

Nge Vilian nói vậy, Charen cũng loạng choạng bước ngắn bước dài đi đến gần Sở Tiểu Kiều, quả nhiên, vừa nhìn thấy rõ cái người kia, lập tức cậu cũng thấy tỉnh táo hơn phân nửa.

“Cô gái đi cùng là”

Não bộ cậu có chút không được thông.

Vilian nhún vai:” Ai biết!”

Charen nhìn về phía cậu ta, ý tứ thực rõ ràng:” Làm sao bây giờ?”

Vilian vuốt cằm suy nghĩ, sau đó mâu quang lóe sáng:” Mau gọi điện kêu tổng tài đến đây!”

Nếu để Phí Nặc Nam biết được cái nha đầu kia ăn mặc như vậy đến nơi như thế này mà bọn họ không báo cáo lại, nhất định sẽ bị ”giết không tha“, cậu cứ điện thoại cho anh ta cái đã, về phần xử lý như thế nào, ừm... , chắc hẳn Phí Nặc Nam sẽ có cách giải quyết.

”A lô, Phí tổng, ừm... , chúng tôi đang ở Mị Sắc Sở tiểu thư hình như cũng đang ở đây vào phòng ... mặc đồ so với bình thường ít vải một chút Vâng”

Gác điện thoại, Vilian vỗ vai Charen:” Có đi hay không? Một chút nữa, Phí tổng sẽ đích thân đến đây, tiếng nói bên trong điện thoại ... có chút không được tốt.”

Charen một trận lạnh run, hoàn toàn tỉnh táo, cầm vội áo khoác lên rồi đi nhanh theo Vilian:” Từ từ chờ tôi.”

Lúc này, ở trên đường phố, một người đang hướng thẳng về phía quán bar Mị Sắc. Khuôn mặt của anh ta đen đến nỗi có thể so với đất nồi....

Múa cột

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

”Tiểu Kiều, cậu có ra nhảy hay không?” Vì Vi chỉ vào sàn nhảy phía trước, quay sang hỏi Tiểu Kiều.

Các cô đều cùng học trong một ”lò” diễn xuất, đương nhiên sẽ có chút tài năng, vả lại, khiêu vũ cũng chỉ là bài học cơ bản nhất.

Sở Tiểu Kiều đã lâu không có hoạt động gân cốt, cho nên vừa nhìn thấy sàn nhảy, hai mắt sáng rực:” Đi! Như thế nào lại không đi?! Chờ, chờ chị

đây đi thay lại bộ quần áo khác !”

Vì Vi khịt mũi xem thường :” Cậu là chị tớ khi nào vậy ?!”

Sở Tiểu Kiều tháo búi tóc ra , sau đó lẳng xăng chạy đi thay quần áo.

Vì Vi vui vẻ chào hỏi các DJ quen thuộc , cô rút một ít tiền boa cho bọn họ :” Đợi lát nữa em gái của em lên sân , nhờ các anh chiếu cố !”

Mấy anh chàng DJ gật gù đầu , Vì Vi lúc này vừa bước lên sân nhảy , liền nhìn thấy một người đang ôm cái vật gì đó thời điểm Vì Vi nhìn rõ được cái người kia thì suýt nữa sặc nước bọt mà chết ! [LĐ : Hừm * gãi cằm * cái chết này coi bộ mới , ta phải ghi vào sách mới được]

Cái vật sáng sáng kia Có phải là ống thép ????

” Hắc hắc , em gái của em thật tuyệt a !!!”

Vì Vi có cảm giác bất an , tuy rằng , bình thường Tiểu Kiều nhìn qua có chút giống như trẻ vị thành niên , nhưng tốt cùng có bao nhiêu sức hút , cô cùng Tiểu Kiều nhiều lần tắm cùng như vậy , lẽ nào lại không biết ?!

Vấn đề là múa cột không cần sự nóng bỏng mà là cần dáng người cùng đường cong quyến rũ đều phải phối hợp với nhau.

Vì Vi lau mồ hôi :”Chẳng lẽ , cậu ấy bị ai kích động ?”

Giữa sân nhảy , đèn trong quán bị tắt vài cái , ánh đèn càng trở nên mờ ảo , âm điệu hơn , mọi người đều tập trung nhìn về một phía ——

Bàn tay mảnh khảnh của nữ tử áo đỏ quấn chặt lấy ống thép.

Gương mặt bị che bởi chiếc mặt nạ rực lửa , để lộ đôi mắt đen láy ẩn chứa một chút giao hoạt , ánh mắt quyến rũ như con mèo nhỏ đang trêu đùa lòng người.

Đường cong duyên dáng lộ rõ , da thịt nhẵn nhụi trắng nõn , phía dưới cổ là hai phiến xương quai xanh đáng yêu , nhìn xuống một chútlà cảm địa thứ nhất của phụ nữ , nhưng cũng đã được những lông vũ đỏ rực kia che khuất.

Một sự kết hợp hoàn mỹ làm cho vài người phải chảy cả máu mũi.

Sở Tiểu Kiều ngẩng cao đầu , đường cong chữ S kiều diễm , cô thuần thực lắc lư quanh cột.

Hai chân thon dài cong lại kẹp chặt vào ống thép , đôi bàn chân được điểm lên bằng đôi giày cao gót sáng bóng.

Âm thanh kim loại tinh nghịch vang lên , Sở Tiểu Kiều cả người giống như con rắn mềm dẻo , ánh mắt câu dẫn tất cả mọi người .

Vì Vi bị chấn động đến hóa đá , cái người kia chính là tiểu nha đầu ngốc nghếch Tiểu Kiều sao ? Người này rõ ràng là yêu tinh , yêu tinh a!!!!

Trong góc tối truyền đến một tiếng ” rắc ” , cốc rượu bị nam nhân cao lớn kia bóp nát , hồng rượu văng tung tóe.

Trần Vilian cùng Charen mồ hôi mẹ , mồ hôi con không ngừng rơi xuống .

Tốt rồi ... Tốt rồi , may mắn bọn họ sáng suốt quyết định gọi đại boss đến , bằng không kết cục của bọn họ cũng giống như chiếc cốc kia , có thể còn tệ hơn vậy !

Phí Nặc Nam giận dữ , ánh mắt nhìn chằm chằm thân ảnh kiều diễm kia , sau đó quay sang hai cái người đang xem đến chảy máu mũi kia phân phó :” Chủ nhân của quán bar Mị Sắc , e rằng phải đổi người thôi Các cậu lập tức đem cái nha đầu chết tiệt kia xuống cho tôi !!!”

Đại thúc ?!

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Trong vòng một phút đồng hồ sau , ông chủ của Mị Sắc chạy như điên đến , không khó để nhìn ra ông ta đang gấp đến độ như nào .

Phí Nặc Nam a , là tổng tài của Phí thị tập đoàn thế giới a , đắc tội với người của anh ta , trừ việc đi ăn mày ra thì còn có thể có kết cục nào tốt hơn ?

” Cái cô gái đang nhảy trên sân kia là người ông bảo đến à ?”

Phí Nặc Nam đã rất muốn rời khỏi nơi này , Vilian ngồi kế bên bình tĩnh xử lý tình hình.

Ông chủ kia nhìn thấy Vilian , trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm , lau mồ hôi , ông nói :” Không , cô ấy không phải là người ở chỗ chúng tôi Trong số nhân viên làm việc ở đây không hề có cô gái ấy Bất quá , nếu Phí tổng thích thì Tôi thật ra có thể.....”

Vilian cười cười :” Được rồi , chỉ cần không phải là ông bảo cô ấy lên nhảy là tốt rồi , nhớ kỹ , từ nay về sau , nếu cô gái ấy lại đến đây , các người nhất định phải chiếu cố thật tốt , này này , A Miêu , A Cầu , không cần đến dọa cô ấy , các cậu muốn bị Phí tổng chặt tay à !”

Ông chủ Mị Sắc có chút run run một cái.

Khi vừa bước xuống sàn nhảy , Sở Tiểu Kiều chưa kịp vào phòng thay quần áo đã bị nhân viên phục vụ kêu đi.

” Tiểu thư , bên trong phòng kia , có một vị khách nói rằng có quen cô , mời cô đi đến xem thử một chút .”

Lúc này , Vi Vi lại chạy đi đâu mất , mà Sở Tiểu Kiều trong đầu cũng không suy nghĩ nhiều về lòng người hiểm ác gì đó . nhất là ở trong quán bar tối xấu lẫn lộn này, khó mà phân biệt được.

Bất quá , cho dù xảy ra chuyện gì , cô cũng chẳng sợ.

Bằng không , nhiều năm luyện võ như vậy không còn ý nghĩa gì nữa sao ? Hơn nữa.... Đại thúc không phải cũng từng bị cô đánh ngã sao ?!

Nghĩ vậy , Sở Tiểu Kiều hừ lạnh , không nghĩ nhiều liền đẩy cửa bước vào.

Đây là phòng VIP của Mị Sắc , xem ra người này không phải là nhân vật bình thường , Sở Tiểu Kiều nghi hoặc , người bên trong tốt cùng là ai ? Còn nói có quen cô ?

Vừa bước vào , bên trong cơ hồ một chút ánh sáng cũng không có.

Sở Tiểu Kiều dè dặt bước chậm từng bước .

” Cách ” cánh cửa phía sau tự đóng lại . Sở Tiểu Kiều rùng mình một cái , nhưng vẫn từng bước đi vào bên trong.

[LD : * nắm áo TD với DH * tỷ tỷ a~~ Mụi không muốn xem phim mà ~~ TT_TT]

Trong bóng tối , nam nhân bắt chéo chân , mười ngón tay thon dài ti dưới cằm , tầm mắt gắt gao rơi vào nữ nhân vừa tiến vào phòng kia.

Đường cong kiều diễm đến vậyNam nhân nào không phụt máu mũi thì bất quá cũng chỉ có =)))

Vật nhỏ.....

Tầm mắt Phí Nặc Nam càng đi xuống thấp hơn...

Trong bóng tối xuất hiện một đôi mắt của loài sói————=)))

Đáng tiếc , thần kinh nhỏ bé như Tiểu Kiều lại không ý thức được.

Đột nhiên , lúc ấy , tất cả đèn trong phòng đều được mở lên , ánh sáng bất ngờ làm cho Tiểu Kiều nhìn không được phải híp mắt một chút.

Con gió nhẹ thổi qua ,cô cảm nhận được một hương vị quen thuộc , um... hương vị này..... Đại thúc ?!

Cả người cô cứng đờ , mắt tròn ngược ————

Đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng tiến vào , Phí Nặc Nam mở hờ mắt , từ trên nhìn xuống , ánh mắt hơi trầm lại , như là dự báo trước sẽ có một trận mưa rền gió dữ . Anh nhếch môi cười , Sở Tiểu Kiều chợt rùng mình .

Người tình

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Tuy rằng , đây chính là đại thúc , nhưng mà lại có chỗ không giống chút nào.....

Sở Tiểu Kiều nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ , trong tích tắc , toàn bộ tóc đều bị cô vắn lên thành kiểu thịt viên quen thuộc.

Tầm mắt Phí Nặc Nam rơi xuống bộ ngực sữa non mềm của cô .

Bất chợt , trong đầu anh hiện lên một ý nghĩ xấu xa.

Sở Tiểu Kiều vô tư chọc chọc vào búi tóc , sau đó nhìn sang Phí Nặc Nam hỏi :” Chú cũng thấy kiểu tóc thịt viên này rất đáng yêu phải không ?”

Ngày xưa , khi cô chưa ăn mặc như thế này , thì Vi Vi mang theo bộ mặt bất mãn , thống khổ nói :” Tiểu Kiều , cậu mặc như vậy , nếu cậu cảm thấy thoải mái thì được rồi !”

Phí Nặc Nam lơ đãng , trông mắt hiện lên một vài tia máu đỏ tươi .

Vật nhỏ Quả nhiên , bản tính ngốc nghếch vẫn không đổi.....

Chẳng lẽ , cô ấy không cảm thấy chính mình đang gặp nguy hiểm ?

Nhất là Cô ấy còn đang ăn vận như vậy....

Không có bất kỳ người đàn ông nào , khi con mồi đã đưa đến tận miệng lại bỏ lỡ.

Phí Nặc Nam cười cười tà khí , anh đã từng nói qua , người anh yêu thương , chỉ khi nuốt vào trong bụng , anh mới có thể yên tâm. ...

Lòng bàn tay Sở Tiểu Kiều ôm gọn búi tóc , nghi hoặc nhìn Phí Nặc Nam , đại thúc bị thần kinh sao ? Tại sao lại ngồi cười một mình chứ , nhưng mà..... hình như có một chút quý dị .

” Đại thúc , chú sao lại ở nơi này vậy ?” Sở Tiểu Kiều chớp chớp mắt , đôi mắt to ngây thơ có mấy phần cười nhạo bên trong :” Chú đến tìm người tình à ?”

Trong nháy mắt , sắc mặt Phí Nặc Nam , ngay cả một nét cười cũng không có.....

Sở Tiểu Kiều cảm thấy sống lưng truyền đến một trận lạnh buốt , cô nuốt xuống một ngụm nước miếng , cô..... có phải hay không nói sai cái gì đó

” Người tình ?” Vẫn sắc mặt như đáy nồi , khóe môi giựt giựt , một tay cầm búi tóc trên đầu Tiểu Kiều kéo nhẹ xuống .

Ngón tay thon dài của anh khẽ vuốt ve những lọn tóc đen mềm mại ấy , cảm giác quả thực không tồi .

Sở Tiểu Kiều cả người đột nhiên cứng đờ , hành động nàylàm cô cảm thấy mình như con chim bé nhỏ trong tay anh.

Sợi tóc mềm lướt ngang mũi anh , mang theo một mùi hương dịu nhẹ , Phí Nặc Nam ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô , đem Sở tiểu Kiều ôm vào trong lồng ngực , thanh âm khàn khàn .

” Vật nhỏ Ngay từ đầu , là em trêu chọc tôi

Sở Tiểu Kiều không phản ứng , anh tiếp tục xiết chặt vòng eo của cô hơn.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Anh sẽ kết hôn với em

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Cho đến khi cô trở lại thực tại , thì đã bị anh đè ngã trên ghế sofa .

Toàn thân , chỗ nào cũng đều đau nhức....

Cô nhú mày , phóng ánh mắt tức giận về phía Phí Nặc Nam , thực muốn rống lên một tiếng : đại thúc , chú muốn đè chết tôi sao ?? Nhưng , lời nói chưa kịp thốt ra thì không biết từ lúc nào , Phí Nặc Nam đã cởi chiếc áo khoác ngoài ra.

Vài sợi tóc con lòa xòa trước trán , tạo nên vài phần bướng bỉnh cho anh , đôi mắt tinh anh có chút bị che khuất bởi vầng trán , nhưng nếu để ý , vẫn có thể nhìn thấy trong ánh mắt kia như đang dự báo rằng có một cơn bão dữ dội sắp đến.

Sở Tiểu Kiều cả người đều run lên , ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Phí Nặc Nam động tác không nhanh , không chậm , cởi luôn chiếc áo sơ mi ra , dưới ánh đèn mờ ảo , thân hình rắn rỏi hiện ra trước mắt , những đường vân da cũng trở nên động lòng người hơn , cái cổ màu đồng nam tính trông thật hấp dẫn.....

Anh tà nhình cười cười.

Quả thật , lúc này anh có chút giống con báo trước khi đánh về phía con mồi.

Sở Tiểu Kiều khó khăn lách xuống giường :” Đại thúc....”

Cô vì cái gì đột nhiên cảm thấy tình cảnh lúc này lại giống lúc cô nằm viện đến thế , bộ dạng đại thúc nhào đến đặt cô dưới thân mình.....Có phải rất giống không ?

Cánh tay dài của Phí Nặc Nam lúi ngược cô trở về , ngón tay thon dài khẽ vuốt dọc theo khuôn mặt cô.

” Em rất đẹp ...”

Thanh âm khàn khàn , dụ hoặc , đáng tiếc lại càng làm cho Sở Tiểu Kiều sợ hãi thêm.

Bộ dạng này của đại thúc , thực nguy hiểm.....

Sở Tiểu Kiều giữ chặt bàn tay đang không ngừng trêu ghẹo cô :” Đại thúc , chú đang làm gì vậy ??!”

Phí Nặc Nam cười lođăng , tiếng cười trầm thấp mang chút sùng nịch , đôi mắt hiện lên vài tia quý dị .

” Đại thúc ?”

Phí Nặc Nam có chút khựng lại.

Anh thực rất già sao ?

Chẳng phải chỉ hơn cô ấy có một con giáp sao ?

Đại thúc ? Đáng chết !

Anh phả hơi thở nóng rực vào vành tai cô , lập tức nơi đó trở nên đỏ bừng , trông thực đáng yêu làm sao !

Động tác vô cùng thân thiết cùng mờ ám làm cho Sở Tiểu Kiều sột đến cả người cứng đờ , đôi tay từ khi nào đã để trên ngực anh ... rất nóng bỏng ! =))

Trên mặt cô đầy vẻ kinh hoàng.

Phí Nặc Nam vẫn duy trì bộ dáng cũ , hết vuốt mặt cô lại quay sang điểm nhẹ vào chóp mũi nhỏ nhắn kia , làm cho Tiểu Kiều ngượng đến phát điên. ...

Sở Tiểu Kiều mở to mắt tròn tròn nhìn anh , giống như đang chờ một lời giải thích cho tất cả hành động ban nãy.

Ngón tay ranh ma kia dừng lại ở hai phiến xương quai xanh của cô , sau đó , trên mặt xuất hiện nét cười quyến rũ .” Anh muốn kết hôn với em ...”

Bị ăn sạch sẽ !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Anh muốn kết hôn với em.

Sở Tiểu Kiều sau khi nghe xong liền liếc trộm về mặt của anh , cô cũng không phải là đứa ngốc Đại thúc muốn làm gì.

Phí Nặc Nam nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ như tôm luộc liền cung chiêu véo vào mặt cô mấy cái , cười nói :” Vật nhỏ , nghĩ cái gì đó ?”

Sau đó , anh cúi đầu xuống , hôn vào hai gò má núng nính của cô.

Hai bàn tay của cô yếu ớt để trên ngực Phí Nặc Nam, anh có thể hoàn toàn cảm nhận được sự run rẩy của cô , cũng có thể là.... sợ hãi. ...

Đôi mày kiếm cương nghị có chút nhướn lên , anh bỗng sực nhớ đến nam nhân tự xưng là bạn trai của Tiểu Kiều.

Theo thông tin anh được biết, thì ngày xưa , bọn họ đã từng là cặp đôi được các sinh viên trong trường rất hâm mộ.

Bàn tay anh khẽ luồn ra sau gáy cô, anh thừa nhận , khi cầm trong tay tấm ảnh chụp Tiểu Kiều cùng nam nhân kia ngây ngốc cười sáng khoải , anh hận không thể bóp nát tấm ảnh !

Nếu muốn năm tháng sau này đẹp một chút thì tốt nhất đừng để anh gặp phải tên hỗn đản nào có ý định ve vãn Tiểu Kiều !

Đường đường là một người đàn ông kinh nghiệm đầy mình , vậy mà lại đi chấp nhặt với một tiểu tử hi mũi chưa sạch sao ?

Nhưng lúc này đây anh lại đứng ngồi không yên.

Mâu quang trầm lại đôi chút , túm chặt hai tay cô ấn lên đỉnh đầu, anh dịu dàng nhìn cô ,tròng mắt hẳn lên những tia máu đỏ hệt như nham thạch đang bắt đầu nóng chảy .

” Đại thúc.” Sở Tiểu kiều bị anh ép đến ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có , lại không dám ngẩng đầu lên nhìn anh , tư thế như vậy , căn bản là cô giãy dụa cũng vô ích.

Hốc mắt phỉếm lệ , Sở Tiểu Kiều trề môi :” Đại thúc ... khi dễ Tiểu Kiều. ...”

Phí Nặc nam mím môi cười , như trêu ngươi , hơi thở nóng rực kia lại phả vào mặt cô lần nữa, anh kề môi vào tai cô , khẽ nói :” Còn gọi là đại thúc ?
Đội lạt nữa, anh cho em biết , anh không có già”

....

Sở Tiểu Kiều như hoàn toàn mất phương hướng , chỉ có thể làm theo sự chỉ dẫn của Phí Nặc Nam , từng chút , từng chút hướng đến vùng cấm. ...

Cảm giác nóng bừng hoàn toàn vây trụ cô , không một kẽ hở , trong đầu cô một mảng trống rỗng , một chút cũng không muốn đứng dậy.

Cô cố gắng nhấc hai mí mắt lên , trong mơ hồ , cô nhìn thấy con ngươi sâu thẳm của Phí Nặc Nam , nụ cười của anh thật sâu , tựa hồ như muốn nói cho cô biết rằng Chuyện chỉ vừa bắt đầu. ...

Chẳng những cả người cô đều nóng rực mà toàn thân chỗ nào cũng đều thấy đau nhức.

....

Cô còn nhớ mang máng, Phí Nặc Nam ôm lấy cô rồi ôn nhu nói.

” Anh đã nói rồi, anh sẽ cưới em mà....”

[LĐ : * chẹp chẹp* Đám sắc nữ kia bị hổ hàng rồi a~ =)))]

Thực vui về !

Chuyển Dịch : Lam Đình

Sáng sớm hôm sau ,một người đàn ông nào đó sáng khoái thức dậy.

Làn da màu đồng khỏe khoắn căng mịn , trên vòm ngực rắn chắc ẩn hiện vài vết trầy xước nhỏ , đáng người hoàn mỹ mê hoặc lòng người.

Bàn tay anh tìm vào trong chăn , lưu luyến vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cô.

Mâu quang lóe sáng , anh mỉm cười hạnh phúc , Phí Nặc Nam cúi đầu hôn lên sống lưng cái người vẫn còn đang cuộn mình trong chăn ấm kia.

Hơi thở đều đặn , hàng mi dài rung động theo từng nhịp thở của cô.

Phí Nặc Nam liên tưởng lại buổi tối ngày hôm qua , cô đã kiêu kiêu cầu xin anh như thế nào

Đôi môi mỏng lộ ra một nụ cười rạng rỡ , sau đó , anh lại nhíu nhíu đôi mày kiếm , bộ dáng Tiểu Kiều ngủ say như vậy , hoàn toàn kích thích anh.

Đôi mắt thâm thúy ẩn chứa đầy ý cười, anh điểm nhẹ trên chóp mũi của Sở Tiểu Kiều , cô khó chịu xoay người lườm bâu vài câu rồi tiếp tục cuộn mình ngủ tiếp , Phí Nặc Nam như vừa suy nghĩ ra điều gì , hai mắt bừng sáng .

Anh phát hiện ra , khi ở bên cạnh vật nhỏ , hình như anh vui vẻ rất nhiều , và hình như anh cũng dụi dụi đi không ít.

Sở Tiểu Kiều tướng ngủ thực xấu , cô xoay người tung chăn , cái chân cũng nhằm vào người bên cạnh mà công kích đến.

Phí Nặc Nam theo phản xạ nghiêng đầu né tránh , cánh tay cũng nhanh nhẹn không kém , nhanh chóng bắt lấy được cổ chân của cô.

Hừm...Xem ra , chân cũng thực đẹp , ngón chân bé bé xinh xinh , mắt cá chân cũng đáng yêu không kém , cái đùi trắng nõn quyến rũ

Sở Tiểu Kiều ngủ say không hề hay biết bên cạnh mình có một con sói mang tên Phí Nặc Nam ánh mắt đang tối đi vài phần.

Tầm mắt dừng lại ở cánh tay của cô , nơi nơi đều có vết bầm , anh thở dài một hơi , dịu dàng đem chăn đắp lại cho cô , rồi lại không cam lòng véo nhẹ vào chóp mũi cô :” Tiểu yêu tinh !”

Anh bấm số gọi cho Vilian , bên đầu dây kia , Vilian cũng có thể nghe ra được tâm tình của tổng tài bọn họ hôm nay cực kỳ tốt.

” Vilian , thông báo ọi người , hôm nay được nghỉ một ngày .”

Vilian cảm ổng nghe , hai chân bủn rủn giống như vừa bị sét đánh trúng :” Công ty.... nghỉ một ngày ?!!!!”

Trong lịch sử của công ty , đây là lần đầu bọn họ biết đến từ....nghỉ

Trên dưới từ nam đến nữ trong công ty....tòan bộ cảm động đến lệ rơi đầy mặt....

Tổng tài....rất cuộc cũng biết nghỉ....

Có người đến hỏi Vilian “Tổng tài hôm nay làm sao vậy , bỗng dưng lại cho bọn mình nghỉ phép ?”

Vilian bày ra vẻ mặt bí hiểm :” Tôi đoán hẳn là đã ăn sạch rồi cho nên tâm tình mới thực vui vẻ đến vậy.....”

Phu nhân của Phí thị

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Sau khi thay quần áo cho Sở Tiểu Kiều , Phí Nặc Nam dùng áo vest của mình khoác lên cho Tiểu Kiều rồi ôm cô vào lòng tiến ra ngoài , dù sao đây cũng là Mị Sắc , anh có chút không thích.

Từ sớm, ông chủ của Mị Sắc đã cúi đầu khom lưng , tôn kính đứng chờ sẵn bên ngoài .

” Căn phòng này ...” Phí Nặc Nam liếc nhìn ông .” Tôi muốn....”

Khuôn mặt lạnh lùng , ngữ khí bá đạo , đây mới chính là Phí Nặc Nam , là Phí Nặc Nam khi đối mặt với người khác.

Ông không ngừng lau mồ hôi đầm đìa trên gương mặt già nua :” Tôi, tôi, tôi đã hiểu , căn phòng này , tôi nhất định sẽ sai người quét dọn sạch sẽ 24/24 , cũng sẽ không cho bất kì người nào bước vào

Ông có chút tò mò lên nhìn trộm cô gái trong ngực Phí Nặc Nam, nghe thiên hạ đồn rằng, dù hoa đào có rơi đầy trên đất thì vẫn không thể lay động được Phí Nặc Nam, không có ai có thể làm cho anh ta để mất đèn, vậy thì, cô gái có bộ dạng như thế nào có thể làm cho Phí Nặc Nam sáng sớm gọi điện thoại tỉ mỉ căn dặn chuẩn bị giúp quần áo.

Và lại, còn được anh ta âu yếm ôm vào trong lòng...

Chẳng lẽ, là một cô gái xinh đẹp như tiên giáng thế, cho nên mới làm Phí Nặc Nam say mê đến vậy?

Đột nhiên, ông cảm giác, sau gáy mình có chút lạnh lạnh, theo bản năng liền ngược đầu nhìn qua một chút, ai ngờ bắt gặp một ánh mắt như bao phủ bởi mây tầng lớp băng....

Nặc Nam ôm chặt Sở Tiểu Kiều, cô vẫn còn đang thiêm thiếp một mõi vì tối hôm qua đã ” làm việc ” thực tích cực, làn da mềm mại có chút hồng hồng.... Bất luận là một chỗ, anh cũng không muốn để người khác nhìn thấy cô....

Vilian tiến đến, theo phía sau là Charen.

” Phí tổng. ” Vilian chau mày nói :” Không biết là ai kêu đến, bên ngoài đâu đâu cũng bị phóng viên vây kín ”

Phí Nặc Nam nhướn mày, phóng viên sao? Những người đó đến vì anh à?

” Vilian ” Phí Nặc nam suy nghĩ một chút, cất tiếng :” Tôi cùng Charan đi cửa sau, cậu cải trang một chút, nhân lúc cơ hội này, tiết lộ một chút tin tức cho bọn họ. ”

Trong mắt có chút khinh bỉ, người kia thật đúng là ngu xuẩn vậy mà dám nghĩ đến gây khó dễ cho anh... Tốt Tôi cũng muốn nhìn xem một chút chủ mưu là ai...

Vilian rùng mình :” Phí tổng ? ”

Phí Nặc Nam liếc nhìn, Vilian gật đầu :” Đã rõ ! ”

Thân hình nam nhân cao lớn ôm nữ nhân ngủ say rồi đi...

Vilian nói thầm :” Phí tổng đã động tâm? ”

Bằng không ... Anh ta sẽ không công khai ...

Tại cửa sau, Charen mở cửa xe, Phí Nặc Nam cẩn thận ôm Tiểu Kiều vào trong xe, anh vút áo khoác qua một bên, khuôn mặt kiêu diễm xuất hiện trước mặt anh, đôi mày đang chau lại liền dần ra.

Đột nhiên, anh hỏi Charen :” Cậu nói xem, tôi cho Phí thị một nữ chủ nhân thì thế nào? ”

[LĐ : Oa oa * khóc * ban này đang edit liền bị đứng máy . Đáng chết ! * rủa thầm *]

Mất tích ?!

Chuyển dịch : Tử Doanh

Edit : Lam Đình

Trong phòng, hơn chục laptop xếp chồng lên nhau, dòng chữ ” Tập đoàn quốc tế ” được in to trên màn hình.

Qua màn chiếu, tình hình của công ty trong thời gian gần đây hiện lên rõ ràng, ở các ngành sản xuất thì mức tiêu thụ sản phẩm của Phí thị tăng cao, ngay sau đó, Phí thị lập tức đưa ra hàng loạt phương án có lợi cho công ty.

Có thể nói, đây chính là nhờ công lao của người đứng đầu.

Phí Nặc Nam thân nhiên liếc nhìn đồng tài liệu, bàn tay lười biếng tì dưới cằm, nhìn qua, một chút chú tâm cũng không có, thỉnh thoảng chỉ mở miệng nói vài câu nhưng lại tựa như lời ngọc thốt ra, chỉ một câu nói liền giải quyết mọi vấn đề một cách nhẹ nhàng.

Bên cổ đông của Phí thị không thể không lộ ra vẻ mặt thán phục.

Phí Nặc Nam từ trước đến nay, làm việc đều luôn cẩn trọng, đây là điều mà mọi người đều biết.

Chính là, đến giờ bọn họ mới có cơ hội được mở rộng tầm mắt———

Đường đường là một người lãnh khốc, một động tác nhỏ cũng thực ồ ạt, vậy mà——— Vừa nghe điện thoại, cả người tựa hồ như hoàn toàn chấn động, từ trên ghế nhảy dựng lên, bàn tay liên tục cào, cầu âu phục, sau đó vợ vội áo khoác rồi bỏ chạy ra ngoài!

[LĐ : Hừm, có gì đâu mà lạ, đây chỉ là biểu hiện của đứa trẻ bị động kinh thôi mà * cười xòa *]

” Rầm ” một tiếng, chiếc ghế ngã tự do xuống nền đất, toàn bộ thành viên hội đồng quản trị như bưng bình, mọi người liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hiện lên một tia khinh ngạc.

Vilian đang ôm đồng văn kiện, hoàn toàn sững sờ, cây bút bi còn đang để trên tập văn kiện như vẫn đang chờ Phí Nặc Nam mở miệng chỉ ra chỗ nào

còn chưa đủ chỉ tiêu .

Một trận gió lạnh thổi qua , xấp giấy bay loạn xạ , Vilian còn đang ngạc nhiên suy nghĩ muốn nát óc là ai không muốn sống nữa dám quấy rầy đại boss trong lúc họp , liếc mắt nhìn ra dãy hành lang thân ảnh Phí Nặc Nam đã sớm biến mất .

Có phải hay không Phí tổng bị tào tháo rượt ?!

Ý nghĩa vừa lóe lên trong đầu nhanh chóng liền bị phủ nhận , bởi vì qua khung cửa sổ , cậu trông thấy chiếc xe của Phí Nặc Nam đang lao như bay về phía công chính của công ty.

Di động chợt rung lên , Vilian lúc này hiểu chuyện liền thàn nói một câu thực có lỗi , rồi bắt máy.

” Phí tổng bị làm sao vậy ?”

Không đợi người đầu dây nói , Vilian đã hỏi ngay .

Thật sự bởi vì đây là một chuyện vô cùng hiếm thấy , Phí Nặc Nam cho dù lửa cháy đến nơi cũng thực bình tĩnh , thế nhưng hôm nay là khẩn trương đến vậy , cậu tò mò muốn biết chính là chuyện gì ?

” Sở ... Sở tiểu thư đột nhiên biến mất !”

Đầu dây kia , giọng Charen gấp gáp như muốn nổi điên .

Sở tiểu thư Vilian bừng tỉnh ngộ :” Tôi đã nói mà , Phí tổng sao lại gấp vậy chứ thì ra Biến mất ??? Như thế nào lại không tìm thấy ??”

Charen gãi đầu :” Tôi cũng nghĩ vậy đó , người đang sống sờ sờ đó vậy mà đột nhiên không thấy tăm hơi————— ” Nói tới đây , Charen liền im bặt , Vilian chỉ có thể nghe được âm thanh đầu dây kia hình như đang có sự thay đổi , ” Cửa sổ ?!”

Vilian muốn hỏi lại nhưng Charen đã vội tắt máy , dẫn đo suy nghĩ , Vilian quyết định đi xem thử , nhưng là trước mắt cậu phải giải quyết ổn thỏa cục diện rối rắm ở phòng họp .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lướt qua !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Một chiếc taxi chạy dọc theo con đường núi , tài xế sắc mặt có chút trắng bệch.

Bởi vì vị khách ngồi trên xe là một cô gái trong tay nắm chặt khẩu súng lục , nhìn qua có vẻ chỉ là một nữ sinh , sắc mặt nhợt nhạt , đôi môi tái lại.

Hình như cô đi ra từ tòa nhà phía trên đỉnh núi kia , không phải cô ấy đứng chặn trước xe thì anh cũng chẳng nổi thiện tâm mà cho cô lên xe , hiện tại cũng sẽ không bị cô cưỡng ép như vậy !

Sở Tiểu Kiều khẽ cắn môi dưới , đem nòng súng lạnh buốt chia thẳng vào thắt lưng tài xế :” Đi nhanh lên !”

Vừa rồi , khi cô vừa ngủ dậy , liền từng chút từng chút nhớ lại chuyện tối hôm qua cô cùng Phí Nặc Nam

Khiếp sợ cùng kinh ngạc đan xen trong tâm trí cô , còn có một chút cảm giác không rõ hiện hữu , cô không biết thế nào để đối mặt với Phí Nặc Nam , cô muốn ngay lập tức rời đi , khi vừa đẩy cửa thì đã thấy hai người đàn ông cao to , khuôn mặt sắc lạnh đứng canh giữ ở cửa tự lúc nào.

Bọn họ nói , bọn họ là vệ sĩ của cô.

Vệ sĩ ??

Sở Tiểu Kiều bấu môi , nghiêm mặt đóng sầm cửa lại.

Những người đó , không cho cô rời đi , nếu tiếp tục nháo nhứ thì không chừng họ lại kêu đại thúc đến xử lý cô , mà bây giờ cô còn mặt mũi nào gặp mặt đại thúc a !!

Dẫn đo suy nghĩ hồi lâu , cô quyết định tự mình chuồn êm !

May mắn , ông trời phù hộ cô , căn phòng kia lớn đến vậy , ngay cả cửa sổ cũng thực lớn a!

Tiếp đất thành công, Sở Tiểu Kiều hôn trọn mặt đất, cô oán hận đứng dậy vỗ vỗ cái mông, nếu không phải bởi vì đại thúc.....Quá mức cường hãn..... cô cũng không thành ra bộ dạng này ?!

Đại thúc chết tiệt !

Sở Tiểu Kiều không dám ở lại lâu, nếu cô còn không nhanh chóng cuốn gói rời khỏi đây, thì không lâu tin tức sẽ đến tai đại thúc, cô nhất định phải nhanh đi trước !

[LD : * đập bàn * Ta nói mà, người này là yêu nữ a ! Nàng ta không ức hiếp người khác là phúc ba đời rồi, không có chuyện bị bắt cóc đâu nha !]

Đang nghĩ ngợi, Sở Tiểu Kiều hung tợn trừng mắt nhìn tài xế :” Chạy nhanh lên !”

Tài xế bị cô dọa đến hồn bay phách tán, Sở Tiểu Kiều mỉm cười nhìn tài xế đỏ mặt như trái cà chua.

Súng lục Đại thúc cũng thực giàu trí tưởng tượng

Trước mắt có một chiếc xe đi ngược chiều với cô, Sở Tiểu Kiều vừa nhìn qua liền sững sờ cúi đầu thực thấp xuống hàng ghế .

Nếu cô nhớ không lầm, chiếc xe kia chính là Rolls-Royce Silver Charm, và lại, còn hướng đến nơi này mà đi thì chỉ có một người ... Đại thúc Nhanh thật !

Khi nghe Charen thông báo, anh nghĩ có lẽ đã quá xem nhẹ cô rồi !

Ban này, trên đường có một chiếc taxi chạy lướt ngang qua xe anh, anh lại tiếp tục sơ xuất

Đôi mày kiếm nhíu lại, hai tay nắm chặt Sở Tiểu Kiều !

Đi lạc

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Phí Nặc Nam vừa đi đến nơi, tất cả người hầu cùng thủ hạ của anh toàn bộ đều tôn kính cúi gập người, Charen thực không dám ngẩng đầu nhìn về mặt Phí Nặc Nam lúc bấy giờ.

”Người đâu ?” Phí Nặc Nam nhìn Charen.

Charen dè dặt chỉ vào nơi những mảnh kính vỡ ở khung cửa sổ :” Sở Tiểu Thư có lẽ đã đi khỏi đây bằng đường này”

Ai có thể ngờ được, một cô gái bộ dạng nhìn qua như một đứa trẻ chưa trưởng thành lại dám nhảy từ tầng hai xuống ?!

Phí Nặc Nam chậm rãi rời tầm mắt đi khỏi nơi đổ nát ấy, sắc mặt một mảng âm trầm, quả thật anh đã quá sơ suất, như thế nào lại quên cái ngày vật nhỏ đã dùng một động tác nhẹ nhàng đem anh quật ngã xuống nền đất

”Thông báo cho tất cả, phải tìm cho bằng được người !”

Phí Nặc Nam vừa quát to ra lệnh, tức thì tất cả các trạm kiểm soát của thành phố T cũng nhận được mệnh lệnh, đối tượng muốn tìm là một nữ sinh buộc tóc thịt viên trên đầu, một khi có được tin tức ngay lập tức phải báo cáo lại, hơn nữa, không được đụng vào cô gái ấy dù chỉ là một sợi tóc.

Phí Nặc Nam nhíu mày, sắc mặt đen lại, cô như thế nào lại trốn anh ...

Vilian sau khi xử lý xong mọi chuyện ở công ty liền theo đến đây, bởi vì trên đường đến cậu nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt bỗng trở nên trầm trọng.

”Phí tổng” Cậu khẽ gọi Phí Nặc Nam :” Khi này ... nơi đó gọi điện báo rằng.....”

Phí Nặc Nam nhẩn mặt, thật đúng là không xảy ra chuyện thì thôi, một khi đã xảy ra chuyện thì chỗ nào cũng cảm thấy không vừa lòng !

”Truyền xuống, tiếp tục đi tìm người, Vilian, gọi điện kêu Linh trở về, có cậu ta ở đây, tôi cảm thấy yên tâm hơn.”

Vilian gật đầu :”Phí tổng, tôi đi ngay.”

Thành phố T, bên trong một con hẻm nhỏ, Sở Tiểu Kiều để ý thấy, tài xế xe cứ tìm ngõ cụt mà chạy thẳng vào giống như có quỷ đang đuổi theo anh ta, cô im lặng, chỉ là mượn một cây súng của người khác cũng có thể một phen lừa anh ta thành ra bộ dạng luống cuống như thế này, thật là... !

Rất nhanh sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền nhăn lại như một cái giẻ lau rách.

Ai có thể nói cho cô biết, không phải khi này trước khi đi cô rõ ràng có cầm theo ví tiền à, vì cái gì hiện tại trên người một xu cũng không có, còn nữa, đây là cái nơi quỷ quái nào thế, không hề có một bóng người nào ?!

Trong tay cô cái gì cũng không có, nói cách khác, cô hoàn toàn không biết phải đi đâu mới có thể trở về ? Ngay cả một ngụm nước cũng chẳng có mà uống !!

Sở Tiểu Kiều đứng như trời trồng giữa cơn gió lạnh như trên người.... =]]

Cô đi lang thang trong con hẻm, Sở Tiểu Kiều đoán chừng muốn ra khỏi đây không phải là dễ dàng, sớm biết con hẻm này vừa nhỏ, đã vậy càng đi càng như bị lạc vào mê cung, thì cô không dại gì mà đi vào, đi suốt cả nửa giờ đồng hồ, ngay cả một căn nhà cũng chẳng có, Sở Tiểu Kiều thật sự sắp phải ngửa cổ lên rồng giãy ông trời!

Tại sao lại đùa giỡn cô như vậy a !!!

Hay ông ta thấy cô còn chưa đủ rắc rối?

Bực dọc nắm kéo búi tóc đã muốn bung ra đến nơi, Sở Tiểu Kiều vẽ mặt khổ sở, kêu rên giữa đường:”Trời ạ, làm ơn chỉ cho tôi đường ra đi——”

[LD: * về mặt bất mãn*]

Không biết có hay không thượng đế nghe được lời cô liên hiên linh, Sở Tiểu Kiều chợt nghe thấy bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hai mắt cô sáng lên, có người, có người a!!!!

Cô vội vàng chạy theo nơi phát ra tiếng động——

”A—————”

Nguyên lai là khi cô vừa chạy vào trong thì từ bên trong ngõ từ đâu nhảy ra một người, kết quả hai người đâm mạnh vào nhau..

Sở Tiểu Kiều nhắm mắt rên một tiếng, sau đó xoa xoa cái bàn tọa vừa bị tổn thương nghiêm trọng của mình rồi không kịp nắm lấy cổ áo người kia mà chửi rủa thì đã bị một bàn tay to bịt kín miệng, hấn ta kéo cô đứng sát vào tường, tận lực đè thấp hô hấp rồi nghiêng đầu vào hướng bên kia như đang cố nghe ngóng cái gì đó.

Sở Tiểu Kiều nghe thấy lại một loạt tiếng chân vang lên, ít nhất là 4,5 người, sau đó, tiếng chân xa dần và mất hẳn, xem ra bọn họ đã đi rồi.

Người kia thở phào nhẹ nhõm, sau đó buông Tiểu Kiều ra, cô liếc mắt, sau đó liền lên tiếng mắng:”Đi đườngng không có mắt à? Ngay cả một người lớn như vậy nhìn cũng không thấy sao? Có bị mù không?!”

Đứng trước mặt cô là một nam nhân, áo sơ mi trắng tinh ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng không có, trên mặt hiện lên nét tươi cười thiện ý, đôi đồng tử đen híp lại, ánh mắt thuần khiết giống như những đứa trẻ trong trường mầm non..... Ách, thanh âm của cô ngày một bé đi, cuối cùng khoát tay bảo:”Thôi, quên đi!”

Đối mặt với một tên tiểu tử như vậy, cô đúng là muốn mắng cũng chẳng còn khí thế.

Nên nói như thế nào đây?

[LD: * ánh mắt khinh bỉ * Ta nói người mê trai!]

Ách.... Một đứa trẻ bụ bẫm?

Sở Tiểu Kiều đứng trầm tư một lúc, nam nhân kia đã đi đến chỗ cô, nắm lấy một góc áo của cô kéo nhẹ nhẹ, sau đó chớp chớp đôi mắt ngân ngấn nước, bộ dáng đáng thương như một đứa trẻ bị bỏ rơi, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

[LD: * đá bay Phí Nặc Nam, mắt sáng rực * Tiểu oa nhi, ta đến đây

]

Sở Tiểu Kiều cả người run lên, đột nhiên cô nhớ đến một đoạn trong cuốn tiểu thuyết mà cô đã từng đọc, nữ chính cũng đang đi trên đường, đột nhiên từ đâu nhảy ra một tiểu tử, cũng chính là về mặt này, cũng chính là đáng vẻ nắm vạt áo nữ chính rồi kéo kéo như vậy, sau đó đứa trẻ nức nở nói.... Mẹ.....

Sở Tiểu đình đầu truyền đến một trận run rẩy, có phải hay không tiểu tử thôi này cũng nghĩ cô là mẹ cậu ta?

Đôi mắt hình viên đạn, đáng vẻ hung tợn như của một đứa trẻ lớn hơn chút đang bắt nạt đứa trẻ yếu đuối, Sở Tiểu Kiều giật lại vạt áo, trừng mắt nói:”Tôi không có đứa con nào lớn như cậu đâu!”

[LD: * gật gù * À thì ra có đứa con nhỏ hơn!]

Sau khi tuyên bố, cô bày ra vẻ mặt oai phong凛冽!

Bất quá..... Hình như nam nhân kia, sau khi nghe cô nói, động tác cứng đờ, sắc mặt từng chút từng chút đen lại.

~* Gió thổi vì vu*

~Cậu ta kia đè thấp thanh âm nói:”Trước khi ra đường, cô quên uống thuốc sao?”

Sở Tiểu Kiều dùng tay gõ gõ vào đầu cậu ta:”Đồ thần kinh! Cậu mới đúng là người chưa uống thuốc!”

Cậu là tên thần kinh!

Vì thế , hai con người căn bản đều không biết rõ đối phương liền hợp tác cùng nhau tìm đường thoát khỏi nơi này .

Sở Tiểu Kiều nhìn thấy từ phía chỗ nào cũng là lối rẽ , cô có chút cảm giác chóng mặt , kỳ thật , cô không nghĩ cô trở mặt nhanh chóng , nhưng mà ... dù thế nào cô cũng còn muốn ra khỏi nơi này a, không thể không mặt dày một chút ?! =]]

Tiểu Kiều một tay dầm dẫm vào hai bắp chân đã mỏi rồi , một tay liên tục đập vào lưng nam nhân đang say sưa dẫn đường phía trước .” Chúng ta khi nào mới có thể ra ngoài đây ? Tại sao cái ngõ này lại không có một bóng người vậy ?”

Vừa dứt lời , nam nhân kia có chút khựng lại , trên chiếc áo sơ mi trắng tinh xuất hiện những vết tay đen đen lộn xộn của Tiểu Kiều .

Ách ...

Sở Tiểu Kiều cảm thấy cơ thể truyền lại một cảm giác lạnh lẽo , cô rút tay về .

May mắn , hình như cậu ta không hề phát hiện những dấu vết đen đúa kia đang nghiễm nhiên nằm trên chiếc áo.

Sở Tiểu Kiều thăm thò phào nhẹ nhõm , cô vừa ngược lên liền bắt gặp ánh mắt đen ngầy thơ chớp chớp nhìn mình , cô bình tĩnh nói :” Làm sao tôi biết khi nào chúng ta có thể ra ngoài ?”

Sở Tiểu Kiều nhào lên túm lấy áo cậu ta rồi rít gào như bị thần kinh :” Cậu không biết ? Không phải cậu bảo là sẽ dẫn đường sao ? Còn dám nói không biết ?!”

Người kia trước sao như một , ánh mắt tròn xoe ngầy thơ nhìn Tiểu Kiều :” Ừa , thì ra nãy giờ là tôi dẫn đường à ?”

Sở Tiểu Kiều nhìn về mặt vô tội của tiểu tử kia, cả người chỗ nào cũng nổi da gà .

Không phải chứ

” Cậu cũng không biết đây là đâu ?!”

Người kia gật đầu lia lịa.

Sở Tiểu Kiều điên cuồng cao bức tường bên cạnh , hận không thể một tay bóp chết cậu ta ...

Hai tiếng a Cô đã lang thang trong đây suốt hai tiếng a!!!!!!!!!!!!

Sở Tiểu Kiều vỗ trán , rốt cuộc cũng có thể hiểu được , vì cái gì cô cùng Vi Vi lại thân đến vậy , biểu tình trên mặt luôn luôn rất phong phú .

Hữu khí vô lực :” Cậu thật sự là cái đồ bại não !”

Người kia cơ hồ hình như không hiểu Tiểu Kiều đang nói đến vấn đề gì , cậu vờn tay định vỗ vai an ủi cô một chút , nhưng nhìn bộ dạng Tiểu Kiều dơ bản đến vậy , cậu vội vàng thu tay về , không biết từ chỗ nào lấy ra một cây tre nhỏ .

Chọt chọt vào người Tiểu Kiều :” Cô cũng không biết cách nào để đi khỏi đây à ?”

Sở Tiểu Kiều trợn ngược mắt :” Nếu tôi mà biết chỗ nào có thể ra khỏi nơi này thì tiểu tử thối cậu nghĩ rằng tôi sẽ cong mông mà đi theo cậu suốt 2 tiếng đồng hồ sao ?”

Da mặt người kia có chút co giật :” Cô có thể hay không Nói chuyện đừng thô tục như vậy nữa ?”

[LD : * gật đầu như gà mổ thóc * Đúng đúng , soái ca nói lời nào cũng đều đúng , Tiểu Kiều là tên côn đồ a

~~=]]]

Thô tục Sở Tiểu Kiều về mặt như nhìn thấy người ngoài hành tinh :” Mông ?”

Người kia về mặt khó coi , tái nhợt

Làm cho Sở Tiểu Kiều có cảm giác lời cô vừa nói khi này không chỉ đơn giản là từ ” mông ”

[LD : * cười rạn rở * Đấy đấy nhục nhả chưa !!]

Cô vỗ mặt tên tiểu tử kia rồi quát :” Còn không mau tìm đường ra !”

” Phí tổng , đã có tin tức của Sở tiểu thư , khi nãy , có chiếc xe taxi nói rằng , có một cô gái dùng súng uy hiếp anh ta , căn cứ theo lời miêu tả của người kia , thì chính xác là Sở tiểu thư”

Vilian truyền đạt lại những tin tức vừa nhận được cho Phí Nặc Nam.

Từ xa xa kia , nam nhân đang đứng quay lưng lại trong phút chốc liền xoay người đến :” Đã tìm được rồi à ?”

Mau , về với anh .

Hoàng hôn vừa buông xuống, chân của Tiểu Kiều cũng không thể nào nhấc khỏi mặt đất nữa rồi, ông trời à, rốt cục có thể nói cho cô biết đây là cái ngõ ngách chết tiệt nào không.....

Chiếc áo sơ mi của tên tiểu tử kia vì dính nhiều mồ hôi nên trông thực bẩn, cậu cũng không ngừng phô trương vẻ mặt khó chịu cùng chán ghét ra bên ngoài.

Sở Tiểu Kiều hào khí vỗ vỗ vào vai cậu ta, tốt xấu gì đều là bạn đồng hành cùng nhau từ ban sáng đến bây giờ.

”Này này, tôi tên là Sở Tiểu Kiều, còn cậu tên gì?”

Người kia còn chưa kịp mở miệng nói, thậm chí ngay cả phóng ánh mắt chán ghét vì cái tay Tiểu Kiều đang đặt lên vai mình, cậu ta cũng không kịp làm.

Sóng lưng cô truyền đến một trận lạnh buốt, chung quanh người cơ hồ chỗ nào cũng toát ra mồ hôi lạnh, không biết từ đâu, một toán người mặc vest đen đứng xếp hàng ngay ngắn hai bên bọn họ.

”Phanh” một tiếng, âm thanh bén nhọn dứt khoát vang lên, cả người cô phút chốc trở nên cứng đờ.

Bởi vì—————

Một chiếc xe dừng lại trước mặt bọn họ, bảng số quen thuộc như vậy, kiểu dáng sang trọng như vậy....

Nguyên lai chính là Rolls – Royce a

~Hơn nữa, cô tự hỏi người đang muốn lục tung ngõ ngách để tìm cho kỳ được cô? Ai? Là ai? Chỉ có thể là một người—————=)))

Tất cả lặng yên không một tiếng động, bên tai chỉ nghe được tiếng gió thổi nhẹ nhàng, cửa xe chậm rãi mở ra.

Không biết cô phải do dự cô tưởng tượng hay không, Tiểu Kiều cảm thấy, từ đâu ánh hào quang tỏa ra từ chiếc xe ấy, sau khi xác nhận lại nam nhân đang ngồi trong xe kia, cô không khỏi nuốt nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt hung ác như sói phóng thẳng đến gương mặt cô.....

Sở Tiểu Kiều chột dạ lùi về phía sau vài bước.

Bên trong, truyền đến tiếng cười khế, thanh âm trầm thấp thâm thuộc, nhưng mà lại gọi cho người ta một cảm giác lạnh lẽo như từ cõi âm vọng về, Phí Nặc Nam thân nhiên nói:”Như thế nào, bây giờ mới biết sợ sao?”

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, toàn bộ tóc gáy của cô đều dựng ngược lên!

Phí Nặc Nam chậm rãi bước từng bước xuống xe, đôi giày da bóng loáng đến nỗi có thể dùng làm gương soi.

Đồng tác tạo nhĩ, anh mỉm cười, con ngươi đen trở nên dịu dàng lại, làm cho Sở Tiểu Kiều cảm thấy khó hiểu.

Phí Nặc Nam vươn tay đến trước mặt cô, đôi đồng tử ánh lên tia sùng nịch:”Về với anh.”

[Đây là phần quảng cáo : Sữa mẹ là tốt nhất cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ, đọc kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng ... =)))]

Sở Tiểu Kiều hắc tuyến đầy mặt, đại thúc, chủ có biết rằng, hiện tại chú rất giống những tên xấu xa có ý định lừa bán các tiểu oa nhi không?

Phí Nặc Nam vô tư cười, thanh âm nhẹ tựa lông hồng:”Mau, đến đây.”

Sở Tiểu Kiều da đầu run lên, bước chân lùi về phía sau mỗi lúc một nhanh hơn.

Lại còn dám có ý định lần trốn anh một lần nữa sao?

Phí Nặc Nam sờ cằm, kiên nhẫn mở miệng:”Có nghe anh nói gì không?”

Sự thật chứng minh, cô vẫn không thể thoát khỏi sự đe dọa của Phí Nặc Nam, vì thế Sở Tiểu Kiều oán hận, không cam lòng bước đến trước mặt anh.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau những vết bẩn trên mặt cô, Phí Nặc Nam cười dài:”Xem này, sao lại bẩn như mèo thế này.”

Trong mắt lại cuộn cuộn dâng lên một loại tình cảm làm cảm động lòng người.

Sở Tiểu Kiều run lên một chút, đột nhiên cảm thấy quyết định ban nãy của cô hình như là tìm đến con đường chết

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Là tôi sai !

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Anh bế xốc người cô rồi vác lên vai mình đi thẳng vào nhà , đúng vậy chính là bị anh vác đi

”Đại thúc ! Còn không mau buông tôi xuống !”

Sở Tiểu Kiều suốt đường kêu la đòi Phí Nặc Nam thả cô xuống , trời ạ , bị Phí Nặc Nam vác như vậy đi vào trong Thật sự quá mất mặt rồi !

Hơn nữa , cô cảm thấy có chút không được ổn , đầu óc thực choáng váng !

Đáng tiếc , người cô đang đối mặt không phải là một nam nhân bình thường mà chính là Phí Nặc Nam biến thái , tên xấu xa này thực sự đã bị cô tháo bỏ lớp vỏ ngây trang .

Anh vác cô đi lên đến tận lầu hai , bọn họ đi đến đâu , những người hầu đều cung kính cúi đầu chào , mắt nhìn mũi , mũi nhìn tim , vờ như chính mình cái gì cũng đều không có nhìn thấy.

Sở Tiểu Kiều xấu hổ che mặt tiếp tục kêu rên , nhưng Phí Nặc Nam ngay cả một phản ứng cũng đều không có , cô tức giận hướng đến bờ vai anh mà cắn một cái thật mạnh !

Xem chú có chịu buông tôi ra không !

Sở Tiểu Kiều từ trước giờ đều luôn nghĩ quai hàm của mình thật tốt nhưng khi trải nghiệm thử mới biết , ban này , cô có cảm giác như mình vừa cắn phải một cái cọc gỗ Phí Nặc Nam dừng lại một chút , hai chân đang giãy dụa như vừa bị cơn gió độc thổi qua

Sở Tiểu Kiều có chút sợ hãi.

Trên vai anh xuất hiện một mảng ướt át Chính là nước bọt của cô.....

Sở Tiểu Kiều rùng mình im miệng , Phí Nặc Nam đóng cửa lại :” Không cần nữa à ?”

Sở Tiểu Kiều tròn mắt , nếu tôi cắn mà chú không có tư tưởng sẽ trả thù tôi , vậy chú yên tâm , tôi nhất định sẽ cắn cho đến khi gãy hết sạch răng !

Sở Tiểu Kiều chỉ dám suy nghĩ , lời nói không thể thoát ra khỏi miệng , đột nhiên , trời đất quay cuồng , cô bị ép sát vào tường , sau lưng truyền đến một trận đau nhức , ngũ quan nhấc lại cùng một chỗ , Phí Nặc Nam chồm lên người cô .

Cô không dám quên cái lần trước Đại thúc cũng chính là tư thế này

[TD : Mọi người nhớ là lần nào rồi chứ ? LD : * ngu ngơ * Muội không nhớ ??? Là lần nào nhi ??]

Liếc thấy bộ dáng cô sợ hãi như vậy , Phí Nặc Nam hỏi :” Đã biết mình sai chưa ?”

Sở Tiểu Kiều giờ hai tay chống đỡ sự va chạm của hai cơ thể , vừa sợ anh phát hiện chỗ nước bọt trên vai liền thẹn quá hóa giận.

” Ách , biết , đã biết .”

Sở Tiểu Kiều cười giả lả , tuy rằng nhìn qua thì biết ngay cơ bản cô chẳng hiểu chính mình đang biết cái gì .

Phí Nặc Nam trừng mắt :” Còn không nói .”

Nói cái gì ?

Sở Tiểu Kiều chớp mắt , sau đó vất sạch óc :” Cái kia ... Là tôi không nên , không phải , cho là vậy đi”

Phí Nặc Nam sắc mặt tối sầm lại .

Cô nói gì sai sao?

Sở Tiểu Kiều ngay lập tức liền sửa lại :” Không đúng , không đúng , ý tôi là Tôi không nên cắn chú”

Phí Nặc Nam mặt đen lại một nửa , Sở Tiểu Kiều nổi giận , cô mới chính là người bị hại a! Hiện tại , cô đều đem hết tất cả nhận sai về mình , đại thúc rốt cục còn muốn như thế nào nữa ?!

Cũng không biết khí lực từ đâu ra , Sở Tiểu Kiều lập tức đẩy mạnh anh ra rồi bực dọc đứng lên trừng mắt nhìn cái người hẹp hòi kia :” Là tôi sai , tôi sai rồi , khi này tôi không nên tấn công chú sau đó còn gì gì đó .” Cô phóng ánh mắt hung hăng về phía Phí Nặc Nam .” Đây , vừa lòng chưa ?”

Phí Nặc Nam sắc mặt đen toàn bộ .

Không còn trông cậy được nữa rồi !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Cuối cùng , toàn bộ nộ khí đều tiêu tan hết .

“Ọt ... ọt ” Chính là âm thanh từ bụng Tiểu Kiều truyền ra .

Phí Nặc Nam vừa đứng dậy , cô hận không thể tự tay bóp chết chính mình , âm thanh kia , có phải hay không đại thúc đều đã nghe được ?

Cô úp mặt vào gối , sau đó điên cuồng lăn lộn trên giường .

Phí Nặc Nam lộ mặt ra từ phía sau cánh cửa : ” Còn không mau xuống ăn cơm ! “

Sở Tiểu Kiều ngoan ngoãn ” nga ” một tiếng , rồi nhanh chóng buộc tóc lên cao , cũng không dám ngược mặt nhìn Phí Nặc Nam lấy một cái .

Đại thúc nhất định là đang cười trộm ?

Vừa bước xuống lầu , người hầu đã dọn xong tất cả món ăn , Sở Tiểu Kiều suốt cả buổi chiều đều không có một thứ gì bỏ vào bụng , lại còn phải đi theo cái tên lỗ mãng kia để tìm đường Khoan đã , nếu cô nói người kia là kẻ lỗ mãng , vậy cô là cái gì ?

Cần một miếng thịt , Sở Tiểu Kiều quyết định quên đi sự kiện mất mặt kia !

Sau khi ăn uống no say , cũng chính là thời điểm giờ tra khảo đã đến . =]]

Phí Nặc Nam ngồi trước mặt cô , hai tay bắt chéo nhau , đầu hơi cúi xuống , hàng lông mi dài có chút che khuất mâu quang của anh , không thể nhìn ra tâm trạng đang cao hứng hay vẫn là mất hứng .

Bất quá Hắn là mất hứng rồi .

Sở Tiểu Kiều ngồi nghiêm chỉnh thái độ giống hệt một học sinh trung học đang đối mặt với thầy giám thị , một khắc cũng không dám thả lỏng .

” Vì cái gì phải trèo qua cửa sổ . ”

Phí Nặc Nam hỏi .

Sở Tiểu Kiều sắc mặt méo mó , sau đó nói : ” Đại thúc , thật sự muốn tôi nói ? ”

Phí Nặc Nam trừng mắt : ” Nói ! “

Sở Tiểu Kiều ” nga ” một tiếng , rồi chỉ vào bọn người đứng bên ngoài như thần giữ cửa kia : ” Bọn họ canh giữ trước cửa phòng , tôi chắc chắn không đánh lại họ , cửa chính đi không được , sau đó tôi nhìn quanh phòng xem có hay không lối đi khác , kết quả , tôi nhầm trúng cái cửa sổ Và ... chỉ có cách nhảy ra từ đó mà thôi “

Thanh âm của Tiểu Kiều mỗi lúc một nhỏ lại , bởi vì Phí Nặc Nam đột nhiên đến gần cô , gương mặt cương nghị kia gần ngay trước mắt cô , sắc mặt hình như đang rất muốn một phát cắn chết cô .

Sở Tiểu Kiều ôm đầu : ” Đánh tôi ở đâu cũng được nhưng tuyệt đối không được đánh vào mặt ! “

Phí Nặc Nam khoé mắt giật giật , không nói gì .

Vì Vi vừa đến nơi liền gặp Vilian , Phí tổng có phân phó rằng bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy Sở tiểu thư .

Chỉ tiếc , sự thật chứng minh , là Vilian đã đánh giá sai mục đích của Vì Vì khi đến đây .

” Ai ? Ai nói cho anh tôi đến đây để tìm Tiểu Kiều ? ” Vì Vi kinh ngạc .

Vilian lo lắng : ” Vậy cô đến đây để ”

” Không có gì ” Vì Vi điềm đạm trả lời , ” Tôi chỉ là muốn biết mấy hôm trước nha đầu chết tiệt kia trốn ở xó nào mà không ai có thể liên lạc được , có phải hay không Phí tổng nhà các anh đã đem Tiểu Kiều đi giấu ? “

..... Hôi thẳng như vậy

Vilian im lặng , Vì Vi mắng : ” Lâu như vậy đều không hề có tin tức của Tiểu Kiều ?! Phí Nặc Nam đúng là không còn trông cậy vào được ! ”

Vilian kích động ngã xuống đất học mẫu không gượng dậy nổi .

Giữa một rừng hoa , vô tình để mắt đến cô !

Đối với tội lỗi của cô, Phí Nặc Nam bám riết không tha, bằng mọi giá ép cô phải đưa ra một đáp án.

Nếu cô không cho anh một lời giải thích thỏa đáng, anh sẽ không bỏ qua cho cô.

Sở Tiểu Kiều buồn bực xoắn xoắn lộn tóc, giải thích? Đại thúc muốn cô giải thích như thế nào nữa chứ?

Lý do cô nhảy từ lầu hai xuống, chẳng phải đã nói rõ rồi sao?

Ngay cả đứa ngốc cũng biết, ở cửa chính, có một đám người như vậy, làm sao có thể đi ra ngoài được? Muốn rời đi thì nhảy từ đó xuống không phải là biện pháp tốt nhất sao?

Chẳng lẽ, Phí Nặc Nam muốn cô hùng hồn xông ra từ cửa chính, để bọn người kia báo lại cho anh? Như vậy, ý định bỏ trốn của cô còn thực hiện được hay sao?

Sở Tiểu Kiều không ngừng than vãn, Vì Vi hận không thể trực tiếp đem cô ngâm vào bồn rửa đầy xà phòng rồi đem toàn bộ cái đầu óc bã đậu kia đi tẩy thật sạch!

Vì Vi khuấy khuấy chiếc thìa, hương vị cà phê nồng đậm lan tỏa quanh các cô, thần sắc ngưng đọng, cô nói: "Sở Tiểu Kiều, tớ thừa nhận, tuy rằng đầu óc cậu có một chút kì lạ, nhưng tớ không thể không thừa nhận rằng....." Sở Tiểu Kiều ngay lập tức bị bộ dáng nghiêm túc của Vì Vi hù dọa, không khỏi liếc mắt về phía cô ấy, "Phí Nặc Nam..... Anh ta thật sự rất yêu cậu."

"Cách", chiếc thìa trên tay Tiểu Kiều tự do rơi xuống nền đất.

Ngay cả cảm của cô cũng muốn rút theo.

Sờ sờ trán Vì Vi, cô kinh ngạc: "Cũng không có phát sốt đến thần kinh à, như thế nào cậu lại bắt đầu nói sáng?"

"Đi chết đi!"

Vì Vi đập mạnh vào tay Tiểu Kiều, đảo mắt: "Cho dù sau này cậu có già nua, ngốc nghếch như thế nào đi nữa, thì chị đây đầu óc vẫn rất minh mẫn." "

Sở Tiểu Kiều xoa xoa tay, trừng mắt: "Sao lại mạnh tay như vậy chứ! Đã vậy, cậu dựa vào đâu cứ một mực nghĩ rằng đại thúc kia yêu tớ?"

Cô còn nhớ, có lần cô lên mạng, vô tình nhìn thấy những tờ báo liệt kê đầy đủ những mối tình trước đây của Phí Nặc Nam, toàn bộ đều là những mỹ nữ.....

Sở Tiểu Kiều nói: "Vì Vi, cậu không biết đâu, cả ngày, chung quanh đại thúc không lúc nào lại không có giai nhân bên mình, lúc thì là đại mỹ nữ, khi thì là những cô siêu mẫu chân dài, nếu không thì cũng là cảnh vàng lá ngọc của những tập đoàn tài chính gì gì đó.... Cậu thấy tớ có chỗ nào hơn bọn họ chứ?"

Vì Vi vuốt cằm suy nghĩ một chút, thần sắc lộ vẻ khó xử.

Sở Tiểu Kiều từ đáy lòng ai oán đồng thời có chút buồn bực.

"Cho nên, đại thúc càng không thể nào giữa một rừng hoa lại liếc mắt trúng ngay tớ!"

Sở Tiểu Kiều thả lỏng người, hoặc có thể, mắt của đại thúc thực có tật.

Đương nhiên, những lời này cô không dám nói ra, dù sao đây cũng là nhà của người ta, biết điều một chút mới là người thông minh.

"Có lẽ....." Vì Vi chậm rãi nói, "Là khẩu vị Phí Nặc Nam đặc biệt kì lạ? Trong một rừng đầy hoa hồng như vậy, chỉ có mỗi cậu là một phiến lá nhỏ, anh ta lập tức để mắt đến cậu?"

"....." Kỳ thật, Vì Vi à, cậu có thể cảm miệng được rồi.

"Hoặc là..... Bởi vì cậu.... thiên chân vô tà?"

"Sự thật là cậu có ý nói nào đó tàn phế?" Sở Tiểu Kiều oán niệm nhìn Vì Vi, người kia xấu hổ cười.

Anh thực muốn ngủ cùng em!

Buổi tối, Sở Tiểu Kiều đứng trước cửa phòng ngủ, xoa xoa cái trán.

Cô mặc trên người bộ áo ngủ màu hồng nhạt, hoa văn nhã nhặn càng làm tăng thêm vài phần đáng yêu, chân mang đôi dép lê nhung hình con thỏ, trong lòng còn ôm khư khư chiếc gối, cô đứng bất động nhìn vào trong, hai chân không hề có ý nhấc lên——

Trong phòng, một nam nhân áo ngủ xám nằm nửa người trên giường, anh lật xem tạp chí, thần sắc ung dung, thản nhiên.

Anh còn đang điềm nhiên ôm con gấu bông của cô...

"Đại thúc, nơi này là phòng tôi." Sở Tiểu Kiều nhấn mạnh.

Phí Nặc Nam ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt vô tội: "Nơi này, chỗ nào cũng đều là của anh, ngay cả căn phòng này cũng là của anh mà."

..... Được rồi, đúng thật là như vậy .

Sở Tiểu Kiều trỏ tay vào giường, căn phòng này duy nhất chỉ có một chiếc giường :” Đại thúc, chú ngủ ở đây rồi, thì tôi phải ngủ chỗ nào ?”

Phí Nặc Nam gấp tờ báo lại, mái tóc đen còn ẩm nước, từng giọt, từng giọt không ngừng rơi xuống giường mặt anh, giờ đây, giường mặt nghiêm nghị kia so với bình thường có chút dịu dàng đi chút ít, cho nên Sở Tiểu Kiều cũng dám cùng tranh luận vấn đề giường ngủ với anh.

” Cùng nhau ngủ .”

Lời nói thốt ra thực nhẹ nhàng, trên mặt không khỏi giấu một chút ý cười.

Bỗng dưng, Tiểu Kiều nhìn thấy, trước mắt cô là một con sói đang cười xấu xa, lừa gạt trẻ em.

Vị đại thúc kia vô tư không hề biết chính mình trong lòng Sở Tiểu Kiều đã thật sự trở thành một con sói già nham hiểm, anh buông tạp chí xuống, vì động tác bất ngờ, chiếc áo ngủ trượt xuống một chút, để lộ làn da màu mặt ong khỏe khoắn.

Hai phiến xương quai xanh tinh tế tạo nên nét gợi cảm, vòm ngực cường tráng lúc ẩn, lúc hiện sau chiếc áo ngủ hơi hở hột kia, một giọt nước khẽ trượt dài từ trên cơ thể của anh rồi đi tiếp xuống nơi bí hiểm kia.....

Mâu quang thấp thoáng ý cười ôn nhu, anh nhìn Tiểu Kiều, thanh âm khàn khàn khêu gợi :” Lại đây”

Sở Tiểu Kiều si ngốc, bất tri bất giác nhấc chân đi về phía có tiếng gọi Đến khi cô ý thức được thì không biết tự lúc nào đã bước đến trước mặt Phí Nặc Nam

Anh vươn bàn tay, nhẹ nhàng vỗ đầu cô, động tác âu yếm :” Thực ngoan .”

”” Vì cái gì lại giống chủ khen con chó nhỏ đến vậy ?

Những ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve cái cổ trắng ngần của cô :” Đêm nay chúng ta cùng nhau ngủ đi”

Thanh âm nồng đậm vang lên, như muốn dụ hoặc lòng người.....

Cùng nhau ngủ..... Sở Tiểu Kiều giật mình, chấn chỉnh lại đầu óc, đẩy Phí Nặc Nam ra, cô mạnh mẽ lắc đầu :” Không muốn, không muốn, có chết cũng không muốn !!!”

Còn nhớ, cái đêm kia, cô cùng đại thúc ngủ..... cảm giác thực chết còn hạnh phúc hơn Quả thực rất đau....

Nhìn ra được sự sợ hãi của cô, Phí Nặc Nam không hề nổi giận, anh cười nhạt, thần nhiên nói.

” Nhưng mà..... anh thực rất muốn ngủ cùng em a !”

Vô tình trúng đạn ?!

Kết quả cuối cùng Âm mưu của đại thúc vẫn là không thực hiện được !

Vì thế, vào một buổi sáng ban mai, chim chóc hót vang trong vườn, những tia nắng mặt trời tỏa sáng xuống trần gianbla bla bla [LĐ : * khụ khụ * Sorry, muội lạc đề =]]], Phí Nặc Nam về mặt tối sớm từ lầu hai bước xuống.

Trên bàn cơm, Sở Tiểu Kiều đang cùng Vi Vi, cái người hôm qua đến gõ cửa nhà anh không đúng lúc, các cô đang ăn như hổ đói, hai tay điên cuồng cầm lấy chén cơm, nhưng hai mắt lại tập trung nhìn vào đối phương, người này trông người kia, bộ dáng có vẻ đang rất kích động.

Dù là ban ngày, nhưng lúc anh xuống thì ngay cả một người hầu cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Mày kiếm nhủ lại, vừa lúc đó, Vilian từ bên ngoài bước vào, có chút không hài lòng hỏi :” Hai cô ấy đang làm cái gì vậy ?”

Vilian suy nghĩ một chút, sau đó khẳng định đáp :” Nhìn hành động thì có vẻ là đang so đấu .”

Phí Nặc Nam nhìn về phía hai con người đang hoàn toàn xem nhẹ mọi người xung quanh mà phồng má cầm lấy chén cơm, anh chợt bừng tỉnh ngộ :” So tài ai ăn được nhiều nhất ?”

Vilian xấu hổ cười cười sau đó gạt đầu.

Không thể không nói, tiểu nha đầu mà Phí tổng coi trọng..... Thật đúng là có chút đặc biệt a

Sở Tiểu Kiều cùng Vi Vi, hai người đã từng có giao hẹn bất thành văn, chính là một khi tâm trạng cả hai không tốt liền cùng nhau ăn, xem ai ăn nhanh hơn, ăn nhiều hơn.

Đến khi các cô ngừng so đấu thì trên bàn cơm đã không còn gì có thể bỏ bụng được nữa rồi.

Sở Tiểu Kiều cùng Vi Vi hai người đấm đấm vai cho nhau, đem thất lưng đuổi thẳng, sau đó tiêu sái đi về phía sô pha.

Phí Nặc Nam nhìn bộ dáng của cô, có chút lo lắng, đi đến đỡ cô :” Cần thận một chút !” Vẫn là nhện không được trách mắng cô.

Sở Tiểu Kiều đỏ mặt, nhỏ giọng nói thầm :” Tôi cũng muốn cẩn thận..... nhưng thật sự ăn rất no.....”

Phí Nặc Nam bắt đầu đi không biết phải nói gì, anh đỡ cô ngồi xuống, bàn tay to dịu dàng xoa xoa cái bụng căng tròn của cô :” Nghe người ta nói, làm như vậy có thể giúp tiêu hóa tốt hơn.”

Sở Tiểu Kiều” nga ” một tiếng, cũng là không có từ chối.

Lại nhìn bên kia, Vi Vi không có ai chăm sóc, nói như thế nào cũng chính cô bày đầu việc này, đến giờ thấy Phí Nặc Nam chiều cổ mình như vậy, cô có điểm tự trách mình

” Đây, đại thúc.” Sở Tiểu Kiều chọc chọc vào người anh, :” Chú cũng nên làm vậy cho Vi Vi đi, so với tôi, Vi Vi có vẻ còn no hơn rất nhiều, nhìn cậu ấy cứ như sắp sinh ấy.”

Lời nói vừa dứt, Vi Vi lạnh lùng liếc cô một cái, Tiểu Kiều giật mình lập tức ngậm miệng lại.

Vi Vi oán hận nhìn cái bụng của mình, từ đáy lòng thầm mắng Tiểu Kiều thực sự là tên đầu heo.

Phí Nặc Nam mát xa bụng cho cậu vì yêu cậu a, muốn anh ta xoa cho cô? Cho dù Phí Nặc Nam có đồng ý thì có chết cô cũng không muốn đâu!

Bất quá.....Nếu làm vậy, bụng thật sự rất thoải mái a.....

Sống lưng Vi Vi truyền đến một cổ lạnh, cô dờn tầm mắt, nhất thời giật mình một cái.

Vi Vi nhếch miệng cười :” Không cần, để Phí Nặc Nam chiều cổ cậu đi.” trỏ tay vào Vilian, ” Anh, đến giúp tôi mát xa đi.”

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, Vilian oán niệm, tại sao lại là người trúng đạn?!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Một cước đá văng cánh cửa !

Chuyển Dịch : Dạ Huyền

Edit : Lam Đình

Sở Tiểu Kiều có thói quen ngủ trưa, vừa đến giữa trưa, cô liền buồn ngủ mắt mở không lên, bắt đầu mơ mơ màng màng đi lên lầu, Sở Tiểu Kiều vò mớ tóc lộn xộn trên đầu, bực dọc tìm kiếm đôi dép lê.

Vài phút sau, dưới chân vẫn một mảng trống trơn, cô nặng nhọc mở mắt, dưới đất, một đôi dép hoàn toàn xa lạ?!

Không có nhìn lầm chứ?

Cô dụi dụi mắt —— Không chỉ có đôi dép, còn có một nam nhân đang gối đầu lên tay nằm cười tà mị.....

Sở Tiểu Kiều trong đầu lập tức hiện lên bốn chữ : Âm . Hồn . Không . Tiêu . Tán

[LĐ : Chỗ này, tiếng TQ chỉ có 4 chữ thôi nha mọi người.]

Đại thúc..... Thật đúng là âm hồn không tiêu tán a.....

” Đại thúc, chú cũng muốn ngủ trưa? Được, chú cứ tự nhiên, tôi ngủ trên sofa dưới lầu cũng được.”

Cò lảm hay không! Nhìn bộ dáng đại thúc như vậy, nhất định là không phải chuyện tốt lành!

Sở Tiểu Kiều hận không thể bôi một chút dầu vào lòng bàn chân để có thể chạy thật nhanh, chính là, cô còn chưa kịp hoàn tất quá trình xoay người bỏ chạy thì đã bị một bàn tay to ôm chặt lấy.

Chiều cao của Phí Nặc Nam vốn dĩ chiếm ưu thế hơn so với cô, ôm chặt như vậy, Sở Tiểu Kiều cảm giác cả khuôn mặt mình đều dính chặt vào trong lòng anh, cô giả dụ :” Ngộp”

Bàn tay to của anh vòng qua eo của cô, cầm tỉ trên đỉnh đầu cô.

Sở Tiểu Kiều ôm đầu trốn mắt.

Phí Nặc Nam thuận tay véo nhẹ trên chóp mũi cô, bàn tay không an phận vuốt ve sống lưng Tiểu Kiều :” Kiều”

Sở Tiểu Kiều đã rất muốn leo thẳng lên giường ngủ một giấc cho nên cũng không thèm để ý đến hành động xấu xa của Phí Nặc Nam :” Tôi muốn

ngủ.....”

Phí Nặc Nam khòe miệng giương lên :” Rất buồn ngủ à ?”

Sở Tiểu Kiều mạnh mẽ gạt đầu , đôi mắt có chút khép hờ.

Hàng lông mi dài che khuất con ngươi đen sẫm , cái mũi nhỏ bực dọc chun lại , đôi môi mỏng ướt hơi hé ra Phí Nặc Nam mâu quang tối sẫm , cô hoàn toàn không ý thức được , bộ dạng lười biếng này lại hấp dẫn mọi lực chú ý của nam nhân trước mặt Hành động rất không sáng suốt

Nhớ đến đêm hôm qua ” Ra trận chưa chiến thắng thì người đã bại trận trước ” Phí Nặc Nam mỉm môi cười , dù thế nào đi nữa , có phải anh cũng nên tiếp tục chuyện tình hôm qua ?

” Hề hề , được rồi , đại thúc đừng cản trở tôi nữa...”

” Tránh ra đi , tôi muốn ngủ mà.....”

“Được” Thanh âm ám muội vang lên , ” Đi ngủ

” Tôi nói buồn ngủ rồi ! Cút ngay !”

.....

Vi Vi cùng Vilian đứng ngoài cửa , gãi đầu nhìn nhau.

Cô chính là lo lắng Sở Tiểu Kiều bị đầy bụng cho nên bảo Vilian mua thuốc tiêu hóa đem đến .

Gương mặt trắng nõn của Vilian đỏ ửng :” Khụ khụ , cái kia.... chúng ta đi xuống dưới đi .”

Vi Vi giựt lấy hộp thuốc tiêu hóa trong tay anh , sau đó một cước đá văng cánh cửa .

Cô đang mang giày cao gót a.....

Còn có , trọng điểm là cô đã quấy rầy chuyện tốt của Phí tổng , anh ta nhất định đem cả hai người ra băm vằm thành trăm mảnh !

Trong phòng một mảng tối mịt , Phí Nặc Nam tựa lưng vào khung cửa sổ , mảnh thủy tinh phía trước cửa sổ phản chiếu đến gương mặt anh.

Ngũ quan thanh tú , đôi mày kiếm có chút nhíu lại , trong tay anh , mẩu thuốc lá đã cháy gần hết, từ kẽ tay xuất hiện những vệt khói mờ ảo.

Chiếc áo sơ mi tùy ý gỡ bỏ vài khuy , anh phiền não tiếp tục giựt phẳng vài khuy áo , trên mặt đất giá lạnh , tiếng khuy áo tự do rơi xuống.

Trầm tư một chút , anh dụi tàn thuốc rồi cầm vội chiếc áo khoác đi thẳng ra ngoài.

Sở Tiểu Kiều bị Vi Vi đá cho vài cước ngay cả con buồn ngủ cũng biến mất không còn dấu vết , cô ôm chiếc gối , ngồi xếp bằng trên giường cùng Vi Vi nói chuyện.

” Này , lúc này , cậu cùng đại thúc đã nói gì vậy ? ” Sở Tiểu Kiều tò mò hỏi , khi này Vi Vi thật oai phong a , một cước liền đá văng cánh cửa , cứu cô ngay lúc dầu sôi lửa bỏng.

Đã vậy , Vi Vi còn lăm lết quăng lại một câu :” Phí Nặc Nam , nếu là đàn ông thì đi theo tôi !”

Sau đó nghênh ngang đi trước , Phí Nặc Nam chỉnh lại cổ áo rồi cũng tiêu sái đi ra ngoài.

Cô còn tưởng rằng , nha đầu kia nhất định sẽ bị Phí Nặc Nam chinh đến chết đi sống lại , ai ngờ , cậu ấy là toàn thắng trở về !

Đúng là ngoài dự đoán , nhưng cũng thật tốt a..... Nếu cô có thể học được chiêu thức kia của Vi Vi , thì có phải hay không về sau cô cũng có thể vênh mặt , hất hăm tùy ý sai bảo đại thúc ?

Nói như vậy có nghĩa là thực sự cô còn có đường để xoay chuyển tình thế !

Đến lúc ấy , cô nói một tiếng muốn đi ra ngoài thì còn có ai dám ngăn cản cô ?

Vi Vi liếc mắt nhìn cô một cái , không dấu khói vẻ hoài nghi :” Tiểu Kiều , chuyện này , tớ có thể làm được , nhưng cậu không hẳn là được đâu .”

“.....” Nói một câu dễ nghe thì cậu chết à

” Tớ chỉ hỏi anh ta , đến tốt cùng có muốn kết hôn cùng cậu không .”

” Phốc——” Sở Tiểu Kiều phun một ngụm nước , còn không buồn lấy khăn lau miệng đã vội hỏi Vi Vi :” Cậu nói cái gì ? Cậu hỏi đại thúc là có muốn kết hôn với tớ ?”

Vi Vi gạt đầu :” Các người đều đã..... Anh ta không kết hôn với cậu , muốn chết à ?! ” Vi Vi giờ nắm đấm.

Sở Tiểu Kiều một mồi đặt tay sau gáy :” Trời ạ , Vi Vi , cậu điên thật rồi , đại thúc..... như thế nào có thể kết hôn với tớ”

Đại thúc lúc nào bên cạnh cũng có cả một hậu cung mỹ nữ.....

Chỉ là một Sở Tiểu Kiều như cô thì có là gì ?

Ngay cả chính cô cũng không nhận ra , trong lời nói của cô lại mang chút chua xót.

” Anh ta đã đồng ý .” Vi Vi buông tay xuống , hùng hồn tuyên bố .

Sở Tiểu Kiều nhảy dựng lại , hai mắt trừng lớn : ” Đại thúc đã đồng ý rồi ?!!”

Vi Vi gật gật đầu , anh ta dám không đồng ý sao ? Nếu như vậy Cô cùng Tiểu Kiều sẽ thay phiên nhau tra tấn anh ta !

Cùng lúc ấy , Phí Nặc Nam quay số điện thoại :” Vilian , nói với cậu ta , tôi đã tha thứ hết cho cậu ta , nhưng mà..... Tôi muốn cho Tiểu Kiều một danh phận , đó chính là làm người của Phí thị , cậu ta sẽ tự biết nên làm thế nào.”

“ Phí tổng , cái giá phải trả cho việc này.....Có thể hay không?”

“ Vilian cứ theo lời tôi nói mà làm đi .”

Phí Nặc Nam đã quyết định , vĩnh viễn cũng không thể để cho người khác nghi ngờ Tiểu Kiều .

Cho dù là Vi Vi không nói , anh cũng sẽ cưới cô , chính là ở thời điểm kia , anh đã có ịnh một sự sắp đặt khác.

Sở Tiểu Kiều cuối cùng cũng đã được ” thả ” về trường , đó chính là kết quả của việc suốt buổi chiều trên bàn cơm cô trừng mắt nhìn Phí Nặc Nam , cho đến khi anh đồng ý , cô có cảm giác đôi mắt của mình trừng đến sắp rơi ra ngoài , đau chết đi được !

Vi Vi cùng Tiểu Kiều chặt vật kéo hành lý lên lầu , đồng hành lý vừa nặng vừa to hết như tảng đá khổng lồ , Vi Vi thở dài :” Tiểu Kiều , cậu định quay về phòng hay là chuyển đi nơi khác ?”

Sở Tiểu Kiều cũng đã thấm mệt , trên làn da trắng nõn lấm tấm mồ hôi , hành lý so với cô còn muốn cao hơn rất nhiều , suýt nữa đã đè chết cô , Tiểu Kiều cắn chặt răng kiên trì .

Vi Vi miệng không ngừng than vãn , mắt trợn ngược lên nhưng đồng thời vẫn một tay giúp Tiểu Kiều .

” Có soái ca khuôn vác miễn phí cho , cậu lại không cần , thế nhưng lại tự mình đem hành lý lên lầu ? Sở Tiểu Kiều , nãy cậu đứng thực đã bị thối rửa !!”

Sở Tiểu Kiều còn chưa kịp mở miệng đáp trả , Vi Vi lại gào to :” Sở Tiểu Kiều , tớ cảm thấy được chính mình đã đánh giá quá cao cậu , căn bản cậu không hề có não !”

Người khuôn vác miễn phí mà Vi Vi đề cập đến chính là Vilian cùng Charen mỗi người phụ trách hộ tống cô đến trường học , tất nhiên , Phí Nặc Nam cũng sẽ đến.

Chính bởi vì cô một mực từ chối , cho nên chiếc xe Roll -Royce Silver Charm chỉ dừng trước cửa trường , Sở Tiểu Kiều và Vi Vi tự mình đi vào trường.

Dù sao đây đa số cũng là sinh viên của khoa diễn xuất , bọn họ cũng đều rất hiểu biết , hơn nữa , đề cập đến vấn đề bị giam lại trường sau khi rời kí túc xá ra ngoài chơi , đối với quy định này có một chút gì đó nhạy cảm , Sở Tiểu Kiều không nghĩ về sau chính mình vừa ra khỏi phòng liền có người ở sau chỉ trở.

Hai người dọn dẹp chu đáo lại toàn bộ đồ đạc , Sở Tiểu Kiều rót cho Vi Vi một cốc nước :” Đây .”

Vi Vi uống một ngụm nước lớn , vừa tiện tay đánh vào người đang cầm nhả nói cô hết như cả đời mới được uống nước.

Cửa sổ căn phòng này vừa lúc hướng ra bên ngoài trường học , Vi Vi đi đến vén rèm cửa.

Chiếc Roll-Royce đắt tiền như vậy , cho dù đặt giữa hàng trăm viên kim cương sáng lấp lánh thì vẫn không thể làm giảm đi sự chú ý của mọi người đối với nó , cho nên , Vi Vi lập tức trông thấy chiếc xe kia , sau khi nhìn thật kỹ , cô liền thấy người đang ngồi trong xe.

” Tiểu Kiều , cậu đến xem đi , anh ta còn chưa đi .”

” Ai a?”

Sở Tiểu Kiều tiện tay cầm một chiếc đũa tạm thời vắn tóc lên cao , sau đó đi đến trước cửa sổ—————

Silver Charm ?!

Đại thúc..... Còn chưa đi sao ?

Sở Tiểu Kiều đứng nhìn một chút , đã qua một giờ , đại thúc ở dưới kia ngồi ngây người trong một giờ ?

Trong lòng xuất hiện một cổ cảm giác không thể nói bằng lời , cô đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt nóng rực xuyên qua tầng tầng lớp lớp không khí đem cô khóa trụ , theo bản năng , cô nhìn thử , lại bất gặp ánh mắt người ấy.

Một tia ánh sáng chói mắt nhoáng lên, cửa xe bị mở ra, Sở Tiểu Kiều nhìn thấy được, từ trong xe, một người đàn ông bước ra Đại thúc.

” Tiểu Kiều, người này, tuy rằng có chút lớn tuổi, nhưng anh ta đối xử với cậu thực tốt.”

Sở Tiểu Kiều tầm mắt dường như đã bị người kia hấp dẫn, hoàn toàn không hề ý thức được câu trả lời của mình.” Tôi biết”

Bên trong gương hiện lên hình ảnh một cô gái, tóc vấn lộn xộn trên đỉnh đầu, tùy tiện dùng một cây đũa để cố định, hai mắt đỏ đẫm, nếu là cô gái khác thì hai mắt sáng như sao kim, quyến rũ tới cùng, còn đây, thực tế chính là đôi mắt của con cá chết chính hiệu, khuôn mặt ảm đạm không hề có một chút sắc thái.

Vì Vi dùng hai tay che lấy mặt Tiểu Kiều đưa đến trước gương, kêu cô nhìn cho thật kỹ.

Sở Tiểu Kiều giơ tay, cô gái xấu xí bên trong gương cũng giơ tay, Sở Tiểu Kiều sờ mặt, cô gái kia cũng vươn tay sờ sờ mặt.

Cô gái này, là mình?!

Sở Tiểu Kiều sợ đến mức ” a ” một tiếng chói tai, Vì Vi nhanh tay bịt miệng cô lại mới không làm kinh động bạn học xung quanh.

” Sở Tiểu Kiều, ăn mặc lòi thối như vậy, cậu còn dám bước ra khỏi nhà? ”

Sở Tiểu Kiều phản ứng chậm một nhịp, rồi lại ” a ” một tiếng, sau đó quay sang hỏi Vì Vi.” Đây là tớ à? ”

Cô chỉ vào cô gái xấu xí trong gương, ngây ngô hỏi.

Vì Vi thở dài, sau đó lập tức đứng lên, giọng nảm đăm, oán hận nói.” TMD [1], Phí Nặc Nam thực không phải là người!”

[1] TMD: Ở đây có nghĩa là một câu chửi thề, có thể hiểu là “ Con bà nó “.

Không nói đến ba chữ ” Phí Nặc Nam ” thì tốt, vừa nói, thần sắc Sở Tiểu Kiều lập tức liền đi xuống trầm trọng.

Ánh mặt cực kì ảm đạm, cơ thể cũng như không còn xương.

Vì Vi lúc này mới ý thức được mình đã nói sai, chính là..... đã không còn kịp để cứu vãn nữa rồi.

Sở Tiểu Kiều miễn cưỡng nặn ra nụ cười.” Không có việc gì đâu, Vì Vi, tớ rất đối a, chúng ta đi ăn cái gì đi.”

Hai người đi đến quán ăn mà họ thường đến, Sở Tiểu Kiều phát hiện, bình thường cô rất thích ăn ở đây, nhưng hiện tại ngay cả một chút cũng đều không muốn.

Cô gần đây đều như vậy, không ăn, không uống, cũng chẳng còn chút hứng thú nào với đồ ăn.

Trước kia, cô rất thích ăn món nào đi chăng nữa thì hiện tại có bày toàn bộ đến trước mặt cô, cô cũng không hề động lòng.

” Tiểu Kiều.” Vì Vi khuyên cô.” Chịu ăn một chút đi mà, đợi cho ăn thật no, tớ cùng cậu đi tìm Phí Nặc Nam, chúng ta hợp sức giết chết anh ta!”

Chiếc thìa trên tay Sở Tiểu Kiều ” lạch cạch ” rơi xuống nền đất.

Lúc này, cô mới bừng tỉnh ngộ, nguyên nhân, chính là do Phí Nặc Nam một tháng nay biến mất không chút tung tích.

Giống như ngày trước, anh bỗng nhiên xuất hiện, rồi cũng bỗng nhiên biến mất, giống như hoàn toàn rời khỏi cuộc đời của cô.

Cô lại được là Sở Tiểu Kiều của trước kia, như vậy không tốt sao?

Vì cái gì một điểm thoải mái cô cũng không cảm thấy được?

Ngày đó, anh rõ ràng còn gọi Vilian cùng Charen đến tiễn cô vào đến trường học.

Đứng bên cửa sổ trong phòng, cô còn nhìn thấy anh, anh đứng dưới lầu ngay góc đến hai giờ mới chịu rời đi.

Khi xưa, Anh Ly, cũng chính là như vậy bất âm vô tín

Tấm kính thủy tinh phản chiếu đến gương mặt của Tiểu Kiều, cô cười châm chọc rồi lại chuyển sang bi thương.

Phí Nặc Nam, lúc này anh biến mất, có phải hay không giống Anh Ly, lại vì một người con gái khác?

Những tòa kiến trúc nằm trong khu người giàu có đều là tác đất tác vàng, những phản trang trí bày biện không chỉ nói lên sự thượng thục của chủ nhân mà còn thể hiện ra sự giàu sang của gia đình đó.

Cả khu vực này chiếm diện tích khá rộng, ước chừng cũng chỉ hơn mười hộ dân thôi, nơi này, đối với xã hội thượng lưu mà nói là đây mục tiêu phấn đấu cả đời của họ, nhưng lại nói đến những người không có đủ khả năng về kinh tế thì đó cũng chỉ là một giấc mơ hảo huyền.

Âm thanh phanh xe vang lên chói tai, trước cổng nhà, những người hầu đã trông thấy chiếc xe kia từ xa, mọi người phấn khởi la to.” Đại thiếu gia đã trở về, đại thiếu gia đã trở về.....”

” Cách ” một tiếng, tòa nhà bắt đầu trở nên náo nhiệt hẳn .

Phí Nặc Nam từ trên xe bước xuống, toàn thân là bộ âu phục màu xám lịch lãm, càng làm tăng vẻ soái ca cùng trầm lắng của anh, vẫn như thường lệ, đi sau anh chính là hai trợ thủ đắc lực – Vilian cùng Charen.

Phí Nặc Nam tiêu sái bước vào, anh cởi áo khoác ngoài đưa cho người hầu, từ trên lầu, một người phụ nữ ăn vận sang trọng chậm rãi bước xuống, bà ấy nhìn anh mỉm cười :” A Nam, con đã trở về ?”

Phí Nặc Nam gật đầu :” Di Lí .”

” Lão gia tử [1] đang ở trên lầu, con mau lên đi . ” Di Lư chỉ vào trên lầu nói, sau đó, đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, vỗ đầu một chút, nói :” Đúng rồi, Ôn tiểu thư cũng đến, cô ấy vừa mới đi ra ngoài, trong bữa cơm chiều nay hẳn là các con sẽ gặp nhau .”

[1] Ông nội .

Trên mặt Phí Nặc Nam có chút đanh lại, nhưng vẫn gật đầu, rồi nhấc chân đi lên lầu hai.

Căn phòng ở lầu hai chính là phòng của Phí lão gia tử, Phí Nặc Nam về mặt cung kính gõ cửa .

Cũng chỉ có lúc này, nam nhân băng lãnh làm mưa, làm gió trên thương trường mới để lộ ra vẻ mặt mười phần nhu thuận thế này.

Ở trước mặt Phí lão gia tử, hẳn sẽ không có người nào dám làm cản.

Lúc sau, bên trong truyền đến thanh âm hiền hòa :” Nam tiểu tử ? Mau vào đi !”

Phí Nặc Nam đẩy cửa bước vào, bên trong, một ông cụ tóc bạc phơ, tinh thần sáng khóa, chỉ là..... Ông đang ngồi trên xe lăn.

Ông nhìn Phí Nặc Nam, hai mắt sáng ngời, Phí Nặc Nam kích động đi đến cầm tay ông :” Ông nội .”

Ông cụ này đúng chính là lão gia tử.

” Nam tiểu tử, cuối cùng con cũng chịu trở về ?” Phí lão gia tử vừa nhìn thấy đứa cháu bảo bối của mình thì mặt mày trở nên hớn hờ.

Phí Nặc Nam gật đầu, anh nắm lấy tay vịn xe lăn :” Ông nội, cháu và ông ra ngoài nói chuyện chút đi .”

” Được, được !”

Vilian cầm điện thoại, do dự không dám đi vào trong, thời gian Phí tổng báo hiếu rất ít, vì thế cậu vẫn là không nên làm phiền, cậu lại không thể tượng tượng được, chính là quyết định không nghe máy này về sau sẽ gây ra rất nhiều chuyện sóng gió .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đánh mất chính mình

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

TútTút ...Một chuỗi âm thanh kéo dài trong vô vọng, Vi Vi sắc mặt tối sầm, ” Rầm” Chiếc bàn trước mặt suýt nữa nứt thành đôi.

” Phí Nặc Nam chết tiệt, dám tát máy ?!”

Bên cạnh, Sở Tiểu Kiều vừa nghe những lời này sắc mặt lại càng thêm ảm đạm vài phần.

Vi Vi tự biết mình nói sai, cũng không kịp cứu vãn nên liền nghĩ cách khuyên Tiểu Kiều :” Ôi chao, không liên lạc được với Phí Nặc Nam như vậy cũng tốt thôi, nếu về sau kết hôn rồi anh ta lại khi dễ cậu, cậu liền khóc lóc kể lể rằng hôm nay đã đau khổ tìm anh ta khắp nơi nhưng vẫn không thấy !”

Sở Tiểu Kiều liếc mắt nhìn, Vi Vi hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.

Cô còn nhớ rõ, đêm ấy, cả hai mò hôi nhẽ nhại, anh nói anh sẽ kết hôn với cô.....

Hôm nay, anh lại đột nhiên biến mất, rồi khỏi thế giới của cô...

Anh Ly cũng từng như thế, cô giống như hóa điên tìm kiếm khắp nơi, trường học, thư viện,..... những nơi anh thường xuyên đến cô cũng không bỏ sót, nhưng một chút tin tức cũng đều không có.

Cô dùng hết tất cả hi vọng còn sót lại, ở trước cửa phòng anh chờ đợi suốt một tuần, tự dối lòng rằng chắc chắn anh sẽ quay về, như ngày xưa, dịu dàng xoa đầu cô rồi mỉm cười, khẽ nói: ”Đi thôi.”

Cô cẩn thận ngay cả một con ruồi, bọ cũng không dám bỏ qua, cô sợ rằng, chỉ cần một phút lơ là, Anh Ly liền rời xa cô...

Thời gian sau đó, mọi người nói với cô rằng, Anh Ly đến với cô cũng chỉ vì một ván cược, cô ngu ngốc bị lợi dụng mà hoàn toàn không hề biết.

Cô bị người cô tin tưởng nhất bỏ rơi...

Ngày ấy, trời đất như sụp đổ trước mắt cô, cả thế giới dường như không còn gì để cô lưu luyến.

Một thời gian u mê, cô đem vết thương này giấu thật sâu vào trong góc trái tim, gượng dậy, cô lại trở thành Sở Tiểu Kiều trước kia.

Nhưng lúc này thì sao?

Phí Nặc Nam vì cái gì mà lại biến mất?

Đây lại là một ván cá cược? Hay có điểm gì khác nhau?

Sở Tiểu Kiều ôm chặt chiếc gối, cô chột rùng mình, cả người chỗ nào cũng đều nổi da gà.

Lúc này, cô mới nhớ đến, Vì Vi đã đi từ lúc nào, cô một mình đứng thần thờ trong phòng, cửa sổ mở toang, những đợt gió lạnh khẽ lùa vào, trong phòng mọi người đã đi hết, chỉ còn mình cô hiu quạnh.

Anh Ly đi không một lời từ biệt, cô cảm giác mình mất toàn bộ thế giới.

Phí Nặc Nam cũng vậy, không thấy tăm hơi, cô hình như ngay cả chính mình cũng đều đánh mất.

Cô vùi đầu vào trong chăn, một dòng nước mặn chát mang đầy niềm chua xót khẽ chảy ra từ khóe mắt, cô khóc đến hốc mắt sưng đỏ.

Phí Nặc Nam cùng Phí lão gia tử hàn huyên một lúc lâu mới đi ra, Vilian vừa trông thấy anh liền báo lại: ”Phí tổng, khi này, vừa có điện thoại của.....”

”A Nam” Thanh âm của di Lí từ bên ngoài vọng vào, ”Nhanh lên, Ôn tiểu thư đến rồi.”

Phí Nặc Nam xoay người đi ra ngoài, Vilian còn đang há hốc chột nghe anh nói: ”Có gì chờ lát sau tôi quay lại hẵng nói.”

..... Nhưng mà, đó là Sở tiểu thư gọi đến đó nha.....

Ôn Nhược Phi nôn nóng đứng bên ngoài, khi Phí Nặc Nam vừa đi ra, cơ thể cô có chút không tự giác mà cứng đờ, tay chân bắt đầu toát cả mồ hôi lạnh, hô hấp dần trở nên gấp gáp hơn bao giờ hết.

Thân ảnh cao to màu bạc, cả người chỗ nào cũng tản ra một loại hơi thở nam tính mê hoặc lòng người, anh chán nản đi đến phía cô, bước chân có chút nặng nề.

Ôn Nhược Phi không ngăn được nhịp tim của chính mình, không còn nghi ngờ gì nữa, đây mới chính là loại nam nhân mà cô thích!

Trên khuôn mặt hiện ra một nét cười lạnh lùng, quyến rũ, Ôn Nhược Phi lịch sự vươn tay về phía anh: ”Chào anh, tôi là Ôn Nhược Phi.”

Phí Nặc Nam có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng bắt lấy tay cô, khẽ gạt đầu: ”Phí Nặc Nam.”

Hai người như vậy, cũng không được tính là có quen biết.

Nhìn thấy trên gương mặt Phí Nặc Nam hiện lên một tia kinh ngạc, Ôn Nhược Phi cười thầm.

Ấn tượng đầu tiên, xem ra cô diễn rất khá.

Trước khi đến đây, cô đã chuẩn bị rất hoàn hảo, đối với loại nam nhân như Phí Nặc Nam, phải nên nhớ một điều: trong mắt không được có anh ta.

Muốn thu hút được sự chú ý, phải tìm một lối đi khác.

Ví dụ như Lạnh lùng.

Cô được biết, cho đến nay, những nữ nhân khao khát bò lên giường anh cũng không ít, cho nên, cô vẫn là nên đi ngược lại.

Kết quả thật ngoài ý muốn, nhưng cũng là một đột phá không tồi.

Di Lí nhìn thấy một màn như vậy, nhin không được mỉm cười, một đôi trai tài gái sắc, họ đúng là sinh ra để dành cho nhau..... Lão gia tử lần này quả là không chọn nhầm người.

[LB: * trẻ môi * Con mụ này á?! * gạt gạt đầu * đúng là một đôi ... * nghiêng răng nghiêng lợi * trai . tài . gái . sắc]

Tuy rằng Ôn Nhược Phi cùng Phí Nặc Nam nói chuyện phiếm rất nhiều , nhưng không ai đề cập đến việc đính hôn của họ.

Phí Nặc Nam vốn đã chuẩn bị tốt lí do để từ chối , nếu Ôn Nhược Phi biểu hiện ra vẻ mặt vô cùng hài lòng anh , thậm chí còn ngay lập tức vụt ra ý niệm muốn cùng anh kết hôn , anh sẽ cự tuyệt ngay , bởi vì trong lòng anh đã hiện hữu một bóng hình khác.

Nhưng hết lần này đến lần khác , Ôn Nhược Phi hoàn toàn không hề nói đến chuyện ấy , biểu hiện cũng không e ấp hay nhiệt tình quá mức , mọi việc trôi qua thật tự nhiên , làm cho anh thật không biết phải mở miệng như thế nào .

Người ta rõ ràng đối với mày không có tình ý gì hết , mày còn muốn không biết xấu hổ mà nói với cô ấy là... : Đây, không nghĩ cùng tôi kết hôn , không nghĩ đến việc yêu tôi sao ?

[LD : * ôm bụng mà cười * Cha này muốn người ta nói vậy để ông từ chối mới ghê , bị lây bệnh của STK rồi ==)]

Và lại , anh đã tính toán chu đáo , nếu Ôn Nhược Phi cũng không thích anh , thì cuộc đính hôn này để cô ấy tự phản đối , anh đỡ phải ra mặt.

Từ trong bệnh viện đi ra , gương mặt của Sở Tiểu Kiều trắng bệch , đôi môi tím tái không ngừng run rẩy , trong tay cô cầm kết quả khám bệnh.

Mang thai 48 ngày.

Cô..... Đã mang thai 48 ngày ?

Như con ruồi mất đầu không xác định được phương hướng , Sở Tiểu Kiều nắm chặt lòng bàn tay , đầu óc hoảng loạn không biết tiếp theo chính mình nên làm như thế nào.

Tờ giấy xét nghiệm hết như một chiếc bàn ủi nóng , thiêu đốt cả bàn tay cô.

Gần đây , nguyệt sự của cô hầu như không có đến , cô còn đang lo lắng có phải hay không chính mình sinh bệnh , cho nên liền nghĩ đến bệnh viện kiểm tra một chút , có chết cô cũng không nghĩ rằng , cô lại..... mang thai ?

Vò nát tờ giấy trong tay , Sở Tiểu Kiều ngồi xồm trên đường , sắc mặt tái nhợt , ánh mắt vô hồn.

Cảm giác bất lực xuất hiện nơi đáy lòng.

Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết cha đứa nhỏ này là ai .

Bây giờ kêu cô phải làm sao đây ? Đại thúc đang ở nơi nào ?

Đúng rồi , anh đã biến mất một tháng nay.

Chôn chặt mặt vào hai tay , Sở Tiểu Kiều nở nụ cười chua chát , nghẹn ngào , cô không ngăn được dòng nước mắt lăn dài trên hai gò má.

Anh Ly không cần cô , người bị vứt bỏ cũng chỉ là một mình cô mà thôi.

Còn đại thúc biến mất , trừ cô ra , còn có một sinh mệnh khác , một sinh mệnh chưa từng được nhìn thấy cuộc sống này.

Trên đường phố , người qua kẻ lại , xe cộ tấp nập , chỉ có thể nhìn thấy một cô gái đầu vấn tóc thịt viên , bộ dáng cùng cách ăn mặc như một nữ sinh , cứ hễ thấy ai đi ngang qua , cô như bắt được vàng , nắm chặt lấy tay người ta , sau đó liều mạng hỏi :” Đại thúc đâu ? Có biết đại thúc đang ở đâu không ? A , đại thúc , thúc đang ở đâu ?”

” Đồ điên !”

” Đại thúc ? Cô bị bệnh sao , tôi là phụ nữ chứ không phải là đàn ông đâu a !”

” Đây đây , đừng đi qua đó , nơi đó có một cô gái điên rồi ! Gặp ai cũng đều níu lại hỏi đại thúc ở đâu !”

.....

Sở Tiểu Kiều biến mất .

Vì Vi đợi cả nửa ngày cũng không có người bắt máy , không tìm được Tiểu Kiều , một chút bóng dáng cũng đều không thấy đâu , lúc này , Vì Vì chợt nghĩ đến những tình huống xấu.

Phí Nặc Nam biến mất , đối với Tiểu Kiều , tuy rằng cô không có nói gì , ngay cả một chữ cũng không đề cập đến , nhưng Vì Vì có thể cảm giác được , lúc này đây , Tiểu Kiều phải chịu một cú sốc lớn như thế nào , so với lần trước bị Anh Ly bỏ rơi , lần này còn nghiêm trọng hơn rất nhiều lần.

Vì Vì gần như muốn xối tung cả trường học lên , nhưng vẫn không có một chút tin tức nào của Tiểu Kiều.

Bất đắc dĩ , Vì Vì nghĩ đến một người.

Tuy rằng có chút không tình nguyện , nhưng có thêm người giúp cũng không phải là chuyện xấu.

” Anh Ly ?”

Khi vừa nhận được điện thoại , Anh Ly có chút giật mình :” Vì Vi ?”

Anh còn tưởng rằng , với tính cách của Vì Vi , cả đời này sẽ không bao giờ chịu nói chuyện với anh nữa , xem anh là không khí.

Vì Vi sốt ruột , rống giận :” Anh Ly, bây giờ anh có cơ hội để chuộc tội đây , Tiểu Kiều đã biến mất !”

Hiếm khi Phí Nặc Nam trở về, Phí lão gia từ vui mừng gọi mọi người trong Phí gia lại cùng dùng bữa. Đương nhiên, còn có cả Ôn Nhược Phi trong đó nữa, vừa lúc lại ngồi ngay bên cạnh Phí Nặc Nam.

Ôn Nhược Phi mặc một chiếc váy ngắn đơn giản mà lại không mất vẻ tinh tế. Màu vàng của chiếc váy càng làm nổi bật thêm làn da trắng nõn mịn màng. Mái tóc được búi lên cao, một vài sợi tóc phủ xuống vai, lại thêm ngũ quan thanh tú, làm cho người nhìn không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Phí lão gia từ cười tùm tùm nhìn hai người cùng xuất hiện.

Nam khôi ngô nữ xinh đẹp, quả thật là vô cùng xứng đôi.

Ngai có Phí lão gia từ ở đây, trên môi Phí Nặc Nam vẫn giữ nụ cười. Vào lúc đi ngang qua, dưới ánh mắt thúc dục của lão gia từ, anh kéo ghế ra cho Ôn Nhược Phi, cười rất lịch sự với cô: “Mời!”

Ôn Nhược Phi gật đầu, nụ cười trên môi chẳng mặn chẳng nhạt, làm người khác không thân cận được mà cũng không có bao nhiêu khoảng cách.

Ngồi xuống một cách tao nhã. Trước mặt mọi người, lúc nào Ôn Nhược Phi cũng bày ra mặt hoàn mỹ nhất của mình.

Bây giờ cô đã có thể hoàn toàn xác định, ít nhất Phí Nặc Nam cũng không ghét cô.

Đối phó với đàn ông, đương nhiên cô có cách của riêng mình.

Phí Nặc Nam nói chuyện với Phí lão gia từ và vài trưởng bối khác của Phí gia, đôi lúc bị hỏi về vấn đề kết hôn nhưng tất cả đều bị hấn uyển chuyển nói sang việc khác, tránh chủ đề đó đi.

Phí lão gia từ nhìn ra sự trốn tránh của anh với Ôn Nhược Phi, lại thêm vẻ không mặn không nhạt cô, lão còn tưởng giữa hai người đã có chuyện gì đó nên liền cười một cách mập mờ, cũng không đề cập đến nữa.

Phí Nặc Nam lại nghĩ tới Sở Tiểu Kiều.

Việc trở về này hoàn toàn là quyết định lâm thời, cũng chẳng kịp chuẩn bị nhiều nên không nói cho cô. Không biết bây giờ cô ấy thế nào rồi?

Không chừng cô nhóc kia còn đang mắng, hay thậm chí là hành hạ mấy cục đá nhỏ mà nguyên rủa anh ấy chứ.

Phí Nặc Nam mỉm cười, trong đôi mắt đen chứa đầy nhu tình mật ý.

Nhóc, chờ anh về cưới em.

Nhất định anh sẽ cưới em!

Nụ cười này rơi vào trong mắt Ôn Nhược Phi, làm tim nàng không khỏi đập mạnh.

Nhìn mọi việc bắt đầu chậm chậm tiến hành theo sắp xếp của mình, Phí Nặc Nam bắt đầu chờ mong ngày về nước tiếp theo của mình.

Mấy tháng không gặp, liệu cô nhóc của anh có nhớ anh không?

Còn anh thì lại nhớ rất nhiều!

Rất nhanh là có thể được gặp lại...

Lúc Vì Vi và Anh Ly tìm được Sở Tiểu Kiều thì cô đang trong tình trạng đầu tóc rối bời , thần sắc hoảng sợ , trên mặt còn loang lổ những vệt nước mắt chưa kịp khô , hễ thấy ai đi ngang liền bị cô nín lại hỏi người ta có biết đại thúc ở đâu không.

Vì Vi cảm thấy sống mũi cay cay , bởi vì phải đợi đèn xanh cho nên cô chỉ có thể đứng bên đường nhìn một màn đau lòng như thế .

Nếu không phải nhận ra giọng nói của cô ,Anh Ly quả thật không dám tưởng tượng , cô gái trông như kẻ điên kia chính là Sở Tiểu Kiều .

Yết hầu thất lại , Anh Ly hỏi Vì Vi :” Ngày xưa..... khi anh bỏ đi , Tiểu Kiều , cô ấy.... cũng giống như vậy à ?”

Anh không phải chưa từng nghĩ qua , ngày đó , anh đột nhiên rời đi , Sở Tiểu Kiều sẽ như thế nào , cô ấy sẽ suy nghĩ gì ? Những chuyện anh đã làm , anh không ngờ rằng về sau lại làm chính mình hối hận lần cuối tiếc như vậy , khác xa với những suy nghĩ trước kia của anh.

Mặc dù có điểm mâu thuẫn, nhưng Anh Ly cũng không phủ nhận, trong lòng mình quả thật có chút vui mừng.

Bộ dáng kia , có phải hay không đã chứng minh rằng trong lòng cô vẫn còn có hình bóng anh ? Có phải hay vị trí của anh vẫn chưa từng phai mờ.

Vì Vi lạnh lùng liếc một cái , ngữ khí ung dung :” Không hề có , Anh Ly , anh không cần phải tự mình đa tình , sự biến mất của anh mà nói , đối với Tiểu Kiều chỉ đơn giản là một chướng ngại nho nhỏ mà thôi , nó cũng đã là chuyện của quá khứ rồi , tất cả cũng đều đã bị thời gian làm mờ nhạt.”

”Lúc anh bỏ đi, Tiểu Kiều tuy rằng có khác bình thường một chút, nhưng cũng không phát điên giống bây giờ.”

Cô quay đầu lại liền bắt gặp vẻ mặt cứng đờ của Anh Ly, trả thù thành công, Vi Vi có chút cao hứng, tiếp tục gằn từng tiếng:” Cho nên, Anh Ly anh trong lòng Tiểu Kiều cũng không hẳn là không thay thế được, và tôi đã đúng, một Phí Nặc Nam đã tước đi địa vị của anh.”

Bên kia đường, Sở Tiểu Kiều còn đang nắm lấy tay áo một người, điên cuồng hỏi đại thúc đâu? đại thúc đang ở đâu?

Anh Ly cười khô, lộ ra vẻ mặt cô đơn:” Vi Vi, anh biết tuy miệng lưỡi em có chút sắc bén, nhưng anh không nghĩ nó lại độc địa đến vậy.”

Vi Vi cười lạnh:” Anh Ly, tôi chỉ nói thật, chẳng lẽ anh đem những lời thật lòng nhất của tôi cho là độc địa? Hay nghĩ rằng tôi đối với anh là cố ý công kích?”

Nếu Tiểu Kiều đã tìm được một nam nhân tốt thì Anh Ly đã không còn có giá trị gì nữa.

Vi Vi rất không tốt liền muốn qua cầu rút ván.

Sở Tiểu Kiều hỏi người này đến người khác nhưng không một ai cho cô câu trả lời.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, đầu óc choáng váng khiến cô như người say, đứng không vững, cô ngã xuống đường.

Nhưng không, hình như cô đã ngã vào lòng ngực ai đó, mùi hương nhẹ nhàng.

Bờ môi khô nứt, cô thều thào, làm cho người đang ôm cô động tác có chút cứng ngắc.

”Đại thúc.....”

Anh Ly cười khô, ôm lấy Sở Tiểu Kiều rồi cũng Vi Vi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Anh nhất định sẽ không rời bỏ cô nữa !

Chuyển Dịch : Lam Đình

Khi Anh Ly mua một đồng hồ ăn trở về, Vi Vi cùng Sở Tiểu Kiều đang ngồi xem TV, nơi bọn họ đang ở không phải là trường học mà là Vi Vi thuê một căn phòng bên ngoài, Vi Vi luôn không thích ở trong trường học, cảm thấy rất áp lực, cho nên liền tìm đến nơi này.

Sở Tiểu Kiều lúc này đã tắm và thay đồ sạch sẽ, cả người nhìn qua đã tốt hơn rất nhiều, nhưng thần sắc vẫn chung thủy một vẻ tiêu tụy.

Vi Vi đang cùng cô xem TV, tán gẫu chuyện trên trời dưới đất.

Tuy rằng bề ngoài cô vẫn vui vẻ, nhưng có vài lần Vi Vi cố ý nói sai, cô không phản ứng, thậm chí Vi Vi còn cố ý chửi bới thần tượng của cô, cô vẫn không để ý đến.

Nếu như là thường ngày, Sở Tiểu Kiều nhất định sẽ như con mèo xù lông nhảy dựng lên phản bác Vi Vi sau đó gân cổ cùng Vi Vi cãi lý, nhất quyết bảo vệ thần tượng của mình, nhưng hiện tại, cô vẫn duy trì nụ cười si ngốc.

”Tiểu Kiều...” Cô thực lo lắng cho Tiểu Kiều, cô tình nguyện để cho Tiểu Kiều như lúc Anh Ly rời đi, quát to người xung quanh, khóc rồi lại phát tiết, chung quy thì vẫn tốt hơn rất nhiều tình trạng bây giờ.

Anh Ly cũng đến gọi cô, Sở Tiểu Kiều quay đầu lại, nhìn anh một chút rồi mỉm cười.

Lúc anh vừa trở về nước, trừ khi cô cười lạnh thì hầu như chưa từng mỉm cười với anh.

Anh Ly sững sờ, nhìn chằm chằm Tiểu Kiều, thần sắc phức tạp,

Vi Vi thật xấu hổ, không thể không khẽ ho một tiếng đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này.

”Tiểu Kiều.” Vi Vi liếc nhìn Anh Ly. ”Chiều nay, tớ có việc ở trên trường, cậu .. ở lại đây cùng Anh Ly được không, chờ tớ tan học về, chúng ta cùng ăn cơm?”

Hai mắt Anh Ly sáng lên, có chút cảm kích nhìn Vi Vi, người đã quay lưng lại.

Đối với Sở Tiểu Kiều mà nói, bây giờ ai ở lại hay rời đi đều không còn quan trọng, cô gật đầu:”Ừ.”

Trước khi Vi Vi ra khỏi cửa , Anh Ly nói:”.... Cảm ơn.”

Vi Vi nhìn anh một chút.

Xem như anh đã qua được cửa này của Vi Vi rồi ,về sau.... có một số chuyện có lẽ sẽ không còn khó khăn như vậy nữa.

Cô xua tay , đe dọa :” Tôi nói cho anh biết , Anh Ly , anh lúc này tốt nhất là nên tỉnh ngộ đi , chiếu cố thật tốt Tiểu Kiều, bằng không Tôi sẽ không bỏ qua cho anh !”

Anh Ly gật gật đầu , nhìn lại bên trong , Sờ Tiểu Kiều về mặt âm thầm” Anh nhất định sẽ không phụ cô ấy nữa.”

” Tuy rằng , anh có chút không bằng Phí Nặc Nam , nhưng ai biết Phí Nặc Nam , anh ta sẽ là cái loại người gì .” Vi Vi tức giận nói .”

So với anh , tôi thấy thuận mắt hơn , Anh Ly , lần này anh còn dám khi dễ Tiểu Kiều, tôi nhất định sẽ đánh chết anh !”

Cô dứ dứ nắm tay , trong mắt hiện lên ý cười , sau đó nhìn sang Tiểu Kiều lại hiện lên một tia lo lắng.

Sau khi , Vi Vi tiêu sái rời đi , Anh Ly đóng cửa lại ,đột nhiên nhớ đến động tác ban nãy của Vi Vi , khóe môi bất giác cong lên.

Sờ Tiểu Kiều ngồi xếp bằng trên sofa , bề ngoài thì có vẻ như đang chăm chú xem TV , nhưng tâm hồn thì lại đang thả trôi nơi đâu.

Anh Ly ngồi bên cạnh, nghiêm túc nhìn sắc mặt cô :” Tiểu Kiều ...nếu em cảm thấy khó chịu thì hãy khóc đi , tuy rằng em khóc có lẽ không đẹp nhưng mà ,” anh khẽ sờ má cô ,” Anh sẽ không cười em đâu .”

Anh chính là đã nghĩ qua vô vàn biện pháp làm cho cô vui vẻ , cho dù biết là khó thực hiện , vậy thì anh sẽ làm cho cô trút giận , trút bỏ mọi phiền muộn.

Nhưng ngoài ý muốn , Sờ Tiểu Kiều không thêm chú ý đến lời khiêu khích của anh ,vươn tay sờ lấy mặt mình , sau đó hỏi :” Thật sự rất xấu sao ?”

Anh Ly sửng người , hệt như có một bàn tay vô hình nào đó bóp nghẹt trái tim anh.

Trước kia , mặc kệ như thế nào cô cũng đều không quá chú tâm về ngoài của mình.

Cho dù là cô là sinh viên của khoa diễn xuất , chung quanh lúc nào cũng là những cô gái chú trọng dung mạo , nào là trang điểm , nào là quần áo hàng hiệu , bọn họ luôn phấn đấu để xây dựng hình tượng mỹ nữ , nhưng duy nhất cũng chỉ có cô vẫn kiên trì giữ gương mặt mộc trong sáng ấy , cô chưa từng chú ý dung mạo mình một cách thái quá.

Thấy anh im lặng , Sờ Tiểu Kiều đột nhiên khản trương :” Anh Ly , tôi không phải là rất xấu chứ ?”

Anh Ly lắc đầu :” Không có , không có , Sờ Tiểu Kiều chỗ nào cũng đều xinh đẹp.....”

Tiểu Kiều của anh , luôn luôn rất đẹp...

Nếu khi xưa , anh không bỏ đi như vậy ,thì người trong lòng cô lúc này có lẽ sẽ là anh.

Sờ Tiểu Kiều” nga ” một tiếng , sau đó ra sức đẩy mạnh anh :” Nói dối ! Anh nói dối !”

Cô lật cuốn tạp chí trên bàn ra , sau đó đem mình so sánh với cô gái trong ảnh.

” Tôi nhất định nhất định không xinh đẹp bằng cô gái này” Cô suy sụp vứt cuốn tạp chí xuống đất, hai tay buông thõng, nói không nên lời, thần sắc cô lộ ra vẻ bất an :” Nhất định là bởi vì tôi xấu xí cho nên đại thúc mới bỏ rơi tôi”

Cuối cùng cô cũng đã nói ra ...

Anh Ly đỡ cô ngồi dậy .

Phí Nặc Nam... Cô ấy thành ra bộ dạng như hôm nay , tất cả bởi vì một tên Phí Nặc Nam a!!

Anh Ly cười tự giễu , thu tay lại.

Sờ Tiểu Kiều ngồi xồm xuổng , hai tay ôm đầu , nước mắt bị kìm nén , rất lâu sau mới từng giọt , từng giọt rơi xuổng.

Cô khóc như một đứa trẻ.

Phí Nặc Nam là tên xấu xa , rõ ràng đã hứa là sẽ cưới cô , còn thường xuyên cười ôn nhu với cô.....

Anh rời đi giống như lúc anh bước chân vào cuộc đời cô , thật bất ngờ , làm người ta trở tay không kịp.

Cho đến khi tiếng nấc thừa thốt dần , Anh Ly đi đến ôm lấy cô , dịu dàng nhìn đôi mắt sưng lên vì khóc .

Động tác của anh thực cẩn trọng , như đang nâng niu một vật quý báu vậy.

Sờ Tiểu Kiều nhìn tay anh đang vươn đến , sau đó , anh nói rõ từng chữ một , về mặt thực nghiêm túc :” Tiểu Kiều , em có đồng ý một lần nữa chấp nhận anh ?”

”Đại thiếu gia , nhị thiếu gia đã về .”

Người hầu đứng ngoài cửa , cung kính nhắc lại

Lúc này, Phí Nặc Nam đang cùng Phí lão gia từ đánh cờ ,từng nước cờ của ông thật cẩn trọng , kỹ thuật lại càng cao siêu , Phí Nặc Nam từ nhỏ đã được ông truyền dạy lại cho nên cũng không kém cạnh, hai người đang nghiêm túc đánh cờ trong phòng sách.

Động tác Phí lão gia từ khựng lại, Phí Nặc Nam liếc mắt nhìn ra ngoài cửa một chút:” Ông nội , xem ra A Hiên đã về .”

Ban nãy khuôn mặt ông còn đang tươi cười thì trong tức khắc liền nghiêm lại:” Trở về đây làm gì .”

Phí lão gia từ không thích đưa cháu thứ hai này , đây là chuyện mọi người trên dưới trong Phí gia đều biết , cho nên đối với thái độ hiện tại của ông , những người hầu cũng không cảm thấy lạ.

Phí Nặc Nam thu ván cờ , nhìn ông nội nói :” Ông nội , hiếm khi có dịp A Hiên trở về , đều là người trong nhà cả , nên vui vẻ một chút , cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Nếu Phí Nặc Nam đã nói vậy , Phí lão gia từ cũng sẽ không có ý kiến gì nữa , ông gật đầu , người hầu tiến lại đỡ ông đi xuống lầu.

Phí Nặc Nam sắp xếp lại bàn cờ , rồi cùng ông đi xuống.

Trên sofa , Phí Nặc Hiên cởi áo khoác đưa cho người hầu , ngẩng đầu nhìn hai người đang từ trên đi xuống.

Hai mắt nheo lại , Phí Nặc Hiên nhanh nhẩu đi lên , mỉm cười , chào :” Ông nội , anh hai .”

“Ừ.”

Phí Nặc Nam gật đầu

Phí lão gia từ lạnh lùng liếc mắt một cái , vẫn là không đáp lại.

Phí Nặc Hiên lơ đãng , tiến đến đỡ ông :” Ông nội , cháu giúp ông .”

Ông gạt tay Phí Nặc Hiên ra :” Không cần .”

Cậu cười cười :” Ông nội , ông cho rằng mình còn khỏe khoắn lắm sao ? Già cả rồi, xương cốt cũng đâu còn tốt , ông có cần phải phô trương sức lực vậy không ?”

Phí lão gia từ tức giận đến sắc mặt trắng bệch , cậu ta cười phá lên :” Đừng tức giận vậy chứ , nếu không , người nằm trong quan tài không lâu nữa sẽ là ông đó !”

”Mày ... mày ...” Phí lão gia từ giận đến không nhận nổi nữa , ông vung gậy đánh vào người Phí Nặc Hiên :” Tên bất hiếu !”

Phí Nặc Hiên cọt nhá né tránh , sắc mặt Phí Nặc Nam hơi trầm xuống:” Ông nội, Phí gia này không phải chỉ cần một đứa cháu hiếu thuận là đủ rồi sao ? Cần gì tham như vậy a ? Dù sao cháu như thế nào cũng không thể thành đứa cháu như ông mong muốn đâu ! Nhưng mà , đừng lo , không phải còn có anh cháu sao ?”

Cậu tinh nghịch chọc chọc vào người Phí Nặc Nam :” Đúng không , anh hai .”

Phí Nặc Nam nhún mày , quát lớn :” Vô lễ !”

Phí Nặc Hiên cau có , có chút mất hứng :” Xem ra , tôi ở đây cũng không được hoan nghênh lắm , thôi thì tôi đi tìm các cô oanh oanh yến yến đây , ít nhất , lúc tôi có tiền , bọn họ cũng xem như rất cưng chiều tôi a! “

Dứt lời , cây gậy trong tay Phí lão gia từ đánh tới tấp vào người cậu ta :” Đứa cháu bất hiếu !”

Phí Nặc Nam nhanh nhẹn từ lầu hai nhảy xuống , trước lúc ấy , cậu ta vô tình nhìn thoáng qua Phí Nặc Nam.

Vốn dĩ , Phí lão gia từ còn muốn mắng Phí Nặc Hiên một trận , nhưng vì có mặt Phí Nặc Nam nên ông chỉ có thể trừng mắt nhìn đứa cháu trời đánh kia.

Trên bàn cơm,mọi người trong Phí gia cùng nhau dùng cơm , Phí lão gia từ thần sắc vui vẻ , chỉ cần không nhìn đến Phí Nặc Hiên , ông sẽ không tức giận.

Phí Nặc Nam đang cùng ông thảo luận về những vấn đề xảy ra bên ngoài , chỉ riêng chuyện tình cảm của mình , anh lại không biết phải mở lời như thế nào, thế nhưng , xe của Ôn Nhược Phi đã đến rồi.

Chiếc xe dần chuyển bánh , bỏ xa con đường phía sau , cô cũng không hề quay lại nhìn Phí gia một lần nào.

Phí lão gia từ cười híp mắt :” A Nam , cháu cảm thấy nha đầu họ Ôn kia như thế nào a?”

Nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm thì có thể biết được ông đối với đứa cháu dâu tương lai này rất hài lòng.

Phí Nặc Nam buông đũa , thần sắc âm trầm , thật không nhìn ra anh đang cao hứng hay là mất hứng.

Đơn giản , bởi vì , thường ngày gặp ai anh cũng trưng ra vẻ mặt này , Phí lão gia từ cũng không quá để ý đến.

Di Lí cười nói :”Mấy ngày nay ở chung một nhà với Ôn tiểu thư , thật cảm thấy cô gái này không tồi , cùng A Nam nhà ta quả là xứng đôi .”

Phí lão gia từ bật cười sáng khoái , Phí Nặc Hiên nheo mắt , cười hi hi phản bác :”Nhưng tại sao cháu nhìn không ra cô ta tốt ở điểm nào a ?Vẻ mặt cùng hình dáng hệt như một khúc gỗ , so với khối băng cũng không khác là mấy , loại người như vậy , anh cháu nhất định sẽ không thích đâu , nếu hai người ấy mà yêu nhau , hắc ! Đi đến đâu chỗ ấy liền bị đông cứng !”

Mặt Phí lão gia từ nhăn nhúm lại :” Trên bàn cơm , cháu có thể ăn mà không nói lời nào không !?”

Phí Nặc Hiên ung dung , nhún vai :” Chỉ ăn cơm không thôi thì không có ý nghĩa a , không lên tiếng thì sao cháu có thể biết mình còn có thể nói hay không ? Hơn nữa Ôn Nhã Phi gì kia , cháu thấy cô ta cùng anh hai không hề xứng đôi , anh cháu là người như vậy , hẳn sau này sẽ cưới về một tiểu nha đầu đáng yêu một chút . Cần gì phải ôm một khối băng suốt quãng đời còn lại ?”

Dứt lời , một chiếc đũa liền hướng đến đầu Phí Nặc Hiên :” Cảm miệng ! Lo ăn cơm đi !”

Phí Nặc Hiên nghiêng người né tránh , miệng vẫn tiếp tục cãi nhai :” Cháu nói sai chỗ nào ? Sự thật chính là như vậy , hơn nữa nhìn cô ta đối với anh hai vẫn lạnh lùng như vậy , ông nội à , ông có phải bị mờ mắt rồi không ? Theo cháu thấy , cô ta nhất định không thích anh ấy đâu !”

Phí lão gia từ đập bàn , chiếc bàn rung lên một cái , ông bị những lời này của Phí Nặc Hiên làm cho giận đến phát run , di Lí sợ xảy ra xung đột , vội vàng khuyên ông bớt giận , rồi nhìn sang Phí Nặc Hiên :” A Hiên , cháu không thể nói ít hơn một chút à ?”

” Ông nội , cho dù ông có tức chết thì sự thật Ôn Nhược Phi vẫn là không thích đại ca cháu !” Phí Nặc Hiên nuốt vội ngụm cơm rồi nhanh chóng rời đi , cũng không quên nói vọng lại.

Phí lão gia từ vợ chiếc bát trên bàn ném đến :” Đồ bất tài ! Đồ phá gia chi tử ! Phí gia chúng ta sao lại có một đứa cháu như vậy chứ ?!”

Phí Nặc Nam không ngừng vuốt giận Phí lão gia từ :” Ông nội , đừng kích động , A Hiên chỉ là ăn nói không biết suy nghĩ thôi , cậu ta không có ý chọc giận ông đâu mà .”

Di Lí ở một bên nói giúp , hai người hết lời khuyên can mãi mới khiến Phí lão gia từ bớt giận.

Phòng ngủ của Phí Nặc Nam vừa lúc nằm cạnh phòng Phí lão gia từ , vừa vào cửa , anh cởi áo khoác tiện tay treo vào giá.

Tấm rèm màu lam bị gió thổi bay , chớp chòn rồi lại chớp chòn hệt như những đợt sóng biển xô bờ.

Thay quần áo ngủ , Phí Nặc Nam liền mở máy tính , Vilian cùng Charen lúc này đã đi khỏi Phí gia , chuyện công ty còn cần bọn họ giám sát , cho nên anh đã kêu họ rời khỏi .

Máy tính khởi động , gương mặt Vilian hiện lên màn hình.

” Phí tổng.” Vilian đem bản hợp đồng giờ trước máy tính cho Phí Nặc Nam xem ,” Khu vực Đông Á này , gần như đã bước vào giai đoạn kết thúc , cho đến bây giờ , cũng không phải là vật cản trở chúng ta.”

Phí Nặc Nam vuốt cằm , mười ngón tay đan vào nhau , khủy tay chống lên bàn.

” Tuy rằng , tạm thời không là mối e ngại , nhưng vẫn là phải cẩn thận một chút .”

Vilian gật đầu , đột nhiên , nhớ đến cuộc gọi vài ngày trước , Vilian vội vàng lấy điện thoại ra :” Phí tổng , mấy ngày hôm trước , Sở tiểu thư”

” Anh hai !” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Phí Nặc Hiên , Phí Nặc Nam nhướn mày :” Đến liền đây.”

Đã gọi điện thoại đến Miệng còn chưa kịp nói ra những từ đó , Vilian không còn cách nào để nói ra.

Phí Nặc Nam gấp máy tính lại , Phí Nặc Hiên liền đẩy cửa vào.

” Anh !”

Anh nhìn về phía Phí Nặc Hiên :” Ở trước mặt ông nội , ít đùa giỡn một chút đi .”

Lời nói mang hàm ý trách cứ , dù sao Phí lão gia từ thân thể cũng không còn khỏe mạnh , Phí Nặc Nam đúng là lo lắng nếu ông còn tiếp tục tức giận như vậy , sớm hay muộn cũng phải nhập viện.

Phí Nặc Hiên thêm không để ý đến lời nói của anh :” Em vốn thích như vậy , không phải anh không biết mà !”

Dứt lời , cậu cùng Phí Nặc Nam ngồi xuống sofa , đột nhiên , nhớ đến lúc mình vừa bước vào , hình như lúc ấy Phí Nặc Nam đang ôm máy tính , cậu hỏi :” Anh hai , lúc nãy anh đang họp à ?”

Nếu thật là như vậy , đừng nói , cậu vừa làm phiền anh ấy?

Phí Nặc Nam liếc nhìn cậu ta một cái , nói :” Không có gì quan trọng .”

Phí Nặc Hiên thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến mục đích đến đây , Phí Nặc Hiên hỏi :” Anh hai ơi , anh nói thật đi , có phải , anh thật sự thích Ôn Nhược Phi ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cô ấy có thai

Chuyển Dịch : Từ Doanh

Edit : Lam Đình

Vì Vi ở bên cạnh Tiểu Kiều cho đến khi cô đã ngủ say mới rời đi ,hiện tại tinh thần Tiểu Kiều rất yếu, gần như gặp ai cũng đều hoảng sợ , dù chỉ một động tác nhỏ cũng đủ khiến thần kinh cô trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết , bộ dáng dè dặt đề phòng , Vì Vi nhìn một màn như vậy không khỏi đau lòng.

Một cô gái vô tư như Tiểu Kiều sao lại biến thành như vậy chứ.

[LD : Thật ra ta cực không thích những cô gái như vậy >< , vì một người con trai mới mất tích 1 thời gian ngắn mà làm gì đến nỗi như vậy chứ . Hừ]

Vì Vi khép cửa lại , vừa định rửa mặt rồi đi ngủ nhưng cô lại thoáng nhìn thấy một bóng dáng ở bên ngoài.

Anh Ly đang đứng bên khung cửa sổ hút thuốc, đốm lửa hồng hồng trong tay anh thoát ần thoát hiện , những đọt khó trắng mờ hồ không ngừng phả ra.

Ánh đèn khuya mập mờ hắt vào gương mặt cương nghị của Anh Ly , có chút mờ hồ không nhìn rõ , tấm rèm bay lất phất bởi gió lạnh tràn vào , bóng anh càng trở nên nhạt nhòa dần.

Vì Vi có chút sùng sốt , cho đến khi Anh Ly gọi , cô như người ngủ say vừa bừng tỉnh , suy nghĩ một chút , cô bước đến cạnh Anh Ly.

Mùi thuốc lá cùng hương rượu nồng trộn lẫn vào nhau , cô khẽ nhủ mảy :” Anh uống rượu à ?”

Từ khi Tiểu Kiều biến thành tình trạng như vậy , hầu như ngày nào Anh Ly cũng uống đến say mới thôi , mỗi khi như vậy , anh đều đưng mặt Vì Vi.

Có lẽ vì đã uống say nên khuôn mặt Anh Ly hơi đỏ lên. Da của anh vốn đã trắng nõn, làm cho Vì Vi không khỏi nghĩ tới nhân vật thư sinh bị yêu tinh dụ dỗ khi đến kinh thành đi thi trong những câu truyện cô từng đọc trên sách giáo khoa. Ánh mắt anh lúc này có phần mê hoặc lòng người.

Vì Vi đến gần hơn chút nữa :” Ở chung nhà với tôi thì không được uống rượu !”

Một khi Vì Vi đã tức giận thì hết như một con sư tử đang rít gào , cảm tưởng như đang muốn xông vào đánh anh một trận mới tiêu tan hết cơn giận.

Anh Ly dập tắt thuốc , gật gù :”Được , anh không uống nữa .”

Vì Vi không nghĩ anh lại ngoan ngoãn nghe lời đến vậy , vốn dĩ cô đang có nhiều chuyện phiền lòng cho nên muốn mượn cơ gây sự với Anh Ly để phát tiết , nhưng chỉ mới vừa xuất một chiêu liền bị đối phương làm ẽm nhũn, mất hết khí thế , thật là không thú vị chút nào.

Cuối cùng , Vì Vi gờ tay đoạt lấy chai rượu đang còn dở trên tay Anh Ly rồi một hơi uống cạn.

Bộ dạng cô hiện giờ , quả thật chẳng có một chút giống phụ nữ chút nào.

Anh Ly nhìn cô , không biết có phải hay không do ánh trăng rọi vào , lúc cô ngửa cổ lên , anh thoáng nhìn thấy chiếc cổ trắng ngần kia.

Lắc đầu , anh di chuyển tầm mắt hướng ra đường.

” Không phải em đã nói là không được uống rượu sao ?” Anh Ly nhìn bộ dạng của cô , nhìn không được lên tiếng , ” Con gái uống rượu không tốt đâu .”

Vì Vi lau miệng , phóng ánh mắt khinh thường về phía anh :” Cồ hù ! Con gái uống rượu có điểm nào không tốt chứ ! Tôi thấy rất rất rất là tốt là đằng khác ! Lúc tâm tình không vui , rượu là sự lựa chọn đầu tiên !”

Anh Ly không nói lại được cô, cho dù có uống say thì miệng lưỡi cô vẫn sắc bén như dao, anh không tài nào thắng được .

Này , vì cái gì ngày nào anh ta cũng say khướt say vậy a ?

Vấn đề này , vì vì cái đầu , vẫn là không chịu hỏi trực tiếp .

Hỏi anh ta làm cái gì ?

Thần kinh !

[LĐ : Có người thần kinh chứ ai @@]

Anh Ly hạ mi mắt , sau đó hỏi :” Lúc cô ấy trở về , trong tay có cầm một tờ giấy , em đã xem qua chưa ?”

Giấy ? Vì Vi kinh ngạc :” Giấy gì chứ ?”

Anh Ly cười khò , Vì Vi đột nhiên rất muốn biết trong tờ giấy kia viết cái gì , từ ngày Tiểu Kiều về , biểu tình Anh Ly có chút không bình thường , chẳng lẽ.... là do tờ giấy kia sao ?

Anh Ly cười gượng :” Cô ấy mang thai .”

” Choang ! ” một tiếng , chai rượu rơi xuống nền đất vỡ tan tành

Ánh mắt dừng lại trên mặt Phí Nặc Hiên , anh nhướn mày :” Rất muốn biết ?”

Nghe đến đây , hai mắt Phí Nặc Hiên liền sáng lên , mặc kệ sống chết , mạnh mẽ gật đầu .

Phí Nặc Nem nheo mắt , khoe môi giương lên , gương mặt tràn đầy ý cười , anh từ từ mở miệng , Phí Nặc Hiên nín thở chờ mong lời nói sắp được thốt ra , không tự chủ nhích người ngồi sát lại gần , Phí Nặc Nam nhấp miệng , sau đó nói :” Cậu cảm thấy sao ?”

” Anh !” Về mặt chờ mong bỗng chốc biến thành thất vọng.

Nhớ lại mấy ngày ở chung với Ôn Nhược Phi , Phí Nặc Hiên nói như đinh đóng cột :” Anh hai à , anh nhất định là không thích cô ta ! Phải không ?

Phí Nặc Nam nhướn mày :” Vì cái gì mà khẳng định như vậy ?”

Phí Nặc Hiên bày ra bộ mặt ” Em biết ngay mà ” , đắc ý nói :” Bởi vì.... Em cũng không ưa con nhỏ đó !”

Tuy rằng , hành động của Phí Nặc Hiên có chút khác người , nhưng tâm tính vẫn không hơn một đứa trẻ là mấy , nhất là khi ở cùng Phí Nặc Nam , trước mặt anh hai mình , cậu nghĩ gì liền nói ra , cho đến bây giờ cũng chưa từng giấu diếm điều gì .

Nói xong liền nhìn thái độ của Phí Nặc Nam , thấy anh không nói lời nào , Phí Nặc Hiên càng chắc chắn anh mình cũng không thích Ôn Nhược Phi , cậu thỏa mãn , nở nụ cười sáng lạng.

” Anh hai , tuy rằng , dung mạo Ôn Nhược Phi không tồi , có thể nói là rất đẹp , nhưng tính tình thật không tốt xiu nào , cái vẻ mặt tươi cười nhu hòa kia chính là giả tạo , anh hai à , em cảm thấy , cô ta thực không xứng với anh đó .”

Phí Nặc Nam nghe xong những lời này , hứng thú nhìn Phí Nặc Hiên :” Vậy cậu thử nghĩ một chút xem , chị dâu tương lai của cậu , hẳn sẽ như thế nào ?”

Phí Nặc Hiên gãi gãi đầu , cân nhắc một chút , sau đó đem những lời thật lòng nói ra :” Chị dâu tương lai của em , không nhất thiết phải xinh đẹp , cũng không cần phải thông minh , quan trọng , anh hai thích là được rồi !”

Những lời này , xem như đã nói đúng những lời trong lòng anh.

Nhưng , anh đang có một vấn đề rất lớn.

Cháu dâu mà Phí lão gia tử vừa mất , anh không có chút cảm giác nào , không , phải nói là không thích chút nào , nhưng , người anh thích Phí lão gia tử nhất định sẽ phản đối.

” Đúng rồi , anh hai ,” Phí Nặc Hiên như vừa nghĩ ra điều gì ,” Anh ở Trung Quốc nhiều năm như vậy , không phải là.... đã có người trong mộng chút ?”

Khỏe mắt Phí Nặc Nam có chút co giật , trong đầu xuất hiện một gương mặt khả ái.

Phí Nặc Nam hỏi :” Nếu có , cậu có đồng ý giúp anh không ?”

Phí Nặc Hiên vui vẻ gật gật đầu :” Chắc chắn có ,” suy nghĩ một chút , cậu nói tiếp ,” Dù sao , người cưới vợ là anh , về sau người ở cùng cô gái ấy suốt đời cũng là anh , anh thích là tốt rồi , anh là anh hai của em , em nhất định sẽ ủng hộ anh !”

Phí Nặc Nam đắm nhẹ vào ngực cậu ta :” Anh em tốt !”

Phí Nặc Hiên khoa trương ôm ngực kêu to :” Anh hai , thật mạnh tay a.”

” Có muốn thử lại không ?”

” Không cần , không cần , cứu mạng a—————”

Hai ngày sau , Phí lão tam trở về , Phí gia tổng cộng có ba anh em trai , và một đứa em gái út , người trở về lần này , chính là đứa em trai thứ ba của Phí gia , Phí Nặc Ngạn.

Phí Nặc Ngạn cùng bọn Phí Nặc Nam và Phí Nặc Hiên không phải là anh em ruột , mà là cùng cha khác mẹ , mẹ của cậu ta là vợ sau , chính là dì Lí.

Vừa thấy con trai trở về , đi Lí không che giấu nỗi vui mừng ra mặt , hết cung chiêu lại quay sang hỏi han.

Địa vị của Phí Nặc Ngạn trong Phí gia không hề thua kém Phí Nặc Nam , cũng chính là niềm vui của Phí lão gia tử , cho nên cậu ta vừa về , cả đội người hầu của Phí gia bắt đầu bận rộn.

Lúc Phí Nặc Ngạn định đi lên lầu thì vừa lúc Phí Nặc Hiên và Phí Nặc Nam từ trên đi xuống.

Phí Nặc Ngạn sừng sốt , sau đó mỉm cười :” Anh hai , anh ba.”

Phí Nặc Nam gật đầu , xem như đã đáp lại, Phí Nặc Hiên lộ vẻ khó chịu , khẽ ” hừ ” một tiếng , đi Lí sắc mặt cứng đờ , cười gượng :” A Nam , A Hiên , mau đến đây ăn trái cây .” Bà cũng vừa mới gọt xong .

” Anh hai .” Phí Nặc Nam vừa ngồi xuống , Phí Nặc Ngạn quay lại gọi anh :” Anh em chúng ta , lâu ngày không có dịp gặp mặt , hay là , tối nay , cùng nhau nói chuyện phiếm đi ?”

Mây nhú lại cùng một chỗ , Phí Nặc Hiên vừa định mở miệng từ chối , Phí Nặc Nam đã cướp lời :” Được thôi .” Thanh âm trầm thấp , không nghe ra một chút gọn sóng nào.

Cho đến khi đi Lí đi khỏi , Phí Nặc Hiên mới nhìn lướt qua lầu hai một chút :” Đã một giờ rồi , không biết anh ta cùng ông nội đang nói cái gì !” Sau đó lại bắt đầu oán giận ,” Anh à ~ , anh cũng thật là , anh ta nói cùng nhau chúng ta cùng nhau nói chuyện phiếm thì anh liền đồng ý à ? Thật là ... Sao phải đồng ý anh ta chứ !” Phí Nặc Hiên cắn nhai.

Phí Nặc Nam chậm rãi cắn một miếng táo , thần sắc thản nhiên :” Cũng đã vài năm không có gặp nhau , anh em chúng ta hôm nay mới có dịp tụ họp lại .”

” Anh hai , cái gì mà anh em chứ ?” Người như anh ta , không xứng làm anh em với chúng ta , lúc trước , nếu không phải anh ta.....”

” A Hiên .” Phí Nặc Nam cắt lời cậu ,” Đôi khi kẻ thù ...cũng có giá trị lợi dụng a .”

Lời nói vừa ra khỏi miệng , Phí Nặc Nam hơi hạ mi mắt , ý cười càng đậm dần , trong nháy mắt , làm cho Phí Nặc Hiên quên lời mình vừa định nói.

Bộ dáng của anh , nhìn qua thật lãnh đạm , lại giống như cầm chắc bàn thắng trong tay.

Hai anh em Phí Nặc Nam và Phí Nặc Ngạn hẹn gặp nhau vào chín giờ tối , địa điểm là tại một khu giải trí cách biệt thự của Phí gia vài con phố.

Phí Nặc Ngạn đặt chỗ rồi sau đó ngồi chờ Phí Nặc Nam

Trong tay anh cầm một cuốn tạp chí ,trên bìa báo in to dòng chữ : Thị trường một thành phố đêm lên vào quán bar Mị Sắc ôm người đẹp trở về?

Dưới tiêu đề là tấm ảnh cực đại , chụp một đôi nam nữ , nhìn qua cô gái kia thì cũng có thể biết cô ta là người trong quán bar , còn người đàn ông kia đáng vẻ đó , không phải Phí Nặc Ngạn thì còn là ai nữa ?

Đầy gọng kính trên mũi , mâu quang lóe sáng

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến , Phí Nặc Ngạn nhìn ra ngoài , là Phí Nặc Nam , nhưng mà sao chỉ có một người ?

Nhận thấy vẻ mặt kia của đối phương , Phí Nặc Nam nói :” A Hiên có việc bận , cho nên không đến được .”

Phí Nặc Ngạn cười trừ , thản nhiên đem tờ báo cất đi :” Tính tình của A Hiên em biết , cậu ấy không phải bận việc mới không đến , căn bản là không muốn đến .”

Phí Nặc Nam cũng không thèm giải thích , ở chung với nhau nhiều năm như vậy , tính tình đối phương ra sao tất cả đều hiểu rõ.

” Gần đây , em có một mảnh đất , thời điểm này mà chạm vào thì đúng là bóng tay.” Phí Nặc Ngạn không nói gì thêm , trực tiếp đi thẳng vào vấn đề ,”

Những nhà thầu này, đây là tư liệu của bọn họ , anh tùy ý chọn ra một người đi , chuyện còn lại em sẽ tự sắp xếp .”

Phí Nặc Nam cầm lấy xấp tài liệu , xem xét kỹ từng trang , cuối cùng , anh rút ra một tờ giấy , đưa cho Phí Nặc Ngạn :” Chọn anh ta đi , kinh doanh bất động sản , gia nghiệp coi như không tồi , cũng có sức thuyết phục.”

Phí Nặc Ngạn gật đầu , sắp xếp lại xấp giấy rồi hỏi :” Em thật hiếu kỳ a , đến tốt cùng là dạng nữ nhân như thế nào mà làm cho anh phải quan tâm nhiều đến vậy ?”

Khỏe môi cong lên , nhưng đáy mắt lại không hề có ý cười.

Phí Nặc Ngạn bộ dáng từ khi sinh ra vốn đã nho nhã , nhìn bề ngoài thì có vẻ vô hại , làm cho người ta thường xem nhẹ những thủ đoạn của anh ta.

Phí Nặc Nam liếc mắt nhìn , anh ta nhún vai :” Yên tâm , em biết cái gì nên và không nên làm , chỉ là tò mò một chút thôi , không phải không biết lượng sức mà tìm đến cô gái ấy chuốc lấy phiền toái a.

Phí Nặc Ngạn cầm lấy tờ tạp chí , giờ đến trước mặt Phí Nặc Nam :” Anh hai , chiều này của anh , quả là rất tốt .”

” Em trai , em cũng đâu kém .” Phí Nặc Nam đáp lễ , trên mặt đầy ý cười châm biếm.

Làm cho anh phải tốn nhiều công sức bày ra cục diện như vậy , quả thực cũng không tồi.

Bốn mắt nhìn nhau , trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng.

Bên ngoài , người khác chỉ biết người đứng đầu tập đoàn Phí thị hiện tại chính là Phí Nặc Nam _ một nhân vật ít lộ diện , tương lai đứng đầu trong giới doanh nghiệp , tiền đồ vô cùng sáng lạng.

Đồng thời , người ta cũng biết đến một nhân vật trẻ tuổi nhưng tương lai đầy hứa hẹn _ thị trường Phí Nặc Ngạn , người này chỉ mới có tiếng trong giới doanh nghiệp , nhưng không ai lại biết , Nặc Ngạn không chỉ là Nặc Ngạn mà còn là em trai của Phí Nặc Nam , Phí Nặc Ngạn.

Sau khi Phí Nặc Nam đi khỏi , bên trong phòng chỉ còn lại một mình Phí Nặc Ngạn , gương mặt lộ ra vẻ hung ác , nắm chặt lòng bàn tay , thiếu chút nữa thôi ... chỉ một chút nữa thôi , con đường thăng tiến của anh , tương lai của anh tất cả đều bị hủy , may mắn , tờ báo đó , Phí Nặc Nam chỉ cho in một bản chứ không phát hành chính thức , bằng không , nếu tin tức truyền ra ngoài , sự thật đã rõ ràng như vậy , cho dù anh có cố giải thích rằng mình không có làm , thì cũng chẳng ai tin.

Dư luận của xã hội thật đáng sợ , nếu sơ suất một chút , con đường làm quan của anh chắc chắn sẽ vấy đầy vết nhơ.

Phí Nặc Nam ...

Mang thai.

Đây thật sự là một tin chấn động.

Từ ngày Anh Ly uống say nói ra chuyện Tiểu Kiều mang thai , liên tiếp mấy ngày nay Vi Vi đều rơi vào trạng thái thần thờ.

Đột nhiên , cô ngộ ra một điều , ngày đó , lúc tìm được Sở Tiểu Kiều , vì sao cô ấy lại hoảng loạn đến vậy , vì cái gì ... Tiểu Kiều giống như người điên.

Không có gì nghi vấn về việc đứa bé này là của ai nữa.

Chỉ là cha của đứa nhỏ , Phí Nặc Nam , vì cái gì lại biến mất trùng hợp như vậy ?

Việc này đối với Tiểu Kiều mà nói , không biết có bao nhiêu là đã kích a.

Vi Vi cào đầu bứt tóc , suy nghĩ loạn xạ , không biết phải làm sao bây giờ , dù thế nào cô cũng chỉ là một cô nhóc không lớn hơn Sở Tiểu Kiều được bao lâu.

Mà cô lại không có cách nào để tìm được tên Phí Nặc Nam kia

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cưới ngựa

Sở Tiểu Kiều chui rúc ở trong phòng , nằm trên giường ánh mắt đờ đẫn nhìn trần nhà hai mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều hơn nữa đã vài ngày nay cô đã không có ngủ một chút nào.

Trong tay là tờ giấy xét nghiệm ở bệnh viện ngày đó , cô xiết chặt tay tờ giấy càng nhăn nhúm lại cơ hồ gần như đã sắp không thấy rõ mặt chữ nữa rồi.

Ở đây cũng đã nhiều ngày rồi , Vi Vi và Anh Ly thay phiên nhau chăm sóc rất tốt cho cô càng như vậy cô càng cảm thấy lo sợ hơn. Rất sợ rằng ngay cả tình bạn tốt đẹp này rồi cũng sẽ có ngày đi xa tầm tay cô giống như Phí Nặc Nam đã từng rất cưng chiều cô nhưng bây giờ lại biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống cô. Chung quanh đều bị bóng đêm bao phủ , Sở Tiểu Kiều cảm thấy vô số mối nguy hiểm đang ẩn nấp xung quanh mình đâu đâu cũng lóe lên những ánh mắt thêm khát của hồ đơi chờ đến khi cô không chú ý lập tức đem tất cả những gì cô đang có đều cướp đi! Tiểu Kiều giống như con thú nhỏ đang sợ sệt cắn răng chịu đựng mà đấu tranh hận không thể đem bóng tối xé toạt thành trăm mảnh! Cuối cùng vì suy nghĩ quá nhiều thần kinh trở nên căng thẳng cô từ từ thiếp đi.

Tại sân cưới ngựa của Phí gia , thảo nguyên trải dài mênh mông rất thích hợp để làm nơi cưới ngựa.

Phí Nặc Nam tùy ý chọn một con ngựa theo sau anh còn có Phí Nặc Hiên và Ôn Nhược Phi.

Sau khi thay quần áo , Phí Nặc Nam cả thân đều một màu đen sau lưng mang theo những tia nắng mặt trời , không gian mơ hồ không nhìn rõ cho đến khi anh đến gần mới nhìn thấy được gương mặt tuấn mỹ đang đắm chìm trong những vệt nắng nhu hòa làm cho cả người Phí Nặc Nam đều như tỏa ra ánh hào quang mê người.

Ôn Nhực Phi không khỏi sửng sốt, tuy rằng mấy ngày nay cùng ở chung cô đã biết Phí Nặc Nam có diện mạo vô cùng anh tuấn nhưng lúc này tim cô không khỏi đập mạnh gần như muốn thoát ra khỏi lồng ngực.

Người đàn ông như vậy thử hỏi thiên hạ có cô gái nào lại không đem lòng thương nhớ? Vì vậy, ý nghĩ trong lòng Ôn Nhực Phi càng thêm kiên định mặc kệ thế nào đi chăng nữa bất luận phải dùng đến thủ đoạn nào cô nhất định phải làm cháu dâu của Phí gia, nhất định phải gả cho Phí Nặc Nam - người đàn ông hoàn mỹ!

Đột nhiên cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn mình, Phí Nặc Nam theo bản năng liền nhìn xem vừa lúc thấy Ôn Nhực Phi đang bối rối di chuyển tầm mắt mặt cô ta hơi mất tự nhiên xem ra vừa nãy đúng là cô ta đã nhìn anh rồi.

Chương 16.2: Nhất định cô sẽ nắm giữ được trái tim của anh!

Phí Nặc Nam nhún mày. Xem bộ dạng này của cô ta sợ rằng là đang rất muốn gả cho anh?

Vốn thấy Ôn Nhực Phi đối anh không mặn không nhạt còn tưởng rằng trong lòng cô đã có người mình yêu tuyệt đối sẽ không có ý với anh như vậy ở trước mặt Phí lão gia từ anh càng dễ dàng loại bỏ danh phận cháu dâu tương lai kia, nhưng nhìn tình hình này sắc mặt Phí Nặc Nam trở nên hung ác cùng nham hiểm vài phần.

Ánh mắt như vậy, anh đều đã nhìn thấy ở rất nhiều người đàn bà khác nói như vậy từ đầu đều là Ôn Nhực Phi có ý giả vờ để đánh lừa anh sao?

Đáng chết, chẳng lẽ cô ta muốn dùng chiêu lật mềm buộc chặt? Hừ! Thật sự là khôn ngoan, chỉ tiếc vốn dĩ anh đối với cô ta không hề có hứng thú cho dù có thủ đoạn như thế nào thì cũng sẽ không thay đổi được gì!

Ôn Nhực Phi một thân đỏ sẫm da cô đã vốn trắng trẻo sau khi vận trang phục cưới ngựa vào càng làm tăng khí thế oai hùng tràn đầy sức sống.

Cô đã dày công để chọn kiểu dáng cùng màu sắc cho bộ trang phục này cũng vì muốn đến hết tất cả mặt hoàn mỹ của mình triển lãm cho Phí Nặc Nam xem cô nhất định phải chiếm giữ được trái tim của người đàn ông đó!

Sau khi Sở Tiểu Kiều ngủ được một lúc Anh Ly không yên lòng quyết định vào phòng cô xem thử. Lén lút, Anh Ly nhẹ nhàng xoay nắm cửa rồi đi vào.

Từ bên ngoài ánh trăng len lỏi vào phòng soi bóng xuống gương mặt Tiểu Kiều làm nổi bật làn da trắng như trứng gà bóc, mềm mại như thoa phấn hồng ngực nhấp nhô khẽ khàng theo từng nhịp thở của cô, đôi môi anh đào hơi cong lên lộ ra vài phần đáng yêu.

Anh Ly nắm chặt tay thần sắc căng thẳng trong lòng như có một dòng điện xẹt qua có chút bức bối. Giống như bị một lực nào đó mê hoặc anh chậm rãi đóng cửa lại sau đó đi đến bên giường Tiểu Kiều.

Trong bóng tối tiếng thở khe khẽ của cô nhịp nhàng cùng với tiếng thở của anh. Dần dần hô hấp của Anh Ly có chút trở nên dồn dập hơn. Anh giống như một tên trộm cố gắng lắng nghe tiếng động bên ngoài đồng thời rón rén đi đến ngồi trên giường của cô. Ngón tay run rẩy vuốt ve làn da nhẵn nhụi mà lại ấm áp kia động tác dừng lại một chút rung động trong lòng càng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, bàn tay từ từ di chuyển đến cánh môi của cô. Tim càng lúc càng đập mạnh hơn, từng tiết tấu kịch liệt đánh sâu vào trái tim anh.

Sở Tiểu Kiều không hề ý thức xoay người lại thuận tay nắm lấy cánh tay Anh Ly tự chuốc lấy nguy hiểm. Hơi ấm từ bàn tay cô truyền đến như ngọn lửa cháy bùng đốt cháy cả tay anh rồi nhanh chóng lan đến toàn cơ thể.

Anh cẩn thận cúi xuống cơ hồ cảm giác được hơi thở của cô phả vào mặt mình như một kẻ cướp muốn xuống tay nhưng rồi lại sợ. Anh nghe thấy tiếng tim đập càng rõ ràng hơn. Rất cuộc khi cúi đầu, cảm giác mềm mại làm anh lưu luyến không muốn rời khỏi. Bàn tay nâng cằm Sở Tiểu Kiều lên, anh hôn lên đôi môi Sở Tiểu Kiều. Không gặp phải sự phản kháng của cô, Ly ca không nhịn nổi mà muốn dùng lời lẽ miêu tả đường nét của đôi môi cô.

Chương 16.3: Hoa đã có chủ

Bọn họ từng hôn môi đó chính là lúc Tiểu Kiều cứ liên tục lải nhải bên tai anh liền thực hiện biện pháp công hiệu nhất làm cô ngay lập tức im lặng, chính là trực tiếp chiếm hữu lấy đôi môi cô.

Sau đó, anh vô tình mở mắt thì thấy trong mắt cô ánh lên một tia tinh nghịch, lúc ấy anh mới biết mình đã mắc bẫy. Bỗng nhiên, anh cảm thấy trong tim mình xuất hiện một cảm giác gì đó khó có thể nói nên lời chứng cứ đan xen vào nhau thực phức tạp. Anh lập tức đem loại cảm giác kì lạ này cho rằng vì tiếp cận Tiểu Kiều có mục đích khác cho nên hiện giờ mới xuất hiện loại cảm giác như vậy, tự nhủ với lòng mình đây chỉ là cảm giác áy náy mà thôi.

Đầu lưỡi đang tham lam dò xét trong miệng cô đột nhiên trở nên cứng đờ. Trong bóng tối, như có một chậu nước lạnh đổ xuống từ đỉnh đầu anh. Sở Tiểu Kiều vô thức thều thào trong cơn mê: "Đại thúc"

Trước công chính Phí gia, Phí Nặc Ngạn dừng cước bộ nhìn sắc mặt không tốt của Phí Nặc Hiên xem ra là đang chờ anh.

"Anh ba có việc gì không?" Trên mặt đầy ý cười dịu dàng, Phí Nặc Ngạn hỏi.

Giả dối... Phí Nặc Hiên tức giận trong lòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Tuy rằng tôi không biết lúc này cậu đang suy tính để gây ra việc xấu gì nhưng tôi khuyên cậu nên nhớ rằng anh hai còn có tôi nếu muốn làm việc gì thì nên suy nghĩ cẩn thận!"

Ngữ khí thực không tốt nghe qua liền biết chính là đang cảnh cáo anh, Phí Nặc Ngạn ý cười vẫn không hề thuyên giảm: "Anh ba, cùng là anh em một nhà vì sao anh luôn đứng về phía anh hai?"

"Bởi vì anh hai và anh là cùng một mẹ sinh ra sao?"

Phí Nặc Hiên cười lạnh: "Đúng hơn là, tôi tuy rằng có chút vô liêm sỉ nhưng không bao giờ nghĩ rằng cùng loại người đạo đức giả nhận anh em!"

Bị Phí Nặc Hiền mắng thẳng thừng như vậy, anh ta cũng chẳng hề mấy may tức giận thoáng nhìn lên lầu ba đột nhiên chuyển đề tài: "Ôn Nhược Phi? Về sau, hẳn là anh nên tập kêu cô ấy là chị dâu đi!"

Phí Nặc Hiền hừ lạnh: "Người phụ nữ kia cũng là một loại giả dối làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, cô ta không xứng trở thành chị dâu tôi, nhưng mà nói thật nhé cậu và cô ta, hai người cùng một dạng đạo đức giả nếu nói ra thì quả thật rất xứng đôi!"

Cùng nói chuyện với Phí Nặc Hiền, Phí Nặc Ngạn vĩnh viễn phải dùng đến những lời nói châm chọc cùng khiêu khích: "Chính là cô ấy có trở thành chị dâu không cũng không đến lượt anh quyết định" Phí Nặc Ngạn cuối cùng cũng tìm được đường phản bác: "Chỉ cần ông nội lên tiếng, thì cô ấy chính là cháu dâu của Phí gia"

Phí Nặc Hiền cũng bối vì chuyện này mà nhức đầu sau khi nghe Phí Nặc Ngạn nói vậy vô tình lại động đến nỗi khổ của cậu: "Ai nói như vậy? Cho dù ông nội có đồng ý, nhưng nếu anh hai không muốn chuyện này cũng sẽ không thành!"

"Vậy anh nghĩ rằng anh hai sẽ làm cho ông nội mất hết sĩ diện sau đó hùng hổ tuyên bố rằng mình không thích Ôn Nhược Phi có chết cũng không cưới cô ấy sao?"

Phí Nặc Hiền hung hăng nhìn Phí Nặc Ngạn thăm ước ao được xông lên một tay liền xé nát gương mặt tươi cười dối trá kia! Nhưng mà lời anh ta nói quả thật không sai! Nếu như nói cậu hành vi quái đản không kìm chế được tính khí nóng nảy gặp phải chuyện như vậy thì lập tức nói một câu không muốn kết hôn là có thể thoát khỏi, nhưng mà Phí Nặc Nam lại là một đứa cháu hiếu thuận từ nhỏ đến lớn chỉ cần ông nội nói một câu anh liền nghe theo không dám nói khác, nếu bảo anh làm trò nói trước mặt ông nội những lời này làm cho ông không còn mặt mũi nào hoàn toàn không có khả năng!

Cho dù hóa tính có đựng vào trái đất, Phí Nặc Nam cũng sẽ không bao giờ làm vậy. Trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng nhưng miệng vẫn một hai cái lại: "Dù anh hai tôi sẽ không như vậy, Ôn Nhược Phi cũng không thể gả cho anh, vạn nhất Ôn Nhược Phi đã hoa đã có chủ?"

Phí Nặc Ngạn ý cười đậm dần, nhấc chân đi vào trong nhà: "Có lẽ vậy"

Phía sau, Phí Nặc Hiền mặt biến sắc, lẩm bẩm: "Vạn nhất cô ấy đã là người phụ nữ của kẻ khác?"

Kẻ khác...?

Phí Nặc Hiền mâu quang lóe sáng quay đầu lại nhìn anh ta một chút khóe miệng nhếch lên. Phí Nặc Nam đã khó đối phó mà Phí Nặc Hiền cũng không phải là dạng người dùng đầu óc để trưng bày.

Chương 16.4: Anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em

Hai người ngồi đối mặt nhau trên chiếc bàn vuông, ánh mắt Anh Ly cứ nhìn chăm chăm vào Sở Tiểu Kiều nắm chặt chiếc thìa đến nỗi những ngón tay cũng trở nên trắng bệch. Sở Tiểu Kiều cúi đầu né tránh ánh mắt của anh cố gắng tập trung uống sữa.

"Tiểu Kiều" Về âm điệu trên gương mặt anh biến mất: "Anh cam đoan từ giây phút này anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em sẽ không vì một mục đích nào khác, Tiểu Kiều..."

Lời nói của anh có chút gấp gáp giống như sợ rằng cô sẽ không tin.

Cốc sữa lan tỏa một mùi hương ngọt ngào thế nhưng, không hiểu sao khi giọt sữa thấm vào đầu lưỡi nó lại nhạt đến vậy, Sở Tiểu Kiều lắc đầu: "Anh Ly, chuyện sau này tôi không thể đoán trước". Sắc mặt Anh Ly vui vẻ hẳn ra, cô tiếp lời: "Nhưng mà tôi không cần ai phải chăm sóc, thật đấy"

Cô mỉm cười ánh mắt hơi cong lại giống như đang khẳng định lời nói của chính mình.

"Tiểu Kiều về sau khi đứa nhỏ sinh ra, em dự tính sẽ như thế nào?"

"Lạch cạch cạch" Cốc sữa loạng choạng dừng lại trên bàn.

Trời sáng, người hầu của Phí gia tất bật chuẩn bị ột ngày làm việc mới, đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên làm cho toàn bộ người trong Phí gia đều hoảng hốt cho đến khi hiểu rõ sự việc thì cũng chính là lúc bão táp kéo đến.

Vốn dĩ Phí lão gia từ đã dày công tuyển chọn một đứa cháu dâu thật hoàn mỹ đó chính là đại tiểu thư của Ôn gia - Ôn Nhược Phi mà trong khoảng thời gian Ôn Nhược Phi trọ tại Phí gia thì ai có thể nói trước được chuyện gì sẽ phát sinh?

Trong phòng sách, sắc mặt Phí lão gia từ tái xanh những nếp nhăn cũng trở nên căng ra, bàn tay xiết chặt cây gậy hoàn toàn có thể tưởng tượng được lửa giận gần như đã muốn đốt cháy cả gian phòng.

Phí Nặc Nam cùng Phí Nặc Ngạn mỗi người đứng một bên, cả hai đều cau mày nhưng quan sát kỹ hơn có thể thấy sự bất đồng giữa họ.

Đôi mắt Phí Nặc Ngạn nhú lại, không rõ trong ánh mắt của anh chứa đựng thứ gì, cảm giác thật mơ hồ. Mà trong mắt của Phí Nặc Nam lại đầy phức tạp.

Thời điểm Phí Nặc Hiền bị người lời vào cậu còn đang mặc chiếc áo sơ mi đôi mắt lim dim hoàn toàn có thể nhìn thấy đây là bộ dáng thiếu ngủ vài cú áo bung ra để lộ vài vết trầy nhỏ trên lồng ngực trong tích tắc lửa giận trong mắt Phí lão gia từ lại càng tăng lên gấp bội.

"Lão gia tìm cháu có việc gì?" Nụ cười cợt nhả hiện hữu trên gương mặt cậu, ngữ điệu thản nhiên bất cần, Phí Nặc Hiền đứng trước mặt Phí lão gia từ, vô ý ngấp dãi một cái, ánh mắt nhìn thoáng qua Phí Nặc Nam.

Phí lão gia từ giờ cao tay, đem cây gậy đang cầm đánh xuống lưng Phí Nặc Hiền, một tiếng nặng nề vang lên, mặt Phí Hiền biến sắc nhảy dựng lên nhanh

chóng lấy tay ôm lại chỗ vừa bị đánh cậu la hét âm ỉ: "Lão già đáng chết, ông điên rồi, điên thật rồi! Ông có biết hay không cây gậy này mà đánh người là sẽ chết đó?!"

Phí lão gia từ tức giận ánh mắt trừng lớn lần thứ hai giờ cây gậy lên: "Nếu được vậy ta cũng thật muốn đánh chết cái đứa cháu bất hiếu như mày! Miễn cho người làm ra chuyện súc sinh như vậy!"

Thật sự ông đã tức giận đến đỉnh điểm, sắc mặt trở nên đỏ bừng, Phí Nặc Nam cùng Phí Nặc Ngạn sợ đến mức một người bên trái một người bên phải đỡ lấy Phí lão gia từ cầm lấy cây gậy ngăn ông lại: "Ông nội, ông đừng nóng giận, đừng nóng giận mà!"

Chương 16.5: Em sẽ cưới Ôn Nhược Phi!

Phí Nặc Nam âm thầm nhìn Phí Nặc Hiên lắc đầu, cậu liếc thấy hành động của anh hai lời nói vừa định thốt ra liền nuốt xuống đành im lặng ôm thất lưng khó chịu đứng ở một bên.

"Mày... mày... cái đồ bất hiếu!" Phí lão gia từ chỉ vào Phí Nặc Hiên, bắt đầu mắng: "Mày nói đi, từ trước đến giờ, mày đã bao giờ làm việc gì ra hồn chưa? Mày... Mặt mũi của Phí gia xem như bây giờ đều bị hủy trong tay mày!"

Phí lão gia từ tức giận cảm thấy không còn mặt mũi nhìn ai nữa hận không thể đem đứa cháu hỗn láo này đánh đến chết!

"Thế diện?" Phí Nặc Hiên cũng bắt đầu nổi giận nhất thời liếc mắt nhìn Phí lão gia từ cười lạnh: "Ông không phải đã sớm nói tôi không xứng đáng làm cháu trai của Phí gia hay sao? Mười năm trước, tôi thất lạc chỗ nào, chẳng phải ông cũng chẳng thèm hỏi tôi sống chết thế nào sao, ông cũng đã cho rằng đứa cháu này không có mặt trong Phí gia? Bây giờ thì sao? Còn dám nói ra những lời như vậy, ông nội à ông có phải già rồi nên đầu óc bắt đầu ngớ ngẩn đi không hay là do bị ta làm cho đến mức điên loạn, hử?"

Liên quan đến chuyện ngày xưa, Phí Nặc Nam liền không can thiệp vào dứt khoát không nói lời nào, Phí Nặc Nam nhún mày lùi về phía sau đỡ Phí lão gia từ.

Phí lão gia từ tiếp tục mắng: "Mọi người đều nói, nuôi một con chó tốt xấu nó còn biết vẫy đuôi làm cho chủ nhân vui vẻ, còn mày... mày là con người nhưng là thứ vong ơn bội nghĩa sớm biết như vậy năm đó ta để ày chết ở đó cho rồi!"

Ánh mắt Phí Nặc Hiên trở nên chua xót cậu cười nhợt nhạt: "Lão già, cuối cùng ông cũng đã nói ra lời thật lòng? Nhưng mà cho dù hối hận thì cũng đã muộn, lão già tất cả các người đừng nghĩ rằng sẽ sống yên ổn!"

Lại nhìn sang Phí Nặc Nam: "Anh hai mặc kệ nói như thế nào người có lỗi vẫn là em về sau có chuyện gì thì hãy nhớ đến người em này, về phần Ôn Nhược Phi..." Khóe môi cong lên, bộ dáng đùa cợt của một tay ăn chơi: "Nếu cô ta là cháu dâu của Phí gia, cũng không nhất định phải gả cho anh, em sẽ cưới cô ta!"

Động tác Phí Nặc Nam dừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn cậu.

Phí Nặc Hiên cười thân nhiên: "Anh hai, không phải chỉ là đoạt vợ của anh sao? Anh có cần nhìn em như vậy không? Hơn nữa, Ôn Nhược Phi cũng không thích anh bằng không vì cái gì cô ta đồng ý cùng em lên giường? Anh hai, bắt quá cũng chỉ là một người phụ nữ, anh tặng cho em đi, được không?"

Phí lão gia từ tức giận đến nói không nên lời, Phí Nặc Hiên cười một chút, sau đó xoay người ngao nghể bước đi.

"Mày... mày... Cút đi!" Phí lão gia từ cầm cây gậy lao đến: "Phí gia không cần đứa cháu như mày, mày cút đi, cút đi cho ta, đừng bao giờ trở về đây nữa!"

"Ông nội" Phí Nặc Nam tiến đến can ngăn Phí lão gia từ, Phí Nặc Hiên quay đầu nhìn ông, thân nhiên nói: "Đi thì đi, dù sao Phí gia cũng chẳng cần tôi, tôi cũng lui ở lại nơi này"

Sắc mặt Phí lão gia từ càng lúc càng tệ nhưng ông vẫn không từ bỏ ý định muốn Ôn Nhược Phi gả cho Phí Nặc Nam nhưng một người phụ nữ cùng em trai mình lên giường còn có thể kết hôn được sao?

Cho nên càng ngày Phí lão gia từ càng thấy Phí Nặc Hiên không vừa mắt, vài ngày sau chỉ cần ông vừa nhìn thấy Phí Nặc Hiên liền tiện tay vỗ lấy thứ gì trước mặt mà đánh đến. Phí Nặc Hiên mỗi khi vậy đều nhanh nhẹn tránh được nhú mày một cái: "Lão già thật đúng là không còn dùng được ngay cả một người đứng sờ sờ như vậy còn đánh không được!"

Phí Nặc Nam còn đang bận xử lý công việc ở công ty cho nên bên cạnh Phí lão gia từ lúc này chỉ có mỗi Phí Nặc Ngạn, anh ta quát lớn: "Anh ba, ông nội thân thể không tốt anh nói bớt một hai câu đi"

Phí Nặc Hiên thâm khinh thường cao giọng nói: "Ngại thật tôi nói ít đi một câu thì sẽ có một người chết đấy"

Phí lão gia từ vừa định mở miệng mắng thì từ trên lầu Ôn Nhược Phi bước xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ôm ghen !

Từ khi chuyện kia xảy ra, Ôn Nhược Phi tự nhốt mình trong phòng, sống chết cũng không rời phòng nửa bước không cho bất kì ai đi vào tuy rằng Phí lão gia tử rất lo lắng nhưng cũng không biết được tình trạng của cô.

So sánh với ngày trước một Ôn Nhược Phi đi đến đâu đều mang theo ánh hào quang tỏa sáng rực rỡ, một Ôn Nhược Phi kiêu sa lạnh lùng hết như đóa hồng đầy gai. Vậy mà, giờ đây tại sao người phụ nữ đang từng chút bước xuống cầu thang lại hoàn toàn khác hẳn so với Ôn Nhược Phi của trước kia đến thế về mặt tiêu tụy tái nhợt, nhất là khi vừa thoáng thấy Phí Nặc Hiên, cô không tự chủ được, mặt đỏ bừng vì giận tay chân run rẩy.

Vốn dĩ, cô đã chuẩn bị thật kỹ để làm vợ Phí Nặc Nam, vậy mà toàn bộ kế hoạch của cô đều bị sụp đổ trong tay tên Phí Nặc Hiên, cậu ta cư nhiên lại dám làm chuyện đồi bại kia với cô!

Tình thế bị đảo ngược toàn bộ Phí gia tử trên xuống dưới không ai không biết cô và tên chết tiệt đó cùng nhau bỏ lên giường, đừng nói là gả cho Phí Nặc Nam, cho dù muốn Phí Nặc Nam liếc nhìn cô một cái cũng là điều không có khả năng!

Vừa nhìn thấy đám người Phí lão gia tử, ánh mắt hận thù đột nhiên liền biến đổi, thần sắc trở nên điềm đạm, đáng yêu hốc mắt bắt đầu đỏ lên ngân ngấn lệ, từ lầu hai đi xuống Ôn Nhược Phi liền quỳ mọp trước mặt Phí lão gia tử: "Ông nội, Nhược Phi bất hiếu, Nhược Phi không tốt... Làm ra chuyện đáng ghê pha như vậy, làm cho Phí gia phải hổ thẹn. Nhược Phi..."

Phí lão gia tử thương tiếc nhìn cô, Phí Nặc Ngạn bước đến đỡ cô đứng lên, Phí lão gia tử thở dài: "Nhược Phi, ông tuy rằng già cả nhưng vẫn không hề hồ đồ chuyện này không nên trách cháu muốn trách..." Hướng về phía Phí Nặc Hiên, ông trừng mắt liếc một cái: "Thì nên trách nó! Nếu nó không làm ra chuyện vô liêm sỉ này thì không có ngày như hôm nay!"

Ôn Nhược Phi lau lệ trên trên khóe mắt, Phí Nặc Hiên cười lạnh: "Lão già không nên đổ hết trách nhiệm vào tôi, chuyện trên giường một cây làm chẳng nên non ông cho rằng là tôi cưỡng ép cô ta? Vậy vì cái gì cả đêm cô ta không kháng cự hay hét toáng kêu người đến? Chính là cô ta dám nói đêm đó cô ta không cảm thấy sung sướng?"

Lời nói dơ bẩn từ trong miệng Phí Nặc Hiên nói ra, cậu cũng đoán trước được thêm một chiếc bình sẽ bị vỡ.

"Mày... mày cút ra ngoài cho ta, ngay lập tức!" Phí lão gia tử rống giận rít gào.

Phí Nặc Ngạn hơi cúi đầu, ý cười hiện lên trong đáy mắt.

Ôn Nhược Phi tức giận đến cả người phát run hận không thể đi đến xé rách miệng Phí Nặc Hiên!

Bụng càng lúc càng lớn, tình trạng nôn tháo cũng bắt đầu xuất hiện trường học là nơi ngàn vạn không thể tiếp tục ở được nữa, Sở Tiểu Kiều chỉ có thể tạm xin nghỉ học dọn ra bên ngoài.

Tạm thời cô không tìm được phòng trọ, nhà thì Sở Tiểu Kiều không dám trở về, cuối cùng cô chợt nhớ đến căn phòng Vi Vi đã từng thuê.

"Oe" Tay cầm bát com, Sở Tiểu Kiều một chút cũng ăn không vô cảm giác đồ ăn thật ghê tởm muốn chét gương mặt cô trở nên trắng bệch, ngũ quan vì khó chịu mà nhăn lại cùng một chỗ về mặt chẳng thua quả mướp đắng.

Anh Ly vỗ nhẹ lưng cô, đưa cho cô chén nước ô mai, dịu dàng hỏi: "Vẫn ăn không được sao? mấy ngày gần đây hầu như em không bỏ vào bụng một thứ gì cả"

Chương 17.2: Bộ họ chính là huynh đệ!

Sở Tiểu Kiều miễn cưỡng uống xong cốc nước ô mai, liếc mắt thấy trên bàn bày đầy những thức ăn nhẹ cảm giác buồn nôn bắt đầu xuất hiện, cô sợ đến mức vội quay mặt qua chỗ khác: "Thật là khó chịu mà"

Anh Ly nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Kiều cũng biết cô đang rất bức bối nhưng mà anh là đàn ông tuy rằng Vi Vi là phụ nữ nhưng cũng chưa từng sinh con cho nên cũng không biết chăm sóc Tiểu Kiều như thế nào, cả hai tay chân luống cuống Sở Tiểu Kiều vẫn chỉ có thể uống được nước ô mai đồ ăn thì ăn không vô. Đến khi tình trạng thai nghén của cô không còn nghiêm trọng nữa, Vi Vi chợt nghe một chút nhạc dưỡng thai tuy rằng nghe không hiểu nhưng cũng cố gắng nghe cho yên tâm.

Nhạc dưỡng thai còn có xe trẻ con cùng những món đồ chơi toàn bộ đều do Anh Ly chuẩn bị thật chu đáo, bởi vì hiện giờ sản phụ rất nhiều Anh Ly sợ đến lúc Tiểu Kiều sinh không còn giường cho nên đã đến bệnh viện đặt sẵn giường trước.

Những chuyện tương tự như vậy còn rất nhiều, rất nhiều.

Sở Tiểu Kiều cắn môi dưới. Lời nói của Anh Ly ngày đó lại vang lên trong tâm trí cô. Cô thì có thể sống khổ cực được nhưng quan trọng cục cưng của cô có thể sống được cuộc sống như vậy không? Lễ nào cục cưng vừa sinh ra thì liền bị người đời khinh miệt hay sao?

Cô khẽ vuốt ve vùng bụng, hốc mắt đỏ lên: "Cục cưng"

Ngồi trên lan can ánh mắt dừng lại ở những ngọn đèn phát ra từ hàng ngàn ngôi nhà trước mặt, Phí Nặc Hiên cời áo khoác hung hăng ném vào trong hồ hai tay đang ra từng chút từng chút tận hưởng những đợt gió mát lạnh đang lùa vào. Phí Nặc Nam đút một tay vào trong túi quần chậm rãi đi đến bên cạnh Nặc Hiên tùy ý gác một tay lên lan can.

"Anh hai" Phí Nặc Hiên kêu: "Mỗi khi đến đây hóng gió em cảm thấy rất thoải mái"

”A Hiên” Anh thấy yết hầu mình như đang căng ra: ”Kỳ thật em không cần vì anh làm nhiều việc như vậy”

Phí Nặc Hiên đánh một phát vào đầu Phí Nặc Nam: ”Anh hai chúng ta là huynh đệ cần gì phải nói tính toán nhiều như vậy?”

Đúng vậy, huynh đệ - bọn họ là huynh đệ. Phí Nặc Nam phản công, một quyền đánh vào đầu Nặc Hiên.

Chương 17.3: Kể em nghe về người con gái anh yêu đi.

”Anh hai, tiết lộ cho em biết anh thích người con gái kia ở điểm nào đi”. Phí Nặc Hiên nghiêng đầu: ”Em cứ suy nghĩ mãi không biết đến tốt cùng là dạng người nào mà có thể may mắn lọt vào mắt anh”

Phí Nặc Nam do dự hơi cúi đầu xuống một chút nhưng cũng đủ để cho Phí Nặc Hiên nhìn thấy nụ cười thoáng qua của anh mang theo chút gì đó ôn nhu, một chút sùng nịnh cùng lưu luyến.

Tuy rằng, anh chỉ biểu hiện bấy nhiêu đó thôi nhưng đối với 1 người luôn làm người khác không thể đoán được như Phí Nặc Nam mà nói thì chỉ một chút đó thôi cũng đủ để người ta có thể tưởng tượng được nội tâm anh đang dao động dữ dội như thế nào mới khiến cho anh lo lắng lộ ra nụ cười kia.

”Cô ấy là một người con gái cực kì đáng yêu có chút ngốc nghếch sẽ thường xuyên làm cho người ta phải kinh ngạc” Thanh âm trầm thấp dịu dàng.

Cũng không biết gần đây Tiểu Kiều sống có tốt hay không? Chỉ một thời gian nữa thôi, nhóc con chờ anh trở về quang minh chính đại cưới em làm vợ. Nhưng mà thời điểm kia, Phí Nặc Nam bởi vì một việc ngoài ý muốn đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.

Ôn Nhược Phi đã là người của Phí Nặc Hiên về phần Ôn gia dù thế nào cũng phải có một cuộc nói chuyện rõ ràng giữa hai bên gia đình không còn biện pháp nào cả. Hiện tại, Phí lão gia từ vẫn xem Ôn Nhược Phi là cháu dâu, nhưng mà ban đầu người cô phải gả cho là Phí Nặc Nam, nay lại biến thành Phí Nặc Hiên. Đối với Ôn Nhược Phi mà nói đây là một đả kích rất lớn cố gắng lâu như vậy việc sắp thành lại hóa bại, trước mắt đã thấy cô gả cho Phí Nặc Nam nhưng rồi lại bị một tên Phí Nặc Hiên cản đường... Như thế nào nói cô không nói giận, như thế nào kêu cô cam tâm?

Phí Nặc Hiên và Phí Nặc Nam tuy rằng là hai anh em nhưng một người là bầu trời một người là mặt đất quả thực không thể so sánh với nhau, cô làm sao có thể gả tên phế vật như Phí Nặc Hiên?

Phí lão gia từ xoa xoa ấn đường [1] nhìn hai hàng nước mắt của Ôn Nhược Phi: ”Nhược Phi à, sau này cháu vẫn là cháu dâu ngoan hiền của Phí gia mà”

[1] Vùng giữa hai hàng lông mày.

Ôn Nhược Phi cắn nhẹ môi dưới quý gối trước mặt Phí lão gia từ bắt đầu khóc lóc, kể lể: ”Ông nội đêm đó thật là cháu ngủ say chuyện gì cũng không biết. Ông nội từ nhỏ Nhược Phi đã luôn xem ông như ông ruột của mình vậy tuy rằng Nhược Phi đã làm ra chuyện đáng xấu hổ đó, nhưng mà Nhược Phi không muốn kết hôn với cậu ta đâu. Ông nội, Nhược Phi thà rằng im lặng rồi đi cho dù có bị người khác chê cười hay khinh thường Nhược Phi cũng cam tâm!”

Phí lão gia từ nghe những lời kia cảm thấy rất đau lòng, nhưng mà chuyện đã đi đến bước này rồi thì làm sao có thể dễ dàng thay đổi được? Tạm thời, không cần biết đêm kia đã xảy ra chuyện gì để Nhược Phi gả cho A Nam là điều hoàn toàn không thể tuy nói gả cho Phí Nặc Hiên quả thật là ủy khuất cho Nhược Phi, nhưng làm sao có thể không lấy chồng? Con gái nhà người ta trong sạch như vậy tất cả đều do tên tiểu tử chết tiệt kia gây chuyện!

”Nhược Phi” Ngữ khí của Phí lão gia từ có chút nghiêm khắc: ”Mặc kệ gả cho ai cháu vẫn sẽ là đứa cháu dâu ông thương nhất về sau thẳng nhai con kia nếu dám khi dễ cháu ông nội sẽ làm chủ cho cháu!”

Này vẫn còn muốn cô gả cho tên phế vật kia ư? Ôn Nhược Phi sợ đến mức xanh mặt lập tức khóc rống lên vẫn là đi Li đến lời cô ta rồi đi.

Chương 17.4: Người dị tật cũng chẳng xấu bằng cô ta!

Tuy rằng, Ôn gia sớm đã một lòng chung thủy với ý nghĩ đem con gái mình gả cho chủ nhân tương lai của Phí gia - Phí Nặc Nam nhưng chuyện đã thành ra như vậy rồi cuộc con gái bọn họ đã trở thành người của kẻ khác, mặc dù có oán giận nhưng tốt xấu thì người kia cũng là cháu trai của Phí gia cho nên chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, hi vọng tiểu tử Phí Nặc Hiên đó tương lai sáng lạng một chút tránh cho con gái bọn họ phải chịu khổ.

Giống bão giông như đã lắng xuống, Phí lão gia từ bắt đầu thu xếp tìm một số cảnh vàng lá ngọc của những gia đình quyền thế khác sau đó cho Phí Nặc Nam chọn ra một người để làm vợ tương lai xem như vì chuyện của Ôn Nhược Phi mà bồi thường cho đứa cháu cưng Phí Nặc Nam này.

”Ông nội” Phí Nặc Ngạn cảm tấm ảnh đưa cho Phí lão gia từ: ”Ông xem người này là con gái của một gia đình bạn bè cháu bộ dạng không tồi trình độ học vấn cũng cao hơn nữa trong giới kinh doanh bọn họ cũng là nhân vật có tiếng tăm, cháu thấy người này rất được đấy, không biết anh hai có vừa lòng không?”

Phí lão gia từ biết chuyện lần trước có một phần lỗi của mình vì ông không suy nghĩ kỹ càng cho nên mới để xảy ra chuyện của Ôn nhược Phi vì vậy đó là lí do bây giờ ông đang rất lo lắng mặc kệ dù thế nào ít nhất hai người đều phải gạt đầu dòng ý cuộc hôn nhân này.

Trên tấm ảnh là một cô gái nhìn qua bộ dáng thực thanh khiết trên mặt hiện hữu nụ cười ngọt ngào đôi mắt to, chất chứa một chút gì đó tinh nghịch nhưng không kém phần ngây thơ. Nhìn qua bộ dáng rất tốt. Phí lão gia từ sau khi xem xong phần giới thiệu về gia cảnh của cô thì gật đầu: ”Ông thấy cô gái này cũng rất xuất sắc, gia thế cũng môn đăng hộ đối cháu cảm ơn cho A Nam xem đi”

Phí Nặc Ngạn gật đầu cảm tấm ảnh đứng lên vừa định bước đi, Phí Nặc Hiên thừa dịp anh không cẩn thận liền giật phăng tấm ảnh rồi xem trái xem phải thật kỹ lưỡng, sau đó cậu ném tấm ảnh chụp đến trước mặt Phí Nặc Ngạn: ”Như vậy cũng bảo là được sao? Người này mà cũng được xem là một cô gái sao? Cũng không biết là đã trưởng thành hay chưa, người như vậy cậu cũng dám đem cho anh hai xem sao? Lão già hồ đồ ông sống cùng cậu ta lâu như vậy nên cũng trở nên ngốc nghếch đi sao? Người dị tật cũng chẳng xấu xí bằng cô ta!”

Phí lão gia từ cầm gậy đánh túi bụi vào người Phí Nặc Hiền hướng ra bên ngoài rống to: "Không phải nó không phải người của Phí gia sao? Các người ai cho nó vào đây? Lôi nó ra ngoài cho ta!!"

Phí Nặc Ngan ngăn Phí lão gia từ lại: "Ông nội tính của anh ba vốn là như vậy không cần để ý đến anh ấy để cháu dìu ông lên lầu"

"Này, tôi nói cô gái này không được ngay cả tôi xem cũng không vừa mắt các người nghĩ sao mà bảo anh hai sẽ thích người này chứ?" Phí Nặc Hiền vẫn như cũ cứ đi theo phía sau Phí lão gia từ rồi luôn miệng lái nhai không ngừng: "Đổi người khác, đổi người khác đi!!!"

Phí lão gia từ giận điên người, Phí Nặc Ngan xoay người lại cười tủm tỉm nhìn Phí Nặc Hiền: "Cô gái xấu xí mà cậu nói, chính là Sở Tiểu Kiều"

Chương 17.5 : Sắc nước hương trời

Sở Tiểu Kiều?!!

Phí Nặc Hiền che miệng đem những lời mắng chửi sắp thốt ra nuốt lại vào bụng, Sở Tiểu Kiều nếu cậu nhớ không lầm thì anh hai đã từng nói ở Trung Quốc chị dâu mà anh hai yêu hình như tên giống như vậy...

Phí Nặc Ngan neho neho mắt ý cười ôn hòa chợt hiện lên một tia sắc bén quả nhiên anh ta biết.

Chòm râu có chút run run Phí lão gia từ quát: "Lại chuyện gì nữa? Người cưới vợ là anh hai mày, không phải là mày như thế nào lần này lại vừa ý cô này nữa sao?"

Phí lão gia từ vẫn còn tức giận chuyện Ôn Nhược Phi, cho nên vừa thấy biểu hiện Phí Nặc Hiền như vậy liền kiếm chuyện gây khó dễ.

Phí Nặc Ngan đẩy gọng kính không mặn không nhạt nói: "Anh ba, thật sự bộ dạng cô gái này rất khó coi sao? Hay chúng ta đổi người khác đi? Anh ba thường ngày anh và anh hai rất thân nhau nếu anh đã cảm thấy chướng mắt thì rất có thể anh hai cũng như vậy, cho nên chúng ta chọn người khác đi"

Phí Nặc Hiền hưng hăng trừng mắt nhìn Phí Nặc Ngan sau đó vờ như đang xem xét lại tấm ảnh, vuốt cằm nói: "Thật ra nếu nhìn kỹ một chút..." Phí Nặc Hiền sau vài phút lục tung trí óc tìm từ thích hợp để hình dung: "Tuy rằng ngũ quan không có gì xem là đặc sắc nhưng mà đôi mắt to này đúng là được thượng đế đặc biệt ban tặng đó nha!"

Cầm tấm ảnh chụp, Phí Nặc Hiền rút cuộc cũng nhìn thấy chỗ đẹp nhất của cô: "Đúng, đúng là thế, chỉ có mỹ nhân mới có một cặp mắt đẹp như thế này!"

Tuy rằng, thực tế không phải cứ có một đôi mắt đẹp thì nhất định sẽ có một khuôn mặt dễ nhìn.

"Hơn nữa đáng người lại không tồi, điện nước cũng đủ xài..." Phí Nặc Hiền dùng tiếng địa phương để diễn tả: "Chủ yếu là do bộ quần áo không đẹp nên đã che hết những ưu điểm của cô ấy!"

Phí Nặc Ngan nhìn sang bên cạnh, Phí lão gia từ đang tròn mắt há hốc mồm: "Ông nội ông xem đó anh ba cũng vừa lòng người chị dâu tương lai này"

Phí lão gia từ nhú mày về mặt như đang nhìn người ngoài hành tinh từ trước đến nay, Phí Nặc Hiền luôn đối nghịch với ông vậy mà lần này lại nói được như vậy sao: "Cháu thật sự thấy cô gái này đẹp?"

"Chính xác!" Phí Nặc Hiền thành thật nói: "Quả thật là sắc nước hương trời [1]"

[1] Ý chỉ người đẹp, mỹ nữ.

Phí Nặc Hiền sờ sờ gáy nghĩ ngợi không biết lát nữa ra ngoài có phải hay không sẽ bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tạm nghỉ học!

Phí lão gia từ đem tấm ảnh chụp cho Phí Nặc Nam xem cẩn thận quan sát sắc mặt của anh: "A Nam, cô gái này cháu thấy thế nào?" Sau đó vội nói tiếp: "Nếu cháu thấy không thích thì ông có thể chọn người khác cho cháu"

Không ngờ sau khi xem xong, Phí Nặc Nam gật đầu: "Ông nội chọn người này đi"

Tuy rằng, lúc này ông còn đang sợ không chừng Phí Nặc Nam sẽ không vừa ý nhưng hiện tại nghe anh nói vậy tảng đá trong lòng ông như được trút xuống, ông đứng dậy rồi dặn dò: "A Nam như vậy đi cháu về nước một chuyến tự mình gặp gỡ cô ấy trên đường trở về các cháu cũng có thêm nhiều thời gian để tìm hiểu nhau"

Phí lão gia từ vô tình bỏ sót một chi tiết, trong ánh mắt của Phí Nặc Nam dường như đang giấu diếm điều gì đó chất chứa một tia nóng vội, hừng khởi còn có lóe lên ý cười rất nhỏ. Cuối cùng, anh đã trở về nhóc con.

Trên máy bay, đôi mày rậm của Phí Nặc Nam giương cao.

Thành phố T, Vilian vào sân bay đón anh, Phí Nặc Nam đưa hành lý cho Vilian bước chân sải dài nhanh chóng đi ra cửa ngoài về mặt vui vẻ tốt độ: "Đến trường học đón phu nhân của tổng tài các cậu thôi"

Vừa nghĩ đến rất nhanh thôi anh có thể danh chính ngôn thuận kết hôn cùng Tiểu Kiều liền nhin không được cười rộ lên. Kể từ khi anh đi tỉnh đến nay cũng đã ba, bốn tháng không biết nhóc con của anh có hay không nhớ đến anh?

Charen đã sớm đứng bên ngoài sân bay mở sẵn cửa xe nghênh đón Phí Nặc Nam. Dòng người từ bên trong bắt đầu ủa ra, Charen chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phí Nặc Nam chiếc áo gió màu xám phấp phới trong gió, gương mặt tuấn đạt mang một chút vẻ mong chờ cùng vội vã, Phí Nặc Nam vinh vênh xuất chúng hơn người làm người ta khó có thể không chú ý đến. Chiếc xe lao vút trên con đường, đích đến chính là trường học của Tiểu Kiều. Trên xe, Phí Nặc Nam mở điện thoại nhấn dãy số mà có lẽ anh đã ghi sâu vào tiềm thức. Tưởng tượng đến lúc Tiểu Kiều bất ngờ khi gặp lại anh, bàn tay nhanh chóng nhấn số cuối.

Trước khi trở về Phí gia, anh tạm thời không thể để cho Phí lão gia tử biết Sở Tiểu Kiều cùng anh có quen nhau. Cả hai đều là người thân của anh, anh không nghĩ sẽ làm tổn thương một ai, chỉ có thể chọn cách giấu diếm, bất quá lần này thì được rồi ông nội đã liệt Tiểu Kiều vào danh sách cháu dậu tương lai của Phí gia chỉ cần anh đồng ý hết thấy chuyện liền biến thành nước chảy thành sông.

Khỏe môi cong lên, anh cười sáng lạng, Phí Nặc Nam áp điện thoại vào bên tai nhưng sau đó lại đóng điện thoại lại. Quên đi anh trực tiếp đi đến trường đón cô.

"Cái gì? Sở Tiểu Kiều đã làm đơn tạm nghỉ học sau đó rồi khỏi đây sao?!!"

Ký túc xá của học viện bên trong văn phòng cảm Vilian gần như muốn 'hôn' mặt đất.

Chương 18.2: Phải làm thế nào để dỗ dành cô ấy đây?!

Phụ đạo viên[1] vuốt mũi, gật đầu, cười nịnh nọt: "Đúng vậy, một tháng trước cô ấy đã làm thủ tục xin tạm nghỉ học"

[1] Là người làm ở văn phòng trong trường đại học, giải quyết những thủ tục xin nghỉ học, thu phí học...

Trong lòng không khỏi thâm kêu rên một câu, thư ký tổng tài của Phí thị, một nhân vật xuất chúng như vậy lại đến trường học của bọn họ tìm người lại nhớ đến lúc trước Tiểu Kiều không biết vì chuyện gì mà xin nghỉ học, còn nữa khi ấy trông sắc mặt của Tiểu Kiều tái nhợt chẳng khác gì một cái xác. Chẳng lẽ ở bên ngoài cô ấy đã chọc đến những người này vô tình chuốc lấy họa vào thân?!

"Vậy cô có biết cô ấy đi đâu không?"

"Cái này... Đây là tự do cá nhân của học sinh trường chúng tôi không có quyền được biết" Phụ đạo viên nhìn thấy sắc mặt Vilian trong nháy mắt đã biến thành khó coi, lập tức trả lời: "Nhưng mà cô ấy cùng một sinh viên nữ trường chúng tôi rất thân thiết lúc đến đây làm thủ tục xin nghỉ cô ấy cũng có đi cùng hay là để tôi giúp ngài hỏi thăm một chút?"

Khi trở lại trên xe, Vilian như người sắp chết vì cái gì người vào đón Tiểu Kiều lại là cậu mà không phải là Charen?!

Phí Nặc Nam vẫn như cũ mang vẻ mặt mừng rỡ nếu không phải bởi vì muốn cho Sở Tiểu Kiều bất ngờ, anh cũng sẽ không nghĩ đến kêu Vilian đón cô ra ngoài đợi cho lát nữa cô nhìn thấy an. Không biết là bộ dạng gì nhỉ?

Nhìn Vilian đang đi đến, Phí Nặc Nam thoáng nhíu mày một cái: "Cô nhóc vẫn còn giận cho nên không chịu cùng cậu đi ra sao?". Ngờ khí thần nhiên mang chút sùng kích cùng bất đắc dĩ. Xem ra, anh phải tự mình đi vào rồi. Anh rời khỏi lâu như vậy cô ấy thực sự giận đến vậy sao? Đợi lát nữa phải làm thế nào để dỗ dành cô ấy đây? Nói về khả năng nhìn mặt đoán ra hết thái độ của Phí Nặc Nam khi hành tẩu trên thương trường thì vào lúc này vô dụng, anh không hề để ý đến thần sắc của Vilian.

"Phí tổng" Phí Nặc Nam vừa bước xuống xe: "Sở Tiểu thư, cô ấy tạm nghỉ học và đã dọn đi nơi khác!"

Một làn gió lạnh thấu xương vô tình lướt qua chân người đàn ông đó bắt đầu duy trì một trạng thái cứng đơ.

Tan học, Vi Vi đến siêu thị mua một túi đồ ăn to vừa định về nhà thì bỗng nhiên một chiếc xe hơi xuất hiện chặn lối đi của cô, Vi Vi tức giận định cùng chủ xe nói chuyện một chút ban ngày ban mặt mà dám đậu xe ở ngay giữa lối đi chung cảm thấy Rolls - Royce của mình rất oách nên khi để người khác sao?!

Chờ chút Rolls - Royce?!

Chương 18.3: Tôi muốn biết Tiểu Kiều đang ở đâu!

Sau vài phút thất thần, Vi Vi đi đến nhìn vào bên trong một chút rồi hừ lạnh một tiếng mặt không biến sắc quay trở về xe của mình nhấn chân ga chiếc xe lao vọt về phía trước đụng thật mạnh vào chiếc Rolls - Royce.

"Phanh" một tiếng Vi Vi hài lòng phui phui tay bước xuống xe.

"Không cần nói nhiều lần sau cố gắng đừng đậu xe chắn lối đi của người khác, hừ... cho dù có mã ngoài có dễ nhìn mà nhân cách như vậy thì cũng là thứ rác rưởi"

Kính xe hạ xuống, gương mặt lạnh lùng của người đàn ông xuất hiện, Phí Nặc Nam không mặn không nhạt nói: "Hết tức giận rồi thì lên xe"

Anh muốn biết tin tức của cô nhóc nhưng nghĩ lại tính tình của Vi Vi nóng nảy như vậy cho nên trước hết phải cho cô phát tiết xong thì lúc ấy anh muốn biết gì thì cũng dễ dàng hơn một chút.

Vi Vi không thèm liếc mắt lấy một cái: "Không rảnh!"

Vi vậy, trên đường người ngoài có thể chiêm ngưỡng một màn sau đây.

Một cô gái hai tay xách túi lớn túi nhỏ đi trước một chiếc xe đằng sau đã bị biến dạng đi theo sát cô gái một trước, một sau từ đầu đến cuối vẫn duy trì một trạng thái giống nhau.

Thế nhưng tốc độ lại là thế mạnh của Roll - Royce, vậy mà hiện tại phải đem so sánh với tốc độ của người đi bộ, Charen cảm thấy trình độ lái xe của mình dường như được tăng thêm vài bậc.

Đọc đường, bao nhiêu ánh mắt tò mò liếc nhìn bọn họ, được rồi cuối cùng Vi Vi cũng không thể chịu đựng được nữa, cô ném mấy cái túi xuống đất hai tay chống nạnh quay về phía sau rống giận: "Cái tên họ Phí kia cuối cùng thì anh muốn cái gì?!"

Người này cũng thật quá đáng! Cô ở phía trước anh ta kè kè phía sau! Nói đuổi theo thì liền đuổi theo sao? Dù gì thì chiếc xe kia cũng là Rolls - Royce, đùa cái gì chứ?!

Phí Nặc Nam bước xuống xe, quần áo bảnh bao bước chân tao nhã từng chút từng chút giống như dẫm nát lòng người làm cô không tự chủ được bắt đầu cảm thấy khản trương. Trong đầu Vi Vi bất chợt nảy ra hai chữ: khó thờ!

Phí Nặc Nam đi đến trước mặt Vi Vi, vẻ mặt lạnh lùng: "Tôi nghĩ cô biết Tiểu Kiều đang ở đâu"

Vi Vi buông tay cười hề hề đáp: "Không - thể - nói - được!"

"Anh Ly? Nói với Tiểu Kiều là hôm nay tôi ở trường gặp một chút chuyện nên phải giải quyết cho xong tạm thời không thể trở về hai người kêu đồ ăn ở bên ngoài đi mấy ngày nay có thể tôi bận ở trong trường còn nữa, nói Tiểu Kiều nếu không có việc gì thì đừng ra khỏi nhà phụ nữ có thai ba, bốn tháng đầu là thời gian quan trọng nhất nói cô ấy nhất định không được ra khỏi nhà đó nha"

Vi Vi nhấn mạnh hai chữ "nhất định" sau khi Vi Vi gác máy, Anh Ly như rồng mây ngũ điệu của Vi Vi giống như đã xảy ra chuyện gì vậy.

Chương 18.4: Tin tức

Báo ngày hôm nay đã được giao đến, Sở Tiểu Kiều thuận tay cầm lấy bình thường cô đối với tin tức giải trí rất hứng thú cho nên cô rút tờ báo rồi đem những thứ còn lại ném cho Anh Ly.

Anh Ly ôm lấy toàn bộ thứ cô đưa rồi đi vào bếp chuẩn bị một ít trà ô mai, thứ duy nhất cô có thể nuốt vào. Tờ báo cũng chỉ đơn giản viết về một ít thông tin giải trí, ví dụ như ai cùng ai công khai yêu đương hoặc là ngôi sao nào đó bị phát hiện phẫu thuật thẩm mỹ cũng có thể là ai bởi vì lạm dụng ma túy nên đã bị bắt giữ. Lật sang trang kế, xuất hiện trước mắt cô là ảnh chụp một đôi nam nữ, trang báo bắt đầu có dấu hiệu rách làm đôi. Vẻ mặt Sở Tiểu Kiều mang chút thần nhiên nhưng ý cười hiện hữu trên mặt khi nãy ngay lập tức đã bị vẻ tăm tối thay thế. Sau đó cô chậm rãi đọc từng chữ của bản tin.

Lúc Anh Ly từ trong bếp bước ra Sở Tiểu Kiều đã xem xong tờ báo, anh hỏi: "Em có muốn đi ra ngoài tản bộ một chút?"

Sở Tiểu Kiều lắc đầu, anh cảm thấy cô có chút kì lạ cô đang quay mặt về phía cửa sổ hàng lông mi dài có chút run rẩy không biết có phải hay không anh nhìn lầm hốc mắt cô hình như đang chất chứa lệ sầu.

Bất chợt, Sở Tiểu Kiều quay sang nhìn anh mỉm cười: "Chúng ta ra ngoài đi"

Xem ra anh đã nghĩ nhiều quá rồi, Anh Ly cẩn thận dìu cô xuống hoa viên dưới lầu.

Bên trong thùng rác lộ ra tờ báo bị vò nát. Ảnh chụp người đàn ông tuần mỳ ban nãy bị xé đến biến dạng.

Phía dưới ảnh chụp là một hàng chữ nhỏ: Rắc rối của tổng tài đương nhiệm tập đoàn quốc tế Phí Nặc Nam.

Không khí bên trong hoa viên thật không tồi những tia nắng nhạt như sương ẩm vạn vật. Sở Tiểu Kiều cùng Anh Ly đi cạnh nhau, từ ban nãy đến giờ anh không hề cười một lần nào cứ thế cẩn thận đỡ lấy thắt lưng của cô rồi chăm chút quan sát dưới mắt đất sợ cô không chú ý sẽ té ngã người xung quanh nhìn Tiểu Kiều với ánh mắt hâm mộ có một người chồng yêu thương mình như thế quả thật rất rất rất hạnh phúc!

Đi được một đoạn, Anh Ly lo lắng cô ăn không tiêu vì thế chỉ vào chiếc bàn đá phía trước: "Chúng ta ra đó ngồi nghỉ một chút đi"

Anh giúp Tiểu Kiều ngồi xuống lấy ra một cái bình thủy chậm rãi rót cho cô một cốc nước ô mai anh chăm sóc cô chu đáo từng chút một. Anh Ly trong ấn tượng của cô là người bạn trai anh tuấn, xuất sắc vậy mà giờ đây vừa bước ra khỏi cửa thì liền xem cái bình thủy như người bạn đồng hành mà mang theo bên người hoàn toàn phá hủy hình tượng đại thần của anh. Tay cầm lấy chiếc cốc có chút căng thẳng, đột nhiên cô muốn xem lại tờ báo ban nãy.

Chương 18.5:

Trên đôi môi tím tái hiện lên một mặt cười khổ ngán nguyền. Đây rốt cuộc là loại tình huống gì chứ? Một người hề mở miệng ra liền khẳng khẳng muốn kết hôn với cô vậy mà chỉ trong tích tắc lại chạy sang nước ngoài cưới người con gái khác. Mà người hiện đang bên cạnh chăm sóc cô, yêu thương cô trước đây cũng đã từng vứt bỏ cô. Cuộc sống này thật trêu người.

Anh Ly lúc này đang nhìn lên bầu trời nhìn cái nắng gay gắt của những ngày hè, anh cũng không mấy chú ý đến vẻ mặt của cô: "Em thấy nóng không? Hay chúng ta đi về nhé đợi chiều mặt trời lạnh chúng ta lại ra đây hóng mát"

Sở Tiểu Kiều xua tay rồi không hiểu đang nghĩ gì mà hỏi một câu: "Anh Ly, anh có thích con nít không?"

Con nít? Anh Ly suy nghĩ chậm nửa nhịp sau đó dường như đã hiểu ý tứ của Tiểu Kiều nhận thần sáng lên vẻ mặt hưng phấn tốt cùng anh gật đầu lia lịa cảm giác kích động đan xen cùng vui mừng làm cho anh ngay cả lời nói cũng bắt đầu trở nên lộn xộn.

"Thích, thích! Tiểu Kiều anh thích em không phải không phải ý anh nói là anh thích đứa nhỏ!". Anh ngậy ngốc cười có lẽ ngay cả khi nói xong chính bản thân anh cũng không hiểu được lời vừa nói. Anh Ly, anh từng lợi dụng em vậy thì bây giờ chúng ta coi như huê nhau.

Sở Tiểu Kiều nhẹ nhõm thả hồn theo gió, sau đó lau đi những giọt lệ trên khóe mắt cô giả vờ như mình vừa bị bụi bay vào mắt: "Anh Ly, em không muốn để bảo bối phải mang cái tiếng con hoang". Cẩn rằng: "Em muốn để mọi người biết tin này!". Cô đã quyết định liều rồi.

Anh Ly bật cười ánh mắt mừng rỡ không thôi: "Được, được, được!"

Buổi tối, Sở Tiểu Kiều nằm trên giường. Cô thấy mình điên thật rồi.

Phí Nặc Nam qua nước ngoài kết hôn không hề nói với cô một tiếng rõ ràng chỉ xem cô là đối tượng tình một đêm càng nghĩ càng bức bối. Cho dù đại thúc biết cô kết hôn thì sao chứ? Sở Tiểu Kiều cười khổ, cô từ lúc nào đã mắc bẫy của Phí Nặc Nam đến nỗi bây giờ không thể thoát khỏi?

"Cục cung à, chúng ta làm như vậy đối với chú Anh Ly mà nói có phải hay không rất tàn nhẫn?". Tiểu Kiều cảm thấy có lỗi, cô suyết nửa tông cửa xông ra nói hết thảy mọi chuyện cho Anh Ly.

Cuối cùng vẫn là quay về trong phòng nhớ lại bộ dạng cao hứng của anh, cô như lại nhìn thấy mình lúc trước. Hồi đó, chỉ vì một câu nói của anh, có thể cả ngày cô sẽ vui vẻ không thôi nhưng cũng có khi ngược lại chẳng phải cô vẫn là người thiệt thòi hơn sao?

Nghĩ đến thật nhiều chuyện cô thấy có chút nhức đầu. Sở Tiểu Kiều nhếch môi sau đó chạy xuống lầu gọi điện thoại cho Vi Vi. Từ khi mang thai, Vi Vi và Anh Ly không cho cô tiếp xúc với di động, máy tính hay TV, tóm lại là những đồ vật có bức xạ đều phải được cách ly khỏi cô vì vậy bây giờ ngay cả di động cô cũng chẳng có.

"Vi Vi" Sở Tiểu Kiều nghe đầu dây bên kia nhắc máy, liền nói ngay: "Tớ lên xe hoa đây"

"Xoảng"

Âm thanh từ đầu dây bên kia truyền đến hình như là vừa vỡ vật gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nhóc con, như thế nào có thể gả cho người đàn ông khác?

Vân hoa trên mặt bàn xuất hiện vài vết nứt, vết máu đỏ chưa được lau đi lưu lại một ít trên bàn. Vi Vi ngồi trên sofa sắc mặt trắng nhợt nhìn người đàn ông đang chăm chú nghe điện thoại của cô. Loa bật lớn nên cả hai đều có thể nghe được lời Sở Tiểu Kiều vừa nói.

Phí Nặc Nam tức giận một đấm roi xuống trên bàn trà tiếng động lớn vang lên dữ dội. Xiết chặt nắm tay trên bàn lại có thêm vài vết máu. Con người thâm thúy giống như một hồ đen không đáy mà giờ phút này nó đang bắt đầu lay động được điểm xuyên bằng những tia máu đỏ tươi. Mấy kiếm hung hăng nhú lại một chỗ khóe môi lạnh lẽo nhếch lên.

"Phải kết hôn?" Rõ ràng chỉ là tiếng cười khê lại làm cho người ngồi trên sofa phải rung mình một cái.

Tuy rằng, hôn lễ được cử hành có phần gấp gáp nhưng lại có thể nhìn ra được Anh Ly đã bỏ vào rất nhiều kì vọng lẫn công sức chỉ ít trong thời gian ngắn như vậy muốn tổ chức thật long trọng quả là điều không dễ dàng.

Sở Tiểu Kiều yêu kiều trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi, đuôi áo mềm mại uốn lượn trên nền đất vì muốn làm nổi bật chiếc váy nhà thiết kế đã thêm vào bên hông nó một dải lụa trắng điều đó đã vô tình làm cho cái bụng hơi nhô ra của cô bị che khuất. Cứ như vậy gả cho Anh Ly? Đầu óc lúc này có hơi hỗn độn nhưng cô cũng chẳng muốn nghĩ nhiều bởi vì nghĩ thức đã sắp bắt đầu.

Trang nghiêm nhưng không kém phần long trọng, Sở Tiểu Kiều hồi hộp nắm chặt bó hoa che giấu sự khản trương của mình.

Anh Ly hôm nay vận bộ âu phục màu trắng, anh mỉm cười dịu dàng bàn tay ấm áp gặt gao nắm lấy tay cô. Sở Tiểu Kiều quay đầu cười đáp lại anh. Nhưng mà sao ý cười có chút miễn cưỡng.

Sau khi cha xứ đọc xong hôn phối, Anh Ly không hề do dự thốt ra ba chữ: "Con đồng ý". Lúc này toàn bộ ánh mắt đổ dồn về phía Sở Tiểu Kiều.

"Con..." Cô nguyên ý sao? Thật sự nguyên ý?

"Con..."

"Nhóc con, em đã là người của anh sao có thể mặc áo cưới gả cho người đàn ông khác?" Thanh âm tà nịnh vang lên như sấm rền nổ tung gây chấn động cả lễ đường cửa giáo đường bị người nào đó một cước đá văng. Sở Tiểu Kiều đưa tay vén tấm lụa mỏng trước mặt ánh sáng chói mắt từ bên ngoài rọi vào thân ảnh cao to đang bước vào.

Chương 19.2: Nhóc con, chúng ta về thôi...

Ánh sáng chói mắt vây quanh người anh làm cho người ta không thể nhìn rõ bộ dáng chỉ là cảm thấy gương mặt đang bị phản chiếu kia giống như có một sức mạnh vô hình đang dần nuốt chửng luồng ánh sáng đó. Cho dù nó vẫn mờ mờ như thế nhưng ngay lập tức lại làm cho Sở Tiểu Kiều biến sắc đồng thời gương mặt Anh Ly cũng trở nên trắng bệch so với cô dường như anh còn mang theo một chút dư vị của sự chết chóc.

Những người tham dự hôn lễ ngày hôm nay ngơ ngác nhìn nhau xôn xao không dứt. Người đàn ông này là ai mà đột nhiên xông vào đây? Mà quan trọng nhất chính là câu anh ta vừa nói cô dâu là người phụ nữ của anh ta sao? Vậy chủ rể thì sao?

Thanh âm này đầu Sở Tiểu Kiều như nổ tung ra hai cánh môi tái nhợt run rẩy có chút không thể nào tin được, biến mất một thời gian lâu như vậy bây giờ lại chọn ngay thời điểm này xuất hiện trước mặt cô. Tiếng bước chân không nhanh không chậm vang lên ánh sáng dần trở nên mờ nhạt người đàn ông đó bước vào thân hình cao lớn mang chút cảm giác cao ngạo, toàn thân vận bộ tây trang màu xám bạc một tay bỏ trong túi quần tay còn lại cầm bó hoa thật to những cánh hoa mềm mại hòa lẫn cùng với sắc màu đỏ rực rỡ trông chúng càng trở nên diễm lệ hơn khi được những ngón tay thon dài của anh chạm vào, người và hoa cùng tô điểm cho nhau vô tình làm cho người ngoài không thể nói nên lời.

Tầm mắt chậm rãi di chuyển sau đó dừng lại một chút không phải vì cái gì khác đơn giản là trước ngực người đàn ông này cũng có một nhánh hoa cài áo chú rể.

Mây kiếm tà mị giương lên đôi mắt hơi nhíu lại con ngươi đen tuyền tưởng chừng như không thể thấy đáy sống mũi thẳng tắp, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉa mai một sự yên tĩnh báo hiệu bão táp sắp đến.

Bó hoa trong tay Sở Tiểu Kiều rơi xuống đất, Phí Nặc Nam như thế nào lại là anh? Tất cả cảnh vật xung quanh dường như không còn tồn tại, thế giới xoay quanh cô và nụ cười hào hoa của người đàn ông kia. Cách ăn mặc của anh hôm nay so với chú rể hình như rất giống nhau.

"Đây đây là chuyện gì vậy?"

"Đây sao người này lại nói như thế? Cậu nhìn sắc mặt của cô dâu kia chẳng lẽ cô ấy thật sự từng cùng người đàn ông này xảy ra chuyện gì?"

"Ai mà biết! Nhưng mà người này nhìn qua là một đại soái ca đó nha bộ dạng lại sang trọng như vậy hẳn là một người giàu có. Quả là một cực phẩm hiếm có!"

.....

Tranh luận bắt đầu nổi lên, Anh Ly cố gắng trấn tĩnh tinh thần đi đến chắn trước mặt Sở Tiểu Kiều: "Ngài Phí đây phải chăng muốn đến uống rượu mừng sao? Hiện tại nghi thức còn chưa chấm dứt mời Phí tổng đứng sang một bên đợi lát nữa tôi cùng Tiểu Kiều sẽ đến kính ngài một ly xem như là cảm ơn Phí tổng đây đã bỏ chút thời gian quý báu đến tham dự hôn lễ của chúng tôi"

Phí Nặc Nam cười xấu xa chỉ cần ánh mắt cũng đủ để ọi người nhận ra một điều. Hôm nay, anh tuyệt đối không phải đến đây để uống rượu mừng. Sở Tiểu Kiều trong đầu trống rỗng đứng như trời trồng. Phí Nặc Nam lơ đãng Anh Ly đang khom người làm tư thế xin mời, nhìn chằm chằm Sở Tiểu Kiều đứng phía sau, cô ấy hôm nay rất đẹp một thân áo cưới trắng nõn cao quý đuôi váy thướt tha uốn lượn trên nền đất, vùng bụng được che khuất bởi một dải lụa trắng. Phí Nặc Nam cười sùng nịnh ngón tay thon dài ngoắc ngoắc như mời gọi: "Nhóc con, mau đến đây"

Sau đó Phí Nặc Nam dang tay chờ đợi cô về lại bên anh vòng tay đó dịu dàng mà lại ấm áp. Gương mặt nhu hòa kia làm cô cảm giác như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa bọn họ. Như là lúc anh nói sẽ kết hôn với cô, ý cười nhợt nhạt làm người ta không tự chủ được mà lún sâu vào cái vẻ sùng nịnh đó. Sở Tiểu Kiều rung mình một cái theo bản năng lùi về phía sau. Anh nói mà không suy nghĩ gì hết.

Hành động của cô toàn bộ đều được thu vào mắt anh, làm cho nó thoáng trở nên tối tăm đi vài phần nhưng ý cười lại càng lúc càng rõ: "Còn chần chờ gì, hửm?"

Anh kéo dài âm cuối tựa như đang nói với cô rằng kiên nhẫn của anh sắp đến cực hạn rồi. Cực cùng của anh hôm nay lại đi mặc áo cưới xinh đẹp gả ột người đàn ông khác kỳ thật Phí Nặc Nam có thể nhẫn đến bây giờ cũng đã là không dễ dàng gì rồi. Anh thừa nhận, anh đã sắp nổi điên vì ghen rồi.

Sở Tiểu Kiều sợ hãi tiếp tục lùi vài bước lại quên mất phía sau mình chính là một bậc thang nho nhỏ chỉ cần cô lùi một bước nữa chắc chắn sẽ té ngã.

Trong nháy mắt, chân giẫm lên không khí, Sở Tiểu Kiều hét hoảng: "A". Hai tay quờ quạng giữa không trung cố níu lấy vật gì đó may mắn thay đã có người nhanh tay đỡ lấy cô nhưng mà tại sao lại có đến hai người?

Phía trước Anh Ly giữ chặt hai tay Tiểu Kiều phía sau Phí Nặc Nam vội chạy lên nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của cô.

Anh cúi đầu vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Sở Tiểu Kiều con ngươi trong suốt tràn ngập sự hoảng loạn. Phí Nặc Nam không khỏi xiết chặt vòng tay. Một cảnh tượng như vậy đúng là làm những người có mặt hôm nay tưởng tượng không nổi hai chú rể đang tranh giành một cô dâu?!

Sắc mặt Anh Ly giận dữ nhưng cũng không dám dùng sức kéo cô vào trong lòng mình sợ rằng sẽ làm cô bị thương: "Phí tổng mời anh buông tay!"

Phí Nặc Nam hoàn toàn không đem Anh ly đặt vào trong mắt cưng chiều vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Kiều an ủi cô rằng không còn sợ, không còn sợ nữa rồi.

"Nhóc con" Thanh âm thuần hậu vang lên như rót mật vào lòng người tay chỉ vào trán Tiểu Kiều, anh chậm rãi nói: "Em đã nói phải gả cho người ta vậy mà lại không giữ lời định lừa gạt anh à?"

Nghe khí đó nghe ra thì người chịu ủy khuất nhiều nhất hình như là anh. Con người đen ánh lên về âu yếm. Sở Tiểu Kiều ngờ ngác nhìn anh hốc mắt bắt đầu phiếm hồng.

Anh Ly không phục muốn đi đến cướp lại Tiểu Kiều nhưng lại bị Vilian và Charen kìm lại dù anh có vùng vẫy thế nào cũng đều đánh không lại hai người cho nên chỉ có thể cam lòng nhìn về phía Phí Nặc Nam. Không ngoài dự liệu sau vài giây nước mắt Tiểu Kiều bắt đầu từng giọt từng giọt lăn dài trên gò má. Cả hai lưng về phía mọi người nên bọn họ chỉ có thể nhìn thấy gương mặt anh tuấn kiêu ngạo kia bỗng nhiên trở nên bối rối, anh vụng về lau nước mắt cho cô nhìn bộ dạng anh có chút buồn cười.

”Đừng khóc, đừng khóc mà”. Phí Nặc Nam đang còn không hiểu rõ vì sao cô khóc cho nên chỉ biết dùng ống tay áo lau lau gương mặt nhem nhuốc của Tiểu Kiều nhưng mà những giọt nước mắt vương buống kia càng lúc càng nhiều hơn, Phí Nặc Nam hốt hoảng: ”Đừng khóc”

Lời nói còn chưa dứt, Sở Tiểu Kiều lập tức ”Oa” một cái rồi khóc rống lên.

Vừa khóc vừa không ngừng đánh vào ngực Phí Nặc Nam lửa giận ngút trời: ”Đại thúc bại hoại! Bại hoại! Thúc khi dễ tôi. Oa oa oa... đại thúc bại hoại! Thế giới này như thế nào lại có người xấu xa như thúc vậy! Tránh ra...”

Vilian cùng Charen trên trán nổi đầy hắc tuyến. Anh nói năng sắc bén nhưng đó là khi tranh luận trên thương trường thôi còn với việc an ủi người ta thật như cù lần. Vì thế nên Vilian và Charen cũng chỉ có thể đứng nhìn Phí tổng thông minh oai vệ, không gì không làm được, đi sắm vai kẻ học đúc còn đồ.

Phí Nặc Nam tùy ý để cô khoa chân múa tay trên người mình, cô mắng một câu anh liền ngốc nghếch lặp lại: ”Đúng, thúc bại hoại, thúc là đồ bại hoại, thúc là người khôn nặn nhất trên thế giới...”

Sở Tiểu Kiều cũng không biết nên như thế nào mắng anh cho nên lần qua lộn lại cũng chỉ nói vài câu, Phí Nặc Nam kiên trì nghe cô mắng dùng sức ôm chặt cô.

Cúi đầu vừa lúc có thể nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Kiều ngập tràn nước lấp lánh như ngọc chớp mũi chun lại đôi đỏ mọng hơi hé ra để lộ hàm răng đều đặn cùng cái lưỡi quẩy rữ.

Phí Nặc Nam nhìn chăm chăm cô dường như anh đã bị mê hoặc một lần nữa, Sở Tiểu Kiều đang vắt hết óc ra để nghĩ một số câu mắng chửi Phí Nặc Nam nhưng đột nhiên lại cảm thấy trên đỉnh đầu mình giống như sắp có cái gì áp xuống cô ngây thơ ngẩng đầu lên nhìn xem lại không biết động tác này vô tình tạo cơ hội tốt cho người nào đó. Bàn tay to vẫn ôm chặt thắt lưng của cô, Phí Nặc Nam nghiêng đầu áp môi mình chính xác vào môi cô.

Bởi vì đang làm nhầm cho nên Sở Tiểu Kiều rất nhanh đã bị người đàn ông đó thực hiện ý đồ thành công. Ấn tượng về nụ hôn này vẫn không hề khác xưa vẫn một hương vị ngọt ngào đó, vẫn một bờ môi mềm mại ướt át, anh không tự chủ được cúi thấp đầu hơn chút nữa. Sở Tiểu Kiều nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô bắt đầu vùng vẫy kháng cự.

Chuyện quái gì đây?

Trước đó còn không nói một tiếng bỏ ra nước ngoài kết hôn, bây giờ trở về lại đến hôn lễ của cô bắt giữ chú rể, sau đó cưỡng hôn cô làm trò trước mắt mọi người? Càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, Sở Tiểu Kiều hít sâu vào cắn một cái thật mạnh vào cái lưỡi tham lam của người kia. Phí Nặc Nam tỉnh ranh biết trước cô sẽ sử dụng chiêu này cho nên thực nhẹ nhàng tránh được Sở Tiểu Kiều ảo não trừng mắt nhìn anh ý cười trong đáy mắt Phí Nặc Nam càng nồng đậm.

Xung quanh vang hít thở dưới miệng lưỡi của Phí Nặc Nam, cuối cùng cũng đã đạt được sự đồng thuận. Sau khi bọn họ đã rời đi, Phí Nặc Nam vẫn không buông Tiểu Kiều ra ôm chặt không cho cô nhúc nhích, anh nhẹ nhàng dùng đôi môi mình mân mê hai cánh hoa của cô.

Một nụ hôn quán xiết tinh tế khiến vành tai Sở Tiểu Kiều đỏ bừng lên, Phí Nặc Nam xấu xa khẽ thổi vào tai cô một luồng khí nóng bỏng, rồi ung dung cảm nhận sự run rẩy của người con gái trong lòng mình.

Chương 19.3 : Tôi là người của Anh Ly !

”Bảo bối, dám gả cho người khác sao, hửm? Lá gan của em thật không nhỏ” Anh cắn cắn vành tai Sở Tiểu Kiều xem như là trừng phạt sau đó buông ra: ”Bất quá xem như em làm vậy cũng vì ghen, anh miễn cưỡng bỏ qua lần này, chỉ là lần này đây...”

Bàn tay to ấy như con rắn chậm rãi trườn ra phía trước dừng lại nơi lóp vài móng mang theo chút độ ẩm đốt cháy cả vùng bụng của cô. Trong mắt anh lấp lánh niềm vui sướng cùng kích động thậm chí Sở Tiểu Kiều còn có thể cảm giác được bàn tay ấy đang run lên nhẹ nhàng.

Đưa lưng về phía ánh mặt trời, anh khẽ thì thào: ”Chỗ này phải chăng là đứa nhỏ của Phí Nặc Nam ta...”

Như là thở dài như là hạnh phúc còn có một chút cảm giác chờ mong. Cơ thể Sở Tiểu Kiều lập tức cứng đơ. Đứa nhỏ...

Sở Tiểu Kiều lấy tay ôm bụng mình run rẩy làm cho Phí Nặc Nam lại càng thêm đau lòng nhìn không được ôm cô vào trong lòng. Nếu không phải trước đó Vì Vì đã kể lại toàn bộ sự việc thì chắc chắn khi nhìn thấy họ cùng nhau tiến lên lễ đường mặc kệ như thế nào anh cũng sẽ để cho cả hai biết cuộc sống của địa ngục!

Tiểu Kiều là người của anh, là người Phí Nặc Nam này muốn cùng chung sống cả đời, anh nhất định phải có được cô. Vậy mà như thế nào? Như thế nào cô ấy lại kết hôn cùng người khác? Mà tên Anh Ly kia dám mơ mộng đến người của anh thì anh nhất định sẽ để cho tên kia trả giá đắt.

Sau khi trấn an Sở Tiểu Kiều, anh dùng đôi môi của mình từng chút từng chút lau sạch những giọt nước mắt mặn chát trên hàng mi của cô, ánh mắt sắc bén liếc về phía Anh Ly. Người kia chột rùng mình một cái. Không phải chỉ có vầng nhìn khốc liệt kia của Phí Nặc Nam mà là ánh mắt khi nhìn Tiểu Kiều tận sâu trong đáy mắt đó hình như mang theo một chút sự quyến luyến một thứ mang tên tình yêu mãnh liệt.

Cho đến bây giờ, Anh Ly cũng chưa từng có loại ánh mắt đó. So sánh với Phí Nặc Nam, anh không đủ dũng khí, không đủ bá đạo và quan trọng là anh không thể vứt bỏ cả thế giới vì một người.

Phí Nặc Nam, tình yêu của anh ta giống như một loại độc chiếm hoặc là hoàn toàn chấp nhận và thuộc về anh, hoặc là tất cả đều không có được thứ mình muốn.

Khi Vi Vi đến nơi vừa bước vào thì đã chứng kiến một cảnh tượng, Phí Nặc Nam gắt gao ôm chặt Sở Tiểu Kiều giữa lễ đường trên mặt cô vẫn có những vệt nước mắt chưa kịp khô đôi môi sưng đỏ còn Anh Ly thì lại bị Charen và Vilian giữ chặt không cho anh cơ hội cử động.

Chuyện quái gì đã xảy ra vậy mọi người có mặt ở đây đều im lặng nơi này hiện tại giống như một cảnh tượng mà trong một bộ phim TV đã từng phát sóng trong lòng mỗi người đều có một suy đoán khác nhau. Đến khi Sở Tiểu Kiều ngừng khóc thút thít Phí Nặc Nam cúi đầu nâng cằm Sở Tiểu Kiều lên nhìn thật sâu vào đôi mắt đang ánh lên những giọt nước long lanh đôi mắt ướt át ấy càng làm cho gương mặt của cô diễm lệ hơn bao giờ hết.

”Nhóc con, chúng ta trở về nhé, được không?” Lời nói vừa thốt lên, làm cho Vilian và Charen đều kinh ngạc không nén khỏi hít vào một luồng khí lạnh.

Ngữ khí mang chút thương lượng cùng lấy lòng, bọn cậu đi theo Phí Nặc Nam lâu năm như vậy đây là lần đầu tiên nghe thấy chính miệng anh nói ra những lời thế này. Phí Nặc Nam là ai, xin thưa anh là người nắm trog tay mạch máu của kinh tế ai nhìn thấy anh cũng phải cúi đầu khom lưng tự giác kính nể ít nhất ba phần? Từ trước đến nay, lời nói của anh đều là mệnh lệnh bắt buộc người khác phải làm theo, thương lượng ư? Điều đó hoàn toàn đừng bàn đến.

Giống như bậc vua chúa tôn quý ngày xưa khi cùng các đại thần nói chuyện cho đến giờ đều là ban thánh chỉ ý kiến của chính mình có khi nào lại cùng đại thần thương lượng?!

Có thể đem bản thân hạ thấp đến mức này đã là chạm đến cùng cực của giới hạn rồi. Sở Tiểu Kiều lại nghĩ đến những ngày tháng trước đó lừa gạt phi phò hiện rõ mồn một trên mặt. Anh nói những lời kia có phải là muốn trêu cô không? Khi thì đối xử với cô thật tốt dặt cho cô một giấc mộng đẹp đến lúc sự cảnh giác của cô được tháo xuống lún sâu vào giấc mộng kia thì anh đâm một nhát vào nó làm cho tất cả điều tốt đẹp trước đó dường như chưa từng tồn tại.

Sở Tiểu Kiều quệt nước mắt, ngẩng cao đầu, mỉm cười ngọt ngào. Phí Nặc Nam giật thót mình hình ảnh ngày đầu tiên họ gặp nhau lại hiện về.

Ngày đó, anh ở bên trong phòng chờ đối tượng xem mắt, cô từ bên ngoài đi vào. Hình như cô không nhìn thấy anh nhưng còn anh thì ngược lại. Một nha đầu miệng còn hôi sữa ngũ quan thanh tú, khí chất không tồi, đặc biệt là đôi mắt sáng kia mang chút tinh nghịch cùng thuần khiết. Khi cô cười rộ lên bên má hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ, vẻ mặt ngọt ngào giống như vị của kẹo bông. Đã vậy nét cười ấy còn không ngừng đậm dần. Gương mặt cô càng lúc càng đến gần anh hơn.

Tự véo vào cánh tay, Phí Nặc Nam mới có thể đứng vững chờ mong cô sẽ đến dựa vào lòng anh.

Vi Vi nhìn thấy hành động của hai người đang phân vân xem có nên cảnh báo Phí Nặc Nam cẩn thận một chút nhưng nghĩ lại mọi chuyện cũng là do anh tự chuốc lấy và lại cô cũng chẳng thể ngăn cản được việc Tiểu Kiều muốn thôi thì đứng xem kịch vậy.

”Đại thúc...” Cô cúi đầu lại là hai chữ này ban đầu anh thực tức giận vì kiểu xưng hô như vậy không phải anh chỉ hơn cô bị tí tuổi thôi sao? Ai là đại thúc của cô ấy?! Nhưng hiện tại thanh âm dịu dàng như rót mật vào tai kia làm cho anh nhịn không được “Ừ” một tiếng.

Hai tay vòng ra sau gáy anh, Sở Tiểu Kiều kiễ mũi chân cố gắng xóa đi khoảng cách về chiều cao của cả hai.

”Đại thúc à những lời ngon tiếng ngọt như vậy Thúc đã nói với bao nhiêu cô gái rồi?” Sở Tiểu Kiều cười vui vẻ, Vi Vi không nghe rõ những lời vừa rồi của cô nhưng sau đó lại nhìn thấy trong nháy mắt lưng Phí Nặc Nam trở nên cứng đờ.

Nói xong những lời mình muốn, Sở Tiểu Kiều định lui về nhưng lại bị Phí Nặc Nam nắm lấy cổ tay hưng hăng lôi cô đến trước mặt anh.

Trên mặt anh tràn tràn đầy lửa giận lần đầu tiên hao tổn tâm tư vì một người vậy mà sau khi bày tỏ lại bị người ta châm chọc, khiêu khích. Dù như thế nào bản chất bên trong của Phí Nặc Nam vẫn là một con sư tử hung dữ.

Anh nắm chặt cổ tay cô, cười lạnh: ”Nhóc con, em vừa nói gì?”

Cô cứ đối xử với anh như vậy sao? Cho rằng lời nói của Phí Nặc Nam này chỉ để gạt người à? Thật lòng với cô ấy như vậy mà lại bị chà đạp! Cổ tay truyền đến một trận đau nhói nhịn không được nhủ mày, Vi Vi thấy mặt cô biến sắc không chút nghĩ ngợi liền xông lên, cô chỉ biết một khi Tiểu Kiều nổi nộ cười đó thì nhất định sẽ không có chuyện gì tốt! Nhưng mà cô lại không dùng đầu để suy nghĩ lại, chọc giận Phí Nặc Nam, thì cô được cái gì?

Vilian nhanh tay kéo Vi Vi lại, mặt tối sầm quát to: ”Cô muốn chết à? Yên tâm ở ngoan một chỗ giùm tôi đi, Phí tổng yêu Sở tiểu thư cho nên anh ấy sẽ không nỡ làm gì tổn thương đến Tiểu Kiều đâu”

Vi Vi nghe vậy có chút do dự lại bị Vilian kéo lại nên cô chỉ có thể chà chà chân lui về phía sau. Sở Tiểu Kiều nghĩ, càng lắm thì cô cũng bị Phí Nặc Nam tát một cái thôi mà ! Không gì phải sợ cả.

Vi thế cô hát hàm nói: ”Đại thúc, như thế nào chứ ở nước ngoài kết hôn nên lễ phục cũng chưa kịp thay sao?” Tầm mắt Tiểu Kiều có chút khó chịu nhìn bộ tây trang của Phí Nặc Nam.

Anh đến đây để khoe khoang à? Được thiên kim tiểu thư xinh đẹp gả cho ngay cả quần áo cũng không thay mà chạy đến đây phá rối hôn lễ cô? Anh ta kết hôn thì yên phận đi dựa vào cái gì dám quấy rầy cô?

Đại thúc chết tiệt! Đại thúc xấu xa!

Sở Tiểu Kiều mắng thăm trong lòng nhưng một chút cũng không chú ý đến hình như những lời nói đó mang chút hờn dỗi.

Phí Nặc Nam cười sáng lạng, anh buông cổ tay cô ra véo nhẹ vào chóp mũi cô cứng chiều hỏi: "Em ghen tị à?"

Tầm mắt dừng lại ở những lần đỏ trên cổ tay cô, Phí Nặc Nam nhú mày. Vừa rồi do anh kích động quá.

Sở Tiểu Kiều như bị anh giằng phải đuôi lập tức đẩy Phí Nặc Nam ra rồi thờ phỉ phò phản bác lại: "Ai ghen tị?! Tức cười thật Phí Nặc Nam thúc cho rằng tôi là ai? Thúc đi mà trở về với vợ mình đi, chạy đến đây làm gì? Tôi nói cho thúc biết, hôm nay tôi muốn gả cho Anh Ly, tôi là người của Anh Ly!!"

Dùng hết khí lực để nói ra những lời này nhưng sau đó cổ họng lại nghẹn đắng nước mắt cay xè cô cắn chặt môi dưới để không lộ ra tiếng nấc, hốc mắt càng lúc càng đỏ về mặt quật cường.

Phí Nặc Nam thoáng dịu đi vì lời nói nghiêm túc vừa rồi của cô.

Sở Tiểu Kiều ngỡ anh thật sự ở nước ngoài kết hôn bây giờ bị cô vạch trần như vậy cho nên thẹn quá hóa giận. Nhưng Phí Nặc Nam như vậy là do cô nói mình là người của Anh Ly. Tiểu Kiều luôn mồm nói thế. Vậy Phí Nặc Nam này ở đâu? Cô cho anh là cái gì chứ? Anh thật muốn cười nhưng cơ mặt cứng đờ cuối cùng thần sắc trầm hẳn đi.

Vilian cùng Charen chấn động thăm nghĩ câu nói đó thật đúng là ngòi nổ, không biết hôm nay còn sẽ xảy ra chuyện gì nữa, Vì Vi về mặt tức giận hận không thể xông lên nhéo vào mặt Tiểu Kiều cho cô ấy tỉnh ra. Rõ ràng biết sẽ chọc giận Phí Nặc Nam nhưng lại vẫn cố tình nói, thật sự là điên rồi! Hai tay Anh Ly bị gấp ra đằng sau nhưng hai mắt lại sáng lên vui vẻ ra mặt.

"Bảo bối, anh cho em một cơ hội cuối cùng, em nói đi, em là người của ai?" Phí Nặc Nam nheo mắt tuy không thể nói là ẩn chứa sát khí nhưng cũng là lửa giận ngút ngàn.

Chương 19.4:

Sở Tiểu Kiều nhìn thấy bộ dạng của anh như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi nhưng ngay sau đó, cô liền khôi phục lại thành một Sở Tiểu Kiều không sợ chết như muốn thách thức anh cô không ngần ngại lặp lại lời khi nãy với một âm thanh cực to, được rồi giờ thì đủ để tất cả mọi người nghe rõ rồi đấy.

Cả lễ đường hít vào một luồng khí lạnh. Điều mà bọn họ kinh hãi không phải bởi vì một tuồng tranh giành trước mắt mà chính là ba chữ "Phí . Nặc . Nam" vừa được thoát ra từ miệng của Tiểu Kiều.

Phí Nặc Nam!! Cái tên này đối với bọn họ cũng không còn xa lạ gì mỗi lần xem tin tức hay là nghe ngóng một chút chuyện bên ngoài thì nó lại không ngừng xuất hiện, lặp đi lặp lại như một thói quen thường lệ. Phí Nặc Nam, một người đàn ông có trong tay quyền lực lẫn danh vọng và cả một mỏ tài sản kèch sù được xem là đại diện của những người tâm phúc. Người này thật sự là Phí Nặc Nam ư? Là người nắm giữ sinh mệnh của kinh tế không ai dám động đến anh ta?

Sau đó khi nhìn về phía anh ánh mắt họ trở nên sùng bái và lấy lòng nhất trí khinh bỉ Sở Tiểu Kiều câu ba đáp bốn vậy mà ngay cả Phí Nặc Nam cũng bị cô ta quấy rầy. Dù cho cô có ngốc nghếch đến như thế nào thì cũng phát hiện ra ánh mắt của mọi người xung quanh đang có sự chuyển biến quan trọng nhất hiện tại cô chính là tâm điểm của mọi ánh nhìn rõ ràng là đang xem thường. . .

Ngay cả Tiểu Kiều còn thấy hướng chỉ Phí Nặc Nam.

Duỗi thẳng tay, anh ôm cô vào lòng cúi đầu nói khẽ vào tai cô: "Về nhà anh sẽ tiếp tục trừng phạt em!"

Sau đó, con người chột ngưng đọng lại giống như bị một lớp băng che phủ, anh lạnh lùng đảo mắt nhìn tất cả tân khách cười mỉa: "Như thế nào vẫn còn đông khách như vậy? Tôi cùng vợ yêu có mẫu thuẫn các người cũng muốn xem kịch vui?"

Âm cuối hạ xuống cực điểm, anh hừ lạnh một cái những người chung quanh sợ đến mức hận không thể lập tức bóc hơi khỏi nơi này!

Càng nghĩ, Sở Tiểu Kiều càng đỏ bừng cả mặt, cổ làm ra vẻ mặt đứng đắn, hoảng sợ đưa mắt nhìn lên nhìn Phí Nặc Nam. Bởi vì thẹn thùng hơn nữa ở gần lâu như vậy làm cho hai má Sở Tiểu Kiều càng đỏ hơn trông như trái táo chín vậy. Ánh mắt cô như sợ hãi trốn tránh cái nhìn của hắn, thần sắc thẹn thùng mơ mộng. Phí Nặc Nam ở trong lòng kêu lên: "Hấp dẫn thật".

Phí Nặc Nam thống khổ kêu rên một tiếng ở trong lòng nhưng vẫn cắn răng chui vào trong chăn nằm cạnh Tiểu Kiều: "Nhóc con, anh vừa xuống máy bay liền chạy đến trường học em đây sau đó cũng không dễ dàng gì để tìm ra được em, thật mệt chết anh mà, nào đến đây ngủ với anh"

Anh nghiêng người, ôm cô vào lòng ngay lập tức đôi mày kiếm giãn ra vẻ mặt ôn nhu cùng mẫn nguyện. Cảm giác ấm áp từ vòng tay ấy như dần len lỏi vào trái tim cô thiêu đốt cả cơ thể cô.

Sở Tiểu Kiều giãy giụa: "Đại thúc, đi ra đi mà"

Anh khựng lại cả người dường như mất hết cảm giác từng té bào đang sôi sục lên. Vậy mà, cô nhóc trong lòng anh vẫn không ngừng cựa quậy, giương nanh múa vuốt chột cô nghe từ đỉnh đầu mình truyền đến một giọng nói rít ra từ kẽ răng: "Còn dám động đây?"

Sở Tiểu Kiều rùng mình bấu môi đành dừng lại nhưng chưa được bao lâu cô lại quơ móng vuốt loạn xạ trên ngực anh!

"Em vẫn động đây đó, làm sao nào!"

Người đang mang thai trừ ốm nghén bản tính nóng này cổ chấp cũng lộ rõ. Cho nên, một nhóc con từ trước đến nay luôn vâng lời anh, đột nhiên lại giơ nanh vuốt phản kháng lại làm cho Phí Nặc Nam có chút không thích ứng được .

Thừa lúc anh đang ngẩn người, Sở Tiểu Kiều đã thực hiện kế hoạch đánh lén thành công rực rỡ trên vòm ngực màu mật ông nam tính của anh xuất hiện vài vết cào nhỏ. Bị những ngón tay mát lạnh của cô tùy tiện chạm vào toàn thân anh như bị sét đánh phải càng lúc càng nóng lên.

Sở Tiểu Kiều cao hứng khi đánh lén được anh, hoàn toàn xem nhẹ việc nhiệt độ cơ thể của người đàn ông này đang dần tăng cao. Phí Nặc Nam thờ dốt đặt cô dưới thân mình, anh ghé vào tai cô nói nhỏ: "Nhóc con à, em muốn sự việc đêm đó được lặp lại một lần nữa trên chiếc giường này luôn sao?"

Sau vài phút suy nghĩ cuối cùng cô cũng hiểu ra ý anh giặt mình một cái tay chân cứng đơ một chút cũng không dám động dậy nữa: "Không...không..."

Nuốt nuốt nước bọt, Sở Tiểu Kiều kêu lên, cô như thế nào lại quên được!

Vòm ngực rắn chắc dán sát vào lưng cô hơi thở ấm áp truyền đến, Sở Tiểu Kiều thật sự sợ hãi: "Đại thúc..."

Hồi lâu mới nghe được tiếng thở dài từ phía sau của anh: "Mau ngủ đi"

Tuy rằng, giọng nói vẫn còn chút khàn khàn kỳ lạ nhưng mà anh cũng đã thật cố gắng kiềm chế lắm rồi. Sở Tiểu Kiều nghi hoặc đại thúc thật sự chỉ đơn giản là ngủ thôi sao?

"Đại thúc?" Sở Tiểu Kiều thử kêu một tiếng.

Như là biết cô đang nghi ngờ mình, Phí Nặc Nam đánh lên tiếng trấn an: "Em mới chỉ mang thai ba, bốn tháng không thể anh sợ em sẽ sinh non"

Hóa ra là một Phí Nặc Nam chưa bao giờ biết gì về chuyện người phụ nữ sinh con, vậy mà sau khi nghe Vi Vi kể lại toàn bộ sự việc anh vừa chạy đến phá hủ hôn lễ vừa ngồi một góc trong xe ôm chặt chiếc máy tính nuốt chửng từng tư liệu về phụ nữ mang thai. Người ta nói ba, bốn tháng là thời kì thai nhi rất không ổn định là thời điểm dễ sinh non nhất.

Bằng không, anh cần gì phải khổ sở đến mức này?

Chương 19.5: Tôi muốn ăn thức ăn do thúc làm!

Sở Tiểu Kiều vừa nghe xong những lời này hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình ai mượn mảy máu! Ai mượn mảy máu! Mặt đỏ bừng như sắp lảy máu, cô gắt gao nhắm chặt hai mắt làm bộ như đang ngủ cái gì cũng chưa từng nghe thấy cái gì cũng chưa nghe.

Phí Nặc Nam nhìn thấy dáng vẻ đó, anh bật cười bàn tay to dịu dàng vuốt ve bụng của cô không tự chủ được thì thầm nói nhỏ: "Úm. Không phải đã ba, bốn tháng rồi sao? Như thế nào vẫn nhỏ như vậy? Chẳng lẽ em để cục cưng của chúng ta đói à?"

Trong đầu của người đàn ông luôn quyết định những việc quan trọng này bắt đầu nghĩ về vấn đề: Vì sao bụng cô ấy vẫn bé như vậy chứ?

Vi Vi ngược nhìn lên trên lầu đợi nửa giờ vẫn không thấy động tĩnh gì cô đành lắc mông rời đi. Vilian đưa cho Vi Vi ly nước lọc, cô nhận lấy và lịch sự cảm ơn anh. Hướng sang bên cạnh nhìn một chút, dung mạo của cô ấy so với trước không khác biệt là mấy.

"Hắc hắc hắc" Vi Vi rung đùi cảm khái: "Tên Anh Ly này thật là... Tôi còn ngại mệt mỏi mà anh ta còn dám ở đó"

Vilian liếc mắt nhìn Anh Ly, sau đó yên lặng dời tầm mắt không nói lời nào. Phí tổng chính là địch thủ của anh ta, nếu anh ta không dám biểu hiện ra bộ dạng thân mật thì Phí tổng cùng hai người bạn anh cũng không thể ngồi chung.

Uống xong ly nước cảm giác người tốt hơn nhiều, Vi Vi lau mồ hôi hỏi Vilian: "Có còn không? Cho tôi ly nữa đi" Tay quơ quơ ly thủy tinh rỗng tuếch.

Cả người Vilian cứng đờ, Tiểu cô nương này xem cậu là người hầu sao? Dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng vẫn đem thêm nước đến cho Vi Vi như thế nào đi nữa thì cô cũng là bạn thân của phu nhân tổng tài nếu vì một chút chuyện nhỏ mà đắc tội với người này e rằng về sau anh còn phải nếm mùi đau khổ dài dài.

"Chỗ này có cơm ăn không?" Sau khi giải khát Vi Vi lại hỏi.

Cả ngày hôm nay cô chưa ăn cái gì cả bây giờ hình như đã là buổi chiều cô cũng đã đói bụng lắm rồi.

Vilian lắc đầu: "Không có, chỗ này chỉ khi có Phí tổng thì người hầu mới chuẩn bị thức ăn mà lúc vừa quay về đây người đầu tiên anh ấy nghĩ đến là Sở tiểu thư cho nên cũng quên mất việc phân phó xuống phòng bếp có thể đến ngày mai mới có thức ăn"

"Đói bụng không? Chúng ta ra ngoài ăn chút gì đi!" Vi Vi giờ giờ chồm chìa khóa trên tay.

"Bây giờ cô đã an tâm rồi đi rồi à?" Vilian nói: "Ban nãy nhìn cô như thế tôi còn tưởng cô sẽ đứng dưới lầu nhìn lên đến khi nào Sở tiểu thư xuất hiện thì cô mới chịu đi chứ?!"

Vi Vi vịn vẹo sắc mặt đáng ngờ bất giác đỏ lên: "Chỉ là tôi lo lắng cho Tiểu Kiều thôi! Hơn nữa lâu như vậy cũng chưa thấy động tĩnh hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!"

"Động tĩnh" Vi Vi vừa dứt lời liền nghe tiếng thì thầm của Anh Ly.

Vilian nhướn mày: "Động tĩnh gì chứ?"

Cô lờm một cái: "Lỡ như Phí Nặc Nam muốn cưỡng bạo hoặc là làm ra chuyện gì có thể tổn thương đến Tiểu Kiều, tôi ở đây vừa nghe thấy âm thanh liền lập tức xông lên giúp đỡ cô ấy đó mà!"

Cường bạo... Vilian lướt mắt nhìn Vi Vi từ trên xuống dưới sau đó tầm mắt dừng lại ở hai cánh tay khẳng khiu của cô nghi hoặc nói: "Nếu Phí tổng thật sự muốn cô sẽ ngần ngại? Cô xác định?"

Bị người ta xem thường rồi!!

Vilian ngược nhìn lên lầu một chút sau đó lại liếc Anh Ly một cái cuối cùng quay sang nói với Vi Vi: "Đem anh ta đi cùng đi"

Vi Vi cảm động vỗ vỗ vai anh: "Hóa ra anh còn một chút gọi là tình người!"

Cái gì mà tình người, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta sao nếu một lát nữa anh ta nhìn thấy Phí tổng ôm phụ nhân xuống thì sẽ còn bị dọa đến mức nào nữa!"

Cho đến khi Phí Nặc Nam thức dậy bầu trời ngoài cửa sổ đã khoác lên mình một màu đen huyền ảo điểm xuyến lên tấm vải lụa đen ấy là những ngôi sao sáng lấp lánh bởi vì nơi này là trên đỉnh núi cho nên chung quanh chỉ lấp ló vài ánh đèn nê-ông bóng đêm tựa như bao trùm vạn vật.

Phí Nặc Nam vươn vai một cái nhìn sang bên cạnh người con gái ấy vẫn còn đang ngủ say. Vẻ mặt lúc ngủ của cô thật yên bình đầu đặt lên gối hai phiến xương quai xanh như con bướm cứ theo động tác của cô mà vũ động.

Phí Nặc Nam kéo cô sát vào lòng mình bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên bụng cô đôi mày kiếm chột nhứ lại anh nói thầm: "Nhỏ như vậy sao? Thật sự là do ăn uống không đầy đủ!?"

Nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, Phí Nặc Nam gọi điện thoại: "Charen chuẩn bị xe chúng ta đi ăn!"

Kết quả là Sở Tiểu Kiều đang còn cùng Chu Công nôn ọe mơ mơ màng màng bị Phí Nặc Nam dắt ra ngoài lúc nào không hay.

Một lúc sau Sở Tiểu Kiều tỉnh ngủ hẳn nhưng là do bị người đàn ông đáng ghét kia cố ý làm mọi cách bắt cô tỉnh dậy. Cho nên cô phồng má làm ra điệu bộ: Ta không hài lòng chút nào! Trước mặt là một bàn đầy thức ăn với đủ mọi màu sắc cùng hương vị đáng tiếc hiện giờ trong mắt cô những thứ đó không là gì cả.

Lừa gạt như đốt cháy cả gương mặt tươi cười kia của Phí Nặc Nam, Sở Tiểu Kiều gầm lên: "Em muốn đi ngủ! Thúc đánh thức em làm cái gì! Em muốn đi ngủ, muốn đi ngủ cơ!"

Vô tình cô đã hoàn toàn quên mất một điều, đó chính là: Phí Nặc Nam đại thúc thật sự không phải người dễ chọc. Tiểu Kiều thâm nhủ về sau ở trước mặt anh nhất định phải khống chế lại tính tình. Đến khi cơn tức đã dần tiêu tan cô liền quên mất chuyện vừa mới xảy ra. Phí Nặc Nam thân nhiên cầm tay cô mà miết nhẹ nhẹ nhìn đến tài xế của anh đang rơi vào tình trạng hoàn toàn hóa thạch.

"Charen" Phí Nặc nam cúi đầu kêu một tiếng

Không phải ai cũng như Sở Tiểu Kiều không nhân lực không nhĩ lực, cũng không có đầu óc quan sát cho nên vừa nghe Phí Nặc Nam gọi anh liền rung mình một cái ý thức được anh đang mất hứng vội vàng thu hồi biểu tình kinh ngạc đem cằm rơi trên mặt đất nhặt lên: "Phí tổng"

Phí Nặc Nam "Ừ" một tiếng: "Đi trông xe đi"

Charen không nói hai lời lập tức đứng dậy rời đi.

Hiện giờ trong tay Phí Nặc Nam là tấm thẻ bạch kim dành cho khách VIP, cho dù chỉ là chiếc Roll-Royce kia cũng đủ làm cho quản lý khách sạn chú ý đến việc có một pho tượng Phật gia đến đây cần phải hầu hạ thật tốt vậy thử hỏi cậu cần phải đi trông xe sao?

Phí Nặc Nam như vậy đơn giản là muốn tìm cơ bảo cậu đừng làm phiền họ. Charen cũng hiểu được điều này chỉ là, lúc cậu vừa xoay người đóng cửa liền nhìn thấy trên gương mặt của Phí Nặc Nam xuất hiện một vẻ mặt trước giờ chưa từng có. Chính là... lấy lòng?!

"Vi Vi nói là em gần đây không chịu ăn gì cả" Phí Nặc Nam gấp một ít rau xanh vào bát của cô: "Phụ nữ mang thai phải ăn thật nhiều vào biết chưa?"

Sở Tiểu Kiều liếc mắt nhìn thức ăn trong bát vội che mũi quay mặt sang chỗ khác: "Không muốn ăn"

Lộ ra vẻ khổ sở sắc mặt cô tái đi, Phí Nặc Nam vội đem thức ăn đẩy ra đến gần cô về mặt đầy lo lắng cùng quan tâm: "Không muốn ăn? Vậy em muốn ăn cái gì nè? Em nói đi anh liền đi mua"

Sở Tiểu Kiều nôn khan vài cái như muốn nôn cả ruột gan ra ngoài nhìn cô như thể anh càng thấy sốt ruột hơn.

Cô miễn cưỡng đem cái cảm giác ghê tởm này đè xuống bộ dạng đáng thương nhìn Phí Nặc Nam bàn tay yêu mị nắm lấy cổ áo anh: "Đại thúc"

"Ừ, anh đây muốn ăn cái gì?" Phí Nặc Nam nhủ thầm, em muốn cái gì anh liền cho em cái đó.

"Đại thúc" Cô lay lay cánh tay như làm nũng khoe môi hiện lên nụ cười ngọt ngào: "Em muốn ăn thức ăn do thúc làm!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Người đàn ông hoàn mỹ!

Cô lười biếng nằm ườn ra bàn hai tay nhàn chán thỉnh thoảng gõ gõ vài nhịp tầm ắt gấu gao nhìn vào khoảng không vô định. Phí Nặc Nam thật ra là dạng đàn ông gì chứ? Vừa sinh ra đã được trời ban cho thân phận cao quý làm cho người khác phải hâm mộ cùng ghen tị vạn phần. Đương nhiên chính bản thân anh cũng có thực lực bằng không Phí thị sao có thể phát triển nhanh đến như thế.

Sở Tiểu Kiều nghĩ người đàn ông có thủ đoạn độc đáo như vậy ánh mắt sắc bén như thế nếu là ở cổ đại hẳn anh ấy đã trở thành người đàn ông thống lĩnh cả thiên hạ. Bất quá người thống lĩnh thiên hạ mà cô vừa nói hình như đang gặp phải vấn đề rắc rối.

Đôi mày anh hơi chau lại về mặt ngưng đọng. Có lẽ cả đời này đều là người khác nấu ăn cho anh thậm chí anh có thể không cần đi đến cửa phòng bếp nửa bước. Vậy mà bây giờ lại bởi vì một yêu cầu vô lý của cô anh liền xả ông tay áo bắt đầu cuộc chiến "đắm máu" với nhà bếp.

Thân hình cao lớn của anh đứng cạnh dụng cụ nhà bếp quả thật chẳng hợp nhau chút nào động tác lúng túng, ngốc nghếch làm cho cô cảm thấy buồn cười về phương diện nấu nướng này, anh hoàn toàn để lộ tất cả khuyết điểm của bản thân.

Rau quả chưa rửa sạch anh đã cầm dao cắt thái lung tung vẩy cá thì không biết cạo như thế nào bông cải xanh phần ăn được lại bị anh cắt bỏ... Nhưng dù như vậy anh vẫn cầm dao nghiêm túc lắm.

Đột nhiên nhìn thấy tầm mắt của cô đang hướng về phía mình sắc mặt hơi trầm xuống anh không nói gì chỉ nhìn cô rồi mỉm cười dịu dàng. Toàn bộ lời nói của anh dường như đều hiện lên bên trong nụ cười ấy.

Một câu: Tin tưởng anh, một câu: Ngoan ngoan chờ.

Về mặt mê trai của Sở Tiểu Kiều đến phút này không thể giấu nổi được nữa cô cười si ngốc đáp lại.

Đại thúc quấy rối như vậy làm cho người ta không động lòng cũng thật khó!!

Cô nhớ có lần nhìn thấy trên mạng có một câu hỏi: Người đàn ông đẹp trai nhất là khi nào?

Lúc ấy, Sở Tiểu Kiều liền liếc nhìn bên dưới một chút sáu câu trả lời giống nhau y đúc đều nói rằng hình ảnh người đàn ông rửa bát, 360 độ góc nào cũng đẹp đến chết người!

Nhưng mà bây giờ cô lại muốn trả lời rằng: Chắc chắn người đàn ông vào bếp mới là tuấn mỹ nhất!

Phí Nặc Nam như vậy làm cho cô còn có tâm tình trêu đùa anh nữa sao?

Nếu Vi Vi mà biết chuyện này, nhất định sẽ chỉ vào mũi cô và chửi ầm lên: "Bà nội nhà ngươi! Sở Tiểu Kiều đầu óc cậu có vấn đề sao? Người đàn ông tốt như thế cậu lại nhẫn tâm hành hạ anh ta! Nhà đầu chết tiệt này có phải cậu bị mù rồi không?!"

Đúng vậy như thế nào cô lại nhẫn tâm hành hạ Phí Nặc nam được chứ! Nghĩ vậy hai tay nhẹ nhàng ôm lấy bụng đi đến bên cạnh anh.

Phí Nặc Nam thấy cô như vậy sợ đến mức định mở miệng trách mắng, nhưng sau đó vì một hành động của Tiểu Kiều mà toàn bộ tức giận đều bị anh nuốt vào trong bụng. Chung quanh là rau cải thậm chí Phí Nặc Nam còn đang đeo chiếc tạp dề trông anh thật buồn cười.

Sở Tiểu Kiều kiễng mũi chân khễ đặt môi mình lên bờ môi khô ráp của anh. Người đàn ông ấy kinh ngạc đến ngất người, anh như biến thành kiệt tác vĩ đại một pho tượng mang tạp dề, Sở Tiểu Kiều vòng tay qua cổ Phí Nặc Nam dựa cả nửa người vào anh.

Sau khi hoàn hồn, anh còn chưa kịp đáp trả lại thì liếc thấy vợ yêu nhà mình đang làm loạn bên kia. Sợ rằng cô không cẩn thận sẽ bị thương, Phí Nặc Nam liều chết đoạt đi bó rau trước khi nó bị lưỡi dao chạm vào.

"Đại thúc?" Sở Tiểu Kiều nghi hoặc.

Ngay sau đó một bàn tay to ôn nhu nắm lấy tay cô từng chút từng chút hết sức cẩn thận lấy con dao ra khỏi tay cô, Phí Nặc Nam nhú mắt nhìn toàn bộ nguyên liệu trước mặt mình: "Em biết nấu ăn?"

Sở Tiểu Kiều nhún nhún mày: "Đương nhiên!"

Về mặt đặc ý kia như muốn nói: Ai giống như thúc ngay cả thái rau cũng không biết!

Phí Nặc Nam không cảm thấy tức giận nhìn thấy khí thế bức người của cô sắc mặt dịu đi đôi chút: "Được vậy em nói, anh làm"

Tuy anh không biết làm nhưng anh cũng không nghĩ sẽ để con chạm đến con dao kia cho nên biện pháp tốt nhất là anh thực hiện, cô chỉ huy.

Sở Tiểu Kiều nhìn đồng rau bị thái nát trên bàn rồi nhìn nhìn cách Phí Nặc Nam thái rau. Ách... Cô cảm thấy bị sốc nặng nề!

Phí Nặc Nam nhìn thấy sắc mặt cứng đờ của Tiểu Kiều: "Không tin anh à?"

Lúc này cô còn đang nhớ lại động tác buồn cười nhưng lại cố tình bày ra vẻ mặt thật trang trọng của anh vốn cũng muốn trêu anh một chút, nhưng bây giờ ngay cả nhếch miệng để cười cô cũng làm không nổi ngược lại còn cảm thấy có chút đau lòng.

Miền cưỡng rặn ra một ý cười Sở Tiểu Kiều gật gật đầu: "Ừ! Nhưng mà đại thúc, thúc nhất định phải cố lên phải làm một món thật ngon đấy!"

Phí Nặc Nam véo nhẹ vào chóp mũi cô: "Biết rồi, nhóc con"

Hai người. . . Chuẩn xác mà nói đều là không biết nấu nướng đồng tâm hiệp lực quyết chí làm ra một bàn đầy món ngon. Nhưng có thể sao?

Đương nhiên là không có khả năng đó!

Vì thế cả nửa ngày sau khi Charen vừa đẩy cửa vào liền nhìn thấy một cảnh tượng tất cả đồ ăn ngon ban đầu anh nhìn thấy, hiện tại đều bị thay thế bởi một đồng hồ đếm ngược gì đó chẳng biết là thứ gì trông thật kinh tởm.

Nhìn sang Phí Nặc Nam vẻ mặt đen sì trong mắt ẩn chứa ý cười nhìn về Sở Tiểu Kiều: "Em cũng không biết nấu ăn phải không?"

Sở Tiểu Kiều vuốt vuốt mũi làm bộ như không nghe anh nói gì cả. Kỳ thật cô cũng là một kẻ chỉ biết ăn không biết làm nhưng so sánh với Phí Nặc Nam tốt xấu cô vẫn còn biết phân nào có thể ăn được và phân nào phải vứt bỏ.

Đồ ăn từ chính tay Phí Nặc Nam làm ra đã vậy còn bị hồng anh đương nhiên không muốn để Charen nhìn thấy và nguyên nhân quan trọng nhất là tình cảm và quyết tâm anh cho Sở Tiểu Kiều thấy anh không hy vọng bất luận người nào cũng có thể nhìn thấy được.

Anh cưng chiều cô chỉ cần cô biết như vậy là đủ về phần người khác không cần thiết bởi đối với anh mà nói chỉ cần có Tiểu Kiều trong cuộc đời anh như thế là mãn nguyện lắm rồi. Cô gái trong lòng anh đã ngủ từ bao giờ.

Nửa đêm trên đường xe chạy rất ít một chiếc Rolls-Royce sang trọng chậm rãi chạy trước ánh đèn hai bên đường khẽ lướt qua đôi môi đỏ mọng của cô. Yết hầu có chút khô rát, Phí Nặc Nam lại nghĩ đến cái hôn đầy bất ngờ kia.

Có lẽ... Nó chưa hẳn là một nụ hôn. Nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt qua. Nhưng không hiểu vì sao lại để lại trong lòng anh một dấu ấn khó phai một cảm giác ngọt ngào đầy yêu thương.

Ôm chặt Sở Tiểu Kiều, Phí Nặc Nam khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn cả đời này anh sẽ không bao giờ rời xa cô.

Vì Vi, Vilian cùng Anh Ly, cả ba mang theo cái bụng to oành đầy thức ăn lang thang khắp phố.

Từ khi ra khỏi biệt thự của Phí Nặc Nam, Vilian phụ trách lái xe, Vì Vi có nhiệm vụ chỉ huy, còn Anh Ly phụ trách ngồi thần thờ và im lặng, ba người cùng nhau xuống núi sau đó dưới sự điều khiển của Vì Vi họ tìm được rất nhiều chỗ ăn vặt mà anh chưa từng biết đến.

Sau khi ăn xong quán đầu tiên nhìn thấy bảng hiệu khác ở phía trước họ lại lên xe đi tiếp cứ thế từng quán từng quán nhảy mất đã quá nửa đêm.

"Ợ" Nắc một cái Vì Vi khó chịu vỗ vỗ vai Vilian: "Có sao không?"

Nếu cô không nhìn lầm người vừa mới từ bên trong đường chạy ra liền điên cuồng ôm lấy cây cột đèn chính là Vilian.

"Tôi, tôi không sao..." Vilian khoát tay lại chỉ vào người phía sau Vì Vi: "Anh ta, anh ta có vẻ thảm hơn tôi"

Vì Vi quay đầu nhìn về phía sau cảm thấy nửa rơi xuống đất, Anh Ly hiện tại giống như phụ nữ mang thai. . .

Chương 20.2: Hạnh phúc ngủ cạnh nhau.

Lúc trở về nhà tất cả người hầu đều đã đi ngủ, Charen gọi quản gia ra mở cửa, Phí Nặc Nam ôm Sở Tiểu Kiều đi lên lầu.

Sau khi ăn no nê cô liền lăn ra ngủ, sách nói phụ nữ mang thai thường rất thèm ngủ nhìn bộ dạng Tiểu Kiều lúc này quả thật điều đó hoàn toàn chính xác.

Lão quản gia chính chu lại quần áo tầm mắt vẫn dõi theo Phí Nặc Nam đang lên lầu cho đến khi cái cổ không còn có thể rướn lên được nữa, ông đành cúi xuống dụi dụi hai mắt của mình ngạc nhiên hỏi: "Thiếu gia hôm nay bị làm sao vậy? Hình như tâm tình rất tốt nhưng mà quần áo của cậu ấy sao lại xộc xệch đến như vậy không phải bình thường thiếu gia rất thích sạch sẽ sao hôm nay lại để quần áo thành ra như thế? Trước đây, khi nhìn thấy trên quần áo chỉ cần có một nếp nhăn, cậu ấy đã không vui vậy mà hôm nay quần áo nhăn nhúm đến như vậy cậu ấy còn có vẻ cao hứng vô cùng?"

Mặc dù đã được tận mắt nhìn thấy nhưng quản gia vẫn cảm thấy điều này rất thần kỳ!

Charen thoáng nhìn lên lầu trầm ngâm nói: "Cháu nghĩ quần áo bẩn quan trọng là ai làm ra, nếu là người khác chắc chắn Phí tổng sẽ không bao giờ mặc lại nó nhưng người này có thể làm cho quần áo Phí tổng thật bẩn đối lại chỉ cần nằm ngoan ngoãn trong lòng anh ấy cho dù bẩn đến thế nào anh ấy cũng vui vẻ cam tâm tình nguyện mặc nó cả đời"

Lão quản gia liếc mắt nhìn Charen một cái bộ dạng ù ù cạc cạc xem ra những gì Charen nói ông chẳng hiểu gì cả.

Charen vỗ vai ông: "Chúng ta về phòng ngủ thôi"

Sau đó anh quay lại nhìn đám người hầu: "Mọi người đi ngủ đi là thiếu gia về thôi không có chuyện gì cả mau quay về phòng của mình đi"

Khoát tay một hàng người vừa mới tỉnh ngủ dụi mắt lầm lũi trở về.

Trên lầu, Phí Nặc Nam đóng cửa chăm chú nhìn người nào đó đã sớm ngủ say anh mỉm cười dịu dàng chậm rãi đi đến bên giường nhìn thấy đồng hồ đếm ngược trước mặt bất giác anh nhủ may sau đó xoay người cẩn thận đặt Sở Tiểu Kiều lên sofa. Trước khi đặt cô nằm xuống, anh không quên trải một tấm đệm mềm mại phía dưới rồi mới yên tâm đặt cô xuống.

Cô chợt ngượng kêu lên vài tiếng: "Ừm... Ừm..." đôi mày hơi nhíu lại giống như đang muốn tỉnh dậy.

Hồ hấp bị ngưng trệ, Phí Nặc Nam dừng lại mọi động tác ngay cả nhúc nhích cũng không dám cứ vậy duy trì đúng một tư thế.

Nhiều mày vài cái, Sở Tiểu Kiều lại thả lỏng người tiếp tục chìm vào giấc ngủ lúc này Phí Nặc Nam mới rón rén lùi ra phía sau vài bước rồi nhẹ nhàng thở dài một hơi. Sợ rằng khi anh thở sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của cô cho nên Phí Nặc Nam lại tiếp tục nín thở.

Cái sô pha kia không xem là rất lớn nhưng so với Tiểu Kiều thì nó cũng đã quá khổ thân hình nhỏ nhắn của cô lọt thõm vào bên trong những lọn tóc đen nhánh rủ xuống che khuất một phần gương mặt hình như vẫn chưa thích ứng được chỗ ngủ mới này cô khó chịu xoay người cái mũi chun chun lại.

Phí Nặc Nam không kiềm chế được vươn tay vén những lọn tóc rủ trên đôi gò má phúng phính của cô làm cho Tiểu Kiều cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cô dụi dụi đầu vào trong tấm nệm hành động đó khiến cho bàn tay đang ăn đậu hũ của ai đó cứng ngắc giữa không trung.

Ban này khi cô cử động những ngón tay của anh vô tình lướt qua bờ môi mềm mại ấy đầu ngón tay mẫn cảm khơi dậy cảm giác tuy rằng rất nhỏ nhưng lại giống như có hàng vạn cây kim vô hình đang chích vào người anh.

Thở dài một hơi người đàn ông vừa bị trêu chọc đành cắn răng lùi ra phía sau.

Theo như Vi Vi nói, anh biết mấy tháng qua đối với Tiểu Kiều thực không dễ dàng, anh đột nhiên biến mất một lời cũng không nhắn lại với cô trong khi đó cô lại đi bệnh viện kiểm tra và biết chính mình đã mang thai vậy mà khi ấy anh lại không có ở bên chăm sóc tốt cho cô.

Tiểu Kiều không ăn được bất kì thứ gì, người đỡ dành cô không phải là anh. Lúc cô xin nghỉ học cùng cô đối mặt với sự chất vấn của thầy giáo, không phải là anh. Khi cô bước vào tình trạng ốm nghén người nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô khá hơn cũng không phải là anh.

Phí Nặc Nam thực hận bản thân mình, nếu anh suy nghĩ kỹ càng hơn một chút thì khoảng thời gian đó anh hoàn toàn có thể chậm lại kế hoạch ở bên cạnh yêu thương, chiều chuộng cô. Nhưng khi ấy anh lại không nghĩ nhiều đến như vậy chỉ tập trung tính kế thật tinh vi và xem nhẹ đứa con chưa chào đời của mình. Vì vậy anh vừa về nước đã có biết bao nhiêu chuyện phiền toái.

Ánh trăng sáng bên ngoài khung cửa sổ lặng lẽ soi bóng vào phòng ngón tay Phí Nặc Nam dịu dàng vuốt nhẹ cái trán nhăn nhui của cô tựa như muốn truyền đạt tất cả yêu thương vào cái vuốt ve ấy.

Đầu bị lệch sang một bên, Sở Tiểu Kiều "ừm" một tiếng xoay người tìm inh một tư thế ngủ thoải mái rồi tiếp tục cuộc so tài cùng Chu Công. Từ lúc mang thai cô luôn bị khó ngủ hiếm khi có giấc ngủ ngon.

Tuy rằng còn muốn âu yếm cô thêm một chút nữa thôi nhưng nghĩ đến gần đây cô không được nghỉ ngơi tốt cho nên anh nhìn cô thật sâu lần cuối sau đó mới đứng dậy.

Đóng chặn hờn độn trên giường đã được anh sắp xếp gọn gàng từ trước đến nay anh chưa từng phải làm công việc này, đừng nói là làm cho dù là nhìn thấy cũng chưa từng bởi vì anh luôn có người khác chuẩn bị thật tốt mọi chuyện chỉ cần chờ anh đến hưởng thụ mà thôi.

Vậy mà bây giờ, trong lòng anh chỉ có một nguyện vọng duy nhất một nguyện vọng mãnh liệt đó chính là tự tay làm tốt tất cả rồi chờ cô hưởng thụ.

Sau khi trải gra giường xong, Phí Nặc Nam cười vui vẻ đi đến sô pha bé "gia đình nhỏ" của mình đi đến giường. Cô cuộn mình nằm gọn trong lòng Phí Nặc Nam. Anh mỉm cười hạnh phúc rồi cả hai ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Chương 20.3: XXOO lại OXXX!

Ngày hôm sau.

Vi Vi nhấp một ngụm sữa chốc chốc lại ngược nhìn lên lầu vẫn không chút động tĩnh.

Anh Ly lúc này còn đang mê man trên giường, đêm qua là lần đầu tiên anh ăn nhiều đến vậy.

Vilian im lặng nhìn người con gái trước mặt rốt cuộc tối qua là ai hay tay vịn chặt thắt lưng đến lết cũng không nổi trở về? Bây giờ nhìn thấy đồ ăn là lại cảm thấy ghê tởm, ăn không vô vậy mà cô ấy đã uống hơn nửa cốc sữa tay còn đang với lấy ổ bánh mì. Không thể không nói, Vilian thật sự rất khâm phục. Có thể tìm được người tiêu hóa tốt hơn quý cô này sao?

Sau khi uống hết sữa, Vi Vi ngược đầu lên liền nhìn thấy Vilian đang nhìn mình chăm chăm cô ngơ ngác đưa tay sờ sờ mặt chẳng lẽ sáng nay cô rửa mặt chưa sạch à?

"Anh nhìn tôi cái gì!"

Cô còn có thể ăn được?! Đương nhiên là gan Vilian không đủ lớn để nói ra câu đó cậu liếc nhìn lên lầu nói thầm: "Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì vậy nhỉ?"

Vi Vi cũng nhìn theo hướng ánh mắt của Vilian vẫn một câu hỏi: như thế nào im lặng đến thế? Là bạn thân của Sở Tiểu Kiều tất nhiên trí tưởng tượng và sức sáng tạo của Vi Vi là vô tận vì vậy trong đầu cô bắt đầu hiện lên N trường hợp khác nhau. Vilian nhìn thấy biểu tình trên mặt cô thay đổi vô cùng phong phú lúc thì cười ngây ngô trong chốc lát lại tối sầm không rõ lý do cô ấy suy nghĩ gì mà nhập tâm vậy nhỉ?

"Này này anh nói xem Phí Nặc Nam sẽ xử lý Tiểu Kiều như thế nào?" Ánh mắt Vi Vi lóe sáng nhìn Vilian hỏi.

Vilian nhiều mày nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu. Vi Vi tình nghịch chạy đến ngồi gần Vilian cười hắc hắc không ngừng: "Tôi thấy, hắc hắc, tình huống máu chó này cực kì giống trong tiểu thuyết đó nha!"

Sau đó cô tự nhiên [như bà điên] nhích lại gần Vilian hơn bắt đầu giờ năm ngón tay huyền thuyên kể về kinh nghiệm xương máu của mình sau mấy năm gặm tiếu thuyết: "Hai người yêu nhau say đắm bởi vì một nguyên nhân gì đó mà lặng lẽ rời xa nhau bằng đi một khoảng thời gian người kia đột ngột trở về nhưng người cũ năm nào lại gả cho kẻ khác"

"Vừa lúc hôn lễ đang được cử hành!" Vì Vi hai mắt sáng ngời mơ mộng: "Chà chà quả giống y đúc tình tiết trong truyện! Sau đó nam chính là Phí Nặc Nam đó, trong con giận dữ liền bắt cóc nữ chính là Sở Tiểu Kiều, sau đó hai người nhốt nhau trong một gian phòng, rồi... rồi..."

Nói đoạn miệng không tự chủ được mà ngoác đến tận mang tai. Vilian nhìn nụ cười nham nhở của cô trong đầu hình dung ra một viễn cảnh đậm chất 18

Nhưồn nhưồn mảy anh tò mò hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Vì Vi vuốt cằm làm bộ dạng thông thái: "Hà hà hà đương nhiên chính là XXOO rồi OOOX!"

Mí mắt Vilian giật giật liên hồi nói như đinh đóng cột: "Không có khả năng!"

Vì Vi phản bác: "Xùy, anh thì biết gì tại sao lại không có khả năng? Hôm qua không phải anh không nhìn thấy ánh mắt Phí Nặc Nam lúc ôm Tiểu Kiều lên phòng... Wow, nếu Phí Nặc Nam mặc vào một chiếc áo da màu xám chắc chắn tôi sẽ nghĩ anh ta là một con sói đó!"

Khóe môi co giật: "Dù sao... Dù sao Phí tổng cũng không phải loại người như vậy, hơn nữa anh ấy cũng không nở làm như vậy với Sở tiểu thư"

Tiểu tử này hôm nay bị sao ấy nhỉ? Vì Vi đang vuốt vuốt cằm trầm tư suy nghĩ. Đột nhiên phía sau lưng truyền đến một cơn gió lạnh, Vì Vi nhìn thấy ánh mắt bối rối của Vilian lập tức ý thức được việc gì đang xảy ra. cô cứng ngắt từ từ xoay người lại quả nhiên trước mắt cô là cặp đôi nam chính nữ chính trong tiểu thuyết mà cô vừa thuê dẹt tay trong tay nhìn chăm chăm cô về mặt cả hai đều xám xịt như sói!"

Chương 20.4: Lưu luyến không rời

"Hắc hắc... hắc" Vì Vi cười khan hân không thể ngay lập tức bốc hơi khỏi nơi này, cô "vô tình" giẫm một cái ngọt ngào vào chân Vilian xem về mặt của anh ta xem đã sớm biết Sở Tiểu Kiều và Phí Nặc Nam đứng phía sau vậy mà cũng không thêm ra hiệu cho cô biết!

Vì Vi tiếp tục lùi ra phía sau: "Đứng rồi Tiểu Kiều đột nhiên tớ nhớ rằng mình còn rất nhiều việc chưa làm xong vậy tớ đi trước đây, à mọi người từ từ tán gẫu nha tôi đi trước"

Chó sói... Người đàn ông nào đó bắt giác nhú mảy ánh mắt sắc bén liếc nhìn Vì Vi. Trong giây lát cả người Vì Vi như vừa bị xịt keo ngay cả nụ cười vô sỉ ban nãy cũng trở nên cứng đờ.

"Tiểu Kiều" Không còn cách nào khác người nào đó liền mặt dày nghĩ đến việc cầu cứu Sở Tiểu Kiều bày ra bộ mặt đáng thương, cô kéo kéo ống tay áo bạn thân xem nó như cái phao cứu nạn: "Tớ không có ý nói vậy!"

Sở Tiểu Kiều hung hăng lườm cô gái đáng chết kia một cái: "Nói tớ làm cái gì?"

Vì Vi thực muốn đập một phát vào đầu nhỏ bạn chặm tiêu ngu dốt này! Nhưng cuối cùng, Vì Vi đành cắn răng nhẫn nhịn vì một tương lai tươi sáng phía trước, cô kè miệng vào tai Sở Tiểu Kiều nói nhỏ: "Sở Tiểu Kiều bạn tốt, tớ hỏi này nhé thực ra trong đầu cậu chứa cái chó gì vậy? Đồ ngốc chết tiệt nhà người! Cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra tên ma vương kia cung cậu như thế nào chỉ cần cậu chịu mở miệng nói giúp mình đừng nói là sói cho dù tớ có mắng cả nhà anh ta, anh ta cũng sẽ không tính toán!"

Vì vậy, Vì Vi quyết định áp dụng chính sách đi đường vòng không lấy lòng được Phí Nặc Nam thì cô nên lấy lòng nữ nhân của anh ta vẫn là cách này tốt nhất?!

Màu đỏ xinh xắn lan dần đến mang tai của Sở Tiểu Kiều nhưng cô vẫn cố mạnh miệng: "Nói hươu nói vượn làm gì có chuyện đó!"

Hai người "người một lời ta một ngữ" lại vô tư không hề biết rằng toàn bộ đoạn nói chuyện của họ đều lọt vào tai Phí Nặc Nam. Khóe môi Phí Nặc Nam càng lúc càng cong lên. Cô nhóc của anh thật ngốc nghếch. Người ngoài liếc mắt đều nhận ra còn cô lại có tình phốt lờ tình cảm của anh. Có lẽ chính là người trong cuộc nên mới không rõ chuyện.

Vì Vi lén nhìn sắc mặt Phí Nặc Nam vừa lúc bắt gặp ánh mắt quý vương ấy cô sợ đến mất vội túm tay áo Sở Tiểu Kiều: "Tiểu Kiều cậu nhanh nói vài lời giúp tớ trước mặt chồng cậu đi!"

Chồng? Trán Sở Tiểu Kiều xuất hiện những vết đen... Những lời ban nãy làm cho Phí Nặc Nam sung sướng như nở hoa trong lòng.

Thật sự bị Vì Vi lay đến chịu không nổi cô khề tát Vì Vi một cái khinh bỉ nói: "Cậu sợ ngừng lay tớ thì bà cố nội cậu nghèo à? Lay cái gì mà lay!"

"Tiểu Kiều nói giúp tớ đi mà!" Vì Vi tiếp tục nài nỉ.

Sở Tiểu Kiều suy nghĩ một chút gật đầu một cái trong tích tắc về mặt Vì Vi sáng bừng giống như vừa được nghe vua ban lệnh khai ân.

Vilian nhìn về mặt thống khổ ban nãy trong chốc lát lại biến thành vui mừng ánh mắt cong cong hình lưỡi liềm người này quả thật là...

Lén nhìn về mặt lạnh lùng của Phí Nặc Nam, Sở Tiểu Kiều mấp máy môi: "Đại thúc... Vì Vi..."

Phí Nặc Nam nhẹ nhàng nhìn một cái e hèm cái nhìn nhẹ nhàng đó cũng đủ làm cho Sở Tiểu Kiều cứng miệng ngay cả động đẩy lưỡi cũng không dám.

Vì Vi khó thờ bắt đầu rống giận: "Sở Tiểu Kiều cậu là đồ vô dụng! Anh ta mới nhìn một cái đã làm cho cậu im bật? Cậu có còn là chị em tốt của tớ không?!!!"

Sở Tiểu Kiều thương tiếc bộ quần áo đã bị nhàu đến biến hình chột đầu lòng bộ đồ này cũng rất đắt tiền nha. Hơn nữa có đủ dùng khi để đổi mặt với đại thúc không phải là dễ! Đúng nói chuyện một lúc thất lưng bắt đầu truyền đến cảm giác đau nhức.

Vi Vi ngấm ngấm bụng của Sở Tiểu Kiều bắt đầu dĩ cảm thán: "Có tài nguyên tốt không biết quý trọng thật lãng phí! Thật lãng phí!"

Vi Vi uất hận bày ra bộ dáng: ông trời thật bất công rồi bắt đầu cào cấu tra tấn bức tường bên cạnh.

Mí mắt Sở Tiểu Kiều giật giật liên hồi sợ hãi nhìn Vi Vi, bỗng nhiên cánh tay bị Phí Nặc Nam kéo đi: "Đi thôi"

Khóe môi Phí Nặc Nam ngọt ngào cong lên bàn tay to nắm lấy cánh tay của cô lạnh lùng liếc Vi Vi một cái rồi quay sang Vilian phân phó: "Sắp xếp cho Vi Vi ở đây chơi vài hôm"

Vilian gật đầu quay sang nhìn biểu tình của Vi Vi đang chuyển từ sùng sốt sang cao hứng khoa chân múa tay vạch đen trên mặt Vilian mỗi lúc một nhiều thêm: "Vi Vi tiểu thư, cô đang khiếu vũ à?"

Vi Vi ngừng động tác nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vilian im lặng gửi tất cả oán niệm về thiên đàng.

Phí Nặc Nam mang Sở Tiểu Kiều ra phía sau hoa viên. Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên cô đến nơi này chung quanh đều là cách bố trí khủng bố tinh thần người bình thường nào là quỷ hút máu, tử thần. Bất quá toàn bộ trong mắt cô đều là đáng yêu cho đến bây giờ cô còn không biết hôm ấy người đàn ông này an bài như vậy mục đích căn bản là xấu xa muốn dọa cô sợ đến chết.

Một dải lụa trắng tinh khôi quấn quanh hai dây xích đu dưới mặt đất là một thảm cỏ xanh mượt, bước lên nó cảm giác như đang chạm vào mặt thảm mềm mại thoải mái đến nghẹn lời. Điểm xuyên lên thảm xanh ấy là những bông hoa nhỏ đủ sắc màu chúng đang đua nhau khoe sắc, những đợt gió nhẹ thoảng qua mang theo một chút hương bùn đất của cỏ.

Sở Tiểu Kiều nhìn khung cảnh mỹ lệ trước mắt cơ hồ sợ đến ngất người. Trong mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên, cô hoàn toàn ngây dại ngăn người ngắm cảnh vật giống như rơi vào mộng ảo.

Hương hoa đại vương vẫn bên mũi thân nhiên hòa mình cũng ngọn gió tạo nên mùi hương thanh nhã làm người ta nhìn không được tham lam ngửi một chút một chút như chỉ đợi như vậy mùi hương kia tinh nghịch biến mất để lại trong lòng người cảm giác lưu luyến không thôi. Cảm giác như vậy thật sự rất kỳ diệu. Cũng giống như cuộc gặp gỡ thú vị, tình cờ lướt qua đời nhau rồi sau đó bước ra đi không để lại dấu vết.

Phí Nặc Nam lùi ra phía sau vài bước nhìn lại chính mình một tay dẹt cả trời đất cũng vì muốn cô vui vẻ. Sở Tiểu Kiều ung dung thưởng thức cảnh sắc tuyệt đẹp này nhưng lại không hề biết rằng chính mình cũng đang trở thành cảnh sắc để người khác ngắm nhìn. Thân ảnh phiêu dật đứng giữa trời đất lồng lộng, lẳng lặng nhìn vợ yêu phía trước không xa về mặt sung sướng của cô cuốn hút anh làm khóe mắt anh nhìn không được giãn ra.

Gần đây cô luôn xoa tóc đợt gió vô tình lướt qua những sợi tóc đen mượt bay lên vũ động theo con gió, Phí Nặc Nam vươn tay thỏa thích chơi đùa cũng ràng tiên tóc mây. Sở Tiểu Kiều vươn tay cảm thụ sự ôm ấp nhẹ nhàng của gió đột nhiên một bàn tay ấm vòng qua eo ôm cô từ phía sau. Anh thì cảm lên vai Sở Tiểu Kiều đem cô giấu kín vào trong lòng mình tiếng thở của anh khẽ vang lên bên tai cô một chút một chút làm lòng tơ trên tai cô dựng đứng, cuối cùng vành tai bắt đầu xuất hiện một mảng hồng.

"Thích không?" Phí Nặc Nam hỏi giọng nói thuần hậu như rót mật vào tai Sở Tiểu Kiều.

Sở Tiểu Kiều xấu hổ gật đầu: "Rất thích"

Phí Nặc Nam cười sáng lạng, đột nhiên anh muốn yêu thương đứa con của họ muốn nó tận hưởng cảnh sắc cùng cha mẹ, liếc nhìn thần sắc của cô hai má phồng hồng ngượng ngùng nhưng lại cố tình cắn chặt răng đè nén cảm xúc. Cô nhóc tính tình vẫn luôn quật cường như thế.

"Có muốn xem nữa không?" Giọng nói mang theo chút gợi cảm, anh hỏi.

Hai mắt Sở Tiểu Kiều sáng ngời rõ ràng cô muốn.

"A" Sở Tiểu Kiều kinh hô một tiếng thân thể bị anh nhấc bổng: "Đại thúc!" - Sở Tiểu Kiều bị dọa đến nín thở, cô thấp giọng rống giận thanh âm nghe vào tai Phí Nặc Nam lại giống như đang hôn dỗi.

Mỉm cười, ánh mắt bá đạo, Phí Nặc Nam cước bộ đi vào bên trong: "Hum đừng nóng vội!"

Sở Tiểu Kiều muốn giãy giụa nhưng rồi lại sợ ngã xuống chỉ có thể tùy ý mặc cho Phí Nặc Nam ôm bước qua tầng tầng mặt cỏ mềm, bước qua vô số đóa hoa, cuối cùng cũng đến —— nơi có chiếc xích đu thơ mộng kia.

Anh đặt cô ngồi lên trên, rồi nắm lấy hai dây xích đu dẫn dõ cô: "Ngồi yên"

Sở Tiểu Kiều lập tức hiểu được dụng ý của anh đôi mắt cong thành hình lưỡi liềm gật gật đầu: "Được nha, được nha! đại thúc nhanh nhanh lên!"

Đại thúc... Lại là đại thúc... Khóe miệng Phí Nặc Nam co rút chiếc xích đu bắt đầu đung đưa.

Chỉ chốc lát sau những tiếng cười khúc khích phiêu đảng khắp trong khuôn viên. Bàn đu càng lúc càng bay cao nụ cười của Sở Tiểu Kiều cũng càng lúc càng nồng đậm. Cho đến khi đã chơi đùa thỏa thích, Phí Nặc Nam giữ chặt xích đu ôm Tiểu Kiều vào trong lòng hai người ngồi trên chiếc xích đu nhỏ.

"Bé con" Phí Nặc Nam thấp giọng thì thảo thanh âm khàn khàn ấy làm cho trái tim cô bắt đầu hồi hộp, Sở Tiểu Kiều lại đỏ mặt, Phí Nặc Nam như đang trêu đùa với con mèo cưng của mình, anh nâng cằm cô bên trong con người tràn ngập ý cười: "Đỏ mặt? Em là đang thẹn thùng?"

Sở Tiểu Kiều ngoan cố phản bác: "Ai nói tôi thẹn thùng?"

Ngón tay trở không ngừng ấn ấn vào ngực Phí Nặc Nam: "Thức mới là đang thẹn thùng, cả nhà các người đều đang thẹn thùng!"

Phí Nặc Nam cười khẽ, ngón tay Sở Tiểu Kiều bắt gặp run rẩy hai gò má lại thêm một mảng đỏ hồng, cô lập tức rút tay về.

Nhưng không ngờ cô lại chậm một bước cả bàn tay đều đang nằm trong lòng bàn tay Phí Nặc Nam, lông mi khẽ run nhẹ màu quang lộ ra sóng lớn muốn giấu cũng không thể. Ý cười ôn nhu lưu luyến.

"Đứng! Là anh thẹn thùng" Phí Nặc Nam nói xong còn sợ lời nói mình chưa đủ thuyết phục, ngay thơ chớp chớp mắt vài cái.

Chương 20.5 : Thiên tử , không phải ở trong bụng em sao ?

Sở Tiểu Kiều quay mặt đi chỗ khác, trên trán xuất hiện vài vết đen Đại thúc một ngày không làm cô cứng họng vài lần thì không sống nổi sao?

Phí Nặc Nam buông tay cô ra, bàn tay xấu xa mò mẫm đến cái bụng tròn vo của cô.

Nhẹ nhàng vỗ về: "Nhóc con, em có biết Vi Vi nói câu ấy là có ý gì không?"

Sở Tiểu Kiều nghiêng đầu, vẻ mặt có chút hoang mang: "Câu nói của Vi Vi? Có ý gì?"

Phí Nặc Nam thờ dài, kiên nhẫn giải thích: "Quả nhiên em giống như Vi Vi đã nói ngốc nghếch không biết sử dụng tài nguyên"

Tài nguyên?

Sở Tiểu Kiều nghi hoặc nhìn lại chính mình từ trên xuống dưới, sau đó dùng ánh mắt vô tội hướng về phía Phí Nặc Nam, hỏi anh: "Trên người em chỗ nào có tài nguyên?"

Bàn tay đang vuốt ve khựng lại một chút, rồi anh vỗ nhẹ vào bụng cô: "Ngay chỗ này"

Cô cảm nhận được lòng bàn tay anh mang theo chút nhiệt độ ấm nóng trực tiếp truyền đến bụng cô. Nơi đó chính là đứa con của anh và cô. Gì? Đây là tài nguyên? Sở Tiểu Kiều nhìn nhìn bụng mình vẫn không hiểu rõ.

Phí Nặc Nam cúi cánh tay ôm gọn lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô thờ dài nói: "Nhóc con" giữ thiên tử để sai khiến chư hầu"[1], em có biết câu này không?"

[1]: Trích trong Tào Tháo "Sau khi Đồng Trác bị Vương Doãn và Lã Bố giết (192), thủ hạ là Lý Thôi và Quách Dĩ mang quân đánh báo thù, đánh chiếm Trảng An, giết Vương Doãn và đuổi Lã Bố. Hai người chia nhau nắm quyền ở Trảng An, vua Hán Hiến Đế vẫn bị khống chế như trước.

Năm 194, trong khi các chư hầu ở Sơn Đông giao tranh kịch liệt thì Lý Thôi và Quách Dĩ cũng phát sinh mâu thuẫn đánh nhau ở Trảng An. Chiến sự kéo dài sang năm 195, nhân dân bỏ kinh thành chạy, lực lượng cả hai đều bị yếu đi. Hán Hiến Đế trốn khỏi chỗ Lý và Quách cùng các cận thần chạy về phía đông. Từ đầu năm 196 đến tháng 7 năm đó, sau hành trình dài, Hiến Đế được đưa trở về Lạc Dương từng bị Đồng Trác đốt phá, ở vào hoàn cảnh rất thiếu thốn và có nguy cơ bị các chư hầu tranh đoạt.

Trong khi Hán Hiến Đế đi từ Trảng An sang Lạc Dương thì Tào Tháo lại mang quân tấn công quân Khăn Vàng ở Dự châu, đánh bại quân địch và làm chủ thêm Dự châu. Thấy ông có thực lực lớn mạnh, một vị Vệ tướng quân dưới quyền Hiến Đế ngầm sai người đến Duyện châu gọi Tào Tháo đến Lạc Dương bảo giá.

Tào Tháo lập tức sai người nghênh đón vua Hiến Đế. Vì Lạc Dương đã đổ nát, ông bèn đưa Hiến Đế đến Hứa Xương, sai xây dựng lại nơi này cho vua ở. Đây là một bước chuyển rất quan trọng trong sự nghiệp của Tào Tháo vì nhà Hán tuy suy nhưng trong lòng mọi người vẫn tôn trọng, việc Tào Tháo nắm được thiên tử sẽ có cơ nhân danh vua ban ra chính lệnh để sai khiến chư hầu.

Hán Hiến Đế đến Hứa Xương, phong Tào Tháo làm Vũ Bình hầu, giữ chức Tư không kiêm Hành Xa kỵ tướng quân. Hiến Đế vốn muốn phong cho ông chức cao hơn là Đại tướng quân nhưng vì Tào Tháo còn e ngại thế lực của Viên Thiệu, muốn tránh xung đột ngay với Thiệu, vì vậy ông đề nghị Hiến Đế phong chức Đại tướng quân cho Thiệu[30]. Mưu sĩ của ông là Tuân Úc được phong làm Thị trung kiêm Thượng thư lệnh, trông nom về văn thư. Phủ Tư không của Tào Tháo từ đó trở thành nơi thực sự ban ra mọi sắc lệnh của triều đình nhà Hán."

Giữ thiên tử để sai khiến chư hầu? Sở Tiểu Kiều gật gật đầu: "Đó là tào tháo" Nhưng mà cái đó và tào tháo có quan hệ gì chứ?

Phí Nặc Nam tiếp tục nhẫn nại giải thích cho cô: "Em cũng có thể áp dụng chính sách này"

Bàn tay to dịu dàng vỗ vỗ bụng cô, anh cười khẽ: "Thiên tử không phải ở trong bụng em sao? Còn anh chính là chư hầu bị em sai khiến"

Nếu có thể Phí Nặc Nam nhất định đem đứa nhỏ chưa chào đời này đặt lên trên đỉnh đầu mà đi khắp xóm.

Mặt Sở Tiểu Kiều đỏ bừng, đại thúc sao lại có kiểu nói chuyện như thế chứ?

Phí Nặc Nam gắt gao ôm cô vào lòng rồi cúi đầu áp mặt vào bụng cô nghe ngóng chút động tĩnh nhưng đáp lại chỉ là một mảng yên tĩnh, đứa bé còn quá nhỏ ngay cả động cũng không chịu động một chút .

Bình thường ánh mắt anh cũng nào cũng lạnh lùng sắc bén như chim ưng nhưng hôm nay lại trở nên ôn nhu pha chút sùng nịch, Phí Nặc Nam nhìn không được vênh tai lên cổ găng lắng nghe.

Sở Tiểu Kiều có chút không được tự nhiên ngo ngoáy người Phí Nặc Nam giương mắt nhìn cô con người tràn ngập niềm vui sướng hưng phấn giống như đứa bé được cho kẹo: "Suyt" Anh đặt tay lên môi ra hiệu cho cô im lặng "Em nhỏ giọng thôi! Cho anh nghe một chút!"

Tuy rằng lý trí nói cho hai người bọn họ đưa bé chỉ mới ba bốn tháng tuyệt đối không nghe được âm thanh gì nhưng nhìn bộ dáng của anh, Sở Tiểu Kiều cũng ngồi yên không gây gổ nữa.

Giương mặt anh tuần bất phẩm, mày kiếm mang chút bá đạo, hốc mắt thâm thúy phát ra loại mê hoặc quyến rũ lòng người. Giờ phút này thời gian dường như ngưng đọng lại.

Trên lầu hai tấm rèm lát phát bay trong gió, thấp thoáng bóng người bên cửa sổ.

Vi Vi lắc đầu thờ dãi: "Nếu không tận mắt nhìn cảnh tượng này mà chỉ nghe người khác kể lại chắc chắn tôi sẽ nghĩ một trong hai người họ có một người bị mù!"

Một Phí Nặc Nam cao cao tại thượng ngay cả nghĩ cô cũng chưa từng nghĩ Phí Nặc Nam sẽ như đứa trẻ ngốc áp mặt vào bụng của Tiểu Kiều để nghe thai âm. Haizzz đứa bé nhỏ như vậy làm sao có thể có thai âm?!

Vilian đứng cạnh cô liên tục gật đầu "Có thể nhìn thấy được Phí tổng rất yêu thương, trân trọng Sở tiểu thư và tiểu thiếu gia"

Vi Vi liếc cậu một cái "Đến bây giờ còn gọi là Sở tiểu thư? Cẩn thận Phí tổng nhà các người sẽ băm các anh ra thành trăm mảnh!"

Nhà chúng tôi? Mí mắt Vilian giật giật.

"Đúng rồi người kia vẫn chưa tỉnh?" Vilian thu hồi tầm mắt, đột nhiên nhớ đến còn một người chưa giải quyết xong.

Vi Vi sừng sốt nhìn theo tầm mắt của Vilian mới nhớ đến người anh vừa đề cập là ai "Không biết lúc tôi ra đây anh ta còn đang ngủ"

Cô vịn vào lọn tóc của mình hồi hợt nói "Vừa say mềm vừa ăn nhiều đến như vậy muốn anh ta nhanh tỉnh lại cũng thật khó!"

Lúc ba người bọn họ đi ăn, Anh Ly trong lòng buồn bực không nói câu nào là người ăn nhiều nhất. Hơn nữa có món ăn nào ăn không hết cô liền nhanh chóng quăng sang cho anh cho nên cô rất vô tư điên cuồng ăn hết món này đến món khác. Về phần say khướt như hiện tại toàn bộ đều do anh ta tự rót tự uống nếu Vi Vi không kêu Vilian ngăn anh lại phỏng chừng anh ta còn có thể ngủ luôn ở quầy bar.

Lúc này, Phí lão gia tử còn đang nóng lòng chờ tin tức từ Phí Nặc Nam bất quá chỉ là về nước tìm gặp một người vậy mà đến giờ ông vẫn chưa thấy đứa cháu này trở về ông lo lắng có phải hay không Sở Tiểu Kiều và Phí Nặc Nam sau khi gặp nhau cảm thấy tính tình không hợp cho nên đã mỗi người một ngã? Nghĩ vậy, Phí lão gia tử bảo đi Li gọi Phí Nặc Ngạn đến.

"A Ngạn" Ông vẫy vẫy Phí Nặc Ngạn "Lại đây"

Phí Nặc Ngạn đóng cửa rồi nhanh chóng bước đến ngồi xổm xuống "Ông nội"

"A Ngạn, ông không yên lòng cháu mau chuẩn bị về nước đi"

Phí lão gia tử suy nghĩ một chút vẫn là đưa ra quyết định như vậy là tốt nhất trong bốn đứa cháu đứa cháu cả Phí Nặc Nam vẫn làm ông yên tâm nhất chính là đứa thứ ba Phí Nặc Nam dù thế nào cũng tốt hơn so với thằng trời đánh kia.

Phí Nặc Ngạn sừng sốt "Về nước?"

Phí lão gia tử gật đầu vừa định mở miệng "Cách" một tiếng cánh cửa mở ra Phí Nặc Hiến đứng ngoài cửa. Sắc mặt từ vui mừng chuyển sang phẫn nộ, Phí lão gia tử vơ lấy cây gậy ném vào người Phí Nặc Hiến "Vào phòng không biết gõ cửa à? Nhiều năm học hành như vậy toàn bộ sách của mày đều bị chó gặm hết rồi sao? Nơi này là Phí gia không phải nơi mày có thể đến làm càn! Cút! Mày cút ra ngoài ngay!"

Phí Nặc Ngạn đứng xem kịch không hề có ý định can thiệp khuôn mặt tràn đầy ý cười nhìn bộ dạng chật vật chạy trốn của Phí Nặc Hiến.

Dối trá !

Phí Nặc Hiến mắng thăm một câu chuyên tâm đối phó uy lực của cây gậy kia chạy đồng chạy tây nhảy lên nhảy xuống "Lão già, ông đừng không biết phân biệt! Tôi vào đây chỉ muốn nói cho ông một câu gần đây tôi hết sức nhàn rồi ông cũng không vừa mắt tôi chỉ bằng ông cho tôi đi cùng anh ta về nước xem anh hai và chị dâu!"

"Mày đi? Mày không đi gây họa làm cho nhà người ta thêm phiền là phúc rồi! Mày còn đòi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chiếc váy xinh đẹp

Thị trường Phí Nặc Ngạn đã hết nhiệm kỳ cuộc bầu cử tiếp theo đã sắp bắt đầu nếu anh không ở đây quyền lực cũng có thể sẽ suy giảm không ít đến lúc

đó không biết người ngồi trên chiếc ghế thị trường kia sẽ là ai.

"Ông nội" Phí Nặc Ngạn đến lúc này mới bước đến can ngăn Phí lão gia từ "Nếu anh ba đã muốn như vậy thì ông cho anh ấy thêm một cơ hội đi, từ trước đến nay anh hai và anh ba tình cảm rất tốt nếu nhìn thấy anh ấy hẳn anh hai sẽ rất vui"

Tuy rằng rất thích xem kịch vui nhưng Phí Nặc Ngạn lại càng không muốn kế hoạch của mình bị gián đoạn.

Phí Nặc Hiền như bắt được vàng vội gật gật đầu "Lão gia từ không phải ông nói cháu không bao giờ làm ra việc gì đúng đắn sao? Ông cho cháu cơ hội đi lần này cháu sẽ chứng tỏ cho ông thấy!"

Phí lão gia từ thờ hất một cái tròng mắt nói "Đúng đắn? Mày làm việc này cũng có thể xem là đúng đắn? Mày đi ra khỏi cửa cũng không sợ bị thiên lôi trừng trị?"

Phí Nặc Hiền cười tiếc nuối để lộ hàm răng đều tăm tắp "Đáng tiếc ông trời có mắt không cho thiên lôi đánh cháu!"

Phí lão gia từ nhìn bộ dáng vô si của cậu hện không thể cầm gậy đánh chết tên trời đánh kia "Mày không phải muốn đi sao? Được mày đi, người đâu, tổng nó ra khỏi Phí gia cho ta!"

Đã đi được một chặng đường khá xa nhưng Phí Nặc Hiền vẫn còn nghe văng vẳng bên tai tiếng chửi mắng của Phí lão gia từ cậu cười nói với tài xế "Lão già vẫn còn khỏe lắm phúc khí cũng phải đến mười phần thì mới có thể lớn tiếng mắng chửi người như vậy chứ!"

Bác tài đang chăm chú lái xe, nghe cậu nói vậy, nhất thời đầy lòng roi lệ.....

Cầm điện thoại, Phí Nặc Hiền thuận thực nhấn dây số quen thuộc.

"A Hiền?"

Chỉ chốc lát sau tiếng nói từ đầu dây kia cất lên vừa nghe đã biết người ấy đang cố đè thấp âm lượng đến con số cực nhỏ.

Phí Nặc Hiền liếc mắt một cái hỏi "Anh hai, bây giờ anh không tiện tiếp điện thoại em à?"

"Chờ anh một chút"

Tay bịt chặt ống nghe, anh nhẹ nhàng bước ra ngoài lúc này tiếng nói mới được khôi phục bình thường "Em trai có việc gì à?"

"Anh hai, em sắp ra sân bay, ông nội bảo em về nước đón 2 người bạn anh gặp vấn đề gì sao" Phí Nặc Hiền vừa nghĩ đến điều đó thần sắc trở nên khẩn trương "Anh có phải gặp rắc rối gì không? Liên quan đến tên chết tiệt kia?"

Phí Nặc Nam nhanh chóng xoa dịu Phí Nặc Hiền "Không có tình hình ở đây rất tốt"

Một lúc sau, Phí Nặc Hiền đang lái xe, chợt nghe thanh âm trầm ấm mang theo chút sùng nịch của Phí Nặc Nam vang lên.

"Chẳng qua là lúc em gọi đến, vợ anh đang ngủ mà thôi"

Bởi vì cô ấy đang ngủ, anh không muốn cô bị tỉnh giấc cho nên mới cố tình nói nhỏ để không gây ồn.

Phí Nặc Hiền nghe vậy ngạc nhiên một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại "Anh hai, em đang đến chỗ anh đây"

"Ừ"

Gác máy, Phí Nặc Hiền sực nhớ đến việc gì đó một tay giữ vô lăng tay kia không ngừng lục lọi trong chiếc ví da cuối cùng lấy ra một tấm ảnh chụp. Trong ảnh là một cô gái nhỏ trên đầu vấn tóc thịt viên, nụ cười nhẹ nhàng hai mắt cong thành hình bán nguyệt trong sáng và rạng rỡ.

Nhìn phải... Nhìn trái....

Phí Nặc Hiền có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm vào tấm ảnh hồi lâu rồi cuộc vẫn không tài nào hiểu nổi đến tột cùng cô gái này đã dùng thủ đoạn gì để anh hai để ý đến? Hình như anh ấy còn quan tâm đến cô ta hơn chính bản thân mình nữa.

Lúc Sở Tiểu Kiều thức dậy cô thấy mình đang nằm trên giường không cần nghĩ cũng biết là ai ôm cô đến giường.

Duỗi thẳng người trải qua một giấc ngủ ngon tâm tình của cô cũng trở nên tốt hơn hẳn.

Nhìn quanh phòng không thấy bóng dáng Phí Nặc Nam đâu, Sở Tiểu Kiều mò mẫm tìm đôi dép rồi bước xuống giường.

Vừa cầm lấy nắm cửa, Phí Nặc Nam đã đẩy cửa vào, Sở Tiểu Kiều chậm mắt nửa nhịp mới nhận ra bộ dạng của mình lúc này.

Thứ nhất, lúc vừa xuống giường, cô còn tùy tiện vò vò mớ tóc hỗn độn trên đầu nói cách khác chắc hẳn bây giờ trên đầu cô là cả nôi bấp rang bơ.

Thứ hai, bây giờ cô đang ngáp, ngáp thật to thật sáng khoáy miệng thì há lớn như hang gấu, phồng chùng cả mặt đều như quỷ biến hình.

Trời ơi hẳn là lúc này bao nhiêu tình hoa của Thị Nở đều dồn hết vào cô.

Đáng chết hơn nữa người đang đứng trước mặt cô chính là Phí Nặc Nam!

Anh cầm trên tay một chiếc hộp bước vào phòng nhìn thấy Sở Tiểu Kiều đang hóa đá, anh đi đến ôm cô vào lòng "Làm sao vậy?"

Sở Tiểu Kiều lắc lắc đầu đánh chết cũng không nói ra rằng chính mình tự cảm thấy bộ dạng hiện tại quá tồi tệ sợ dọa người ta chạy mất dép.

Phí Nặc Nam đặt chiếc hộp lên bàn, Sở Tiểu Kiều vừa nhìn thấy hai mắt sáng bừng "Đây là cái gì vậy?"

Chiếc hộp hình chữ nhật màu cánh sen trên bề mặt khắc họa vài hoa văn tinh tế cách gói cũng thật tỉ mỉ hai sợi dây đan chéo nhau thắt nút tại một đóa hồng xinh đẹp.

Dài lụa màu trắng kết thành chiếc nơ nhỏ nhỏ. Đơn giản nhưng vô cùng sang trọng.

Phí Nặc Nam đẩy chiếc hộp đến trước mặt cô "Đẹp không?"

Sở Tiểu Kiều nhất thời quên đi tình trạng xấu hổ của mình nhanh chóng nhận lấy chiếc hộp từ tay Phí Nặc Nam vui vẻ khen "Thật đẹp!"

Phí Nặc Nam nghe vậy vẻ mặt như đứa nhỏ được cho kẹo cười sung sướng.

"Mở ra xem thử đi đảm bảo em sẽ thích đó"

Cô thoáng cúi đầu nhìn bên trong hộp, hàng lông mi chợt run rẩy trong mắt ánh lên vẻ thích thú xen lẫn kinh ngạc. Ánh hồng của chiếc hộp phủ lên trên chiếc váy lụa làm cho nó cũng như khoác lên mình một mảng hồng nhạt nhu hòa tựa như một bức tranh mỹ nhân ngàn năm, Phí Nặc Nam chậm rãi đem bộ váy bày ra trước mặt Tiểu Kiều.

Chiếc váy buông thõng xuống linh động nhảy múa theo cơn gió hình như ẩn trong đó không phải là ánh trắng mà chính là những nàng tiên từ tinh nghịch.

Sở Tiểu Kiều si mê nhìn bộ lễ phục đây là chiếc váy xinh đẹp nhất mà cô từng thấy!

Chương 21.2 : Quả thật rất xinh đẹp !

Sau khi thay xong trang phục cô bước ra, Phí Nặc Nam ngẩng đầu nhìn lên.

Bộ lễ phục trắng cùng với những đường cong tinh tế trên cơ thể cô hoàn mỹ đến người ta cứ ngỡ từng chiếc kim, mũi chỉ của chiếc váy này được làm ra để dành riêng cho cô vài sợi tóc đen nhánh rủ xuống điểm xuyến chút thanh thoát cho đôi vai trắng ngần kia, hai dây áo bằng tơ tằm cũng trở nên thật mỏng manh, thời điểm ánh đèn rơi vào tựa như ánh trắng đang xuyên thấu qua từng tầng mây soi bóng mình xuống trần gian để rồi vô tình khiến cho người con gái này càng trở nên mỹ lệ hơn bao giờ hết, hai phiến xương quai xanh xuất hiện tựa như con bướm đang dang đôi cánh khoe hết tất cả vẻ đẹp của mình, phần áo trước ngực thêu hoa văn màu bạc không quá cầu kỳ, đơn giản nhưng lại không hề bị nhấn chìm. Thiết kế phần eo vô cùng độc đáo che đi phần bụng của Sở Tiểu Kiều khó có thể nhìn ra cô đang mang thai.

Nếu quan sát kỹ hơn sẽ phát hiện những đường ren nhỏ được may dọc theo làn váy hết sức cẩn thận. Từ đầu khi bước chân vào shop, anh đã nghĩ rằng nếu Sở Tiểu Kiều vận bộ lễ phục này là phù hợp nhất, không ngoài dự đoán quả thật cô rất xinh đẹp trong chiếc váy ấy. Cho dù đã nghĩ như vậy nhưng khi thấy Tiểu Kiều bước ra hai mắt Phí Nặc Nam vẫn không khỏi sáng bừng lên. Không chỉ vì lễ phục trên người Sở Tiểu Kiều làm anh rung động mà còn vì khí chất của chính cô sạch sẽ như tuyết trên núi chưa từng bị vấy bẩn lại thuần khiết như đóa sen trắng, linh khí bức người.

Sở Tiểu Kiều nâng làn váy có chút lo lắng. Lễ phục này thật đẹp chỉ nhìn qua cũng đủ khiến cô lú lẫm, cô sợ chính mình xấu xí mặc vào đã không đẹp còn làm cho bộ váy trở thành phế vật làm mất giá trị của nó. Hơn nữa, hiện tại cô không trang điểm, tóc lại rối tung không gọn gàng xuất hiện với bộ dạng như vậy hẳn là dọa người ta kinh hãi?

Nghĩ như vậy, Sở Tiểu Kiều xấu hổ chuồn lại vào phòng thay đồ "Em đi thay ra"

Người đàn ông nào đó còn đang đắm chìm trong vẻ đẹp của cô lúc này mới chịu hồi phục lại tinh thần nhanh chóng bước đến kéo lấy người đang chui vào phòng thay đồ rồi ôm chặt cô từ phía sau. Trên người cô tỏa ra chút hương thơm chậm rãi đi sâu vào lòng Phí Nặc Nam, khiến trái tim anh bất giác lồi nhịp.

Khép hờ mắt, Phí Nặc Nam hỏi "Chạy cái gì mà chạy?"

Sở Tiểu Kiều đưa tay vuốt lại tóc bĩu môi "Bộ dạng của em nhất định là rất xấu? Em đi thay ra để chiếc váy không bị mất giá trị"

Nói xong, cô đẩy Phí Nặc Nam ra nhưng vẫn không thể thoát khỏi bàn tay to của anh, Phí Nặc Nam nắm cổ tay cô "Thay? Ai cho em thay? Hơn nữa anh cũng không thấy xấu"

Anh nghiêm túc nói bên tai cô không biết có phải là anh cố ý hay không, Sở Tiểu Kiều cảm giác anh có chút tà mị giống như chỉ cần một chút cũng đủ để anh chạm môi vào vành tai cô.

Cảm thấy người trong lòng hình như đang cọ cọ vào ngực mình, anh nhìn thử liền thấy cả gương mặt cô đều đang đỏ bừng có vẻ như rất ngượng nhưng cũng dám cử động mạnh.

Đáy mắt ánh lên nét nhu tình, ngọt ngào anh nắm tay cô bước đến trước chiếc gương to.

Trước mắt Sở Tiểu Kiều chợt tối sầm giống như có cái gì chặn tầm nhìn của cô lại đưa tay sờ sờ thử "Ấm... ừm... nóng" thì ra là tay của Phí Nặc Nam.

"Đi theo anh từ từ nào"

Sở Tiểu Kiều gật đầu cũng không quan trọng hóa việc bị anh bịt mắt dù như thế nào đi chăng nữa nếu có anh ở bên cạnh cô tin tưởng chắc sẽ không có

chuyện gì xảy ra, bởi vì anh tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện gì xấu xảy đến với cô, anh sẽ luôn bảo vệ cô.

Phí Nặc Nam dừng lại trước chiếc gương một tay vẫn bịt mắt cô, anh đi vòng ra sau những ngón tay từ từ buông xuống nhường chỗ cho ánh sáng lọt vào.

Bên trong gương tay của anh dần hạ xuống rồi đặt lên bụng cô làm tư thế bảo vệ gương mặt anh tuần bất phạm hiện lên chút ý cười thân thiện, cô gái trong lòng anh mở to hai mắt nhìn bộ dạng giật mình không thể tin nổi.

Đúng vậy, chính là giật mình.

Dù thế nào đi chăng nữa cô cũng không thể ngờ chính mình vận chiếc váy này lại xinh đẹp như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Viễn Thanh cũng sắm cho cô rất nhiều trang phục đẹp nhưng Sở Tiểu Kiều biết hai từ "xinh đẹp" ấy cho đến bây giờ cũng chưa từng được dùng để hình dung cô.

Nếu đứng độc lập người khác có thể sẽ khen cô xinh. Nhưng nếu đứng cạnh một người khác tỷ như Vi Vi cô tuyệt đối sẽ trở thành tán lá tô điểm cho đóa hồng rạng rỡ kia và bị người khác vớt sang một bên không thêm lưu tâm, vì thế càng về sau hai từ đó ít có mặt trong cuộc sống của cô hơn.

Cho nên bây giờ nhìn thấy chính mình trong gương, Sở Tiểu Kiều rất kinh ngạc thật sự là không thể tưởng tượng được điều kỳ diệu này.

Khóe môi Phí Nặc Nam cong lên, hai tay ôm cô về trong lòng "Thế nào bộ dạng này là xấu sao?"

Sở Tiểu Kiều ngốc nghếch lắc lắc đầu cúi xuống nhìn chiếc váy "Đại thúc bộ váy này thúc lấy ở đâu ra vậy?"

Phí Nặc Nam nhún mày "Làm sao vậy?"

"Sẽ không giống như trong chuyện cổ tích từ trên trời rơi xuống một bộ váy có ma pháp mặc nó vào cho dù người đó có xấu thế nào cũng sẽ trở nên xinh đẹp?" Sở Tiểu Kiều tỏ vẻ hoài nghi.

Sau đó lại duỗi tay sờ soạng mặt mình trong gương "Hoặc nguyên nhân bắt nguồn từ chiếc gương cổ quái này bởi vì góc mài có vấn đề cho nên hình ảnh phản chiếu trong gương đều trở nên khác lạ?"

Mặt Phí Nặc Nam giăng đầy hắc tuyến trí tưởng tượng của cô ấy không phải phong phú bình thường.

Sở Tiểu Kiều không tiếc tay sờ soạng "chiếc gương thần" từ trên xuống dưới sau đó xác định nó hoàn toàn không có điểm nào khác thường.

Cô véo mặt mình một cái sau đó thấy cô gái trong gương cũng tự véo mình một cái.

Một lúc sau, Phí Nặc Nam mới bắt lấy bàn tay đang làm càn của cô "Đã tìm được chỗ kỳ lạ chưa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại về mặt thất vọng cô tiu ngưu đáp "Không có"

Phí Nặc Nam đặt tay lên trán cô "Nhóc sao em lại không tin tưởng chính mình như vậy? Người bên trong gương chính là em, là em, Sở Tiểu Kiều"

Cái này cũng không thể trách cô được Sở Tiểu Kiều im lặng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn những ngón tay không phải cô không tin chính mình có chút nhan sắc nhưng mà đột nhiên mới ngủ dậy liền nhìn thấy mình xinh đẹp như vậy bảo cô làm sao không ngăn người một chút ngốc nghếch một chút!

Ánh mắt của cô bỗng sáng ngời, Sở Tiểu Kiều lay lay cánh tay Phí Nặc Nam "Đại thúc nếu không chúng ta đi xác nhận lại một lần nữa?"

Chương 21.3: Cung chiều vợ yêu!

Xem ra Phí Nặc Nam cũng sắp đến nơi rồi lúc Phí Nặc Nam đi xuống, Charen đã nhanh chóng vào gara lấy xe và đứng chờ bên ngoài biệt thự.

Sở Tiểu Kiều vận chiếc váy anh tặng đầu tóc lúc này cũng được chải chuốt gọn gàng cả người giống như vừa trải qua giai đoạn lột xác quả thật về hình thức không còn giống Sở Tiểu Kiều trước kia nữa rồi.

Vừa ra ngoài cổng toan bước lên xe cô lại nghe thanh âm oang oang của Vi Vi vọng đến.

"Ăn, ăn, ăn cho nhiều vào! Có cần phải tự giày vò bản thân như thế không, nếu có lần sau tôi cho anh ta thích chết ở xó nào thì chết nhất định sẽ không đưa đến bệnh viện! Grừ, thật là tức chết mà chó cắn Lã Động Tân[1] chuyện gì thế này!"

[1]Chó cắn Lã Động Tân: câu này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đang lại mạng vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

Vi Vi không mở miệng nói chuyện thì thật may mắn nhưng một khi cô đã mở miệng quả thật rất khủng khiếp giống như quỷ đòi mạng đặc biệt những khi tức giận cho dù có đứng cách xa trăm vạn dặm cũng có thể nghe thấy tiếng mắng chửi như bò rống của cô.

Nhưng mà lúc này Vi Vi nói gì vậy nhỉ? Chưa kịp suy nghĩ đã thấy Vi Vi đang đi về phía cô.

Sở Tiểu Kiều tò mò định hỏi thử xem cuối cùng là cô đang mắng ai nhưng đã thấy vẻ mặt phẫn nộ của Vi Vi đang tiến gần đến rồi cô lướt ngang qua người Tiểu Kiều.

Tay Sở Tiểu Kiều đang giơ lên cao làm động tác "chào" trong nháy mắt cứng đờ giữa không trung. Cô là không khí sao? Phí Nặc Nam nhìn cười đứng sang một bên chờ xem kịch vui. Vi Vi rảo bước vào trong nhà gọi to tên cô.

”Tiểu Kiều! Tiểu Kiều? Tiểu Kiều cậu ở đâu?”

”Tớ ở đây.”

Nghe tiếng nói quen thuộc, Vi Vi quay lại nhìn nhìn một chút rồi nói ”Ồi tôi đang tìm anh đây này” Tầm mắt dừng lại trên người Phí Nặc Nam thông thường nơi nào xuất hiện Phí Nặc Nam thì nơi đó có bóng dáng của Tiểu Kiều nhưng lúc này đứng bên cạnh anh là một tiểu mỹ nhân, cô ta không ngừng lườm Vi Vi vì thế Vi Vi nghi hoặc ”Không có à? Chẳng lẽ vừa nãy tôi nghe lầm?”

Cô nhìn Phí Nặc Nam mong chờ một câu trả lời từ anh. Trên mặt người nào đó thấp thoáng ý cười vẫn chọn phương án tốt nhất chính là im lặng xem kịch. Trái lại mỹ nhân bên cạnh anh một tay giơ lên đứng yên như pho tượng không hề nhúc nhích.

Một lúc sau, Sở Tiểu Kiều hồi phục tinh thần việc làm đầu tiên là bước nhanh về phía trước tát nhẹ vào mặt cô gái đang nhìn đông ngó tây ”Tớ nói, tớ ở đây!”

Lần này đến lượt Vi Vi rơi vào trạng thái ngủ đông.

Sở Tiểu Kiều nhìn thấy biểu cảm kinh hãi của Vi Vi thì hết sức hài lòng tiện tay chỉnh lại quần áo nháy mắt mấy cái hỏi Vi Vi ”Thế nào?”

Vi Vi thu hồi thần sắc nhìn về mặt rạn rở của Sở Tiểu Kiều ”Xinh đẹp, rất đẹp nhưng mà như thế nào cũng chẳng bằng tớ!”

Thú vui tao nhã của Vi Vi chính là đưa Sở Tiểu Kiều lên tận trời xanh cao hứng đến cực điểm rồi một cước đạp cô trở về dương thế. Sở Tiểu Kiều bị hành hạ tinh thần riết rồi thành quen nhưng vẫn không quên phản bác lại ”Cũng không biết vừa nãy người nào đó nhìn mãi cũng không nhận ra còn được mặt ra nhìn tớ trần trần như kẻ háo sắc”

Vi Vi dứ dứ nắm đấm ”Sở Tiểu Kiều cậu chán sống thì bảo tớ một tiếng!”

Mãi cho đến khi sắp đến sân bay miệng Sở Tiểu Kiều vẫn không thể nào khép lại được. Cười rồi lại cười. Khóe miệng gần như sắp rút gân.

Phí Nặc Nam lau nước bọt cho cô gật đầu ”Ồ, thì ra còn có thể cử động được cơ đấy anh còn tưởng rằng em sẽ cười như vậy cả đời”

Sở Tiểu Kiều từ trong lòng ngực Phí Nặc Nam ngẩng đầu lên ném cho anh một ánh mắt khinh thường ”Hôm nay em vui như vậy cũng không được sao?!”

Phí Nặc Nam cúi đầu thần nhiên nhìn cô một chút cũng không buồn đáp lại.

Bị phốt lờ cô khó chịu, cảm giác giống như bị đứ nhỏ trong bụng quấy rối vì thế, cô cắn cắn ngón tay Phí Nặc Nam rồi đung đưa cánh tay anh.

Quả nhiên, cuối cùng kế hoạch cũng thành công, Phí Nặc Nam dồn toàn bộ lực chú ý lên người cô.

”Làm sao vậy?” Phí Nặc Nam khẩn trương nâng cằm Sở Tiểu Kiều lên ”Không thoải mái à? Tiểu từ trong bụng lại đạp em?”

Nhìn bộ dáng sốt ruột của anh, Sở Tiểu Kiều cảm thấy cực kì thỏa mãn, cô chính là thích nhìn nhất thấy đáng vẻ này của anh.

Đáy mắt Phí Nặc Nam hiện lên vài tia bất đắc dĩ, anh khẽ véo vào chóp mũi cô cung chiêu nói ”Em đó! Nếu thật sự không thoải mái thì nói anh đổi tư thế”

Sở Tiểu Kiều lắc lắc đầu chui lại vào lòng Phí Nặc Nam rầu rĩ nói ”Không cần như vậy là được rồi!”

Sau đó, Sở Tiểu Kiều có chút tức giận tí mạnh cầm lên vai anh ”Đại thúc không phải cảm thấy ôm em rất phiền cho nên mới nói như vậy?”

Phí Nặc Nam còn chưa kịp mở miệng, cô đã tiếp lời một tay không ngừng chọc chọc vào ngực anh ”Hừ em biết mà đại thúc nhất định chán ghét em rồi có phải hay không?”

Trong nháy mắt, anh đã tóm được bàn tay cô, Phí Nặc Nam cúi thấp đầu khẽ cắn vào đôi môi ấy nuốt trọn toàn bộ lời oán giận của cô vào trong lòng.

Phương pháp tối ưu nhất bóp nát những suy nghĩ bậy bạ trong đầu cô và làm cô thôi cấu giận chính là cử chỉ yêu thương và trấn an không hề mang theo chút ý niệm chiếm giữ hay dục vọng nào.

Cho đến khi anh buông cô ra, Sở Tiểu Kiều nhìn về phía trước tài xế kỳ thật đã nhìn thấy toàn bộ sự việc nhưng vẫn đang giả vờ như chính mình cái gì cũng không thấy, cô xấu hổ che mặt lại rồi chui rúc vào ngực Phí Nặc Nam. Cấn chặt môi dưới không nói lời nào nữa. Phí Nặc Nam ôm lấy cô nhẹ giọng cười.

Nếu cần dùng phương pháp này để chặn miệng cô làm cho cô không thể thốt ra những lời nói đã thương người như vậy, anh nguyện ý và còn vô cùng thoải mái áp dụng nó. Sở Tiểu Kiều nhắm mắt thả lỏng người.

Từ khi mang thai mỗi ngày em bé đạp ít nhất vài lần trước kia mỗi lần như vậy cô cảm thấy đặc biệt khó chịu bên cạnh không ai hiểu được cảm giác của cô, Vi Vi chưa từng mang thai Anh Ly là đàn ông lại càng không cảm nhận được.

Nhưng bây giờ lại khác nếu cô cảm thấy khó chịu nhất định Phí Nặc Nam cũng sẽ không cảm thấy thoải mái. Tính khí cô rất xấu mỗi khi bị đứ nhỏ quấy cô cũng tận lực quay sang làm phiền anh.

Phí Nặc Nam nghiêng đầu ngắm cảnh vật bên ngoài kính xe chợt nghe trong lòng truyền ra tiếng nói rầu rĩ của cô "Nhu thế nào lại muốn hôn nữa?"

Thanh âm độc thoại mang chút ảo não vương vấn bên tai Phí Nặc Nam.

Sở Tiểu Kiều trong lúc đó mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy cả người anh bỗng trở nên cứng đờ vài giây sau anh lại ôm cô chặt hơn cúi thấp đầu đặt vào đôi môi cô một nụ hôn không hề ôn nhu nhẹ nhàng như lần trước nụ hôn lần này mang theo chút mãnh liệt cùng mê mẩn giống như muốn nuốt chửng cô.

Chiếc gương chiếu hậu phản chiếu gương mặt anh lúc này ánh mắt thâm thúy ánh lên vẻ sung sướng đầy vui mừng.

Môi bắt đầu có chút đau nhưng người nào đó lại không ngừng tăng sức lực, Sở Tiểu Kiều vùng vẫy hai tay đánh mạnh vào lồng ngực Phí Nặc Nam.

Mưa rền gió dữ đã qua lúc này Phí Nặc Nam mới ý thức được chính mình đã quá kích động, anh vội vàng buông cô ra nhìn thấy đôi môi cô sưng đến nỗi gần như muốn nứt cả da đáy lòng chợt dâng lên cảm giác xót xa anh vội vàng lau sạch nước bọt trên cánh son kia đôi mắt sâu xa nhìn cô "Nhóc con những lời lúc này em nói anh đã nghe rồi"

Đầu óc Sở Tiểu Kiều có chút choáng váng căn bản là không hiểu anh đang nói cái gì cô mơ màng gật gật đầu. Phí Nặc Nam thấy phản ứng của cô như vậy thì không hài lòng.

"A" Sở Tiểu Kiều kinh hô hơi tức giận lườm Phí Nặc Nam "Đại thúc lại giờ trò xấu!"

Lúc này cô đang mềm nhũn nằm rúc trong lòng Phí Nặc Nam dùng hai tay véo vào mặt Sở Tiểu Kiều làm cho cô quay trở về dương thế

"Anh nói, anh đã nghe được" Mím môi Phí Nặc Nam nói ánh mắt khác thường.

Lúc này Sở Tiểu Kiều mới khó hiểu hỏi lại "Nghe thấy? Đại thúc nghe thấy cái gì?"

Phí Nặc Nam thoáng đỏ mặt "Anh nghe thấy em nói rằng em thích được anh hôn"

Chương 21.4 : Ngày tệ hại của Phí Nặc Hiến.

Vốn dĩ Sở Tiểu Kiều còn chút buồn ngủ nhưng vừa nghe Phí Nặc Nam nói đều bị tiêu tan đi mất.

Liếc thấy sắc mặt của anh, Sở Tiểu Kiều ương bướng nói ngang "Thế thì sao? Đúng là em thích đó! Đại thúc có ý kiến à?"

Phí Nặc Nam khoa trương giơ cao hai tay "Không, không có ý kiến"

Vì thế cô gái nhỏ nào đó mang theo chút hạnh phúc sà vào trong "ổ chăn" ấm áp của chính mình.

Anh cưng cô, cô biết. Hơn nữa còn là một loại yêu chiều vô pháp vô thiên. Cho nên cô còn có một cái cớ để không kiêng nể anh cố tình làm vậy. Dù sao bất kể là điều gì đều có đại thúc ở bên cạnh giải quyết những cục diện rối rắm do cô gây ra. Tuy đầu óc Sở Tiểu Kiều không được thông minh lắm nhưng cô vẫn rõ một điều chính là người đàn ông này thật sự rất yêu cô.

Trên mặt hiện lên ý cười nồng đậm, Sở Tiểu Kiều chui vào lòng anh giống như đứa trẻ đang làm nũng với bố mẹ.

Phí Nặc Nam cúi đầu nhìn cô triu mến khoe môi vẽ lên một đường hạnh phúc. Cả người làm ra tư thế bảo vệ món đồ trân quý đem cô ôm vào lòng. Kể từ giây phút này, anh muốn cưng chiều cô toàn tâm toàn lực yêu cô. Chỉ cần cô muốn thì dù anh không có cũng tìm mọi cách để kiếm được cho cô.

Đến sân bay, Charen dừng xe lại bước ra ngoài cung kính mở cửa cho Phí Nặc Nam.

Lúc này Sở Tiểu Kiều đã thức dậy cho đến bây giờ cô vẫn chưa biết rốt cuộc Phí Nặc Nam muốn đưa mình đi đâu, cô chỉ có nhiệm vụ ngủ còn lại giao phó toàn bộ cho Phí Nặc Nam.

Dụi dụi hai mắt Sở Tiểu Kiều được Phí Nặc Nam ôm xuống xe người ra kẻ vào đông đúc còn có người đang giơ cao bảng tên ánh mắt dò kiếm xung quanh nơi này là sân bay?

"Sân bay?" Sở Tiểu Kiều kinh ngạc.

Phí Nặc Nam gật đầu nhìn đoàn người vừa bước ra "Ừ, chúng ta đến đón một người"

Sở Tiểu Kiều "À" một tiếng lại cúi đầu nhìn lại chính mình khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nhăn nhó nói "Nếu đúng là đến đón một người, anh còn biến em thành bộ dạng như vậy làm người ta còn tưởng phải tham gia buổi tiệc rượu gì đó!"

Lại nhớ đến việc vì phải làm bộ tóc này mà cô phải kiên trì nhịn ngủ rất lâu, Sở Tiểu Kiều liền tức giận, hao tổn nhiều thời gian như vậy, còn làm hại cô ngay cả ngủ cũng không tròn giấc, chuẩn bị tươm tất như vậy kết quả chính là vì đến sân bay?

Dậm chân Sở Tiểu Kiều "hừ" một tiếng rồi xoay người sang chỗ khác hướng lưng về phía Phí Nặc Nam.

Anh nhìn thấy người nào đó bắt đầu giờ tỉnh trẻ con có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Charen, cậu rùng mình lập tức xoay người sang hướng khác vì như cái gì cũng chưa nhìn thấy kể cả việc tổng tài phụ nhân cố tình gây sự suốt chặn đường đi.

"Bởi vì người kia yêu cầu thẩm mỹ rất cao" Phí Nặc Nam nhếch môi nói.

Sở Tiểu Kiều vẫn tiếp tục làm bằm không chút phản ứng với anh.

Phí Nặc Nam mặt dày bước đến ôm lấy cô từ sau khi mang thai tình tình cô càng ngày càng cổ quái.

Tham ngữ, thất thường, toàn bộ đều giống những biểu hiện được ghi chép trong sách.

“Người đó là em trai anh, Phí Nặc Hiên” Anh nói “Em của anh nó có chút đặc biệt lần đầu tiên hai người gặp nhau em nên ăn mặc xinh đẹp một chút để tránh cái miệng độc địa của nó”

Cho nên chuẩn bị nhiều như vậy chung quy cũng đều là suy nghĩ cho cô? Sở Tiểu Kiều cắn cắn môi dưới xấu hổ quay mặt đi.

“Nói như vậy em trai của anh là một người rất thích đánh giá người khác?” Trong đầu Sở Tiểu Kiều chậm rãi hiện lên hình ảnh một nhị thế tổ trên người dát toàn hàng hiệu mang theo vẻ mặt tự phụ nhìn người khác bằng cặp mắt khinh thường, mấu chốt chính là trên tay anh ta nhất định mười ngón đều đeo nhẫn vàng sáng chói đi đến đâu cũng không ngừng phát ra tiếng “đỉnh đỉnh đang đang” vui tai, cuối cùng khi vừa cười một cái liền lộ ra ánh vàng rực rỡ trên từng chiếc răng.

“Oe” Sở Tiểu Kiều bịt miệng xoay người vào trong bát đầu điên cuồng nôn. Phải, chắc chắn cậu ta chính là loại người như vậy!

Phí Nặc Nam không nhìn thấy được những tương tượng kì quái của Sở Tiểu Kiều nên còn tưởng rằng đây là do thai nghén vội vàng đứng sang một bên vỗ nhẹ vào lưng cô tay kia lấy khăn ra lau miệng cho cô “Có phải rất khó chịu hay không? Có muốn tìm chỗ nào ngồi nghỉ một chút không?”

Anh đang định bảo Charen tìm một chỗ nào để ngồi nghỉ thì lại bị Sở Tiểu Kiều nắm lấy tay “Em trai của đại thúc có phải là toàn thân đều mang phong cách phương Tây, ánh mắt xem thường người đời là một nhị thế tổ[2] chính hiệu?”

[2] Nhị Thế Tổ: Nó được bắt nguồn từ sau khi Tần Thủy Hoàng chết, ông đem ngôi vị truyền cho con trai tên Hồ Hợi, sau khi lên ngôi xưng Tần Nhị Thế, đại gian thần Triệu Cao khuyên ông nên hạn chế gấp mặt quần thần để tránh việc việc tự bạo, triều chính giao phó cho Triệu Cao làm thay, Tần Nhị Thế mừng rỡ núp ở phía sau cung trầm mê tửu sắc tận tình hưởng lạc chỉ sau 3 năm ngắn ngủi đất nước rơi vào cảnh khổ đau, cho nên đời sau thường dùng ông để ám chỉ những phá gia chi tử có được vinh quang, tiền tài nhờ cha mẹ.

Vì vậy mới biến cô thành bộ dạng này tránh cho tên “nhị thế tổ” kia nhìn cô không thuận mắt? Ngẫm lại cũng đúng thôi gia thế tốt lại có anh trai là Phí Nặc Nam đối lại nếu là cô thì cô cũng kiêu ngạo đến ngất trời.

Phí Nặc Nam bật cười đang định mở miệng nói giúp cho cậu em thì từ phía sau truyền đến thanh âm lười biếng “Nhị thế tổ là nói em sao, chị dâu?”

Nói xấu người khác thì đã đành nhưng đằng này còn bị người ta bắt ngay tại trận. Xấu hổ? Lúng túng? Không hề! Sở Tiểu Kiều thực bình tĩnh cầm lấy chiếc khăn mùi xoa trong tay Phí Nặc Nam đưa lên lau miệng đồng thời liếc nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Một người đàn ông cao gầy mặc một chiếc áo khoác đen cổ áo hơi hở dựng thẳng lên chiếc quần ka-ki màu đất, một tay dút vào bên trong túi quần, tay kia kéo theo chiếc va ly.

Đi đến trước mặt Phí Nặc Nam cậu đưa tay tháo cặp kính râm xuống khoe môi nhẹ nhàng cong lên những chiếc răng đều tăm tắp dần lộ ra.

“Anh hai!”

“A Hiên!”

Sau khi kết thúc tiết mục đánh đấm thân mật hai anh em cùng nhau bật cười.

Phí Nặc Hiên liếc thấy cô gái mà anh hai cậu đang ôm trong lòng chỉ cần nhìn bộ váy trên người của cô cũng đủ biết đây chính là người Phí Nặc Nam rất quan tâm, Phí Nặc Hiên cười cười chìa tay về phía Sở Tiểu Kiều “Chị dâu, em là Phí Nặc Hiên”

Nếu anh hai đã chọn như vậy cậu cũng sẽ không phải không biết tự lượng sức mà đi tìm xương trong trứng [3], anh ấy chọn cô gái này làm vợ, cậu cũng sẽ chọn cô gái này làm chị dâu.

[3] Tìm xương trong trứng: Ý nói việc soi mói, bắt bẻ.

Cho dù cô ấy không có gì đặc biệt cũng không được xem là hoàn hảo nhưng chỉ cần anh hai thích là tốt rồi.

Sở Tiểu Kiều đang muốn cười chào hỏi nhưng cảm giác buồn nôn lại lần nữa từ dạ dày dâng lên vẫn nghĩ là nôn khan như những lần trước cho nên Sở Tiểu Kiều cũng không quá để tâm đến đúng lúc vừa bắt lấy tay Phí Nặc Hiên một sự việc ngoài ý muốn đã diễn ra.

“Oe”

Sau đó, cô cảm thấy cả bầu trời đen kịt mọi thứ dần trở nên mờ ảo mông lung, Phí Nặc Nam vội ôm lấy cơ thể đang loạng choạng sắp ngã của cô về mặt vô cùng lo lắng.

Charen đứng một bên cũng đồng cảm với Phí Nặc Hiên. Vừa chìa tay ra liền biến thành ông nhỏ cho người nào đó hứng trọn bã ối của Sở Tiểu Kiều.

Cậu đứng ngây ngẩn cả người cho đến nửa ngày trên mặt vẫn duy trì nụ cười ban đầu không hề thay đổi.

“Má ơi!”

Một lúc sau ở một nơi nào đó trong sân bay vang lên tiếng hét chói tai của Phí Nặc Hiên, cậu không ngừng vẫy vẫy hai tay vớt vát chút hi vọng nhỏ nhoi nhanh chóng tránh xa thứ dơ bẩn kia khuôn mặt điển trai bỗng rồi quay từ phía tìm kiếm vật có thể lau được.

Mọi người đi ngang qua đều tò mò liếc mắt nhìn một chàng trai quần áo bảnh bao đang nhảy dựng lên như một con khỉ. Mãi đến n năm sau mỗi khi Phí Nặc Hiền nhớ lại tình cảnh ngày hôm nay đều không thể kìm được xúc động! Nó trở thành kỷ niệm mất mặt nhất trong lịch sử đời cậu.

Chương 21.5: Cảm giác được cung chiều thật không tệ.

Sở Tiểu Kiều cúi đầu chung thủy ngấm những ngón tay thỉnh thoảng liếc sang Phí Nặc Nam một cái rồi lại cúi đầu làm ra bộ dạng đứa trẻ ngoan đã biết lỗi.

Gần đây cô ăn uống không được ngon miệng kết quả ngày hôm qua ăn thử đồ ăn do đầu bếp mới mà Phí Nặc Nam vừa mời về thật sự rất thích cho nên cô đã ăn lấy ăn để rồi cuộc bị Phí Nặc Nam gõ vào đầu vài cái rồi đầu nhưng cô vẫn không hề từ bỏ sự nghiệp ăn uống của mình.

Sở Tiểu Kiều còn nghĩ là nôn khan bình thường mà thôi, nôn hết ra tay cậu ấy như vậy cô cũng đâu có muốn. . .

Đầu óc thường xuyên choáng váng, cơ thể nặng nề kèm việc ham ăn ham ngủ đều là những triệu chứng xuất hiện ở người mẹ khi mang thai vậy mà cô lại không hề biết những điều này.

Sở Tiểu Kiều cắn cắn môi dưới. Đây là lần đầu tiên gặp mặt mà đã gặp phải loại tình huống này quả thật cô cảm thấy rất không an tâm.

Phí Nặc Nam kéo tay cô lại an ủi "Không được suy nghĩ bậy bạ, A Hiền nó không để ý nhiều đâu"

"Thật à?" Sở Tiểu Kiều ngẩng đầu ánh mắt sáng lên nhìn Phí Nặc Nam.

"Ừ" Phí Nặc Nam gật đầu "Một chuyện còn con như vậy nó sẽ không để trong lòng"

Vừa dứt lời trong phòng tắm truyền ra tiếng gầm rú điên cuồng của Phí Nặc Hiền "Mau đi mua thêm xà phòng đến đây còn nữa tiếp tục nấu nước cho tôi! Hôm nay tôi phải tắm cả ngày!"

Trong nháy mắt tia sáng le lói trong ánh mắt cô hoàn toàn bị dập tắt khóe mắt Phí Nặc Nam giật giật.

Từ nhỏ, Phí Nặc Hiền đã rất xem trọng vẻ ngoài có thể nói cậu ấy là loại người cuồng sạch sẽ điều tối kỵ nhất của cậu chính là bẩn, mà vừa rồi từ sân bay phóng xe về đến nhà tuy đã triệt để tốc độ nhưng ít nhất cũng mất đến 40 phút đồng hồ, thời gian dài như vậy đối với cậu mà nói thật sự là cực hình quá sức chịu đựng!

Vừa bước vào đến cửa việc đầu tiên Phí Nặc Hiền làm chính là kêu người hầu chuẩn bị nước ấm và xà phòng dành cho đàn ông, cậu phải tắm rửa, phải tắm, phải tắm...!!

Sở Tiểu Kiều khó chịu không phải chỉ là nôn ra tay và quần áo cậu ấy một chút thôi sao? Có cần phải làm ra bộ dạng như trời sắp sập như vậy không chứ? Hơn nữa chỉ cần rửa tay và thay quần áo là sạch rồi vậy mà cậu lại nhất quyết phải đi tắm.

Khi nghe cô nói vậy Phí Nặc Nam thờ dãi phức tạp nói "Bình thường trước khi ra khỏi nhà phụ nữ các em đánh phấn bao lâu?"

Tuy rằng Sở Tiểu Kiều không hiểu anh hỏi thế là có ý gì nhưng vẫn suy nghĩ một chút rồi đáp "Nếu là em thì hơn 10 phút là được rồi, còn Vi Vi phòng chừng ít nhất phải nửa giờ!" Cả trang điểm, làm tóc đều không mất thời gian sao?

Phí Nặc Nam quay mặt qua chỗ khác "Mỗi lần trước khi ra khỏi nhà A Hiền cậu ấy ít nhất phải chuẩn bị một tiếng"

Sở Tiểu Kiều biết điều lập tức câm miệng.

Trong phòng tắm liên tục truyền ra tiếng rít gào của Phí Nặc Hiền không phải kêu người hầu nhanh đem xà phòng vào thì lại là muốn đun thêm nước.

Sở Tiểu Kiều còn nhớ rõ lần đầu khi mình tắm ngay cả 15 phút đun nước ấm cũng không có.

"Em nôn ra người cậu ấy như vậy có thể nào cậu ấy sẽ ghi hận không?" Sở Tiểu Kiều bám lấy áo của Phí Nặc Nam hỏi.

Lần đầu tiên gặp mặt đã phạm vào điều tối kỵ của cậu ả, Sở Tiểu Kiều cảm thấy có chút buồn bực sớm biết sẽ có kết quả như vậy thì cô đã quay sang chỗ khác mà nôn!

Phí Nặc Nam nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, anh không khỏi vươn tay khẽ vuốt hàng mi cong dài kia trấn an cô "Yên tâm không có chuyện ấy đâu"

Sở Tiểu Kiều vẫn lo lắng cô ôm chặt cánh tay anh.

Phí Nặc Nam chọc chọc lên trán cô "Em là chị dâu nó làm sao dám ghi hận em?"

"Thật không?" Nghe tiếng gầm vẫn đang tiếp tục vang lên, Sở Tiểu Kiều bán tín bán nghi hỏi lại.

"Aizz, A Hiền không nhớ nhen vậy đâu cậu ấy chỉ là có chút lập dị thôi"

Phí Nặc Nam nói xong khẽ nhú mày nhìn về phía phòng tắm, Sở Tiểu Kiều vội vàng nói "Anh đi xem cậu ấy đi, em cũng mệt rồi đi ngủ đây"

Anh có chuyện muốn nói với A Hiền, nhóc con này đã nhìn ra? Đây có thể xem là một loại quan tâm hay không?

Phí Nặc Hiền nhớ mãi khoảng thời gian đó, từ nhỏ cậu đã luôn sùng bái anh hai mình hoàn toàn xem anh ấy như một vị thần. Hơi nghiêng người về phía sau thanh âm tuy không quá lớn nhưng cũng đủ để Phí Nặc Hiền có thể nghe rõ.

”A Hiền cô ấy là người của anh, anh không hi vọng cả hai có ấn tượng xấu về nhau”

Từng chữ vang lên rõ ràng nghe qua nhẹ nhàng bằng giọng nhưng trong đó ẩn chứa một lời cảnh cáo dành cho Phí Nặc Hiền.

Phí Nặc Nam vẫn luôn cường thế như vậy nếu trở thành mục tiêu của anh, nếu bị anh tóm được sẽ vĩnh viễn phải chịu sự bảo hộ của anh nấp dưới đôi cánh rộng lớn đó và không cần lo lắng những gian nan thử thách phía trước vì đã có anh ở cạnh bên, đừng so sánh cách yêu của anh với người đàn ông khác vì tình yêu của anh luôn đi kèm với sự bảo vệ che chở hết mình cho người mình yêu.

Bây giờ, Phí Nặc Hiền có thể khẳng định, Sở Tiểu Kiều không phải chỉ đơn giản tồn tại phía dưới cái ô bảo hộ kia mà cô ấy đã ngự trị trong trái tim Phí Nặc Nam không thể chuyển dời...

Phí Nặc Hiền bị ai nâng cốc rượu, Phí Nặc Nam cười cười ngẩng đầu lên mỗi một động tác đều lộ ra vẻ tao nhã, cao quý thứ chất lỏng cay cay ấy dần xâm chiếm đầu lưỡi họ chậm rãi đi xuống cổ họng.

Hai chiếc cốc va chạm nhau tạo ra âm thanh thanh thúy.

Vi Vi và Vilian vẫn còn ở trong bệnh viện.

Ban đầu Anh Ly nói cảm thấy không thoải mái, Vi Vi đưa anh đến bệnh viện kiểm tra, sau khi nộp viện phí cô lập tức rời đi, hiện tại cô có đến đây là để tìm Vilian chủ yếu là do ở bệnh viện vừa gọi điện đến nói Anh Ly bị viêm ruột thừa cấp tính cần phải nhập viện và phẫu thuật.

Mặc dù ở thời điểm này viêm ruột thừa cấp tính chỉ cần trải qua một cuộc tiểu phẫu là mọi chuyện tốt đẹp nhưng mà Vi Vi vừa nghe tin này liền từ biệt thợ đánh xe đến lúc sau mới phát hiện vài ngày gần đây cô đã quá phóng túng cho nên bây giờ trên người chỉ còn một chút tiền.

Bệnh viện vốn không phải là nơi làm từ thiện cũng không thể kêu người ta cho Anh Ly phẫu thuật trước rồi sau đó mới đóng tiền.

Bất đắc dĩ người đầu tiên Vi Vi nghĩ đến chính là Vilian. Cậu ta là trợ thủ đắc lực của Phí Nặc Nam, hẳn tiền lương cũng không phải là con số ít ỏi.

Sau khi nghe Vi Vi trình bày nỗi khổ đau xong, Vilian tình tường hiểu rõ ý đồ của cô. Liếc thấy bóng dáng của Vilian hai mắt cô sáng lên vẻ mặt đầy chờ mong vị cứu tinh kia sẽ chậm rãi chìa tiền ra.

Vilian nhìn thấy bộ dạng ăn mày của cô, anh cảm thấy buồn cười ”Azzz, tôi còn đang xử lý chuyện trong công ty, cô từ bệnh viện gọi đến làm lúc đầu tôi còn tưởng cô thì ra là Anh Ly”

Vi Vi không chú ý đến ngữ điệu khác thường của anh thậm chí nhanh chóng giải quyết mọi chuyện êm xuôi rồi lập tức rời đi cho nên cô sốt ruột nói ”Vilian trên người tôi không có tiền anh hẳn là có phải không, anh cho tôi vay trước đi chừng nào Anh Ly tỉnh dậy tôi kêu anh ta hoàn trả đầy đủ số tiền cho anh!”

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật không cẩn thận một chút nữa là cô đã nói: tôi trả cho anh! Vô ngữ nghĩ lại việc suýt phải rời xa bác Mao, đến giờ cô vẫn cảm thấy sợ hãi.

Vilian nhìn chằm chằm cô thấy da đầu Vi Vi có chút run lên cuối cùng anh mới gật đầu ”Được thôi”

Cầm lấy tiền từ tay Vilian sau khi cô chạy đi trả hết các khoản viện phí, Anh Ly được đưa vào phòng phẫu thuật, Vilian đứng cách Vi Vi không xa anh nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vi Vi cảm thấy không khí này vô cùng ngột ngạt, cô tùy tiện tìm một đề tài để nói ”Nhìn cái gì vậy? Dưới lầu có mỹ nhân à?”

Đàn ông có người nào lại không thích ngắm mỹ nhân? Cô kiễng mũi chân tò mò nhìn xuống dưới.

Vilian lập tức thu hồi ánh mắt liếc VI Vi một cái ”Công ty còn có chuyện, cô muốn ở đây tiếp tục chờ anh ta à?” Anh nuốt xuống lời vừa định nói. Không ngờ...

”Chờ Anh Ly?” Vi Vi như vừa bị giẫm phải đuôi ”Tôi có điên mới chờ!” lại quay đầu về phía Vilian “Anh không ở lại thì tại sao bắt tôi ở lại đây?”

Khóe mắt Vilian giật giật không muốn nhiều lời cùng cô, Vi Vi sờ mũi nghĩ có phải hay không mình có chỗ nào đắc tội anh ta nhưng ngay sau đó, Vilian bật cười hình như tâm tình cũng rất tốt.

Tâm tình tốt cái đầu heo!

Ngồi trên xe Vi Vi hưng hăng ôm túi xách. Phía trước, Vilian hết sức tập trung vào nhiệm vụ lái xe. Bọn họ cùng nhau đi ăn cơm hơn nữa là cô mời. Là cô trả tiền đó!! Bây giờ Vi Vi chỉ có một mơ ước chính là đập cho tên chết tiệt kia một trận rồi cong móng chạy thật nhanh về nhà!

Không phải là sẽ không trả lại tiền cho anh ta hơn nữa, người vay là Anh Ly chứ không phải cô dựa vào cái gì muốn cô mời cơm!!

Mở chiếc ví da ra số lượng tờ giấy Mao ông nội ít ỏi đến đáng thương, Vi Vi chợt thấy đau lòng phỏng chừng một lát sau khi ăn no chén say những tờ giấy sẽ bay đi không một lời từ biệt.

Anh ta không phải là thư ký của Phí Nặc Nam sao? Một tháng tiền lương chắc chắn sẽ không thấp đâu vì cái gì trăm phương ngàn kế chạy đến đây vơ vét chút tài sản nhỏ nhoi này của cô!

Càng nghĩ càng bị phần Vi Vi nắm chặt ví bắt đầu rỗng giặc ”Vilian dựa vào cái gì anh muốn tôi mời cơm? Anh không có tiền sao?”

Anh hơi nghiêng người nói ”Thứ nhất bởi vì cô gọi điện thoại đến tôi phải bỏ hết tất cả công việc đang làm dở cho dù là bây giờ có quay về cũng phải làm lại từ đầu, thứ hai tiền là tôi đưa cho cô không phải Anh Ly, cho nên tôi chỉ biết cô vay tiền tôi”

Vì Vi không biết rằng khi Vilian cười rộ lên như vậy chính là lúc anh ta sặc mùi nguy hiểm nhất.

”Vì thế cô phải mời tôi ăn cơm”

Vì Vi xét chặt chiếc ví giống như muốn thuận tay đập vào đầu anh ta vài cái cho bõ tức. Vilian đánh tay lái, động tác lưu loát tốc độ xe dần chậm lại hình như là đã đến nơi.

Chính là nơi này?

Vì Vi nghi hoặc ngẩng đầu lên sau đó ngay lập tức cô bị cảnh trước mặt suýt dọa chết tự an ủi chính mình đây hẳn là nhìn nhầm, nhìn nhầm rồi!

Sau cánh cửa kính mọi thứ bên trong được trang hoàng lộng lẫy tư thế ngồi của các vị khách toát lên vẻ tao nhã, cao quý lúc thì lịch sự cùng nhau trò chuyện khi thì khẽ cười một vài tiếng.

Vì Vi lộ ra vẻ mặt như người đã chết. Đầu óc chậm nửa nhịp hai tay run rẩy.

Nơi này vào đây ăn cơm đừng nói đến tất cả số tiền còn sót lại trong ví cho dù cả tháng lương của cô cũng không đủ. . .

Hai tay đan vào nhau, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra đầu óc linh hoạt của cô bắt đầu nghĩ đến việc bỏ trốn. Chiếc xe dừng hẳn lại.

Vì Vi hít thở sâu một hơi toan tính mở cửa xe rồi lao đầu biến mất trong thời gian ngắn nhất.

Khi tất cả hành động đã được cô chuẩn bị hoàn mỹ trong đầu, cô nhìn ra bên ngoài khung cảnh đã được thay đổi.

À, thì ra là không phải vào chỗ ban nãy.

Vì Vi thở phào nhẹ nhõm ánh mắt thoáng nhìn về người phía trước, cô thấy bà vai Vilian liên tục run lên. Anh ta đang cười?

Sở Tiểu Kiều ngồi lên sô pha, cô nhìn khung cảnh bên ngoài qua khung cửa sổ hoa viên phía dưới kia mặt cô vẫn xanh biếc điểm xuyến lên nó những loài hoa rực rỡ, đằng kia là vài khóm hải dương đang vươn mình đón gió.

Nhìn từ góc độ này mọi thứ dường như thật hoàn hảo. Giữa hoa viên còn có chiếc xích đu mà cô vẫn hay ngồi.

Sở Tiểu Kiều ngả người dựa vào ghế. Trước mắt là cảnh sắc đẹp đẽ, bên cạnh là một ít đồ ăn vặt dành cho cô trong phòng vang lên những nốt nhạc trầm lắng, du dương. Đây là nhạc dưỡng thai nghe nhóm người hầu nói Phí Nặc Nam đã tiêu phí rất nhiều tiền để sắm sửa cho cô chung quanh là thiết bị điện tử vô cùng tân tiến, cô cũng không cần mang theo điện thoại cho nên cũng không lo bị nhiễm loại phóng xạ gì đó cũng không cần lo thai nhi sẽ bị ảnh hưởng.

Trước mặt cô, anh chưa từng đề cập đến những việc này luôn âm thầm chuẩn bị tốt mọi việc.

Sở Tiểu Kiều sờ sờ bụng, bây giờ cô có thể tìm được vị trí chính xác của cục cưng rồi không giống như lần trước, sờ đến chỗ nào cũng như nhau không có cảm giác gì cả.

Bất quá so với lần trước chỉ hơn một tuần có lẽ không phải do thai nhi đã trưởng thành mà trong khoảng thời gian gần đây cô đã béo lên không ít.

Khung cảnh ngoài bình yên ngoài kia không khỏi làm cho Sở Tiểu Kiều cảm thấy vui lây, cô mỉm cười cảm giác được cưng chiều thật tốt. Ý cười còn chưa kịp thu lại, Phí Nặc Nam đã bước vào. Anh còn tưởng rằng cô đã ngủ cho nên động tác cực kì nhẹ nhàng vừa mở cửa đã nhìn thấy cô giống như con mèo nhỏ lọt thõm trong sô pha vẻ mặt mãn nguyện ngay cả đuôi lông mày cũng thoải mái giãn ra đôi môi khẽ cong lên.

Phí Nặc Nam đi đến bên cô đem người đang lười nhác kia ôm vào lòng. Sở Tiểu Kiều giật mình sau đó ngay cả mí mắt cũng không nâng thèm nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đã bị nhìn thấu! Xấu hổ chết đi được!

Người có thể làm như vậy trong nhà này ngoại trừ đại thúc ra thì còn ai dám chứ?

Che miệng ngáp dài một cái Sở Tiểu Kiều xoay lại cuộn tròn người áp mặt vào ngực Phí Nặc Nam, đồng thời cả hai bàn tay cũng vùi vào ngực anh, cô nhích người tìm một tư thế thoải mái rồi toan ngủ tiếp.

Phí Nặc Nam nghiêng người ngồi lên ghế cẩn thận kéo chăn đắp kín người cô đôi mắt hẹp dài có chút lay động, ánh mắt nóng rực như lửa dường như hận không thể gát gao ôm chặt cô.

Sở Tiểu Kiều cảm giác có một ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình lẫn qua lộn lại vẫn không ngủ được, cô liền mở to mắt chờ đợi tên đầu sỏ kia mở

miệng.

Đáy mắt rực lửa bởi vì tức giận mà ngay cả mặt cũng đỏ bừng, cô giống như một con thú nhỏ đang giương nanh múa vuốt muốn cắn anh một miếng. Dù cô có âm ỉ như thế nào cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đây là kinh nghiệm gần đây Sở Tiểu Kiều đã tích lũy được cho nên cô không chút sợ hãi nói ”Thức làm cho em ngủ không được này làm sao bây giờ!”

Phí Nặc Nam cười nhẹ dường như ngũ quan cũng theo ý cười đó mà trở nên tuấn tú hơn anh cúi thấp đầu ”Ồ vậy anh và em cùng làm một việc đi”

Sở Tiểu Kiều chấn động. Anh khẽ cắn vào vành tai của cô.

Như vừa nghĩ ra cái gì đó, Sở Tiểu Kiều đột nhiên khua tay về phía Phí Nặc Nam ”Thành thật khai báo đi thức cùng Phí Nặc Hiền nói cái gì hôm nay cậu ấy cứ nhìn em rồi cười cười còn ngoan ngoãn gọi em một tiếng chị dâu nữa“

Phí Nặc Nam nhanh nhẹn tránh được sự tập kích của cô bàn tay to vung lên tóm lấy tay cô, nhìn thấy bộ dáng giãy dụa đó anh chợt mỉm cười ”Hừm, không có nói cái gì chắc là A Hiền cảm thấy em rất khá thực sự thích hợp làm chị dâu của nó”

Sở Tiểu Kiều đỏ mặt cúi thấp đầu. Phí Nặc Nam ôm cô vào lòng mặt khác trong đầu lại hồi tưởng đến một việc.

Chính là lúc mà Phí Nặc Hiền còn đang trong phòng tắm.

”A Hiền” Phí Nặc Nam đứng bên ngoài gõ gõ cửa gọi lớn.

Bên trong truyền đến tiếng nước róc rách vẫn không có tiếng trả lời. Phí Nặc Nam chau mày nhìn thoáng qua dưới lầu ”Mau bước ra đây cho anh!”

Nghe tiếng Phí Nặc Nam, Phí Nặc Hiền không cam tâm vơ lấy chiếc khăn lau khô người mình sau đó tùy tiện cầm lấy một chiếc khăn to quấn lấy hạ bộ rồi bước ra ngoài ”Anh hai”

Trong khi chờ Phí Nặc Hiền đi ra, Phí Nặc Nam đã yên vị trên sô pha trong phòng chỉ mở một chiếc đèn trước mặt anh là hai ly rượu vang đỏ phát ra ánh sáng mờ ảo, Phí Nặc Nam giấu kín thần sắc đứng lên. Đôi mắt anh lúc này đặc biệt sáng và cũng thực nghiêm túc.

”Uống hết ly rượu này về sau không được lặp lại chuyện ngày hôm nay” Anh đẩy ly rượu đến trước mặt Phí Nặc Hiền.

Cho dù Phí Nặc Nam không nói, Phí Nặc Hiền cũng sẽ không để bụng chuyện này. Nhưng hiện tại, anh lại không biết trong lòng Phí Nặc Hiền suy nghĩ như thế.

Phí Nặc Hiền nhấp môi nở nụ cười cợt nhả, giọng điệu mang chút đùa giỡn ”Anh hai nếu em muốn so đo với cô ấy thì sao?”

So đo? cũng không đến mức đó nhưng mà, anh muốn nghe từ chính miệng Phí Nặc Nam nói ra đáp án rõ ràng nhất.

Sau đó với thần sắc trịnh trọng, Phí Nặc Nam tuyên bố ”A Hiền, cô ấy là người phụ nữ của anh, anh không hy vọng bất kỳ kẻ nào làm khó cô ấy”

Có lẽ, đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với Phí Nặc Hiền bằng ngữ khí nhẹ đến vậy. Lúc đó vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Đầu người nào đó không yên phận mà cọ cọ vào ngực anh đưa Phí Nặc Nam từ trong suy nghĩ trở về thực tại.

Anh ti cầm lên vai Sở Tiểu Kiều liếc sang bên cạnh nhìn cô ”Ngủ đã chưa?”

Trong đôi đồng tử đó thấp thoáng bóng dáng của cô, Sở Tiểu Kiều cảm thấy đầu tóc mình rối bời liền ầm ừc vươn tay vò đầu Phí Nặc Nam.

Anh thân nhiên nâng mi tóm lấy tay cô ”Muốn làm gì?”

Sở Tiểu Kiều trừng mắt liếc anh một cái không phục nói ”Tại sao chỉ có mỗi tóc em rối, em cũng muốn tóc đại thúc phải rối theo cơ!”

Phí Nặc Nam bật cười khanh khách.

So với lúc trước bây giờ cô còn thích cổ tình gây sự với anh hơn.

Sau khi quậy phá xong, cô cẩn thận dò xét nét mặt anh rồi làm ra vẻ nguy hiểm ”Đại thúc không hiểu sao em lại cảm thấy hình như thức đang mắng thầm em trong bụng phải không nhỉ?”

Phí Nặc Nam mâu quang ngưng đọng lập tức phản bác ”Không có”

Sở Tiểu Kiều không hề có ý buông tha ”Ánh mắt của thức nói cho em biết thức đang mắng em!”

Aizz khi nào cô ấy lại trở nên nhạy cảm như vậy chứ?

Phí Nặc Nam cũng lười tranh cãi với cô dựa theo tình hình hiện tại cho dù anh nói như thế nào cô cũng không tin. Nếu không thể dùng lời nói khéo môi giương lên trong đầu Phí Nặc Nam chậm rãi xuất hiện một kế sách tuyệt diệu áp dụng nó quả rất tốt!

Lúc Sở Tiểu Kiều còn đang bận lải nhải tay Phí Nặc Nam đã đặt ra sau gáy cô đầu cũng dần cúi thấp xuống. Trong nháy mắt, Sở Tiểu Kiều như hít vào luồng khí lạnh cơ thể khẽ run lên một cảm giác khác thường bỗng chạy qua. Cũng không biết có phải chính mình đã đa tâm quá hay không, Sở Tiểu Kiều cảm thấy động tác này của anh khiến cô liên tưởng đến cái đêm ấy. Là lúc ở Mị Sắc nguyên nhân cô mang thai.

Rõ ràng không muốn nhớ đến nhưng lại không tài nào khống chế được suy nghĩ của mình, cuối cùng một mảng màu hồng dần lan rộng đến tận mang tai Sở Tiểu Kiều.

Phí Nặc Nam là ai chỉ cần cô run lên một cái, anh cũng đã biết cô có điều khác thường.

Khoảng thời gian rồi xa cô, anh luôn nhớ cô rất nhớ, rất nhớ rồi cuối cùng khi anh vừa trở về liền nghe tin cô đã mang thai. Đêm hôm đó, anh chỉ đơn giản ôm cô ngủ thôi ngoài ra cũng không dám động tay động chân anh sợ làm tổn thương đến đứa nhỏ trong bụng. Cục cưng vẫn chưa đầy 4 tháng còn yếu ớt vô cùng.

Vừa rồi sau khi hôn nhau chính xác là vì anh muốn chặn miệng cô mặt khác cũng chính là vì anh muốn gài chốt ngừa bấy lâu trong lòng cho nên tốt xấu thế nào cũng muốn đối ăn bánh vẽ[1] một chút ai biết được lúc cô vừa run lên, Phí Nặc Nam cũng nhin không được mà cười rộ lên, cô ấy hình như đã có cảm giác.

[1] Tự an ủi bằng ảo tưởng.

Vì thế hành động xấu xa bất ngờ của người đàn ông đó vừa dứt cúi đầu khoe môi cũng thôi giương lên, anh nhìn cô như đang thưởng thức rồi lại giống như chờ đợi cô để lộ ra những biểu hiện xấu hổ.

Sở Tiểu Kiều là đứa nhỏ luôn luôn thích dọa chết thần kinh người ta điều này anh cũng đã được lĩnh ngộ cho nên ngay sau đó người hầu từ trên xuống dưới của Phí gia đều nghe được tiếng thét chói tai của thiếu phu nhân hình như truyền đến từ lầu hai tiếp đến là tiếng bước chân lao đạo không trật tự cuối cùng tiếng đóng sầm cửa vang lên tưởng chừng như cả tầng lầu cũng muốn run lên theo.

Đám người hầu tò mò liền lên lút đi thăm dò đôi chút rốt cuộc cũng chỉ có thể nhìn thấy trên mặt thiếu gia nhà mình mang theo ý cười hiếm có một tay ôm lấy mũi đứng chôn chân trước cửa phòng tiếng đóng cửa lớn đó hình như là từ cánh cửa này phát ra.

Hoang mang đưa mắt nhìn nhau, họ đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương. Sẽ không phải là thiếu gia bị thiếu phu nhân đuổi ra khỏi phòng?

Nhưng mà không phải từ trước đến nay chỉ có một đám phụ nữ phải ngược thật cao dùng ánh mắt vô cùng tha thiết để nhìn chủ tử của bọn họ sau đó bị anh ta không chút lưu tình mà vung bàn tay to ném ra ngoài hay sao? Thật đúng là thời thế không ngừng thay đổi!

Phí Nặc Nam tưởng tượng đến bộ dạng tức giận thờ phỉ phỉ của cô liền không nhin được cảm thấy buồn cười anh cũng không thềm để tâm đến ánh mắt của nhóm người hầu.

Trong phòng hai má Sở Tiểu Kiều đỏ bừng, cô che mặt hận không thể tìm một cái hố mà chui xuống đáng tiếc gạch của căn phòng này đều là hàng tốt cho nên muốn tìm cũng không thấy.

Mất mặt đến chết thôi!

Cả khuôn mặt càng lúc lại càng nóng ran lên không phải đại thúc cũng chỉ là cần cần vài cái vào vành tai cô sao? Như thế nào làm cho cô xuất hiện loại cảm giác này? Hơn nữa còn bị người ta liếc mắt một cái đã nhìn ra đây chính là điểm đáng hổ thẹn nhất!

Sở Tiểu Kiều bắt đầu chuyển sang hành hạ vách tường giống như đây là việc làm vô cùng thú vị. Một tiếng cười khê kim không được từ cổ họng phát ra trên màn ảnh hiện ra người đang ôm tấm thảm ba trăm sáu mươi độ không bị ảnh hưởng chút nào.

Phí Nặc Nam đan hai bàn tay vào nhau ngã về phía sau gối đầu lên tay.

Bên trong ngôi biệt thự này mỗi phòng đều được lắp đặt thiết bị camera vốn là để đề phòng, lại không nghĩ rằng hôm nay cuối cùng nó cũng phát huy công dụng.

Nhóc con then thùng oanh oanh liệt liệt một cước đạp anh ra khỏi phòng. Hồi tưởng đến trước lúc bị đuổi ra nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, ánh mắt xấu hổ trốn tránh của cô trong lòng Phí Nặc Nam giống như đang bị một con mèo con cào có chút ngứa ngáy cùng thiếu kiên nhẫn cho nên mới nghĩ đến điểm này.

Dưới sự theo dõi của hệ thống camera bộ dáng vô cùng sống động của cô xuất hiện trên màn hình. Phí Nặc Nam nhìn chăm chăm vào màn hình trên môi luôn xuất hiện nụ cười thnh thoảng anh lại thấy cô mấp máy môi hình như đang lầu bầu nói cái gì đó.

Hừm nhất định không phải là lời lẽ tốt đẹp gì hơn nữa nói không chừng là đang nguyên rủa anh. Phí Nặc Nam vươn tay chỉnh âm lượng thanh âm của cô lớn dần nghe rõ mồn một "A, đại thúc đáng chết, đại thúc hư hỏng xấu xa! Đều bị nhìn thấu cả rồi thật tức chết mà!"

Chương 22.2: Không giống như những người phụ nữ khác.

Vào lúc dùng điểm tâm, Sở Tiểu Kiều nhìn dáo dác quanh bàn ăn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc của Phí Nặc Nam như thường lệ ngồi xem báo hay dứt cô ăn nhưng lại xuất hiện một người.

Phí Nặc Hiền bày ra dáng vẻ cười tủm tỉm

Tuy rằng hai người là anh em cùng cha mẹ khuôn mặt kia cũng có đến năm sáu phần giống nhau nhưng xét về khí chất lại kém rất xa hoặc có thể nói là anh em họ hoàn toàn thuộc vào hai thái cực khác nhau.

Phí Nặc Nam chín chắn, ổn trọng, dày dặn kinh nghiệm đó chính là nhờ vào sự từng trải nhiều năm mà hình thành nên khí chất. Hơn nữa tuy về ngoài luôn ung dung bình tĩnh nhưng bên trong lại đang ngầm bày mưu nghĩ kế nắm toàn bộ cục diện trong lòng bàn tay không bao giờ để lộ cảm xúc.

Còn Phí Nặc Hiền, Sở Tiểu Kiều đối với cậu ta từ đầu đến cuối chính là nghĩ đến hai chữ: phóng đãng.

Sơ sánh với Phí Nặc Nam nói toạc ra là hoàn toàn tương phản. Bất quá cũng không liên quan đến chuyện của cô, Sơ Tiểu Kiều dời tầm mắt nhìn về phía người hầu hỏi "Đại thúc đâu?"

Người phóng đàng nào đó bị Sơ Tiểu Kiều hoàn toàn xem nhẹ không cam tâm làm người ngoài cuộc liên tranh trả lời "Sáng nay, anh hai nhận được một cuộc điện thoại quan trọng cho nên đã đến công ty xem xét tình hình có thể một lát nữa sẽ trở về"

Dứt lời lại trừng mắt nhìn cô người hầu kia "Cô đi xuống đi!"

Sơ Tiểu Kiều "Vâng" một tiếng "Tôi như thế nào lại không biết?"

Phí Nặc Hiên đang xới cơm động tác khựng lại đôi chút rồi tươi cười nhìn về phía Sơ Tiểu Kiều "Khi đó chị đang làm gì? Không phải chị dùng móng vuốt cào loạn lung tung trên mặt anh ấy rồi đuổi anh ấy ra khỏi phòng sao?"

Sực nhớ đến người nào đó bị cô một cước đạp ra khỏi phòng, Sơ Tiểu Kiều lập tức ghen hòng không đáp lại.

Phí Nặc Hiên cười "Không nói gì sao? Trúng tim đen! Chị nói xem, tôi suy nghĩ như thế nào cũng không thể hiểu nổi đến tột cùng chị có điểm nào tốt lại có thể khiến cho anh hai vì chị mà làm nhiều việc như vậy?" Tầm mắt cố ý quét từ trên xuống dưới trên người Sơ Tiểu Kiều, sau đó lại lăm bằm lăm bầu "Tôi xem chị cũng không cảm thấy mình có điểm nào tốt tuy rằng ngày đầu tiên gặp mặt trông chị cũng xinh xinh nhưng mà sau khi thay trang phục kia ra thật đúng là chẳng ra làm sao. Quả nhiên là người đẹp vì lụa!"

Sơ Tiểu Kiều bình tĩnh xoa xoa miệng nhưng tay cầm đôi đũa lại hơi run lên.

Phí Nặc Hiên không biết điều tiếp tục nói "Nhìn kỹ khuôn mặt mắt to, mũi có chút thẳng, môi cũng nhỏ nhắn, thoát nhìn chỗ nào cũng xinh đẹp" Cậu cười xấu xa "Nhưng mà nhìn tổng quát thật khiến người ta thất vọng!"

Thất vọng...

Sơ Tiểu Kiều để khăn giấy xuống vẫn như cũ không đáp lại.

Thanh âm huyền ảo lần thứ hai vang lên "Cho nên xét về khuôn mặt tôi cũng không cảm thấy có bao nhiêu xinh đẹp chẳng lẽ là cơ thể?"

Cau mày Phí Nặc Hiên nhướn người nhìn cô đôi mắt liếc ngang vùng cổ của Sơ Tiểu Kiều "Ngực phẳng như đường phi đạo, như tấm phản[2] chị giả thật là hay!"

[2]Tấm phản: phản gặt đồ.

Sơ Tiểu Kiều cúi đầu cả người run rẩy.

Phí Nặc Hiên hồ nghi "Chị có phải... " Đồng tử đột nhiên phóng đại, Phí Nặc Hiên khoa trương làm bộ đáng kinh hãi như vừa phát hiện ra bí mật động trời hai chân liên tục lùi về phía sau "Động kinh?!"

Đôi đũa phát ra âm thanh kéo kẹt, kéo kẹt đến lạnh người.

Nhìn không nổi... Sơ Tiểu Kiều nhấc chân đạp một chiếc ghế về phía Phí Nặc Hiên "Cậu mới là động kinh, cả nhà các người đều bị động kinh!"

Giận quá mất khôn quên mất hậu quả của việc mắng loạn. Phí Nặc Hiên rõ ràng sừng sốt một chút sau đó lông mi khẽ run lên. Sơ Tiểu Kiều dùng hai tay bịt miệng lại cũng đã quá muộn.

Cả nhà đều bị động kinh... Cả nhà, Phí Nặc Hiên lẫn Phí Nặc Nam?

Phí Nặc Hiên như nhìn thấu ý nghĩ của cô cười tùm tùm đưa tay chỉ vào mình "Tôi nếu nhớ không lầm, chị dâu - hôm qua tôi đã gọi chị như vậy phải không?"

Cô ấy có thể giả vờ như cô cái gì cũng chưa nói qua cái gì cũng chưa nghe thấy?

Phí Nặc Hiên nhìn thấy bộ dáng của cô nhìn không được bật cười "Tôi đã nghĩ ra vì sao trong vô số mỹ nữ anh hai chỉ yêu chị" Thần sắc nghiêm túc không giống như đang đùa.

Hai mắt Sơ Tiểu Kiều chột sáng ngời đến gần cậu "Có phải so với những người kia tôi xinh đẹp hơn?"

Ý cười trên môi Phí Nặc Hiên ngưng đọng không thêm đáp lại.

Đôi mắt u ám nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười chờ mong, Sơ Tiểu Kiều tiếp tục hỏi "Vậy có phải vì tính tình tôi hơn những người đó?"

Khóe miệng Phí Nặc Hiên có chút co giật vẫn im lặng.

Sơ Tiểu Kiều bày ra vẻ mặt tội nghiệp kéo kéo Phí Nặc Hiên, cậu nhìn thấy tình hình không ổn vội vàng nói "Ý tôi không phải như vậy..."

Vất vát óc cuối cùng Phí Nặc Hiên miễn cưỡng nói "À, là vẻ đẹp bên trong của cô! Đúng là như vậy! Vẻ đẹp bên trong của cô rất mạnh! Áp đảo các cô gái kia tuyệt đối hơn họ!"

"Vẻ đẹp bên trong?" Sơ Tiểu Kiều nheo nheo mắt "Có thể hay không đôi một từ?"

Phí Nặc Hiên giật giật khóe mắt đôi một từ? Chị nghĩ rằng với độ phẳng như học sinh tiểu học của chị muốn tôi tìm từ khác để hình dung dễ lắm sao?

Phí Nặc Hiên chợt dạ cười, Sở Tiểu Kiều lại sấn lại gần "Đổi từ đi"

"Chị dâu, cách hình dung này được lắm rồi! Rất thích hợp với chị!"

Sở Tiểu Kiều tùm tùm gật đầu, Phí Nặc Hiên cũng gật gật theo.

"Không phải cậu cảm thấy khuôn mặt tôi không đủ xinh đẹp điện nước cũng không đủ cho nên muốn dùng một từ 'vẻ đẹp bên trong' để lừa tôi?"

Theo quán tính, Phí Nặc Hiên không đầu óc tiếp tục gật gật đầu thừa nhận. Sở Tiểu Kiều nheo mắt khoe mặt dài như lá liễu cực kỳ giống như hồ ly giáo hoạt đang tính kế người. Phí Nặc Hiên không khỏi rung mình một cái.

Trong nháy mắt gương mặt tươi cười của cô liền thay đổi 360 độ bày ra bộ dáng ủy khuất hai tay ôm bụng chạy đến phía sau Phí Nặc Hiên.

"Đại thúc rõ ràng thúc cũng thấy rồi phải không?" Thanh âm lên án của cô vang lên "Lúc thúc không ở đây cậu ta khi dễ em!"

Phí Nặc Hiên "...". Cậu thật oan uổng, thật oan, thật oan!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Về nhà một chuyến với anh

Edit : Tử Doanh

Beta : Lam Đình

Tay cầm túi xách, Vi Vi mang vẻ mặt rầu rĩ từ bên ngoài đi vào, Sở Tiểu Kiều vừa lúc nhìn thấy cô, mà người Phí Nặc Hiên đang nghĩ đến cũng chính là cô.

Vi Vi thấy trong ví mình ngay cả một đồng cũng không còn liền bày ra vẻ mặt vô cùng đau khổ, không phải chỉ mới trôi qua nửa tháng thôi sao? Toàn bộ phí sinh hoạt của cô đều không chút lương tâm mà bay khỏi ví.

Thật sự khóc không ra nước mắt, vì thế, Vi Vi căn bản sẽ không chú ý đến động tĩnh bọn Sở Tiểu Kiều bấy giờ.

Phí Nặc Nam ôm chặt cô gái chỉ đứng đến trước ngực anh, sực đến đến một chuyện, anh nhăn mặt: "Không phải anh đã nói em đừng chạy loạn sao?"

Sở Tiểu Kiều nhìn bộ dạng lão đại mất hứng của anh, nhất thời não cũng có chút thông, mấy hôm trước lúc anh nấu ăn cho cô, cũng giống như tình huống bây giờ, cô đau lòng nhìn bóng dáng loay hoay của anh, không kim được một tay ôm lấy bụng chạy về phía anh, hình như khi đó cô đã cam đoan với anh rằng sẽ không chạy loạn nữa.

Sở Tiểu Kiều thè lưỡi, vui đầu vào trong ngực Phí Nặc Nam—— mỗi lần cô làm như vậy, toàn bộ tức giận của anh đều tiêu tan cả.

Bây giờ cũng không ngoại lệ, Phí Nặc Nam tuy rằng rất lo lắng cho cô, nhưng đối với cô cũng không còn cách nào, chỉ có thể bắt đắc đi thở dài một hơi, vẻ mặt cũng nhanh chóng dịu xuống, nhưng ngoài miệng vẫn tiếp tục cường điệu: "Anh nói em về sau không được chạy như vậy nữa đó, không cần thận lại té ngã!"

Sở Tiểu Kiều cười tùm tùm đáp lại anh: "Sở gì? Không phải bên cạnh em đã có đại thúc rồi sao?"

Hàng lông mày đen rậm của anh cũng bởi vì một câu nói này mà đặc chí giương cao lên.

Phí Nặc Hiên vỗ vỗ trán, buồn bực làm ra vẻ muốn nôn, Vi Vi vẫn nắm chặt lấy ví tiền, vẻ mặt nổi giận dùm dùm.

Liếc mắt nhìn Phí Nặc Hiên, Sở Tiểu Kiều nhếch miệng cười nhạo.

Lại cười!

Da đầu Phí Nặc Hiên run lên, lập tức bày ra bộ dạng cảnh giác nhìn cô.

"Thúc cũng nghe thấy phải không, cậu ta vừa nói em như vậy đó!" Sở Tiểu Kiều dùng vẻ mặt bi phần, thần sắc như người mắc oan, "Còn nữa nha, lúc trước cậu ta còn bắt nạt Vi Vi!"

Ừm, bắt nạt Vi Vi.

Phí Nặc Nam lập tức bắt lấy lời nói trọng điểm của cô, hóa ra là muốn thay Vi Vi lấy lại công đạo sao?

Thần nhiên liếc Phí Nặc Hiên một cái, Phí Nặc Nam im lặng mím môi, lại quay sang nhìn Vi Vi.

Phí Nặc Hiền lập tức vì sự trong sạch của chính mình mà thanh minh :” Tôi không có bắt nạt cô ta !”

Sở Tiểu Kiều ” hừ ” một tiếng :” Tôi đều biết cả rồi , hôm nào đó Vi Vi có đến tìm tôi , cậu rõ ràng là đã ép Vi Vi làm bạn gái cậu , còn uy hiếp cậu ấy nữa cơ !”

Phí Nặc Hiền không còn lời nào để nói , chị dâu , chị mang thai quá nhàn rồi nên cố ý gây phiền toái cho tôi sao ?

Vi Vi cuối cùng từ trong đau lòng mà khôi phục tinh thần , ai ngờ câu đầu tiên lọt vào tai chính là lời nói của Sở Tiểu Kiều , cô ù ù cạc cạc hỏi lại :” Uy hiếp ?”

Sở Tiểu Kiều gật gật đầu , nhắc lại cho cô nhớ :” Chính là hôm qua lúc cậu và cậu ta ở dưới lầu cùng xem TV đó , cậu ta bảo muốn cậu làm bạn gái , còn nói rất nhiều lời uy hiếp cậu nữa !”

Hiền ngang thẳng sống lưng, Sở Tiểu Kiều yên tâm lên án việc làm xấu của cậu , tôi sẽ làm cho cậu lộ ra bộ mặt thật.

Vi Vi liếc mắt sang Phí Nặc Hiền, nhìn thấy vẻ mặt đối phương cũng tràn đầy kinh ngạc giống mình.

Ánh mắt mang chút đồng cảm thoáng lướt qua Phí Nặc Nam , Vi Vi đi về phía lầu :” Lời nói giỡn cũng xem là uy hiếp à ? Hình như Tiểu Kiều mang thai quá rảnh rồi , không có việc gì làm nên tìm người gây chuyện thì phải , anh nên mang cậu ta ra ngoài thư giãn một chút đi .”

Phí Nặc Hiền cũng nhắc chân , nổi gót theo Vi Vi :” Tôi cũng lên lầu đây .” vừa đi cậu ta vừa nói vọng lại ,” Người phía trước kia , đi chậm lại một chút , tôi đi lên khi dễ , uy hiếp cô đây ——”

Phí Nặc Nam bật cười khanh khách , hai kẻ dở hơi kia vừa rồi đi , cô gái nhỏ bé trong lòng anh cũng bắt đầu giận dữ anh.

Toàn bộ trọng lực dường như dựa cả vào anh , sau đó dùng hết sức đập đầu một cái , nếu đánh vào tảng đá thì thôi , lại cố tình đánh vào gối bông , vậy mới buồn bực

Cho nên hiện tại Sở Tiểu Kiều hết sức buồn bực.

Phí Nặc nam xoa xoa ấn đường , chỗ ngồi trên sofa bên cạnh hơi lồm xồm , bé con đang ảo não ôm bụng ngồi bên cạnh.

” Có muốn ra ngoài một chút ?” Phí Nặc Nam chậm rãi sáp lại gần , Sở Tiểu Kiều nhạy cảm tự động nhích ra xa .

Quả là đang giận.

Phí Nặc Nam cười nhạt :” Sách nói , em cần phải đi nhiều một chút .”

Còn một câu sau , Phí Nặc Nam chưa nói.

Sách nói phải nên vận động nhiều chút , điều đó sẽ có lợi cho việc khống chế tính tình , gần đây tính tình Sở Tiểu Kiều đột nhiên thực cô quái , rất khó chiều , làm anh vô cùng đau đầu , nói thẳng ra , trong khoảng thời gian này , tin chắc cô chỉ càng làm anh đau đầu hơn .

Sở Tiểu Kiều đột nhiên nghĩ đến việc gì , dùng ánh mắt tức giận , quay đầu nhìn anh :” Đi ? Khi nào thì thúc lại không nói tiếng nào mà biến mất ?”

Chuyện kia vẫn khiến Sở Tiểu Kiều đau lòng không thể quên được , nghe cô nói như vậy , trái tim Phí Nặc Nam như bị một vật gì đâm phải.

Thương tiếc vỗ vỗ đầu Sở Tiểu Kiều , Phí Nặc Nam ôm lấy cô , dụi đầu vào bả vai cô :” Sẽ không có chuyện đó đâu , anh sẽ không rời đi nữa , vĩnh viễn cũng không .”

Sở Tiểu Kiều vùng vẫy , khí lực vốn không bằng Phí Nặc Nam , nay lại còn bị anh áp trụ sau đầu , hàng mi dài có chút run rẩy , khí lực không khỏi giảm xuống.

Cả nửa ngày sau , Phí Nặc Nam mới nghe được thanh âm cực nhỏ của cô.

” Thực xin lỗi.”

Anh bật cười.

Cô biết tính tình chính mình không tốt , lại luôn không thể khống chế được , trước kia mỗi lần nháo loạn xong , cô không nhìn anh với vẻ mặt ngượng , thì cũng là làm một chút việc gì đó lấy lòng anh , xem như là lời xin lỗi cho việc cô cố tình gây sự , còn nói ra ba chữ này , đây vẫn là lần đầu tiên

Tay Phí Nặc Nam dừng trên bụng cô.

” Bé con , về nhà anh một chuyến.”

Động tác của anh vô cùng bình ổn , từng chút , từng chút đem đến cho người ta cảm giác an toàn.

Nhưng cảm giác đó nhanh chóng bị một câu nói kia của anh đánh bay đi.

Sở Tiểu Kiều ngẩng đầu nhìn anh :” Về nhà ?”

” Ừm .” Phí Nặc Nam gật đầu , tầm mắt nhìn xa xăm , ” Chúng ta về gặp ông nội , nói cho ông biết em là vợ của Phí gia , là cháu dâu của ông ấy.”

Sở Tiểu Kiều rút đầu lại một chút :” Là người ông bức thúc cưới cô Ôn Nhược Phi kia ?”

Khoảng thời gian ở nước ngoài đã phát sinh nhiều sự việc , Phí Nặc Nam cũng nói rất ít , anh chỉ tận lực chọn một ít việc trọng yếu kể lại cho cô , những việc còn lại , vẫn là cô nghe từ miệng Vi Vi .

Cho nên , đối với ông nội Phí Nặc Nam , Sở Tiểu Kiều cũng không có nhiều cảm tình , thậm chí , có thể nói , một chút ấn tượng tốt cũng không có.

Phí Nặc Nam biết cô đang mâu thuẫn điều gì , liền giải thích :” Ông nội cũng chỉ vì muốn tốt cho anh , ông muốn chọn cho tôn tử mình một cô vợ thật tốt.”

” Vậy ... Lúc trước người ông chọn là Ôn Nhược Phi , có phải hay không vừa gặp em sẽ cảm thấy thất vọng ?”

Bỏ đi vấn đề kia thì vẫn còn vấn đề này , Sở Tiểu Kiều hỏi .

Ảnh chụp của Ôn Nhược Phi , cô đã từng nhìn thấy trên báo , rất đẹp , rất có khí chất của một mỹ nữ , so với những ngôi sao điện ảnh còn hơn rất nhiều , nhìn lại chính mình chỉ cần là người có mắt , nhất định sẽ không hài lòng.

Tuy rằng vô cùng không tình nguyện hạ thấp chính mình , nhưng cũng không thể không nói đây là sự thật .

Cô ghét sự thật !

” Ông nội không phải là người trông mặt bắt hình dong .” Phí Nặc Nam động viên cô , ” Tin anh đi , chúng ta cùng về nhà , được không ?”

Con người đen sâu thẳm giấu kín tất cả hoang mang cùng phức tạp.

Nửa đêm , ánh trăng sáng vàng vạc , bởi vì nơi này rất ít ô tô chạy qua , cho nên chung quanh là một mảnh tĩnh lặng , gió lạnh hiu hiu thổi , bên trong hoa viên tràn ngập một mùi thơm .

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn vào bầu trời đêm trên cao , hai tay chắp sau lưng , dáng người cao ngất.

Phí Nặc Nam tiến lên vài bước :” Anh hai “

Người kia quay đầu lại , gương mặt anh tuấn được ánh trăng nhàn nhạt rọi vào càng khiến người ta ngạt thở.

Phí Nặc Nam gật đầu , ánh mắt sắc bén như chim ưng thân nhiên đảo qua chung quanh.

Sau khi xác định không có ai , Phí Nặc Nam mới ngồi xuống , trước mặt là chiếc bàn được đặt giữa bốn chiếc ghế , Phí Nặc Hiên ngồi đối diện anh.

” Anh hai , cuộc tranh cử bên đó bây giờ đang gặp một ít vấn đề .” Về mặt Phí Nặc Hiên không giấu nổi hưng phấn , giọng điệu vui vẻ.

Phí Nặc Nam ” ừ ” một tiếng , cũng không biểu lộ cảm xúc.

” Anh hai , có chuyện gì sao ?” Phí Nặc Hiên nhìn anh , hai mắt hơi nhú lại , như gặp phải chuyện phiền lòng.

” Ông nội đang thúc giục , chắc chúng ta phải trở về thôi .” Phí Nặc Nam mím môi , nói ra quyết định của mình.

Hai đồng tử của Phí Nặc Hiên đột nhiên phóng đại , không tin nổi :” Trở về ? Anh hai , bây giờ anh như thế nào có thể trở về ? Tính tình chị dâu giờ đã cổ quái đến cực điểm rồi , muốn trở về , tính ông ta chẳng lẽ anh không biết , lỡ như đến lúc đó xảy ra chuyện thì làm thế nào ? Ngay cả tính tình em tốt như vậy ở chung với ông ấy còn không yên thân , anh chắc chắn bà chị dâu kia thật sự muốn gặp ông nội , phỏng chừng ông ta lại hận không thể một giây đánh chết chị ấy.”

” Vấn đề này anh cũng từng nghĩ qua .” Phí Nặc Nam nhún mày .” Nhưng mà ông nội đã phái người gọi điện thoại hỏi Vilian rồi .”

Lão già thật là nóng vội !

” Hơn nữa , chị dâu rất khó chịu , nếu anh đem chị ấy lên máy bay không biết đến lúc đó hai người sẽ âm ỉ đến như thế nào nữa .”

Hồi tưởng lại lịch sử đầy máu và nước mắt của bản thân mình ” bị “ cô ngọt ngào khi dễ , Phí Nặc Hiên chắc chắn mở miệng.

” Lúc này đây cả hai chuyện đều không dễ giải quyết , tuy rằng chuyện bầu cử thị trường cũng có thể chế trụ cậu ta một thời gian , nhưng nhiều lắm thì sau một tuần mọi chuyện sẽ đầu vào đây , đến lúc đó cậu ta về nhà , ông nội sẽ hỏi đến ... Mà trước mắt , như lúc này theo lời em nói , đúng là cô ấy nhất định không thể không nháo loạn một trận , hơn nữa , anh cũng không muốn tạo áp lực cho cô ấy .”

Phí Nặc Nam xoa xoa ấn đường.

Trước kia , mặc kệ gặp phải chuyện gì , anh đều có thể nhanh chóng đưa ra quyết định , không giống như lúc này đây , tiền thoái lưỡng nan.

” À , chuyện anh bảo em điều tra , kết quả sao rồi ?”

Mặt Phí Nặc Hiên lập tức biến sắc , vừa kích động vừa bị phẫn :” Anh hai , anh ta rất xảo quyệt ! Điều tra lâu như vậy , em vẫn không tìm ra được một chỗ hở nào , em trước sau cũng gây ột chút phiền toái nhưng anh ta đều có thể vượt qua được .”

Phí Nặc Nam nâng mảy , nhìn thoáng về phía lầu , rồi lại nói với Phí Nặc Hiên :” Nghĩ cách ngăn chặn cậu ta , anh sắp xếp một chút , chuyển cậu ta đến thành phố T .”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Mau ngủ thôi , em mệt đến chết mất

Editor : Diệp Vũ Linh Linh

Beta : Lam Đình

Cửa sổ trên lầu khép hờ , gió đêm lùa vào thổi tung tấm rèm , hòa quyện với không khí bên trong phòng , tấm rèm trắng nương theo làn gió khẽ lay động về nên một đường cong mượt mà , Phí Nặc Nam tùy ý liếc nhìn một cái , rồi lại thoáng dừng tầm mắt trong giây lát.

Lời nói vừa dứt , Phí Nặc Hiên còn chưa kịp hiểu vấn đề thì đã thấy anh hai cậu vội vã rời đi.

Phí Nặc Nam nhìn nhìn về hướng đó một chút rồi đi nhanh lên lầu , Phí Nặc Hiên thấy rất rõ , ánh mắt của anh hai cậu lúc liếc nhìn lên phía trên dường như mang theo một chút lo lắng , rồi lại như một loại cung chiều bất đắc dĩ.

Đối với Phí Nặc Hiên mà nói , nếu là trước kia cậu nhìn được vẻ mặt đó của anh hai , có lẽ cậu sẽ rất kinh ngạc , nhưng mà hiện tại , cậu biết , chỉ có khi đối mặt với một người , anh ấy mới có thể để lộ ra vẻ mặt như thế.

Dõi theo nơi Phí Nặc Nam vừa nhìn đến , dưới tấm rèm trắng , nếu không quan sát kỹ , tuyệt đối sẽ không thể nhìn thấy đằng sau đó ẩn chứa điều gì.

Tấm rèm phất phơ trong làn gió , bóng dáng một người thoát ẩn thoát hiện.

Phí Nặc Hiên cười cười , quay đầu trở về phòng mình.

Dọc đường đi không hề có một chiếc đèn nào được mở , lúc Phí Nặc Nam đẩy cửa phòng , bên trong cũng là một khung cảnh tối tăm , u ám , chỉ có duy nhất ánh trăng rọi vào từ bên ngoài.

Góc chăn trên giường được vén lên , sớm đã không còn thấy bóng dáng của người vừa ngủ trong chăn.

Tấm rèm vẫn như cũ , đang bay múa cùng gió , Phí Nặc Nam nín cười , chậm rãi đi về nơi đó.

Đến gần , ngay cả hương thơm của người nào đó cũng quyện vào gió , vẩn vút bên cánh mũi.

” Sao lại trốn sau rèm ?”

Phí Nặc Nam cất tiếng hỏi.

Căn phòng rộng lớn như vậy , thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió rít bên tai , nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời .

Phí Nặc Nam thở dài :” Rèm màu trắng , em mang đôi dép lê màu đỏ kia , thật chói mắt .”

Phía dưới tấm rèm , quả nhiên nổi bật lên sắc đỏ.

” Phạch phạch ” Tiếng động vang lên , Sở Tiểu Kiều tức giận đẩy mạnh tấm rèm , từ bên trong đi ra.

Góc rèm được nâng lên một chút rồi sau đó lại bị gió quạt xuống.

Sở Tiểu Kiều đi đến bên Phí Nặc Nam , anh cao hơn cô khoảng một cái đầu , nhất là lúc này cô lại chỉ mang dép lê bình thường , cùng với thân hình nhỏ nhắn , đứng cạnh Phí Nặc Nam khiến cho hình ảnh hai người trở nên hoàn toàn đối lập.

Bàn tay to dịu dàng vuốt lại mái tóc rối bù của cô :” Sao còn không ngủ đi ?”

Trước khi đi , rõ ràng anh đã liếc mắt kiểm tra , xác định cô thật sự đã ngủ , anh mới rời khỏi.

Sở Tiểu Kiều dụi dụi hai mắt , há miệng ngáp to một cái , hồi lâu mới thấy cô lười biếng đáp :” Em tỉnh dậy một chút , thấy bên cạnh không có anh .”

Phí Nặc Nam không thể không ôm cô một chút , Sở Tiểu Kiều tiếp tục nói :” Anh không ở cạnh , em không ngủ được , cho nên đã xuống giường nhìn xem anh còn ở nhà không .”

Phí Nặc Nam ” ừ ” một tiếng , Sở Tiểu Kiều ôm tay anh lúi đến bên giường ” Ngủ tiếp thôi , em mệt chết mất .”

Như để chứng minh rằng mình đang rất buồn ngủ , cho nên lúc vừa chạm đến mặt giường , ngay cả nhích người một cái cô cũng lười làm , lập tức rúc vào lòng Phí Nặc Nam .

Tuy rằng không phải mùa hè , nhưng không khí nóng bức của những ngày hè vẫn còn quanh quẩn chưa muốn rời , vì thế , cô gái nhỏ trong lòng anh hiện giờ chỉ mặc duy nhất một chiếc váy ngủ màu hồng cánh sen, làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, mà gần đây , do mang thai nên dáng người cô cũng đầy đặn không ít.

[Sne : Đối với ai ta không biết , nhưng câu văn này đối với ta thật ám muội , hê hê =>)) Đã vậy còn cái gì mà chỉ mặc duy nhất cái váy =>)) Đồ nhỏ bỏ đâu a~]

Phí Nặc Nam nhìn chăm chăm cô , cả người càng lúc gần như bị lửa thiêu cháy.

Anh vẫn đang khắc chế bản thân không chạm vào cô.

Nhưng , thật sự rất vất vả .

Mà tính đến giờ phút này , cũng gần hai tuần nữa là đứa bé trong bụng của cô đã tròn 4 tháng

Chỉ vừa nghĩ như vậy , bàn tay cũng bắt đầu hành động , Sở Tiểu Kiều ngủ say hoàn toàn không biết gì.

Dưới ánh trăng vàng nhạt , gương mặt cô ửng hồng hệt như trái táo khiến người ta hận không thể cắn một phát , mặt đối mặt , thân thể của cô cũng gắt gao dán chặt vào ngực anh , anh còn có thể cảm nhận được hai bầu sữa mềm mại .

[Tiểu Diệp: ta phi! Dù xấu hổ nháy ta thừa nhận, truyện sắc ta đọc không thiếu, cỡ mà... ô hô *ôm mặt*nước mắt rùng rùng* chỉ mới thế này ta đã không rặn ra chữ mà diễn đạt, 5555. Cũng do đọc cv nhiều quá đó, 5555]

Dục vồng bị kim hãm quá lâu cũng bắt đầu kêu gào trời dậy.

Phí Nặc Nam ngẩng đầu , đầu ngón tay hơi run rẩy đặt lên trán cô.

Sở Tiểu Kiều nhú mày , ừm một tiếng .

Động tác của anh bất giác cứng đờ , hô hấp cũng gần như đình trệ , cảm giác giống như kẻ trộm , xung quanh tĩnh lặng bỗng vang lên thanh âm không nhỏ như muốn dọa người.

Phí Nặc Nam do dự một hồi , cuối cùng vẫn chỉ cười khò ôm chặt cô vào lòng.

[Tiểu Diệp: ta tưởng có xô chè =.=” ai ngờ là tưởng bỏ *thờ dài*. Khụ, Nam ca a, anh nhìn cũng giỏi, nhần nhần mãi cuối cùng có đảm bảo tính phúc của đời mình về sau không a~.]

Ây , hiện tại anh đã có thể chắc chắn một điều , cô chính là do ông trời cố tình phái xuống đây vào anh , còn anh chỉ có thể biết vui vẻ chịu đựng.

P.s: Đáng nhẽ chương này là do Ngư Nhi tỷ edit , nhưng do mail nhiều quá dồn xuống đến giờ ta lục mail mới thấy chương này . ==”

Ây , đây chỉ là phân nửa chương , hôm nay ta đi edit thêm mấy chương của bộ Ma để cho nên mọi người xem đỡ trước nửa chương . Trong vòng ngày mai ta sẽ post nửa chương còn lại tại topic này luôn ^^ Mong mọi người theo dõi

~ ***

Quá nửa đêm , Vi Vi không ngủ được cho nên đành rời giường định đi lục lại chút đồ ăn , nhưng không ngờ còn có một người cũng không ngủ được giống cô.

Cầm thêm một hộp sữa , Vi Vi đi đến cửa ra trước mặt Phí Nặc Hiên.” Anh cũng không ngủ được ?”

Phí Nặc Hiên đang tập trung xem TV , căn bản không chú ý có người đến gần mình , trong lúc đó , đột nhiên nghe tiếng nói từ phía sau vang lên , cậu sợ đến mức nhảy dựng trên sofa , sắc mặt xám ngoét.

Vi Vi đang cầm hộp sữa cũng bị hành động nhất thời của cậu dọa mất hồn.

Cô đáng sợ đến vậy sao ?

Sau khi nhận ra người trước mặt là Vi Vi , Phí Nặc Hiên vỗ vỗ ngực :” Nửa đêm còn ra đây , muốn dọa chết tôi à ?”

Vi Vi liếc nhìn cậu :” Anh yếu đuối như vậy sao ? Không cần sợ hãi đến thế chứ !”

Yếu đuối...Phí Nặc Hiên không thèm chú ý đến hai từ đầy tính công kích này , cả giọng điệu khinh thường vừa rồi của Vi Vi nữa.

” Cô có thể nói chuyện dịu dàng một chút không ?” Phí Nặc Hiên bắt đầu công kích , ” Bộ dạng của cô , xem như cũng không tồi , nếu có thể dịu dàng một chút , tôi nghĩ , việc cô cầu được một con ‘rùa vàng’ cũng không hẳn là vấn đề .”

Vi Vi phun hết một ngụm sữa , Phí Nặc Hiên nhanh tay lẹ mắt tránh kịp , từ ngày nào đó bị Sở Tiểu Kiều nhen hất lên người , trong tâm lý cậu đã hình thành phản xạ có điều kiện , không nghĩ đến bây giờ thật sự có thể dùng đến.

” Hai người không hổ là tỷ muội tốt !”

“Vừa nãy anh nói gì vậy?”

Do sắc sửa , thanh âm của Vi Vi đột nhiên cũng cao lên mấy bậc.

Đôi mắt trừng lớn vì kinh ngạc.

Phí Nặc Hiên nhếch miệng cười :” Những câu ẩm trong giới thượng lưu cũng rất hay nói về cô , tôi thì không học vấn , cũng không có nghề nghiệp gì , cả ngày đều đi chơi cùng họ , muốn không biết đến cô cũng khó.”

Vi Vi mặt mày cười cười , cũng không cảm thấy xấu hổ :” Đúng vậy , tôi chính là muốn lọt vào mắt người có tiền , cả ngày cũng chỉ muốn đi câu ‘ rùa vàng ‘ “

Nếu quan sát kỹ sẽ thấy ẩn trong nụ cười kia che giấu không biết là bao nhiêu sự mất mát cùng ảm đạm.

Phí Nặc Hiên rút khăn giấy đưa cho cô :” Ừ , bọn họ đều nói , cô chính là một người phụ nữ yêu tiền , nhất là đàn ông có tiền , ai có tiền thì cô sẽ qua lại với người đó , lúc đi xem mắt , cho đến bây giờ cô cũng đều xem xét gia thế đối phương “

” Ô , anh cũng biết à , đúng là tiếng xấu đồn xa nhỉ ? Chẳng trách gần đây ngay cả một kẻ có tiền tôi cũng không gặp được .”

Vi Vi cười giễu cợt , Phí Nặc Hiên nhìn cô :” Ai nói không có ?”

Vi Vi cũng nhìn về phía Phí Nặc Hiên , cậu ta đang đứng ưỡn ngực , thẳng lưng , phô ra một tư thế có thể xem là đẹp nhất :” Trước mặt cô không phải cũng có một người đàn ông vừa đẹp trai , vừa nhiều tiền hay sao ? Thế nào , có hứng thú đến câu con ” rùa vàng ” như tôi không ?”

” Anh còn muốn Sở Tiểu Kiều cho rằng đang ức hiếp tôi ?”

Lập tức , Phí Nặc Hiên trở nên chết nghen .

” Được rồi , tôi đi ngủ .” Vi Vi phát tay , nói.

Phí Nặc Hiên ” A ” một tiếng , lúc Vi Vi sắp quay đi , cậu lấy hai tay làm thành một vòng tròn lớn rồi nói to :” Tôi thật sự chính là một con ” rùa vàng ” đó nha !”

Ngay cả quay đầu cô cũng không kiên nhẫn :” Tôi biết !”

Gần đây , thành phố T có một sự kiện lớn , đó là , nhà thiết kế nổi tiếng – Luru Ngữ sẽ tổ chức một buổi trình diễn thời trang ngay tại thành phố.

Người trong giới thiết kế thời trang , dường như không ai không biết đến cái tên ” Luru Ngữ ” này , nhưng mà , cũng không một ai biết rõ con người đó rốt cuộc là người như thế nào.

Luru Ngữ , một nhân vật đứng đầu trong giới thiết kế , gần như anh nắm trong tay cả xu hướng thời trang , những thiết kế của anh đều được phản động các siêu sao cực kì yêu thích , đồng thời cũng là đối tượng để những thiết kế khác ăn theo , chỉ là , đối với nhân vật này , ngoại trừ việc anh là một ông trùm của ngành thời trang thì những tin tức còn lại không một ai biết , trên internet căn bản cũng không tìm thấy tin có liên quan đến anh.

Mà bây giờ , một đại nhân vật thần bí như vậy sắp cử hành buổi trình diễn thời trang của mình tại thành phố T , tin tức này được xem là chủ đề giải trí bất ngờ nhất năm nay.

[Tiểu Diệp: vật vã theo đoạn này, cả đời ít quan tâm đến showbiz, giờ viết mấy cái này thật...]

[Sne : * khinh bỉ * Không biết ngượng ! * sáng mắt * Cơ mà nhân vật ta đợi cả chục chương đã xuất hiện , hê hê]

Ngày khai trương cửa hàng , Sở Tiểu Kiều cũng có đi , cô đối với trang phục không có hứng thú , nhưng mà Vi Vi thật sự rất thích những thiết kế của Luru Ngữ , và lại , cô cũng muốn ra ngoài hóng gió một chút , cho nên liền đi theo Vi Vi đến nơi này.

Chỗ ngồi cũng được Phí Nặc Nam bố trí rất tốt , vị trí khá gần phía trước , không gian cũng rộng rãi , không lo cô phải chen chúc với người khác , những ghế ngồi xung quanh cũng đã bị Phí Nặc Nam bao trọn , trừ Vi Vi ra , Phí Nặc Hiên , Charen và còn có cả Vilian cũng đều được kéo đến tham gia cho đủ số ghế.

Vi Vi thúc Tiểu Kiều :” Người đàn ông của cậu cũng quá hào phóng rồi , mua nhiều chỗ ngồi tại show thời trang của Luru Ngữ như vậy Thật lãng phí tiền !”

Trên sân khấu chữ T , người mẫu bắt đầu vận trang phục của Luru Ngữ sải bước trên sân catwalk , Vi Vi vô cùng hưng phấn , vừa xem vừa không ngừng bình luận về những bộ trang phục , bộ này phải được giải thưởng gì , bộ kia nhất định sẽ được người nào chỉ định.

Sở Tiểu Kiều mất hứng , nghiêng về bên phải , dựa vào vai Phí Nặc Nam , khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi , nếu sớm biết nhàm chán đến vậy , cô sẽ không đến đây !

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay giòn giã , kết hợp cùng với thanh âm hưng phấn của mọi người , Sở Tiểu Kiều mơ mơ màng màng mở mắt ra để nhìn xem có chuyện gì , lại không ngờ rằng sẽ gặp lại con người đang đứng giữa sân khấu kia , Phí Nặc Nam ngồi bên cạnh cũng hơi nheo mắt lại.

Chương 37: Cô vợ nhỏ đáng yêu

Edit: Từ Doanh

Beta : Lam Đình

”Đó là” Sở Tiểu Kiều nhìn người kia , có chút kinh ngạc nói.

Phí Nặc Nam gật đầu :” Chính là hắn.”

Về hưng phấn trên mặt Vi Vi không hề thuyên giảm , nghe đoạn đối thoại của Sở Tiểu Kiều và Phí Nặc Nam , cô quay đầu tò mò nhìn Vilian và Charen , hai người cũng đang liếc nhìn nhau đầy ngạc nhiên.

Vi Vi cảm thấy bọn họ có chút kì lạ , nghiêng đầu lại gần Vilian ,cô hỏi :” Sao vậy ? Về mặt của hai người thật lạ .”

Trên sân khấu , những cô người mẫu chân dài đứng dọc hai bên , họ vận trên người bộ trang phục được thiết kế vô cùng độc đáo , anh ta đứng giữa sân khấu , nụ cười nhàn nhạt vẫn chực sẵn trên môi , đôi mắt trong như nước nhưng lại có ma lực điều khiển người khác.

” Luru Ngừ , nếu tôi nhớ không lầm , hình như tôi đã gặp anh ta.”

Hơn nữa , hình như không chỉ từng nhìn qua mặt anh ta ... lúc tổng tài phu nhân leo từ lầu hai để bỏ trốn , tổng tài đã phái rất nhiều người ra ngoài . cuối cùng lại bắt gặp cô ấy ở trong một con hẻm ít người qua lại và người đàn ông đi cùng cô khi ấy , hẳn là tên Luru Ngừ đang đứng trên sân khấu kia.

Thật trùng hợp.

Ngày đó , chỉ thấy một người quần áo đơn giản sạch sẽ , thể nhưng không ngờ lại là nhà thiết kế nổi tiếng trong và ngoài nước.

Hai mắt Vi Vi sáng lên :” Thật sự đã gặp anh ta ? Oa , lát nữa anh có thể tìm cách tiếp cận người ta hay không ?”

Vilian xoay đầu, chẳng lẽ cô cảm thấy sắc mặt của tổng tài thực sự rất giống đang cao hứng muốn làm quen người khác?

Không hề giống ngày hôm đó , lúc này , người đứng trên sân khấu , trên mặt vẫn mang theo ý cười lãnh đạm , giống như không có gì có thể tác động vào anh , chỉ một động tác vung tay lịch thiệp cúi chào cũng đủ để khiến các quý cô xung quanh hết ảm lên .

” Cảm ơn quý vị đã đến dự buổi trình diễn thời trang của tôi , sau đây là phần đặc biệt nhất của chương trình ” nụ cười thân thiện của anh làm cho người khác cảm thấy gần gũi , tầm mắt chậm rãi lướt qua bên dưới khán đài ,” Loạt thiết kế sau đều xuất phát từ cảm hứng nhất thời của tôi , cho nên năm nay tôi không ra kiểu dáng ói ... ” Dưới đài , tiếng ồ vang lên , mọi người hơi nhóm người mong đợi phần tiếp theo , anh vẫn bình tĩnh nói :” Hy vọng có thể đem lại ọi người những cảm giác khác nhau .”

Vừa dứt lời , hệ thống đèn pha lập tức tắt hết , ánh mắt Luru Ngừ lướt qua nơi bọn Tiểu Kiều ngồi , đúng lúc đó , những ánh sáng còn lại trong hội trường cũng được tắt đi , khiến cho khung cảnh trước mắt Luru Ngừ đột nhiên tối om , nhìn không rõ người ngồi đó là ai , anh thân nhiên đảo mắt một vòng rồi lui ra ngoài.

Bóng tối chưa qua đi , ánh sáng không thể len vào.

Bốn bề bắt đầu xôn xao vang lên những tiếng tranh luận.

Có phải sẽ có tình huống đặc biệt thú vị gì xảy ra hay không?

Phí Nặc Nam ôm lấy Sở Tiểu Kiều ngồi xuống , lẳng lặng chờ.

” Tạch”

Ngon đèn trên trung tâm sân khấu chợt lóe sáng , đèn pha phía trước cũng phát sáng nhưng không phải ánh sáng chói mắt mà là ánh sáng mờ ảo tạo nên một không gian cổ xưa huyền bí giống như ánh nến , chỉ có mỗi khu vực nhỏ đó là có ánh sáng , còn lại chung quanh vẫn như cũ chìm trong bóng tối.

Sân khấu hình tròn từ từ dâng lên cao , một người đứng bên trên đó được bao phủ bởi tầng ánh sáng nhẹ nhàng , nhu hòa.

Cùng lúc đó , tại thành phố M , Phí Nặc Ngạn thân nhiên cười , nhìn người trước mặt mình.

Bộ dạng tao nhã , tựa như mọi chuyện đều dễ dàng thương lượng , trước mặt người đàn ông trung niên đó , trông anh ta có vẻ căng thẳng .

Là một thị trường trẻ tuổi nhất thành phố M , bất kể là cử chỉ gì cũng đều phải để lại trong lòng công chúng hình tượng đẹp , khiến cho người ta không thể tìm ra một chút khuyết điểm nào của mình.

Mà trong thời điểm tiến hành tranh cử chức thị trưởng lại không ngoài dự đoán, hẳn đã nắm chắc chức thị trưởng nhiệm kỳ thứ 3 trong lòng bàn tay.

”Nặc Ngạn.” Người đàn ông trung niên cất giọng nói, ”Cậu cũng biết, trong xã hội này, người có năng lực, thì dĩ nhiên cũng được trọng dụng. Không nhất định là ở thành phố M, hiện nay, thành phố T cũng rất phát triển, hơn nữa tập đoàn quốc tế Phí thị cũng đang có dự định muốn đem trụ sở chính cắm rễ ở thành phố T, điều đó cũng có nghĩa rằng kinh tế nơi này nay mai sẽ một bước vọt bay lên trời cao, lúc đó, thành phố T sẽ có đủ tư cách sánh ngang với thành phố T, thậm chí còn có thể vượt xa hơn, cậu đến đó ... nói không chừng đây cũng là cơ hội để phát triển.”

Ý cười trên môi Phí nặc Ngạn vẫn không hề thuyên giảm, chăm chú nhìn người kia trong chốc lát rồi mới gật đầu.” Được, tôi đi.”

Điều này làm cho người đàn ông trung niên kia có chút bất ngờ, vốn đã dành ra cả buổi tối để chuẩn bị những lời lẽ có sức thuyết phục nhất nhưng cuối cùng lại không hề dùng đến.

Đồng thời, hẳn có một số nghi hoặc, theo đạo lý mà nói, dù thế nào đi chăng nữa thành phố M cũng là một nơi phồn hoa, không thể nào trong thời điểm bầu cử thị trưởng lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu bị cấp trên để mắt đến thật thì chắc chắn hơn phân nửa là bị ”đi” đến giáng chức, hoặc là được thăng quan tiến chức, tiền đồ sáng lạng, nhưng hiện tại lại kỳ lạ thay, thị trưởng thì vẫn là thị trưởng, chỉ có điều đổi từ thành phố M sang thành phố T.

Bất quá, cấp trên đã sắp xếp như vậy, căn nguyên của vụ lộn xộn này còn ai có thể biết rõ được?

Lắc đầu thờ dãi, người đàn ông trung niên khoát tay:” Vậy cậu cũng về chuẩn bị đi, thị trưởng của thành phố T đã rời khỏi, vài ngày sau cậu sẽ đến nhậm chức.”

Phí Nặc Ngạn gật đầu:” Vâng ”

Vừa bước ra khỏi cửa văn phòng thì đã có một người chờ sẵn bên ngoài, nhìn thấy Phí Nặc Ngạn, anh ta liền tiến đến:” Nặc Ngạn !”

Phí Nặc Ngạn ngẩng đầu nhìn anh ta một chút, ra hiệu cho anh ta cùng mình ra ngoài, cho đến khi cách cổng chính khá xa, Phí Nặc Ngạn mới cất tiếng:” Lí Mặc, sao anh lại ở đây?”

Lí Mặc cười với hắn:”Tôi nghe nói anh bị điều đến thành phố T, tôi nghĩ ở thành phố M cũng không có chuyện gì làm cho nên đến tìm anh, chúng ta cùng nhau đến thành phố T.”

@Sne : * chảy nước miếng * Hai ca này mà yêu nhau thì hay biết mấy, cứ ngọt thế nào ấy nhỉ, nhỉ =]]

Hắn hiểu rõ tính tình Lí Mặc, tuyệt đối không phải hạng người hay nói đùa, anh ta nói thế hẳn là đã đưa ra quyết định rồi.

Nhưng Phí Nặc Ngạn vẫn lên tiếng khuyên:” Anh cho rằng chuyện này rất thú vị sao? Không biết phía trên đã có ai nhúng tay vào mà lại xảy ra việc như vậy, nói không chừng chuyện này chỉ mới bắt đầu, tiền đồ của anh vô cùng tốt, đi theo tôi đến thành phố T làm gì?”

Lí Mặc là cháu trai của ngài tư lệnh quân khu, từ nhỏ đã ngâm thia vàng mà lớn lên, cuộc đời cho đến nay vẫn thuận buồm xuôi gió, anh ta hiện tại là sĩ quan, nhưng mà, thế lực của Lí gia chủ yếu ở thành phố M, đến thành phố T, chỉ bằng ở lại đây hưởng sung sướng.

Lí Mặc khoát tay:” Cậu cứ cho là tôi đến đó để giải sầu đi, mấy ngày gần đây ông cụ cứ lải nhải mãi, tôi bỏ trốn một thời gian.”

Phí Nặc Nam nhìn hắn đầy chế nhạo:” Xem mắt?”

Lí Mặc rầu rĩ đáp:” Xem đi xem lại cũng chỉ vài vế mặt, liếc mắt một cái tôi đã thấy khó chịu rồi, huống hồ tính đến chuyện kết hôn với những cô gái đó, tôi theo cậu đến thành phố T, vừa lúc trốn được ông cụ, tránh cho ông suốt ngày đi trên đường nhìn thấy cô gái nào là nghĩ ngay đến đứa cháu trai đến tuổi vẫn chưa lập gia đình!”

Phí Nặc Ngạn biết anh ta đã hạ quyết tâm, hơn nữa cùng đến thành phố T cũng không có gì là không tốt, trước kia có lẽ hắn đã quá xem nhẹ thực lực của Phí Nặc Nam...

”Này, Nặc Ngạn, mà vì sao phía trên lại sắp xếp như vậy chứ?” Lí Mặc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng hỏi, ”Gần đây, tôi cũng không hề nghe cha nói có đại nhân vật nào nhìn vào thành phố M, như thế nào lại xảy ra chuyện này? Cậu có biết là người nào đang âm thầm ra tay không?”

Phí Nặc Ngạn lắc đầu:” Không biết.”

Cho dù là Lí Mặc cũng không biết thân phận thật sự của Nặc Ngạn, anh chỉ biết hắn ta từ một người bình thường, dựa vào thực lực của chính mình, từng bước ngồi lên vị trí như hôm nay.

Lí Mặc thoáng trầm ngâm, cuối cùng nói:” Ở thành phố T tôi có quen biết vài người bạn, mọi người cùng đi tụ hội với nhau, coi như là rung chuông dọa hổ trước.”

Rung chuông dọa hổ... trong mắt Phí Nặc Ngạn lóe lên một tia sáng, đó không phải là một con hổ, mà là con rồng ngủ đông nhiều năm.

”Phí tổng, mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa.” Vilian nói, ”Phòng chừng đêm nay người đó sẽ đến.”

Từ trong đóng văn kiện, Phí Nặc Nam ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài khẽ gõ lên mặt bàn, chuỗi âm thanh liên tiếp vang lên, anh nhìn Vilian:” Thị trưởng mới đến nhậm chức, dù thế nào đi chăng nữa, Phí thị chúng ta cũng cần phải tỏ một chút thành ý.”

Vilian gật đầu:”Phí tổng, theo như anh phân phó, khi hắn vừa xuống sân bay, sẽ có người của chúng ta đón sẵn ở đó.”

Phí Nặc Nam còn đang định mở miệng nói điều gì đó thì ngoài cửa đã truyền đến những âm thanh âm ỉ, hẳn là có thứ gì vừa bị đập vỡ.

Vilian liếc mắt nhìn ra bên ngoài xem xét :” Phí tổng, là phu nhân.”

Phí Nặc Nam hơi nhíu mày :” Tạm thời lui xuống trước đi, tối nay tôi sẽ tự mình đến đó một chuyến.”

Bước ra cửa, Phí Nặc Nam đi thẳng đến một gian phòng khác, trước cửa là một cảnh tượng hoang tàn đồ nát, người hầu vừa nhìn thấy anh đều e sợ cúi đầu xuống :” Thiếu gia.”

Lại muốn nói nhưng rồi lại thôi, anh liếc nhìn vào bên trong.

” Lui xuống đi.”

Phí Nặc Nam biết, chuyện này không thể trách bọn họ, lý do cô nổi giận chính là do anh đã chọc giận cô.

Đồ vật không ngừng bị ném ra từ bên trong, Phí Nặc Nam cũng biết, đó là do cô đang cố ý, muốn anh biết rằng bây giờ tâm trạng cô rất không tốt.

Sở Tiểu Kiều

Sở Tiểu Kiều đang tích cực vật trụ lông trên chiếc gối ôm đáng thương, những mảng lông mượt mà bay đầy rẫy trên nền đất, tất cả đều một tay cô gây ra.

Cô biết lúc này Phí Nặc Nam đang bàn việc cùng Vilian, cho nên mới náo loạn như vậy, dù thế nào cũng muốn cho anh biết rằng cô đang vô cùng khó chịu.

Hơi nghiêng nghiêng đầu, Sở Tiểu Kiều tiếp tục bực dọc tra tấn chiếc gối ôm.

Phí Nặc Nam bước vào, nhìn chiếc gối bông lúc trước, bây giờ đã bị biến thành hệt như kẻ hói đầu nham nhở, mà cô vợ nhỏ của anh vẫn còn không có ý định buông tha cho nó, cô trẻ con đầu môi lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Editor: Lam Đình

Hề ló mọi người ^^, theo hẹn [mà ta được biết] là ngày 22 có chương mới, nhưng kéo dài đến hôm nay mới có, thật mong mọi người thứ lỗi, và bỏ qua cho Lam Đình. Tại vì mấy ngày nay mọi người đều biết wp bị chặn, LD có tâm mà không có lực vào được wp để post bài nên đã nhờ ta vào post dùm ^^ Nhưng mà Diệp ta ấy, thế sẽ chẳng nói ra thực chất là do có người lười đầu nhé :’>

Đùa thế thôi chứ chúc mọi người đọc truyện vui vẻ và vẫn ủng hộ LD nhé;)

Thân

Diệp Vũ

—

Chương 23.1

Edit : Lam Đình

Một tay đút trong túi quần, Phí Nặc Nam im lặng, trầm ngâm nhìn cô.

Biểu tình trên mặt cô vẫn luôn sinh động như vậy, hi vọng ai ở đó đều phô bày hết ra ngoài.

Về mặt cau mày, bộ dạng mất hứng, tức giận của cô chính là lúc này.

Tiền tay nhất thứ gì vừa bị rơi xuống đất, Phí Nặc Nam đi đến ngồi cạnh cô, sô pha đột nhiên chùng xuống, mùi hương quen thuộc truyền đến, không cần nhìn cô cũng biết là anh.

” Hừ ” một tiếng, Sở Tiểu Kiều ôm chiếc gối đáng thương vừa bị hành hạ kia quay mặt sang chỗ khác, không thèm để ý đến anh.

Phí Nặc Nam vòng tay ôm lấy cô, cô giận dỗi vùng ra, nhưng cũng hệt như những lần trước, vẫn bị anh ôm chặt trong lòng.

Giật lại chiếc gối trong tay cô :” Còn tức giận sao ?” Hơi thở ấm nóng của anh phả vào gáy cô, lần nào cũng dùng chiêu này, dù biết vậy nhưng lần nào cô cũng bị trúng kế, vận vẹo người, cảm giác nhồn nhột khiến cô nhịn không được bật cười.

Còn chút giận, Sở Tiểu Kiều mắng :” Đáng ghét !” Bên trong lời nói bắt giác mang theo một ít hờn dỗi. Phí Nặc Nam cũng biết cô đã nguôi giận, anh kéo đầu cô ngửa ra sau, mặt đối mặt, bắt đầu dạy bảo :” Đang mang thai, không nên giận dỗi, như vậy không tốt cho con.”

Dứt lời, Phí Nặc Nam đưa tay sờ sờ bụng cô, so với lúc anh tìm được cô thì dường như đã có sự thay đổi, cảm giác này ... rõ ràng hơn rất nhiều.

Hai mắt sáng ngời, anh bắt giác nở nụ cười :” Em có để ý không ? Con mình đã lớn hơn rồi ... đã lớn đến vậy rồi đó.” Trong thanh âm không giấu nổi vẻ vui mừng cùng hưng phấn, Sở Tiểu Kiều liếc nhìn anh lúc này đã cười đến nổi hàng lông mày cũng cao hứng nhếch lên.

Cô bấu môi, rõ ràng rất muốn trút giận lên anh, nhưng lúc này không hiểu vì sao vẫn phải mềm lòng.

Bàn tay to ấy nắm lấy tay cô rồi không ngừng vuốt ve cái bụng của cô :” Có cảm giác được không ?”

Sở Tiểu Kiều cẩn thận sờ, trước kia còn chưa cảm thấy có gì, bây giờ đã to đến vậy rồi sao ?

Lúc sau, Phí Nặc Nam vui vẻ nhìn cô :” Bụng càng lúc càng lớn, chắc chắn em sẽ rất khó chịu.” Sở Tiểu Kiều cảm nhận được câu nói này có hàm ý khác, chớp chớp mắt, im lặng chờ anh tiếp lời.

Quả nhiên, ngay sau đó, Phí Nặc Nam lại nói :” Trong nhà thứ gì cũng có, nếu không cần thiết, về sau, em đừng đi ra ngoài nữa, nếu muốn đi tản bộ, hoa viên dưới lầu rất rộng rãi, lại có nhiều hoa đẹp, em có thể đi dạo thoải mái, còn nếu buồn thì không phải đã có Vi Vi rồi sao ?”

.... Đây mới là những gì anh muốn nói !

Sở Tiểu Kiều đảo mắt, nói đi nói lại vẫn là không cho cô đi ra ngoài? Hừ lạnh một tiếng, cô gạt phắt tay anh ra rồi quay mặt sang chỗ khác.

Phí Nặc Nam ôm chặt lấy cô :” Ở nhà không tốt sao ? Muốn cái gì có cái đó, trong thời gian gần đây anh bận rất nhiều việc, chắc sẽ không thể luôn ở cạnh em, mà em ra ngoài lại khiến người ta rất lo lắng, bụng lớn như vậy rồi em còn muốn chen chúc trong xe buýt hay trong siêu thị sao ?”

Sở Tiểu Kiều lập tức phản bác :” Em chỉ đi ra ngoài một chút thôi mà, suốt ngày quanh quẩn ở trong nhà mới cản trở sự phát triển của con đó ! Hơn nữa, nếu không thể đi ra ngoài, em sẽ rất rất rất buồn, trong sách nói, phụ nữ mang thai không thể dễ tâm trạng không thoải mái được !” Mặt không đỏ tâm không thẹn, cô hùng hồn nói đối.

Phí Nặc Nam khẽ cười, bàn tay đặt trên bụng cô từ từ di chuyển :” Em chắc chắn chứ ?”

Sở Tiểu Kiều mạnh mẽ gạt đầu :” Chắc.”

Phí Nặc Nam lại cười cười :” Anh còn không biết hóa ra em cũng biết buồn cơ đấy.”

Trong đầu chợt hiện lên mẫu đối thoại vui vẻ giữa cô và Vi Vi, Sở Tiểu Kiều quay mặt sang chỗ khác.

Tay Phí Nặc Nam hơi khựng lại, bên hông cô hình như có gì đó, anh cúi đầu nhìn thử, sau đó, sắc mặt đột nhiên tối sầm, Sở Tiểu Kiều sực nhớ đến món đồ kia, nhất thời cứng đờ người, bắt đầu bày ra vẻ mặt tươi cười lấy lòng, quay đầu về phía anh. ” Hi hi, đại thúc, em đói bụng, chúng ta xuống dưới ăn cơm đi.

Sở Tiểu Kiều nhìn sắc mặt của anh liền biết tình hình rất không ổn, chỉ có thể giả bộ ngờ nghệch.

Phí Nặc Nam không dễ dàng bị cô đánh lừa như vậy, tay bắt đầu do thám, muốn lấy vật đó ra khỏi túi cô.

Sở Tiểu Kiều chớp lấy tay anh, vừa cười ngây ngô vừa lắc lắc đầu :” Không mà... không có gì, đại thúc, em đói lắm rồi, đi ăn cơm đi mà, xuống lầu ăn thôi, hi hi hi.”

Phí Nặc Nam dừng động tác lại, Sở Tiểu Kiều nhẹ nhõm thở ra một hơi, sức lực của cánh tay đang đặt trên lưng cô cũng giảm bớt, Phí Nặc Nam nhanh như chớp lấy ra đồ vật được cô giấu.

Đại thúc, anh không thể bớt âm hiểm một chút sao ?

Sở Tiểu Kiều đau khổ cúi thấp đầu, chờ bị Phí Nặc Nam răn dạy.

Anh thân nhiên nhìn món đồ vừa thu hoạch được, nhếch miệng cười, nụ cười này càng khiến cho Sở Tiểu Kiều cảm thấy kinh hãi.

” Bé con, vì sao luôn không biết nghe lời như vậy ?”

Trong lời nói mang theo tiếng thờ dài, ngữ khí vô cùng bình thản.

Sở Tiểu Kiều cắn cắn môi dưới :” Dựa vào đâu lại nói em luôn không nghe lời ?

Cùng lắm lần này em nghe lời anh, chỉ quanh quẩn ở nơi này thôi, không đi đâu hết.”

Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của cô rồi. Phí Nặc Nam cong khóe môi, gương mặt anh tuấn ngày càng tiến

lại gần. Đôi mắt anh đen láy, sâu thẳm tựa như một cái hố đen không đáy, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu :” Nghe lời ? Anh dặn em chờ anh trở về sẽ cưới em, em có đợi ?” Sở Tiểu Kiều tự giác ngậm miệng lại. Ý cười trên mặt Phí Nặc Nam càng sâu hơn :” Anh kêu em chỉ ở trong nhà, không cần đi ra ngoài, em đã nghe ?” Sở Tiểu Kiều cúi đầu. Ngón tay thon dài chậm rãi nâng cằm cô lên. Phí Nặc Nam đặt trán mình tựa lên trán cô, nhắm mắt mấy cái, ý cười mãnh liệt phun trào :” Còn nữa, anh bảo em không được sử dụng thứ này, em có nghe không ?”

Tránh không được , Sờ Tiểu Kiều chỉ có thể an phận nhìn thẳng vào đôi mắt đen đầy mị hoặc kia. ” Lời anh nói , em luôn không tin ” Ý cười ngưng đọng , anh nhẹ giọng nói. ” Bé con , anh có nên hiểu rằng ... ngay từ ban đầu , em đã không tin tưởng anh ? Cho nên lời anh nói từ trước đến giờ , em mới chưa từng nghe theo ? ” Há miệng thờ dốc , Sờ Tiểu Kiều dường như có lời muốn nói , Phí Nặc Nam tà mị nheo nheo mắt , nhìn chăm chăm cô , giống như chờ lời nói tiếp theo của cô. Giật giật khóe môi , Sờ Tiểu Kiều một chữ cũng không thể thốt ra.

Phí Nặc Nam cười yếu ớt , vài lọn tóc lòa xòa trước trán , khoảnh khắc ấy thoáng hiện lên vẻ âm trầm, Sờ Tiểu Kiều là người có đầu óc đơn giản , tất nhiên sẽ không nhìn thấy điều này. Lúc anh cười lộ lên , hơi thở nóng rực phả vào hai má Sờ Tiểu Kiều , cô cảm thấy

bên má mình bắt đầu nóng lên và ửng đỏ , mà điều chết người chính là ... Vì cái gì dạo này chỉ cần đại thúc động đến cô một chút , cô sẽ phát sinh loại cảm giác này?

Nghĩ như vậy , Sờ Tiểu Kiều rung mình một cái , như thế nào cô lại có cảm giác đó được , thật là ... thật là đáng sợ ! Phí Nặc Nam không hài lòng bộ dáng thất thần của cô liền điểm nhẹ lên trán cô , Sờ Tiểu Kiều lập tức hoàn hồn. ” Bé con. ” Không biết từ lúc nào ngón tay của anh đã đặt lên má cô , lưu luyến không rời , ” Có phải trong lòng em , căn bản không có anh , cho nên mới không tin anh ? ”

Sau khi ngón tay kia được thu lại liền lưu trên má cô không ít cảm giác tê dại , Phí Nặc Nam chọc chọc vào bên ngực trái cô.

[Sne : Không biết phải edit khúc này sao , ý là PNN chỉ chỉ vô chỗ trái tim ấy m.n >< , ta ed nó dâm tà thế nào ấy =))]

Thanh âm anh có chút thâm trầm , Sờ Tiểu Kiều im lặng chớp chớp mắt. Cho đến bây giờ , cô cũng không biết thật ra mình nghĩ như thế nào ... đến tốt cùng , cảm giác đối với một người như thế nào mới xác định bản thân đã yêu kẻ đó? Tư vị như thế nào , mới gọi là yêu? Những điều này , Sờ Tiểu Kiều đều không rõ , cho nên ngay cả cô còn không biết tâm tư chính mình.

Đội không được đáp án của cô , Phí Nặc Nam cười cười , tựa người vào sofa , cảm giác áp bách đột nhiên biến mất , nhưng mà , Sờ Tiểu Kiều lại không cảm thấy thoải mái như cô nghĩ , ngược lại ...

Phí Nặc Nam tùy tay ném vật đó xuống mặt đất , trên sàn có trải một tầng thảm nhung , cho nên cũng không phát ra tiếng vang .

” Bé con , về sau không nên dùng thứ này , nhưng mà , là ai đưa cho em vậy ? ” Phí Nặc Nam cau mày , có chút không vui hỏi.

” Là Vi Vi ? ” Cô không nói anh cũng có thể đoán được , ” Người có lá gan lớn như vậy , ngoài cô ta còn ai nữa ? ”

Sờ Tiểu Kiều cười cười lấy lòng : ” Đại thúc , là em cảm thấy nhàm chán , cho nên mới kêu Vi Vi lấy cho em ”

Phí Nặc Nam véo mặt cô : ” Đã sớm nói , em đang mang thai phải cẩn thận với phóng xạ , phóng xạ trong di động không hề nhỏ em mang theo nó bao lâu rồi ? ”

Sờ Tiểu Kiều vươn một ngón tay , đáng thương nói : ” Một giờ , nhiều nhất chỉ một giờ ! ”

Phí Nặc Nam gật đầu : ” Trong vòng một tuần , Vi Vi sẽ không đến thăm em nữa. ”

Về mặt Sờ Tiểu Kiều cứng đờ , phút chốc cắn răng nhìn về phía Phí Nặc Nam. Phí Nặc Nam phong kinh vân đạm , Sờ Tiểu Kiều ghen ngào nhin xuống. Bởi vì trên mặt người nào đó có viết : nếu còn dám xin xỏ , tăng lên thành hai tuần !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiệm Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Sờ Tiểu Kiều chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau , về mặt đầy mất mát. Cô biết Phí Nặc Nam sẽ không đành lòng nhìn bộ dạng đáng thương này của mình , cho nên mới cố ý làm vậy cho anh thấy. Phí Nặc Nam không phản ứng , vờ như không nhìn thấy động tác của cô. Một tay chống cằm , anh nhắm mắt , ngả người ra sofa. Sờ Tiểu Kiều vẫn đang cúi đầu nên không thấy phản ứng của anh , cho nên càng ra sức mếu máo , cô không tin đại thúc sẽ không trúng chiêu.

Nhưng mà tại sao cả nửa ngày cũng không thấy Phí Nặc Nam nói tiếng nào vậy? Chẳng lẽ , trước kia dùng cách này quá nhiều lần nên đã mất tác dụng?

Ồ , Sờ Tiểu Kiều khẽ gật đầu , chắc chắn là cần phải đổi về mặt khác! Vì thế , ngay lập tức , Sờ Tiểu Kiều chớp chớp mắt , gương mặt đầy ủy khuất sắp khóc.

Các cơ trên mặt sắp cứng đờ nhưng vẫn không thấy Phí Nặc Nam mở miệng nói lời nào. Sờ Tiểu Kiều buồn bực , chẳng lẽ ngay cả cách này cũng không ổn?

Nhiu mày , Sờ Tiểu Kiều ngược đầu nhìn lên xem vì sao mà cả nửa ngày cũng không hề thấy động tĩnh nào thì liền bắt gặp người đàn ông nào đó thần nhiên nhắm mắt ngủ say từ lúc nào..

Trong bụng Sở Tiểu Kiều lặng lẽ học ba lít máu!

Uổng công cô cố sức biểu diễn này giờ , cuối cùng người ta ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm!

Phí Nặc Nam tuy rằng vẫn nhắm mắt , nhưng vẫn cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh , người trên sofa cứ nhích tới nhích lui , rất nhanh thì đã nhích tới gần anh một chút.

Hơi nhũn mảy , có chút thả lỏng.

Sở Tiểu Kiều vươn tay , kéo kéo tay áo anh , Phí Nặc Nam không hề phản ứng

Thất bại ...

Kéo kéo mãi cũng đều không có kết quả , Sở Tiểu Kiều nổi giận, trực tiếp đánh một phát vào người Phí Nặc Nam , hết như đang đối xử với Vi Vi , đáng tiếc , cô lại quên không chế lực và góc độ đánh

Nếu người trước mắt là Vi Vi , cho dù tăng thêm một chút lực đạo cũng chẳng vấn đề gì , nhưng hiện thực , đây không phải Vi Vi , mà chính là Phí Nặc Nam

Vì thế , âm thanh vang dội kia vừa dứt , Sở Tiểu Kiều nhìn vào bàn tay vừa đập mạnh vào bả vai Phí Nặc Nam , hận không thể đem nó chặt đi

Người có thân phận lớn như Phí Nặc Nam , hẳn là chưa từng có người nào đánh hấn

Trở thành người đầu tiên đánh anh , vận khí của Sở Tiểu Kiều phải chăng là quá tốt rồi

Ban này khi bàn tay chạm vào người anh , Sở Tiểu Kiều liền nhắm chặt hai mắt —— chờ Phí Nặc Nam đánh trả

Nhưng mà chờ hoài vẫn không thấy chuyện gì xảy ra , Sở Tiểu Kiều đánh bạo mở mắt , Phí Nặc Nam vẫn duy trì tư thế cũ , không có gì thay đổi

Phí Nặc Nam thở chậm chậm , kỳ thật chỉ muốn biết , cô còn chiêu gì chưa sử dụng

Anh muốn đoán suy nghĩ của cô một chút

Tùy ý đánh anh một cái , kế tiếp sẽ tiếp tục giả vờ đáng thương sao ? Hay trực tiếp co giò bỏ chạy ? Không thể không căng thẳng , sức lực dồn về tứ chi , chính là vì nếu Sở Tiểu Kiều có bỏ chạy ra ngoài , anh vẫn nắm chắc mười phần có thể tóm cô lại

Đáng tiếc , chờ hoài vẫn không thấy cô bé bỏ chạy

Khóe miệng không nhịn được co giật , hơn nữa không thể thấy những hành động của cô lúc bấy giờ , Phí Nặc Nam càng ngày càng thấy tò mò

Kiên nhẫn đợi thêm chút nữa , vẫn không thấy tiếng động nào , Phí Nặc Nam không khỏi cảm thấy thất vọng

Đang định mở mắt , ngay sau đó, có người chạm vào anh , cảm giác giống hệt những cô gái trước kia , nhưng người đem lại cảm giác đó lại là người khác. Một cảm giác nhẹ nhàng , Phí Nặc Nam như trên cảm thấy dường như mình có gì đó

Man mát xen chút mềm mại , giống như trán anh vừa động phải những viên thạch trái cây ngọt ngào

Chỉ trong chút thời gian ngắn ngủi , Phí Nặc Nam cũng đoán được đó là gì , hàng mi dài khẽ run lên , Phí Nặc Nam lập tức dừng động tác

Âm thanh ngưng ngừng lấy lòng của Sở Tiểu Kiều vang lên :” Đại thúc ...

Hai chữ , không nhiều hơn , thanh âm nũng nịu , ngọt như đường của Sở Tiểu Kiều làm tan chảy tâm trí của Phí Nặc Nam , anh bất đắc dĩ nghĩ , có lẽ chuỗi ngày sau này của anh nhất định sẽ bị cô hành hạ

Phí Nặc Nam mở mắt , liền bắt gặp đôi mắt xinh đẹp của cô

Bởi vì vừa chủ động làm chuyện kia nên trên gương mặt của Sở Tiểu Kiều lúc này được phủ một lớp mây hồng nhàn nhạt , thấy Phí Nặc Nam tỉnh dậy , con ngươi đầy bình tĩnh nhìn mình , cô hoảng hốt che mắt lại , hận không thể tìm chỗ vùi mặt mình vào trong đó. Phí Nặc Nam làm sao có thể để cô thực hiện được ý đồ, cánh tay dài duỗi ra bắt lấy Sở Tiểu Kiều :” Muốn trốn ?

” Không có !” Sở Tiểu Kiều theo bản năng liền lên tiếng phản bác

Phí Nặc Nam cười khế , chỉ chỉ lên trán mình :” Vừa rồi là ý gì đây ?

Sở Tiểu Kiều đỏ mặt , Phí Nặc Nam càng không buông tha , nhìn bộ dạng của cô , ý cười trên môi anh càng nồng đậm

Cô mân mê đôi môi đỏ mọng của mình , không chịu thua đáp :” Đại thúc đáng chết , rõ ràng anh biết mà !

Anh tỉnh dậy đúng lúc như vậy , nên chắc chắn hiểu , còn cố tình hỏi cô

Phí Nặc Nam trẻ con chớp chớp mắt , vẻ mặt thật thà.” Anh không biết .

Không biết....hai tay ôm lấy mặt Phí Nặc Nam.” Nói dối ! Đại thúc , anh biết vừa rồi em hôn anh !

Không cần thận... đã nói ra tất cả

Khóe môi Phí Nặc Nam nhếch cao , nói cũng đã nói hết rồi , Sở Tiểu Kiều ảo não nhũ mày

Phí Nặc Nam phun ra hai chữ :” Giải thích.

Sở Tiểu Kiều ngẩng đầu :” Giải thích cái gì ?

Phí Nặc Nam lại chỉ chỉ lên trán mình

Muốn giải thích cái này

Sở Tiểu Kiều ” à ” một tiếng , nói :” Chính là hôn anh một chút thôi , là hôn đó , hiểu không ? Là em lấy môi em chạm trán anh đó .

Phí Nặc Nam im lặng , khóe mắt co rút , đây chỉ là những gì Sở Tiểu Kiều nhìn thấy , thực ra , trên trán Phí Nặc Nam , hắc tuyến đã giãn đầy

Chẳng lẽ cô giải thích không đúng

Không phải sự thật là như vậy sao

Sở Tiểu Kiều nghi hoặc , Phí Nặc Nam thở dài :” Anh kêu em giải thích thứ đồ kia kìa.” Quà nhiên tay Phí Nặc Nam chỉ về phía thứ đồ nằm trên mặt đất

Sở Tiểu Kiều ghen hòng , vậy vừa rồi anh ta chỉ trỏ trên trán mình làm gì vậy.....

” Em thật sự cảm thấy rất buồn chán, chỉ có một mình...

Sở Tiểu Kiều cúi đầu, hai đầu ngón tay bắt đầu chọc chọc vào nhau

Phí Nặc Nam hơi cao giọng :” Tiếp tục.

” Em trông một ít quả.

Hai đầu ngón tay lại chọc chọc vào nhau , thanh âm mỗi lúc một nhỏ

Khóe mắt Phí Nặc Nam giật giật :” Còn ..?

” Cái đó...” Sở Tiểu Kiều ngẩng đầu , đáng thương nhìn anh,” Có thể hay không cho em xem một lần nữa ? Chỉ cần liếc mắt một cái thôi cũng được rồi !

Hai đầu mày Phí Nặc Nam bắt đầu chau lại , có thể nhìn ra anh đang rất không vui

” Em chỉ thu hoạch một chút thôi !

Sở Tiểu Kiều gờ tay cam đoan , cô thật sự rất muốn thu hoạch loạt quả vừa trồng ban nãy, chắc giờ cũng đến lúc chín rồi , nếu không mau thu hoạch....đến lúc cô được online máy tính,nông trại của cơ còn được bao nhiêu quả

Phí Nặc Nam nhìn cô , cảm thấy ngạc nhiên đối với câu trả lời của cô

” Không được.” Dứt khoát nói hai từ

” Về sau di động cũng sẽ không còn cơ hội xuất hiện trước mặt em đâu.

Phí Nặc Nam tiếp tục nói , Sở Tiểu Kiều càng thêm buồn bực

Không có di động , cô còn có thể thu hoạch sao

Không thu hoạch ,cô có thể lên level sao

Hiển nhiên , Phí Nặc Nam không thể nào hiểu nỗi khổ của cô, cho nên cứ để mặc Sở Tiểu Kiều đáng thương nhìn mình , anh cũng không thay đổi ý

” Em có thể không chơi di động.” Khế căn môi , Sở Tiểu Kiều phản đối , ” Nhưng bây giờ nhất định phải thu hoạch quả ! Đại thúc , anh thu hoạch giùm em đi !

Phí Nặc Nam neho neho mi , tựa như muốn nói gì đó , nhưng cuối cùng chỉ giật giật khóe miệng , vẻ mặt không nói nên lời

Sở Tiểu Kiều sức nhớ đến Vi Vi từng mắng cô không biết sử dụng tài nguyên của bản thân , trông mắt liền chuyển động , lập tức ôm bụng :” Ôi, tại sao tôi lại khổ thế này....

Sở Tiểu Kiều không sợ chết bịt tai , cao giọng kêu la. Sở Tiểu Kiều tiếp tục ôm chặt bụng :” Bây giờ muốn cái gì cũng đều không được , có phải về sau ngay cả liếc mắt nhìn tôi một cái anh cũng không thèm hay không ? Đừng nói đến việc được quan tâm, còn không chừng bị đuổi ra khỏi nhà....

Phí Nặc Nam vỗ vỗ trán

Sở Tiểu Kiều một phen tức giận:” Tương lai tôi sẽ biến thành một thiếu phụ luống tuổi có chồng.... Cũng sẽ không có ai thèm yêu nữa....

Chóp chóp mắt vẫn không hề có tí nước mắt nào

Cuối cùng , Phí Nặc Nam giận dữ tóm lấy cổ Sở Tiểu Kiều , khiến cô không thể không ngậm miệng

Đợi đến khi cô không còn mở miệng than vãn , Phí Nặc Nam mới buông tay , đầu mày nhíu chặt lại , bóp trán :” Ai dạy em chiêu này vậy ?

Sở Tiểu Kiều cười hắc hắc :” Đại thúc , đây có tính là biết sử dụng tài nguyên ?

Sắc mặt Phí Nặc Nam tối sầm , anh cũng có được tính là tự làm tự chịu không ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngộ Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sống chung nhà

Sở Tiểu Kiều xoa xoa bụng :” Sách nói , phụ nữ mang thai không nên để tâm trạng thất thường, nhất là không thể tức giận , không thể nghĩ....”

Phí Nặc Nam đen mặt.

Ngay khi Sở Tiểu Kiều nghĩ đến mọi biện pháp đều thất bại , cho dù mềm hay cứng đều không thể khiến Phí Nặc Nam bỏ qua , thì người bên cạnh lại khề thờ dài :” Làm như thế nào?”

Sở Tiểu Kiều có chút ghen ngào :” A?”

Phí Nặc Nam cầm chiếc di động lên , giữ khoảng cách xa Sở Tiểu Kiều , lớn tiếng hỏi :” Anh nói , cái này chơi như thế nào ?”

..... Anh ấy đáp ứng rồi ?!

Sở Tiểu Kiều mặt mày hớn hờ , nhất thời nhảy dựng lên , lập tức bị người đàn ông nào đó dùng ánh mắt đe dọa quét qua , cô nhanh như cắt ngồi ngay ngắn lại trên sofa , không dám nhúc nhích.

””Hả ? Tiểu Kiều đã thu hoạch hết ?” Dưới lầu , Vi Vi đang hí hửng định sang nông trại bạn bè ăn trộm chút quả , ai biết vừa online thấy cảnh “vườn

không nhà trống “kia, , cô liền há hốc mồm.

Vilian đang vui đầu trong máy tính chợt chồm sang, kinh ngạc nói :” Cô ấy có thể lên mạng sao ? Không thể nào đâu .”

Vì Vi vừa nhai mía răng rắc vừa liếc mắt nhìn hần một cái :” Sao anh biết không thể ? Một tiếng trước tôi vừa vào xem, lúc đó đồng quả này còn chưa chín , bây giờ 1 chút cũng không còn , không phải cậu ta thì là ai vào đây ? Chẳng lẽ anh cho là có người trộm sạch à ?”

Vilian đem laptop đến trước mặt cô :” Đây , bây giờ cô nghĩ sao ?”

Vì Vi nhìn vào trình duyệt trên màn hình , là một màu trắng xóa , cô không tin liền thử lại một chút.

” Là..... Không có internet sao ?!”

” Theo như tôi biết ,” Vilian nhìn một lượt căn phòng , nói tiếp :” Đồng dây internet đều bị Phí tổng cắt sạch, lại không biết mật khẩu wifi , cô cảm thấy dùng cách nào có thể lên mạng ?”

Vì Vi phun ngum mía :”Phí Nặc Nam thật sự rất...” Biến thái !

Đương nhiên , đang ở nhà Phí Nặc Nam , hơn nữa ngồi trước mặt còn là cấp dưới của hần , Vì Vi chỉ có thể thầm chửi một câu .

” Vậy loạt quả kia như thế nào đã không còn ?” Vì Vi gõ gõ đầu ,” Ngay cả tôi cũng không nhớ được tài khoản mật khẩu của cậu ta , vậy ai lại có thể ?”

Vilian trở lại ngồi trên sofa , bàn tay linh hoạt gõ phím , thanh âm thanh thúy vang lên , Vì Vi cảm khúc mía đến gần :” Cũng không thể lên mạng , anh còn gõ gõ cái gì ?”

” Tôi dùng phần mềm offline , không cần internet.” Vilian hờ hững trả lời.

Vì Vi buồn bực chui vào một góc gặm mía.

Ngực khí cùng về mặt kia cô không phải là đang bị khinh thường đâu phải không?!

Đang ngồi vẽ vòng tròn trong góc , Vì Vi chợt nhìn thấy Phí Nặc Nam từ trên lầu đi xuống , bộ đồ ở nhà được mặc trên người hần toát lên một phong thái không thể nói nên lời, vẻ chín chắn ấy khiến người ta không nhìn được mà tim đập thình thịch , nhưng dù có thuộc hàng cực phẩm như thế nào thì cũng là hoa đã có chủ.

Vilian đứng lên , nhìn về phía Phí Nặc Nam :” Phí tổng .”

Phí Nặc Nam gật đầu , tầm mắt lướt qua Vilian , dừng lại trên người Vì Vi :” Đây , thứ này là cô đưa cho cô ấy à ?”

Vì Vi nhìn nhìn , cho đến khi thấy rõ vật trong tay Phí Nặc Nam , khúc mía rơi xuống đất , Vilian nhú mồm , về mặt đầy chán ghét.

Bị phát hiện...Vi Vi giật mình , vô cùng khó hiểu , nếu nói di động của Sở Tiểu Kiều bị Phí Nặc Nam tịch thu , vậy là ai thu hoạch cho cậu ta?

Nhìn nhìn Phí Nặc Nam , Vi Vi lắc đầu phủ nhận suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình , loại người như hắn ta sao lại biết chơi trò chơi dành cho thiếu nhi này ?Hoặc là , Tiểu Kiều đáng thương đã bị hack ?

” Phóng xạ đối phụ nữ mang thai là không tốt .” Thanh âm Phí Nặc Nam vang lên , cắt đứt dòng suy nghĩ của cô .” Về sau tôi không hy vọng mấy thứ này xuất hiện trước mặt cô ấy .”

Phí Nặc Nam đặt điện thoại xuống , rồi lại xoay người đi thẳng lên lầu , để lại Vi Vi đang rùng mình đứng như trời trồng cùng vẻ mặt chi tiếc rên sất không thành thép của Vilian.

” Dám lấy di động mình đưa cho phụ nhân , đầu óc của cô không phải tầm thường !”

Vilian nói xong , cầm di động đưa đến trả cho Vi Vi.

Ngón tay vô tình ấn phải nút nguồn , màn hình lập tức sáng lên , Vi Vi ” A ” lên một tiếng , Vilian bị cô thu hút sự chú ý.

” Đây là...” Vi Vi nhìn chằm chằm màn hình di động cả nửa ngày , kinh ngạc :”Nông trại ?”

Vilian nhú mày :” Cái gì ?”

Não bộ Vi Vi chợt phát sáng , lại nhìn lên bóng dáng nhàn hạ của Phí Nặc Nam đang từng bước đi lên lầu.

Hai tay che miệng , Vi Vi kêu lên :” Đây Phí Nặc Nam , là anh thu hoạch hết sao ?

Bước lên bậc cuối cùng của dãy cầu thang , Phí Nặc Nam theo bản năng trả lời:” Ờ .”

Vi Vi cười chế nhạo , Phí Nặc Nam lúc này mới ý thức được chính mình lỡ lời , khóa miệng co giật rời đi , Vi Vi lúc này mới cười to lên.

Vilian mờ mịt nhìn hai người bọn họ , Phí tổng , hắn... cư nhiên lại bày ra bộ dạng hốt hoảng bỏ đi ?

Vi Vi nhìn thấy Phí Nặc Nam như vậy , cười ngất nói :” Tôi biết người thu hoạch nông trại của Tiểu Kiều là ai .”

” Ai ?”

Vi Vi hát thầm :” Phí Nặc Nam’

Cho nên , lúc cô hỏi hấn như vậy , theo bản năng hấn trả lời , sau đó chạy trốn chết.

Anh Ly nằm viện đúng một tuần , ngày anh ta ra viện , Vi Vi kéo Vilian cùng đến.

Phân công thực hợp lý , bởi vì Anh Ly thân thể còn yếu , nên hấn không cần đụng tay vào thứ gì , mà Vi Vi lại là phụ nữ , vì vậy trách nhiệm với đồng hành lý này đương nhiên thuộc về Vilian.

Người đàn ông nào đó vừa khuôn hành lý vừa vô cùng buồn bực.

Vi Vi lườm hấn một cái ?” Nếu không phải vì không phải tôi muốn giúp anh lấy lại phí phẫu thuật và phí nằm viện , anh nghĩ tôi ăn no đủ rồi rảnh rỗi đến đây à ? Không nhìn thấy lòng tốt của người ta !”

Vilian lắc lắc cánh tay đau nhức:” Cô có chắc mục đích cô đến đây là để lấy tiền giúp tôi mà không phải sợ tôi đòi tiền cô ?”

Ách ...

Vi Vi ngại ngần cúi đầu.

Anh Ly lui về sau vài bước :” Hai người có thể đứng đứng đây tranh cãi nữa được không ?”

Về mặt hấn ta có chút không được tốt lắm , nằm viện một tuần , thỉnh thoảng Vi Vi và Vilian có đến vài lần , nhưng người mà hấn trông mong nhất vẫn chưa thấy đâu.

Lúc trước , hấn thấy Phí Nặc Nam vô cùng cưng chiều Tiểu Kiều , mà cô hấn là cũng đã yêu Phí Nặc Nam rồi.

Cho nên , gả cho hấn , bất quá cũng vì đổi tên kia.

Anh Ly cười trào phúng.

Vi Vi thấy hấn như vậy , trong lòng liền không thoải mái :” Nay , Anh Ly , chuyện kia. Tôi không nói cho Tiểu Kiều biết tin anh phải nằm viện mổ.”

Anh Ly khựng lại , Vi Vi cười ha hả không ngừng :” Tôi thấy mấy ngày nay Tiểu Kiều rất bận , hơn nữa ăn không ngon lại liên tục nôn mửa . cho nên mới không nói cho cậu ấy biết .”

Sắc mặt Anh Ly tốt lên được đôi chút , Vi Vi lại bỏ thêm một câu :” Dù sao cũng chẳng phải chuyện sinh tử lớn lao gì , không quan trọng lắm.”

Anh Ly xoay người đi thẳng .

Vi Vi chọc chọc Villian :” Vì sao tôi thấy đáng về hán ta có chút thù lương vậy ?”

Villian lau mồ hôi :” Cách cô an ủi người khác ,thật mới lạ !”

Hán không bị cô đã kích tức đến chết cũng thật may !

Bởi vì chuyện đi động kia nên Phí Nặc Nam không cho phép Vi Vi trong vòng một tuần được gặp Sở Tiểu Kiều , cô chỉ có thể tạm thời tìm chỗ khác ở , trường học đã nghỉ , mà phòng cô thuê bên ngoài trước kia cũng đem trả rồi , nhà Cô không nghĩ mình sẽ về nhà ,cuối cùng không còn nơi nào để đi.

Mà ở khách sạn, Sở Tiểu Kiều lại lo lắng , cuối cùng , Phí Nặc Nam đành quyết định , chỉ Villian , nói :”Cho cô ta ở nhà cậu một tuần đi.”

Khụ khụ....

Vi Vi và Villian cùng ghen.

Sở Tiểu Kiều lay lay ống tay áo người nào đó :” Làm vậy... có được không ?”

Phí Nặc Nam cẩn thận không cho cô xuống lầu , đôi mắt hẹp dài nhìn nhìn Villian.

Villian cười méo mó , gật đầu :” Được , tất nhiên là được !”

Sở Tiểu Kiều nhìn về phía Vi Vi :” Không hiểu sao tớ cảm thấy không được lắm ?”

Thật vất vả mới có chỗ ăn nhờ ở đậu , tuy rằng không vừa ý lắm . nhưng chỉ cần qua được một tuần là ổn rồi.

Vi Vi gật đầu :” Tiểu Kiều , cậu yên tâm đi ,có người đàn ông của cậu , hán không dám khi dễ ta !”

Sở Tiểu Kiều chảy mồ hôi :” Vi Vi , là tớ sợ cậu khi dễ hán .”

Trở về phòng, Sở Tiểu Kiều thoải mái nằm ra giường, Phí Nặc Nam cầm văn kiện đi đến sofa ngồi xem.

Lăn qua lăn lại vài vòng trên giường, Sở Tiểu Kiều lên tiếng :” Em nghe Vi Vi nói, hình như thời gian vừa rồi Anh Ly không về nhà, mà nằm viện.”

Phí Nặc Nam vẫn như cũ, vùi đầu vào đóng văn kiện, thản nhiên ”ừ” một tiếng.

Sở Tiểu Kiều không bỏ qua :” Em còn nghe nói, hần vừa xuất viện.”

Phí Nặc Nam ngẩng đầu :” Cho nên ?”

” Cho nên, em nghĩ mình nên đến thăm hần một chút !” Sở Tiểu Kiều nói xong, lại sợ Phí Nặc Nam nổi lòng ghen, vội vàng chữa cháy :” Em chỉ là cảm thấy lúc hần nằm viện, không đến thăm cũng không hợp tình lắm, dù sao bây giờ chúng em cũng là bạn bè, em nghĩ nên đến xem hần chút.”

Sau đó lại bắt đầu vắt óc nghĩ một cái cớ, để thuyết phục Phí Nặc Nam.

Không ngờ, sau khi nghe Sở Tiểu Kiều nói vậy, Phí Nặc Nam lại không nói gì, gật đầu đồng ý.

.... Gật đầu ?!

Sở Tiểu Kiều dụi dụi mắt, hần thật sự đồng ý !

Phí Nặc Nam nhìn hành động của cô, bật cười :” Khi nào đi ?”

Sở Tiểu Kiều ngồi dậy, lúi Phí Nặc Nam đứng dậy theo, cuối cùng sờ sờ mặt anh.

Phí Nặc Nam nhẹ nhàng kéo tay cô xuống :” Muốn làm gì ?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Gọi ”ông xã” nghe xem nào!

Sở Tiểu Kiều ngây ngô cười hắc hắc :” Em chỉ muốn xác nhận xem người đứng trước mặt em có phải là đại thúc hay không.”

Phí Nặc Nam buông bàn tay đang giữ chặt tay cô xuống, tùy ý để cô giằng xé khuôn mặt mình.

” Bây giờ đã tin ?” Phí Nặc Nam hỏi.

Cô gái nhỏ nào đó định thừa cơ hành hạ gương mặt hấn cho bỏ ghét, lúc này cũng không biết đã nghĩ ngợi đi đâu rồi.

Dùng ngón tay ấn ấn, ừm, co dần không tòi, cảm giác lại càng không tòi, hơn nữa, khuôn mặt này trông rất tuần tú nha.

Mất ra mắt, mũi ra mũi, hoàn toàn nhìn không ra vết tích của thời gian, người đàn ông lớn hơn cô một con giáp ư? . . . một chút cũng không giống!

Ánh mắt Phí Nặc Nam tối sầm lại, Sở Tiểu Kiều hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn vô tư tiếp tục sờ mó gương mặt hoàn mỹ của anh, rất co dần, một chút cũng không có vẻ già nua, dưới đôi mày kiếm vừa dày vừa đậm kia là đôi mắt thâm trầm, đen láy, à mà hình như trong đó còn ẩn chứa một ngọn lửa như muốn thiêu đốt vạn vật thì phải.

Ánh mắt... ngọn lửa.... thiêu đốt...

Sở Tiểu Kiều bình tĩnh, chăm chú nhìn sâu vào con ngươi đen của anh, cảm giác không hề xa lạ trôi dạt, hơn nữa, làn da dưới ngón tay của cô hình như ngày càng nóng bỏng.

Không biết từ khi nào, hô hấp của anh đã trở nên nặng nề, phả vào tay Sở Tiểu Kiều khiến cô sợ đến mức mặt biến sắc, nhanh chóng rút tay lại.

Chỉ là, Phí Nặc Nam vẫn nhanh hơn Sở Tiểu Kiều một bước, anh tóm được tay cô.

Con ngươi đen sâu thẳm ẩn chứa ý cười, giống như đang trêu chọc, lại giống như đang vui mừng.

Sở Tiểu Kiều không được tự nhiên quay mặt sang chỗ khác, mỗi lần Phí Nặc Nam nhìn cô như vậy, cô luôn cảm thấy mình có gì đó là lạ, nhất là những lúc đại thúc ở khoảng cách quá gần cô, cả người cô dường như đều bắt đầu thấy khô nóng, nhưng vấn đề là anh ta cái gì cũng chưa làm a !

Nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Sở Tiểu Kiều khó chịu vận vẹo cơ thể, lùi về sau vài bước.

Phí Nặc Nam cười khế, bước đến ôm chặt lấy Sở Tiểu Kiều, giống như có ý trêu đùa cô, hấn nhẹ nhàng đặt môi mình lên sườn mặt cô.

Sở Tiểu Kiều biến sắc, cơ thể nhịn không được run lên.

Khóe môi Phí Nặc Nam cong lên, bộ dáng cười rộ lên của anh vô cùng giống một con hồ ly.

”Cô bé, sao lại run đến vậy, rất lạnh sao?”

Anh lại ôm lấy cô lần nữa, cô gái nhỏ trong lòng run càng thêm dữ dội.

Phí Nặc Nam cũng cười to hơn, Sở Tiểu Kiều tay chân luống cuống vùng ra, mặt đỏ như quả táo chín, cô không biết mình hôm nay bị làm sao nữa,

duờng như ... thật nhạy cảm a.

Nhìn về mặt ngây thơ đầy bối rối của cô , Phí Nặc Nam điểm điểm lên trán cô :” Cảm nang mang thai ... em không xem kỹ ư ?”

Sở Tiểu Kiều theo bản năng gật gật đầu , sau đó mới sực tỉnh , nhớ lại câu hỏi của Phí Nặc Nam , lấy lại vẻ quang minh chính đại :” Ai nói vậy ? Từ đầu đến cuối một trang em cũng không bỏ sót đó !”

Phí Nặc Nam cầm cuốn sách trên bàn lên , giơ đến trước mặt cô :” Không bỏ sót trang nào , em chắc chắn chứ ?”

Sở Tiểu Kiều kiên định gật gật đầu :” Đương nhiên !”

Tuy ngoài mặt là vậy nhưng trong lòng vẫn có chút chột dạ , quyển sách kia ít nhất cũng vài trăm trang ... ai xem nổi hết?!

Phí Nặc Nam cúi đầu bắt đầu giở sách , cuối cùng dừng lại ở một chỗ :” Trên này nói trong thời kỳ mang thai , phụ nữ đặc biệt... nhạy cảm.”

Sở Tiểu Kiều đần ngốc.

Người đàn ông kia cầm cuốn sách mỉm cười :” Vẫn còn có chút nghi ngờ , nhưng bây giờ xem ra trên này nói không sai.”

Anh ta không thể vô si thêm nữa !

Đáy lòng Sở Tiểu Kiều bắt đầu rít gào , có người đàn ông đứng đắn nào cầm một quyển sách sau đó còn trưng ra vẻ mặt tươi cười nói cho bạn loại vấn đề này không chứ ?

Hành động kế tiếp của Phí Nặc Nam hoàn toàn chứng minh cho Sở Tiểu Kiều thấy , trên đời này chỉ có kẻ vô si hơn , không có kẻ vô si nhất .

” Trên đây còn nói , qua vài tháng nữa , em sẽ càng thêm...” Hai chữ cuối cùng hắn vẫn không nói ra nhưng khoe miệng lảng lạng co giật liên hồi.

Biểu hiện này so với nói ra còn khiến người ta xấu hổ hơn đó !

Sở Tiểu Kiều đỏ bừng mặt , cắn cắn môi dưới , rồi không hiểu sao bỗng cười phá lên , nhìn về phía Phí Nặc Nam:” Đại thúc , anh xác định những điều sách viết đều là thật ?”

Phí Nặc Nam đối với việc cô đột nhiên thay đổi thái độ có chút mờ mịt , nghĩ đến những lần Sở Tiểu Kiều âm tình bất định như vậy trước kia , Phí Nặc Nam bất giác có dự cảm xấu .

Chính là , ngay sau đó , Sở Tiểu Kiều lại không như những lần trước , không cho anh ăn cái gối nào , cũng không đập anh ra khỏi cửa , lại càng không hung hăng giẫm một cái vào chân anh.

Mà trên mặt cô mang theo ý cười nồng đậm , chậm rãi , tiêu sái đi đến trước mặt anh.

Dù sao cũng không ra khỏi nhà , hơn nữa mùa hè nóng bức này còn chưa chịu rời đi , cho nên Sở Tiểu Kiều lúc nào cũng mặc váy ngủ , chiếc váy lụa mỏng manh càng khiến cho anh nhìn rõ hơn bộ ngực nóng bỏng của cô.

”Đại thúc.....”

Đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên , động tác giống như những khi cô tức giận , nhưng lúc này đôi mắt có chút mơ mơ màng màng.

Sở Tiểu Kiều dán chặt vào lòng Phí Nặc Nam, thanh âm mềm mại nũng nịu vang lên một lần lại một lần.

Lúc cảm gối vào vai anh , Sở Tiểu Kiều vốn còn đang mơ màng , trong nháy mắt đã trở nên trấn tĩnh , cười giao hoát , đẩy mắt ánh lên mùi vị của âm mưu.

Hô hấp Phí Nặc Nam ban đầu đã nặng nề , nay lại càng nóng rực hơn , Sở Tiểu Kiều lén liếc mắt nhìn sang anh , thắm cười hả hê.

Cho anh chết , đồ đại thúc xấu xa ! Xem xem về sau còn dám trêu chọc tôi nữa không !

Đúng như suy tính , Phí Nặc Nam ôm lấy cô , sau lưng là chiếc giường rộng rãi êm ái , trước mặt là mâu quang thâm thúy của Phí Nặc Nam.

”Đại thúc.....”

Cô rướn người lên , ghé vào bên tai anh , tiếng nói thì thầm như dải lụa mềm nhẹ nhàng lướt qua tim anh.

Viên mắt hơi hồng lên , Phí Nặc Nam chăm chú nhìn hai cánh hoa đỏ mọng của cô , cô bé này đang quyến rũ hần ?

Tốt lắm !

Kết quả cuối cùng này khiến hần muốn đoán cũng đoán không được.

Cho đến khi cô gái nhỏ kia kiêu ngạo đẩy anh ra , Phí Nặc Nam vẫn duy trì tư thế.....cứng đờ.

Ngoái đầu nhìn về phía Phí Nặc Nam , người nào đó không nhịn được cười xấu xa : ”Đại thúc , trong sách có nói qua những thứ khác không, hừm ?”

Đảo mắt nhìn tới nhìn lui , Sở Tiểu Kiều vô tội mỉm cười ngọt ngào.

Phí Nặc Nam vẫn trầm mặc , Sở Tiểu Kiều tiếp tục dùng ánh mắt rà soát anh từ trên xuống dưới : ”Hóa ra đại thúc đã lớn tuổi trí nhớ không tốt nên ít nói như vậy !”

Lớn tuổi...

Lại là những lời này.

Phí Nặc Nam đứng phắc dậy , nheo nheo mắt :” Cô bé , em nói ai lớn tuổi ?”

Sở Tiểu Kiều hơi hồi hộp một chút , không ngờ đã phạm phải điều cấm kị của đại thúc , hình như anh đặc biệt ghét bị người khác chê mình lớn tuổi. . .

Chột dạ lùi về phía sau vài bước, Sở Tiểu Kiều cười hắc hắc :” Vừa nãy. em nói sai rồi ! Đúng vậy , không cần thận nói sai rồi !”

Phí Nặc Nam lại lần nữa nheo nheo mắt :” Anh già hay không già ?”

“.....”Sở Tiểu Kiều đảo mắt cặp mắt trắng dã , mặt dày lấy lòng Phí Nặc Nam” Không già , không già , một chút cũng không già !Đại thúc , anh là trẻ nhất , ai cũng không trẻ bằng anh !”

Xem ra tôi nay tốt nhất đừng đi ra ngoài , thật sợ bị sét đánh đó nha.

Phí Nặc Nam buồn cười :” Nếu không già... sao em còn gọi anh là đại thúc ?”

Hơi thở của đại thúc ngày một tỏa ra mạnh mẽ , sự tồn tại của đại thúc cũng vô cùng mạnh mẽ , cho nên Sở Tiểu Kiều rất không có phí khách chọn con đường một lui hai tránh.

” Cái đó.... Vậy em phải gọi anh bằng gì đây ?”

Phí Nặc Nam rút cuộc cũng dừng lại , thân hình cao to soi bóng xuống nền đất , đầu hơi ngước lên , ánh mắt bức người ngang ngược dán vào Sở Tiểu Kiều.

Đôi môi mở ra , Phí Nặc Nam gằn từng tiếng :”Ông. Xã!”

Gi ?

Sở Tiểu Kiều trừng mắt , sừng sốt , nghiêm túc hoài nghi chính mình nghe lầm.

Ngoáy ngoáy lỗ tai , Sở Tiểu Kiều nhìn Phí Nặc Nam :” Hà ?”

Phí Nặc Nam bẻ xóc cô lên :” Kêu một tiếng ông xã nghe chút xem nào.”

Sở Tiểu Kiều đảo cặp mắt trắng dã :” Thiết !”

[Sne : Từ “ thiết ” này người bên TQ hay dùng để nói mà em ko biết edit ra sao T^T , có anh chị nào biết thì chỉ e với]

Phí Nặc Nam nguy hiểm nheo mắt :” Không gọi , hửm ?”

Sở Tiểu Kiều theo bản năng rụt cổ lại , nhưng vừa lúc nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng , tay đỡ thắt lưng , ưỡn ngực về phía trước :” Muốn em gọi một tiếng ông xã ? Được , vậy trước tiên làm đứa nhỏ trong bụng gọi anh một tiếng cha đi !”

” Đại thúc , anh nằm mơ còn hơi sớm đó !”

Sở Tiểu Kiều phản bác tới cùng , bây giờ hình dáng cục cựa còn chưa hoàn thiện , như thế nào gọi hửn một tiếng cha ?

Đợi đến khi chào đời , cũng không biết bao lâu nữa mới có thể biết nói.

” Đại thúc, thả em xuống !”

Phí Nặc Nam vung tay vỗ mạnh vào mông cô:” Anh rất già sao ? Dám gọi anh là đại thúc ! Hôm nay anh sẽ dạy cho em biết tiếng ông xã gọi như thế nào !”

Sở Tiểu Kiều chỉ thấy một cảm giác ớn lạnh dọc sống lưng , đại thúc muốn làm gì ?

Cô không biết sợ , hai chân giẫy giụa liều mạng đá Phí Nặc Nam, oa oa hét to , bàn tay to của Phí Nặc Nam giữ chặt hai chân vô :” Cô bé , ông xã dùng để gọi , không phải dùng để đánh .”

Sở Tiểu Kiều há miệng thật to , cắn vào vai anh một cái :” Để đánh , dùng để đánh ! Đại thúc , anh chỉ biết bắt nạt người khác !”

Phí Nặc Nam một cước đá văng cánh cửa trong phòng , cúi đầu cười tà :” Cô bé , từ hôm nay trở đi , hai chữ đại thúc này , anh mong sẽ không xuất hiện từ miệng em nữa .”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mau làm cho tin tức bùng nổ thật lớn đi!

Vì Vi cùng Vilian đến căn hộ của hửn , là một nơi cách tập đoàn Phí thị không xa, giá căn hộ rất cao , nhưng mà , Vì Vì nghĩ , đối với người làm việc bên cạnh Phí Nặc Nam như Vilian , nếu hửn nói giá nơi này cao như vậy, phỏng chừng những người bình thường cả đời cũng đừng mơ tưởng đến mua được một căn .

” À.” Lúc đưa tay bấm số tầng trong thang máy , Vilian nói :” Lát nữa đến nhà tôi , tình huống sẽ có chút phức tạp, cô... nên chuẩn bị sẵn sàng”

Tình huống phức tạp , còn muốn cô chuẩn bị sẵn sàng trước ?

Vi Vi nghiêng đầu nhìn Vilian, hai mắt sáng rực :” Nhà của anh có phải có thứ gì đó thực đặc biệt không ?”

Trán Vilian căng đầy hắc tuyến, vì cái gì cô ấy không để tâm đáng bộ đáng cảnh cáo đầy trầm trọng của hắn, ngược lại nhìn qua lại như vô cùng ... chờ mong ?

Vilian lo lắng quay đầu nhìn nhìn lên bảng điều khiển, số tầng vẫn đang thay đổi, rất nhanh sẽ đến nơi.

” Chút nữa cô sẽ biết.”

Thanh âm sâu kín của Vilian vang lên, Vi Vi hưng phấn đến nỗi hận không thể xông cửa thang máy lao ra để xem đến tột cùng điều thú vị gì đang chờ đón cô.

Hai người cùng bước ra khỏi thang máy, Vilian xách hành lý đi trước dẫn đường, Vi Vi tò mò nhìn đông ngó tây, không biết một lát nữa ” tình huống phức tạp ” nào sẽ xuất hiện nhỉ ? Cô thật chờ mong muốn chết mà !

Sở Tiểu Kiều thích những thứ làm cô ấy hưng phấn cùng kích thích, Vi Vi cũng giống Sở Tiểu Kiều, trước kia nơi mà hai người thích nhất chính là rạp chiếu phim đêm khuya, vừa bước vào rạp, không biết có phải do muốn tạo cảm giác cho khách xem hay không, phía sau lưng bọn họ gió thổi lạnh cả sống lưng, màn hình to lớn cũng bắt đầu trình chiếu bộ phim kinh dị.

Cảm giác đó thật sự quá kích thích !

Vi Vi xúc động, hai nắm tay đặt dưới cằm đầy thích thú, thân thể hơi rướn lên, Vilian xoay người toan nhắc nhở cô một chút, nhưng vừa nhìn thấy động tác biến thái kia, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Vilian lấy chìa khóa mở cửa, nhưng dường như có một tiếng mở cửa khác chợt vang lên, Vilian thờ dãi, tập mãi cũng thành quen, hắn tiêu sái bước vào, Vi Vi vẫn còn duy trì tư thế kia, trừng trừng nhìn đám người như hổ đói đứng mảnh nhào ra.

Máy cửa nhà bên cạnh cũng đồng loạt mở toang, sau đó cả nhà tụ họp vây lấy cô và Vilian, những ánh mắt kia đều không hề kiêng kỵ nhìn chòng chọc vào Vi Vi.

Vilian thần nhiên đi vào trong, buông hành lý xuống, hắn toan đổi dép, nhưng phía sau còn chưa thấy có động tĩnh gì, xoay đầu lại, không ngoài ý muốn nhìn thấy vẻ mặt bị dọa đến đần ngốc của Vi Vi.

Hắn biết chắc sẽ có kết quả này mà...

Xoa xoa mi tâm[1], Vilian đảo tầm mắt qua người đã bị nhìn đến mức đại não gần như biến dạng :” Nhìn đủ chưa ? Còn không mau đi vào !”

[1] mi tâm : nơi giữa hai đầu lông mày.

Đây cũng không phải là lần đầu Vilian tức giận, nhưng đây là lần đầu tiên Vi Vi nghe hắn dùng ngữ khí như vậy nói chuyện, nhất thời, cô liền ngơ ra được, bình thường hắn nói chuyện với cô có bao nhiêu là ôn hòa cùng đáng yêu.

“Một nhà ba người” [2] đi đến gần Vi Vi.

[2] *Một nhà ba người* : Cha , mẹ , con.

” Ôi , sống chết như thế nào cũng không chịu đi xem mắt , hóa ra là đã có bạn gái !”

Lời nói này xuất phát từ người phụ nữ trong ” một nhà 3 người kia”

Bạn gái ... trong đầu Vi Vi lập tức hiện lên ba chữ to đùng : Âu . Ba . Tang ! [3]

[3] *Âu ba tang* : Từ mượn của tiếng Nhật (obasan) ý chỉ người phụ nữ lớn tuổi hoặc nói theo nghĩa bóng là bà tám.

Tính chất của obasan : nói chuyện lớn tiếng , chanh chua , thích cậy già lên mặt , bắt nạt người trẻ tuổi , thành kiến rất sâu , luôn tự cho mình đúng , không nghe ý kiến người khác , đồng tác cùng ngôn ngữ thô lỗ , không lễ phép , ăn lớn tiếng , cho rằng phụ nữ qua 30t không kết hôn chính là lỗi , nhìn người cũng không nhìn ưu điểm , chỉ biết nhìn khuyết điểm , cho rằng phụ nữ không cần học cao , chỉ cần lớn lên tìm người chồng tốt mà gả , trừ việc ở nhà xem Tv cũng không có thú vui gì khác , lúc tám chuyện không nói xấu người khác cũng là than khổ về chuyện gia đình . Một đám obasan ngồi cùng nhau chính là một tai họa.

” Bác gái (Cô cô) ơi .” Tiếng nói non nớt vang lên từ phía sau người phụ nữ kia , Vi Vi nhìn thấy một cậu bé tò mò chạy ra từ đằng sau mẹ nó , nắm chặt váy Vi Vi bắt đầu riu rít :” Có phải về sau em sẽ gọi chị là bác gái ?”

Vi Vi một tay bảo vệ chiếc váy của mình , một tay XXOO , đi chết đi , mày cho mày là Dương Quá à ! Còn nữa , đừng có kéo , hôm nay chị đây mặc váy rất ngắn a , còn kéo ? Còn dám kéo !

Dù sao cũng là người xa lạ , hơn nữa đối phương lại là một đứa con nít , cho nên Vi Vi chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cậu bé thấy Vi Vi nhìn mình , cười hi hi nói với người phụ nữ kia :” Mẹ , mẹ xem , bác gái rất thích con đó !”

Là cầu xin aThì ra mắt của tên nhóc này thật không tốt !

” Bạn nhỏ.” Vi Vi nhìn váy của mình , ” Có thể tạm thời buông váy của chị ra được không ?”

” Chị ?” Đôi mắt to xinh đẹp của cậu bé chớp chớp , nghi hoặc nhìn người phía sau Vi Vi , ”

” Bạn gái của bác trai (bá bá) phải gọi là chị ư ?”

(Bá bá : anh trai của cha)

Tên nhóc đang nói chuyện với ai vậy ?

Vi Vi gắng gượng túm chiếc váy rồi xoay lại nhìn , Vilian lúc này đang cầm áo khoác đứng ở đằng kia.

Bác trai ?

Vilian là bác của tên nhóc này ?

Giống như vì chứng minh cho nỗi nghi hoặc trong lòng Vi Vi , chiếc váy lại bị kéo xuống thêm chút , cậu bé bướng bỉnh lôi Vi Vi đến trước mặt Vilian :” Bác trai , không phải lần trước gặp bác , bác bảo cháu gọi cái chị kia là bác gái sao ? Bác nói bạn gái của bác , cháu phải gọi là bác gái mà , sao bây giờ lại không gọi như vậy nữa ?”

Được rồi , con nít nói chuyện không kiêng dè , hơn nữa... rất đáng yêu !

Vi Vi nhất thời quên mất bàn tay bé con kia còn đang nắm chặt váy cô không buông , nhìn gương mặt xấu hổ phấp phồng của Vilian , lại chú ý đến ánh mắt sâu kín của bầy sói xung quanh , đáy lòng cô chợt rít gào , tin hot tin hot , hơn nữa còn là tin tình ái của tên kia ! Mau làm cho tin tức này bùng nổ lớn một chút đi !

Vilian nhìn những ánh mắt nhất trí chung quanh , khóe mắt bắt đầu co rút , nhìn về phía Vi Vi , về mặt cô ấy , đặc biệt lại giống hệt những người đó..... hóa ra lời nhắc nhở của hắn trong thang máy đều dư thừa !

” Cục cưng ” Vilian nhìn cậu bé , ” Cháu phải kêu người này là chị , cô ấy là bạn tốt của bác , không phải bạn gái , biết không ?”

Cậu bé nhu thuận ” ừ ” một tiếng , sau đó gật gật đầu.

” Ngoan.” Về mặt Vilian lúc này mới thả lỏng một ít.

Không có kịch hay để xem , Vi Vi lại quay lại nhìn góc váy đáng thương của mình , tên nhóc này thật đúng là cứng đầu , túm váy của cô lâu như vậy vẫn không thấy mệt ?

” Tốt lắm , bây giờ có thể buông váy của chị ấy ra rồi.” Vilian vỗ vỗ đầu cậu bé , nói.

Cậu bé lại ” ừ ” lên một tiếng , sau đó ngoan ngoãn buông tay , rốt cuộc cũng được tha mạng... Vi Vi kích động nhìn chiếc váy , không biết tên nhóc đó kéo như vậy có làm cho váy của cô bị hỏng không nữa.....

Vi Vi còn đang bận lo lắng , hoàn toàn không dự kiến được một sự kiện ngoài ý muốn xảy ra——

” A ” cậu bé la lên một tiếng rồi ngã sòng soài trên mặt đất , vấn đề ở đây là—— nó còn túm lấy váy của cô aaaaaaaa!

Chương 43: Thật may, còn kịp!

[Sne : Chương trước ta có nhầm lẫn một chút , không phải đám người nhiều chuyện kia ở chung nhà với Vilian , mà là ở mấy nhà gần bên , ta chỉnh sửa rồi ^^ Mọi người thông cảm. Đọc truyện vui vẻ :)]

Sở Tiểu Kiều vốn còn có chút tò mò , vì cái gì Phí Nặc Nam ngay cả hỏi cũng không hỏi lại dễ dàng để cô đi gặp Anh Ly như vậy , hại cô nghĩ một bụng lý do nhưng rốt cuộc cũng không có cơ hội nói ra , cho đến khi đi gặp Anh Ly , Sở Tiểu Kiều mới biết , những suy nghĩ của cô về Phí Nặc Nam lúc đó có bao nhiêu buồn cười cùng ngây thơ.

Nhìn người đàn ông gầy gao nắm lấy bàn tay mình , lại nhìn Anh Ly vừa mở cửa liền đứng như trời trồng , Sở Tiểu Kiều ôm trán không kìm được xúc động , đại thúc , anh đến đây để thăm bệnh hay là nhân cơ hội này để khoe khoang vậy ?

Phí Nặc Nam một tay cầm quà , tay còn lại không quên ôm thắt lưng Sở Tiểu Kiều , đôi mắt hẹp dài hơi nhướn lên nhìn Anh Ly :” Tiểu Kiều nghe Vi Vi nói cậu phải nằm viện mổ , cho nên muốn đến thăm , cậu cũng biết , bây giờ cô ấy đang mang thai , cơ thể không được tốt cho lắm , vì thế tôi phải đi cùng cô ấy.”

Thúc thúc vào eo Phí Nặc Nam , Sở Tiểu Kiều tươi cười với Anh Ly :” Anh Ly , anh khỏe không ?”

Cô chỉ là muốn nhắc nhở Phí Nặc Nam một chút , nhưng lại không hề hay biết hành động ấy trong mắt Anh Ly chính là đôi vợ chồng son đang liếc mắt đưa tình.

Trước kia.... Cô ấy cũng hay làm như vậy với hần.

Anh Ly cười , tránh khỏi cửa :” Vào nhà trước đi , bất quá cũng chỉ là một cuộc tiểu phẫu , sau khi xuất viện sức khỏe cũng tốt lên nhiều .”

Căn hộ của Anh Ly được quét tước sạch sẽ , ngăn nắp , giống hệt như con người hần , sạch sẽ và giản dị.

Phí Nặc Nam đặt mấy món quà kia xuống , Anh Ly nhìn qua những nhãn hiệu đó , ý cười thuyền giảm chút ít :” Chỉ là một tiểu thuật đơn giản , không có gì nghiêm trọng đâu .”

Nguy , không cần đến tặng những đồ vật đắt tiền như vậy , hần kham không nổi.

Phí Nặc Nam thân nhiên nghe hần nói song chỉ cười rồi đưa mấy túi quà đó đến trước mặt Anh Ly :” Những thứ này , tôi nghĩ cậu đã hiểu lắm .”

Anh Ly khựng lại , Sở Tiểu Kiều ôm mặt , cho dù là người ta hiểu lắm , anh cũng không thể nói khéo hơn một chút sao ? Cần gì phải huyet toẹt ra như vậy ?

Sở Tiểu Kiều cảm nhận được sức ép từ trên đỉnh đầu , giương mắt nhìn lên , Phí Nặc Nam đang hòa nhã nói với Anh Ly :” Lúc trước tôi ở nước ngoài , bởi vì có chút chuyện riêng phải giải quyết , cho nên không thể liên lạc được với Tiểu Kiều , cũng không nói trước cho cô ấy , mấy thứ này , tôi chỉ muốn

cảm ơn cậu đã chiếu cố cô ấy giúp tôi.”

Trần Sở Tiểu Kiều giằng dầy hắc tuyến , anh đến để cảm ơn , nhưng vẫn không quên liên tục nhắc nhở , khơi lại vết sẹo của người ta ?

Tuy rằng trước kia bởi vì tức giận , mới tùy tiện kết hôn cùng Anh Ly , nhưng sau khi tỉnh táo lại , đốt mặt với Anh Ly , trong lòng cô vẫn luôn thấy áy náy , vì thế kéo kéo tay Phí Nặc Nam ,âm thầm lắc lắc đầu ra hiệu cho anh

Anh Ly cười chịu thua , nhưng vẫn đem quà trả lại cho Phí nặc Nam :” Phí Nặc Nam, mục đích anh đến đây , có phải là vì muốn cảm ơn tôi ?”

Trong không khí mơ hồ chứa mùi thuốc súng , Sở Tiểu Kiều sợ hãi , nắm lấy tay Phí Nặc Nam :” Đại thúc.”

” Ngoan ” Phí Nặc Nam thấp giọng dỗ dành cô , ” Đừng nói gì hết , sẽ không có chuyện gì đâu.”

Khuyên không được Phí Nặc Nam , Sở Tiểu Kiều chỉ hy vọng Anh Ly có thể nói ít đi một câu , dù sao bọn họ cũng có ý tốt đến thăm , nếu thật sự có chuyện thì không hay cho lắm

” Tiểu Kiều !” Anh Ly như nhìn thấu được suy nghĩ của cô , không đợi cô đáp , hần lại quay sang nói với Phí Nặc Nam :” Phí Nặc Nam, chỉ có bao nhiêu đây mà được xem là có thành ý sao ?”

Phí Nặc Nam nhướn mày , bộ dạng chăm chú lắng nghe.

Sở Tiểu Kiều hoàn toàn câm lặng , nhìn lướt qua những túi quà kia , tuy rằng người mua là đại thúc , nhưng nhìn đồng tiền bỏ ra , thực khiến cô đau lòng quá đichẳng lẽ , giá hàng càng cao thì càng làm giá trị Sở Tiểu Kiều ta tăng lên sao ?

Được rồi , cho cô hãnh diện trong sự đau khổ một chút đi.

” Phí Nặc Nam , nếu anh thật sự muốn bày tỏ tâm ý , mấy thứ này , hình như không đủ.”

Anh Ly cười lạnh đẩy túi quà trên bàn về phía Phí Nặc Nam

” Vậy nói thử xem, cậu muốn gì ?” Ngự khí bình thản , Phí Nặc Nam hoàn toàn không đặt Anh Ly vào mắt.

Trong lòng anh , Anh Ly dù sao cũng chỉ là một tên tiểu tử non nớt , không đáng để anh đùa giỡn, chỉ là hần ta lại liên quan đến Sở Tiểu Kiều , anh mới có tâm trạng làm khó hần một chút.

” Trong lòng tôi, mấy thứ này không có trọng lượng bằng Sở Tiểu Kiều , nói cách khác...” Anh Ly bước đến kéo tay Sở Tiểu Kiều , gần từng tiếng nói :” Cô ấy , Sở Tiểu Kiều , là vô giá , vậy mà Phí Nặc Nam anh lại có thể đưa mấy thứ này đến cân đo đong đếm với cô ấy , cho dù anh đem cả tập đoàn Phí thị cho tôi , tôi cũng không cần.”

Sở Tiểu Kiều không nghĩ đến Anh Ly lại kéo tay mình , càng không ngờ hần sẽ nói những lời này , theo bản năng , cô vùng ra khỏi tay Anh Ly , lui về trốn sau lưng Phí Nặc Nam

Chỉ một hành động theo bản năng , cũng đủ để chứng minh hết thảy.

Khóc môi Phí Nặc Nam cong lên , ánh mắt Anh Ly tối lại.

Khi về đến nhà, Sở Tiểu Kiều toan bước vào phòng thì đã bị Phí Nặc Nam thỉnh linh ôm lấy , cô giật mình thét chói tai sau đó gắt gao ôm lấy cổ Phí Nặc Nam :” Đại thúc !”

Phí Nặc Nam bật cười to , hình như từ trước đến giờ anh chưa từng cười vui vẻ đến vậy.

Anh thừa nhận , lúc cô nấp sau lưng anh , anh suýt nhịn không được ôm cô vào lòng.

Hành động như vậy , mới là sự chọn lựa xuất phát từ trong thâm tâm.

” Cô bé.” Sở Tiểu Kiều đang ôm cổ anh , đột nhiên nghe thanh âm hưng phấn của anh vẩn vút trong không gian yên tĩnh , ” Từ nhỏ , ông nội của anh đã nói rằng , chỉ cần có dã tâm , chỉ cần ta muốn , tất cả mọi thứ rồi cũng sẽ thuộc về ta , thật sự anh đã có được rất nhiều thứ , nhưng mà chưa có một lần khiến anh thỏa mãn , vui sướng đến vậy .”

Sở Tiểu Kiều ngẩng đầu lên , vừa vận nhìn thấy trái khế của Phí Nặc Nam đang run nhè nhẹ , anh nói rằng anh đang rất vui và hạnh phúc , chiếc cảm cương nghị trước kia bây giờ rốt cuộc cũng có vẻ nhu hòa hơn , đôi mắt hẹp dài rạng ngời đến chói mắt.

Anh ôm lấy cô , mạnh mẽ và yên bình.

Sở Tiểu Kiều cũng không còn la hét hay kháng cự.

Giống như trước kia Vi Vi đã từng gõ đầu cô và nói : có thể gặp gỡ một người đàn ông thương yêu mình như vậy , cậu còn cái gì mà không thấy thỏa mãn nữa ?

Phí Nặc Nam có thể khinh thường bất luận kẻ nào tự tưởng đến anh , nhưng vĩnh viễn cũng không xem nhẹ một biểu hiện khác thường nào của cô.

Phí Nặc Nam có thể làm ngơ những danh môn thực viên chủ động yêu thương anh , nhưng lại sẽ không bao giờ khóa cô ở bên ngoài trái tim anh.

Vì thế , Sở Tiểu Kiều chậm rãi vươn tay ra , ôm lấy anh.

Vì Vi muốn ngăn nhưng đã không còn kịp , thanh âm còn nghẹn lại ở yết hầu chưa kịp bật ra thì tên nhóc kia đã kéo góc váy của cô mà đo sàn một cách đẹp mắt.

” Xoẹt .” Tiếng chiếc váy chia lia đôi ngã vang lên chói tai.

Một khắc này , suy nghĩ trong đầu Vì Vì chính là—— không phải toàn bộ những người xung quanh đều ra đây để nhìn cô sao ? Nói cách khác , nếu váy của cô bị rách , không ai không nhìn thấy xuân cảnh của cô !

Mấy cái đầu to nhỏ kia , ánh mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi nhìn Vì Vì.

Một làn gió lạnh phả vào mặt , cảm giác có chút mạnh mẽ , giống như sắp có một thanh bảo kiếm chém vào mặt cô , nhưng đến nửa đường chợt dừng lại , vòng eo có cái gì đó ôm lấy , Vì Vì ôm mặt chờ thời khắc dọa người đến.

Váy ngắn , lại bị tên nhóc chết tiệt này xé rách , nếu để cô nàng Sở Tiểu Kiều kia biết được có phải sẽ cười cô đến chết đi sống lại ?

Nhưng không ngờ , lúc mảnh váy kia rơi xuống , một chiếc áo vest màu xám đột nhiên bay đến che khuất cảnh xuân dưới tầm mắt của những người kia.

Vilian cúi đầu , nhìn thấy cô gái nào đó còn đang ôm mặt , hần thở phào nhẹ nhõm , ý cười hiếm có xuất hiện trên khóe môi , nói :” Thật may , còn kịp .”

Cảm giác không giống như dự kiến , hơn nữa trên đỉnh đầu lại vang lên thanh âm đó , Vì Vì hé một khe nhỏ giữa hai lòng bàn tay , tò mò quan sát bên ngoài , Vilian trên mặt nồng đậm ý cười , chiếc áo sơ mi có chút xóc xếch , vòng tay đặt trên eo cô , cúi đầu nhìn xuống liền thấy phần dưới đã bị chiếc áo vest xám che khuất.

Tên nhóc nằm trên đất vứt mảnh váy trong tay đi.

Vilian nhìn Vì Vì trấn an , sau đó ngẩng đầu , nheo nheo đôi mắt đầy thuốc nổ.” Nhìn xong chưa ?”

” Ha ha , đủ rồi , đủ rồi , A Mạc , bạn gái xinh đẹp lắm , ha ha....”

”Đúng vậy , đúng vậy , cái kia..... chúng tôi cái gì cũng chưa nhìn thấy , ha ha , không nhìn thấy gì hết....”

”Đúng rồi , nhà tôi còn có chút việc , xem xem , ngay cả chuyện này cũng quên , ai nha , phải mau đi làm thôi !”

.....

Thanh âm dứt quãng vang lên , giống với thời điểm bọn họ xuất hiện , chỉ trong nháy mắt , một bóng người cũng không thấy.

Vilian không hề hay biết , lúc hắn đang ngằm đe dọa đám người kia , Vi Vi đã ngẩng mặt lên nhìn hắn một chút , vừa vặn bắt gặp bên sườn mặt của hắn , không nội liễm [1] như Phí Nặc Nam , cũng không ôn nhu như Anh Ly , mà là một loại tức giận mãnh liệt.

[1] nội liễm : hướng nội.

Khoảng thời gian nào đó trong trí nhớ của Vi Vi , cô đã từng đọc một quyển tiểu thuyết , trong đó có một trích đoạn tương tự như cảnh tượng này , nam chính sau khi tìm được nữ chính , câu đầu tiên sẽ nói : Thật may , còn kịp.

Chuyện xưa chợt đến làm sao mà cản được , làm cho Vi Vi cảm động muốn ngăn cũng không nổi.

Nhưng mà cô thích nam chính nói ” Thật may , còn kịp , bằng không anh sẽ mất em” hơn cơ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Băng Băng vệ sinh?!

Vi Vi sùng sốt , tự gõ gõ vào đầu mình , cô thực hoài nghi , có phải bởi vì gần đây ở chung với Sở Tiểu nên đầu óc cô cũng có chút không được bình thường , cư nhiên lại nghĩ đến mấy chuyện linh tinh này.

” Cái kia.” Vilian thấp giọng ho khụ khụ , che giấu vẻ mất tự nhiên của bản thân , ” Trong nhà tôi không có phụ nữ , tạm thời cô cứ mặc quần của tôi đi..... Dưới lầu có cửa hàng , bây giờ tôi xuống mua vài thứ cho cô.”

Vi Vi nhìn nhìn áo vest xám bên hông mình , lại nhìn chiếc quần trong tay Vilian , cô còn lựa chọn gì khác sao ?

” Cảm ơn .” Lúc Vilian sắp đóng cửa , Vi Vi đứng gần đó , nói.

Vilian dừng bước , hắn không quay đầu lại nên Vi Vi cũng không thấy biểu tình trên mặt hắn lúc này , chỉ thấy hắn khoát tay nói :” Không có gì.”

Lúc Vilian về , Vi Vi đã thay chiếc quần tây , đang ngồi trên sofa xem TV.

Vilian đưa một chiếc túi to cho Vi vi :” Tôi không biết cô thích kiểu dáng gì , cho nên đành chọn theo ý tôi , cô đi thay đồ đi.”

Trên truyền hình đang phát sóng bộ phim xuyên không hiện nay rất được ưa chuộng , Vilian trước giờ đã không thấy hứng thú với mấy loại phim viễn tưởng này , tiện tay cầm điều khiển chuẩn bị đổi kênh song nghĩ nghĩ , lại buông điều khiển xuống.

Sau khi cô đi vào phòng thay đồ , chốt lát , tiếng mở cửa vang lên , Vilian tùy ý nhìn sang , cũng chỉ là một chiếc váy nhưng mặc trên người cô ấy rất phù hợp , không chỉ là màu sắc lẫn kiểu dáng , ngay cả kích thước cũng thực vừa vặn.

Chỉ là..... mặt Vi Vi đỏ bừng đứng cúi đầu ở trước cửa phòng.

Vilian nghi hoặc hỏi:” Sao vậy ?”

Lại nhìn nhìn chiếc váy trên người cô , cũng không có gì kì lạ.

” Có phải chiếc váy bị làm sao không ?”

Đây là lần đầu tiên hần giúp phụ nữ mua váy , lúc đứng lóng ngóng chọn tới chọn lui ở trước quầy trưng bày những mẫu hàng mới nhất trên thị trường , nhân viên bán hàng đến hỏi hần kích thước váy , hần chỉ biết khoa chân múa tay , đỏ mặt lắp bắp nói :” Chính là..... eo lớn như vậy dáng người cũng trạc trạc giống con ma nơ canh này chiều cao của cô ấy thì thấp hơn tôi một cái đầu....”

Cuối cùng nhân viên bán hàng đưa đến cho hần một mớ váy , không cần xem lại , sau khi thanh toán , hần liền cầm một túi to bước nhanh khỏi cửa hàng , không hiểu sao vẫn luôn cảm thấy có chút xấu hổ.

Bây giờ Vi Vi lại như vậy , khiến hần chợt nghĩ đến chắc hẳn là quần áo có vấn đề gì rồi.

”Lúc mua là nhân viên bán hàng chọn giúp tôi, tôi không có xem qua rốt cuộc nó bị sao vậy ?”

Vi Vi mặt đỏ như trái táo chín , nhìn chằm chằm dưới nền đất , không dám nâng mặt lên , lại không chịu nói gì , hai tay vắt đằng sau như đang muốn giấu thứ gì đó , Vilian đến nhìn qua , kia không phải là quần của hần sao ?

” Sao vậy ?” Vilian nhìn Vi Vi từ trên xuống dưới , ngữ khí mang theo chút lo lắng .

Vi Vi cắn cắn môi dưới , nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên , vẻ mặt ngượng ngùng xen lẫn xấu hổ nhìn Vilian , thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu :” Cái đó... không phải tôi cố ý...”

Vilian không hiểu trắng sao gì , cô ấy như thế nào lại giống như đang giải thích vậy ?

Vi Vi cắn răng , đánh bạo đưa chiếc quần đến trước mặt hấn :” Đây ! Tôi không định làm bẩn quần anh tôi không biết hôm nay lại ...”

Cho đến khi nhìn thấy rõ , khoe mắt Vilian co rút , không khỏi đơ người trong chốc lát.

Quần của hấn , dính một vệt máu đỏ.

Hấn cũng không phải ngu ngốc đến nỗi không biết đây là gì

Thoáng đỏ mặt , Vilian nhìn sang chỗ khác.

” Cái kia quần này dù sao tôi cũng mặc lâu rồi ... vốn đang định vứt đi ...”

Vi Vi thở phào nhẹ nhõm :” Vậy thật tốt ...”

” Cô nói gì ?”

” Không , không có gì .” Vi Vi cười lắc lắc đầu sau đó lại cúi đầu xuống ” Vilian anh có thể giúp tôi một việc nho nhỏ hay không ?”

” Việc gì ? Nho bao nhiêu ?”

Vi Vi xòe năm ngón tay ra trước mặt Vilian , rồi lập tức khép 4 ngón tay kia , chỉ còn chừa lại ngón út :” Việc đó rất nhỏ , rất nhỏ , nhỏ như này này !”

Vilian tỏ vẻ nghi ngờ :” Thật không ?”

” Thật , thật .” Trong mắt Vi Vi tràn ngập sự hy vọng , ánh mắt thoát cái trở nên sáng ngời :” Vilian dưới lầu chắc là có cửa hàng tiện lợi phải không ?”

Vilian gật đầu :” Ừ, có.”

” Vậy anh giúp tôi mua một vài thứ đi .” Ánh mắt cô vẫn sáng ngời như cũ ,” Nếu không dù có thay váy mới sẽ vẫn bị bẩn ...”

Khoe mắt Vilian co rút , nhất thời hiểu ra việc nho nhỏ cô cần hấn giúp là gì.

” Băng ... băng vệ sinh ?”

[Sne : Ủa , chẳng phải Vi Vi có mang hành lý quần áo đến à , sao phải mặc quần của Vilian >< Khó hiểu , bực mình thật >< Truyện này càng ngày càng có nhiều lỗi phi lí ==’’]

Sở Tiểu Kiều đang muốn đi trộm một chiếc di động , chỉ cần xem xem trái cây có còn hay không thôi , thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Lúc đó , cô đang dính chặt lấy vách tường , tư thế 10 phần giống kẻ trộm , trong lòng còn đang trầm nghĩ như thế nào tìm được di động thì bị tiếng gõ cửa làm cho giật mình .

Mở cửa phòng , Sở Tiểu Kiều sững sờ :’’ Phí Nặc Hiên.’’

Người đứng ngoài cửa quả thật là Phí Nặc Hiên.

Từ khi cậu ta đến đây , chỉ sau 2 , 3 ngày liền bốc hơi , nghe đại thúc nói cậu ta rất thích đến Mỹ Sắc , còn giống như tìm được hồng nhan tri kỷ ở nơi đó , không định sẽ về nhà , cho nên một tuần liền Sở Tiểu Kiều không gặp cậu ta.

’’ Chị dâu !’’

Phí Nặc Hiên tươi cười , lớn tiếng chào cô.

Khóe mắt Sở Tiểu Kiều co rút , đứng chặn ở cửa phòng không cho cậu ta vào.’’ Hắn không có ở đây , đến công ty rồi , phỏng chừng đến tối mới về , cậu chờ đến tối rồi lại đến nhé.’’

Hơn nữa , bây giờ cô có việc cần làm Nếu cho cậu ta vào làm trì hoãn thời gian của cô thì sao lấy được di động đây ?

Nhưng mà , người đứng ở cửa kia rất muốn chui vào bên trong , không hề biết được suy nghĩ của Tiểu Kiều.

’’ Chị dâu , tôi không đến tìm anh hai.’’ Ánh mắt đào hoa , Phí Nặc Hiên cười khiêu khích xen lẫn cợt nhả khiến cho Sở Tiểu Kiều rất muốn lấy cây kéo đến cắt nát mặt cậu ta , ’’ Tôi tới tìm chị , chúng ta nói chuyện một chút , được không ?’’

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Có kẻ lạ mặt sau tấm rèm!

Nói chuyện.nói cái đầu heo cậu chứ nói !

Chấn trước cửa không cho Phí Nặc Hiên vào , Sở Tiểu Kiều ngoài cười nhưng trong không cười .” Hai chúng ta thì có gì để nói ? Cậu vẫn nên đi đi , đứng rồi , không phải cậu đã tìm được hồng nhan tri kỷ của mình sao ? Đi tìm cô ấy chơi đi .”

Phí Nặc Hiên thò tay đẩy cửa ra, lách vào bên trong , lúc này mới thấy điểm khác biệt to lớn giữa nam và nữ , Sở Tiểu Kiều dùng sức chấn cả thân mình trước cửa , vậy mà tên nhóc kia lại dễ dàng đẩy cửa đi vào , hơn nữa mặt không đỏ tím không đập nhanh , hoàn toàn trái ngược với cô.

” Chị dâu , chị không cho tôi vào...” Phí Nặc Hiên bước nhanh vào phòng , tầm mắt dò xét chung quanh , từng góc phòng cũng không bỏ qua ,” Không phải bởi vì đang giấu điểm tình nhân chứ ?”

“...”

Sở Tiểu Kiều ôm trán , vì sao cô lại có một loại xúc động hận không thể kéo tên này ra ngoài đánh cho một trận ?

” Cậu có cần vào WC tìm luôn không ?” Sở Tiểu Kiều lạnh giọng nói .” Hay là chồm thử ra cửa sổ nhìn xem ?”

Phí Nặc Hiên vẫn giữ vẻ mặt cợt nhả như cũ .” Chị dâu , tôi là vì nghĩ cho anh hai thôi , hơn nữa , nếu chị thật sự trong sạch , cũng sẽ không sợ tôi tìm kiếm này nọ .”

Dứt lời , cậu thu hồi tầm mắt , ngồi phịch xuống sofa , cả người Phí Nặc Hiên giống như động vật không có xương sống , mềm nhũn ngã dài trên sofa , cơ thể như muốn chôn sâu vào trong đó , hai chân vắt chéo đặt lên bàn , động tác vô cùng tự nhiên.

Sở Tiểu Kiều đá đá chân cậu ta :” Cút !”

” Chị dâu , như thế nào lại có thể nói những lời thô tục đó ?” Phí Nặc Hiên nhún đầu mày ,” Cũng không biết anh hai vì sao lại nhìn trúng chị , diện mạo không có , body cũng không , tính tình lại thất thường , còn hay làm liên lụy người vô tội. . . . ”

Sở Tiểu Kiều vốn đang tính giờ chân đá cậu ta lần nữa , nhưng bởi vì câu nói đó mà buông xuống.

Quên đi , quả thật do trước kia sức khỏe không tốt nên gây phiền toái cho cậu ta , tạm thời quên đi !

” Cảm ơn !” Sở Tiểu Kiều chọc chọc vào trán Phí Nặc Hiên .” Có ai nói chuyện với chị dâu mình như cậu không ?”

” Cậu muốn nói gì với tôi ? Không nói mau , nếu để tôi mất hứng , lát nữa đại thúc về , tôi nói cho anh ấy biết cậu bắt nạt tôi !” Sở Tiểu Kiều uy hiếp.

Chiều này..... thực dùng được !

Phí Nặc Hiên tốt xấu cũng rút chân về.

” Anh hai tôi có nói cho chị về chuyện phải về nhà tôi?” Phí Nặc Hiền nghiêm túc hỏi.

Sở Tiểu Kiều tìm một chỗ trống trên sofa ngồi xuống.” Có”

Nhưng mà tạm thời cô vẫn chưa muốn về đó , gần đây có nhiều việc cô vẫn không thể khống chế được , lỡ như vừa lên máy bay lại bắt đầu khó chịu , rồi nôn mửa Thật sự một chuyện này thôi đã đủ đau đầu , thứ hai , xem TV thì biết , trên đó có chiếu mấy bộ phim mẹ chồng nàng dâu , tuy rằng hoàn toàn không phải thật nhưng cũng không hẳn đều là thêu dệt , còn nữa , người ông nội mà đại thúc hay nhắc tới kia làm Sở Tiểu Kiều cảm thấy vô cùng áp lực.

Ở đây cô thích như thế nào thì sẽ như thế đó , một khi cùng đại thúc về nhà anh ấy , cô lại không giỏi giao tiếp , lỡ bị ghét bỏ thì làm sao ?

Trong xã hội thượng lưu , quy củ đặc biệt nhiều , cô có thể thích ứng hay không đây cũng là một vấn đề , hơn nữa , cho dù cô đồng ý hòa nhập với mọi người , cũng không có nghĩa người khác sẽ chịu tiếp nhận cô.

Ở đây nếu cảm thấy không thoải mái , có thể gọi Vi Vi đến chơi , hai người cao hứng nói đủ mọi chuyện trên trời dưới đất , đi đến đó , nếu thỉnh thoảng cô không vui, biết tìm ai bây giờ ?

Gọi điện thoại về ư ?

Sở Tiểu Kiều tưởng tượng đến viễn cảnh Vi Vi đi trả phí điện thoại , một chuỗi hóa đơn dài ngoằng , trên đó còn in rõ một con số khổng lồ.... cô nàng Vi Vi đó nhất định sẽ nổi trận lôi đình , sau đó cả đời cũng không thèm gọi điện thoại cho cô nữa.

” Chị dâu , không muốn về à ?” Phí Nặc Hiền nhìn về mặt Sở Tiểu Kiều , hỏi.

Một chút niềm vui trên gương mặt cô cũng không có , xem ra là không muốn rời nơi này rồi.

Nhưng mà , nếu không như vậy , anh hai cần gì phải ở đây lâu như vậy rồi lại mạo hiểm đưa con người dối trá kia đến thành phố T này.

Phí Nặc Hiền cười cười , tia thâm trầm trong đáy mắt rất nhanh biến mất.

Sở Tiểu Kiều gật đầu , không hề kiêu dè.” Đúng vậy , tôi cảm thấy ở đây cũng tốt lắm !”

” Theo tôi thấy , chị dâu hơn phân nửa là sợ lão già đáng chết kia !”

Phí Nặc Hiền tủm tỉm cười , nói trúng tim đen Sở Tiểu Kiều.

Lão già đáng chết.... Sở Tiểu Kiều vắt nát óc suy nghĩ, cả nửa ngày mới bùng tỉnh :” Cậu đang nói đến ... ông nội ?”

Phí Nặc Hiên gật đầu :” Lão già đáng chết đó tính tình không tốt lắm, tôi mới chỉ ở nhà một ngày liền cãi nhau với lão, già rồi già rồi, tư tưởng phong kiến đến phát sợ, chẳng khác gì món đồ cổ, lại còn thích quản những chuyện không đâu, nếu cô về đó, hai người ở chung chắc chắn sẽ bùng nổ chiến tranh còn nhanh hơn tôi.”

Sở Tiểu Kiều dịch sát lại, nhìn Phí Nặc Hiên :” Ông nội của cậu.... thật sự rất khó ở chung ?”

Phí Nặc Hiên gật đầu, đồng thời liếc mắt nhìn ra phía sau cô, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt :” Đúng vậy, lão già đó tính tình cổ quái, hơn nữa rất chú trọng gia thế.... đúng rồi, chị dâu, tôi quên hỏi, gia cảnh nhà chị như thế nào ?”

Gia thế... da đầu Sở Tiểu Kiều chợt run lên :” Có thể không nói hay không ?”

” Vì sao ?” Phí Nặc Hiên ngả đầu ra sau, ánh mắt lại không kiềm được nhìn về phía sau Sở Tiểu Kiều.

” Việc đó, rất nhạy cảm !”

Sở Tiểu Kiều khoát tay, tuy rằng Sở gia ở thành phố T này cũng được xem là có tiếng, bắt quả nếu đứng cùng Phí gia, quả thực không thể so sánh được.

Sở Tiểu Kiều đắm chìm trong những suy nghĩ sâu xa, không để ý Phí Nặc Hiên đã đứng lên đi ra đằng sau.

” Chị dâu, chị nghĩ kỹ lại lần nữa xem, thật sự bản thân không có tài nghệ gì nổi trội sao ? Chị nói thử tôi nghe xem, tôi sẽ giúp chị nghĩ thử mấy thứ đó có thể khiến quan hệ của chị với lão già kia khác hơn được không.”

Sở Tiểu Kiều ” A ” một tiếng, sờ sờ cằm, tập trung suy nghĩ.

Cô có tài nghệ gì nhĩ?

Chẳng lẽ phải treo một tấm bảng trước ngực, viết : Tài nghệ, tôi có thể ăn

Phí Nặc Hiên bước đến gần cửa sổ, liếc mắt nhìn đằng sau một cái, trên sofa, Sở Tiểu Kiều đưa lưng về phía này, vẫn đang trầm tư, chắc trong khoảng thời gian ngắn sẽ không nhìn qua nơi này.

Quơ tay cầm lấy cây gậy đánh bóng chày cạnh cửa sổ, cậu đi đến trước tấm rèm, rèm cửa đột nhiên đung đưa, nhưng nhất định không phải vì bị gió thổi, điều đó đủ chứng minh, sau tấm rèm này.... có một người !

Mà lúc này cậu đoán, hẳn là cùng tên đối trá kia không thể không có liên quan.

Phí Nặc Hiên im lặng cười lạnh, giờ tay vén rèm cửa lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thì ra phụ nữ mang thai cũng có thân thủ linh hoạt như vậy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khoảnh khắc tấm rèm bị xóc lên, kẻ đang dán chặt người vào cửa sổ kia thật không ngờ rằng mình bị người khác phát hiện, tuy rằng rất kinh hãi, nhưng sớm đã được huấn luyện tốt nên hắn ta nhanh chóng hoàn hồn lại, vội đứt tay vào túi quần đằng sau rút ra một con dao Thụy Sĩ/[1] đâm về phía Phí Nặc Hiên.

[1]

Dao díp Thụy Sĩ

Phí Nặc Hiên dùng gậy đỡ nhát dao, cậu không dám dùng nhiều lực, chỉ sợ động tĩnh quá lớn sẽ làm đã động đến Sở Tiểu Kiều, cô đang mang thai, hiện tại như bảo bối trong lòng bàn tay của anh hai, anh ấy còn hận không thể từng giờ từng phút đều nâng niu, không buông cô ta ra khỏi bàn tay mình, nếu thật sự dọa cô sợ, cho dù cậu có ngàn vạn lý do hoàn hảo, nhưng chỉ cần đứng trước mặt anh hai, chắc chắn cậu cũng sẽ trở nên bất lực, mặt mày xám ngoét.

Sở Tiểu Kiều lúc này hoàn toàn không hề hay biết phía sau mình đang xảy ra chuyện gì, còn đang tập trung chia bàn tay ra bắt đầu lăm nhăm liệt kê: "Àn, tiêu tiền, xem TV, lướt web, dạo phố, du lịch, chơi với mèo Ngoài những thứ đó, tôi còn có gì khác?"

Khóe mắt Phí Nặc Hiên co rút, ánh sáng trước mắt nhoáng qua một cái, người bên ngoài cửa sổ vừa thu dao, chuẩn bị lần công kích thứ 2.

Không dám làm phát ra tiếng động, thân thủ của Phí Nặc Hiên liền bị hạn chế, nhưng tình hình kẻ bên ngoài cũng không khả quan hơn bao nhiêu, nơi này là lầu 2, hắn nếu không cẩn thận ngã xuống sẽ gây sự chú ý của rất nhiều người.

"Cô nghĩ kĩ lại lần nữa xem..." Ánh sáng bén nhọn kia lại tiếp tục chém đến, Phí Nặc Hiên nghiêng người tránh qua, vừa nhanh chóng tóm lấy cổ tay của kẻ kia vừa giữ ngữ khí bình thường nói chuyện với Sở Tiểu Kiều: "Không phải cô học khoa điện ảnh sao? Chẳng lẽ không biết một vở hí khúc/[2] nào hay sao?"

[2] HÍ KHÚC TRUNG QUỐC: tên gọi chung cho các loại hình sân khấu truyền thống Trung Quốc (hí là trò, khúc là các điệu hát); có nguồn

gốc từ thời cổ đại; chủ yếu do ba hình thức nghệ thuật: ca múa dân gian, kể chuyện bằng lời có pha ca hát (nghệ thuật diễn xướng) và kịch hoạt kê hợp thành.

Sở Tiểu Kiều sờ sờ đầu , một giọt mồ hôi lã lã chảy xuống.

” Hí khúc....tôi đã biểu diễn cách đây vài năm về trước...” Thanh âm có chút sần sãi của Sở Tiểu Kiều vang lên.

Phí Nặc Hiên buồn bực khua gậy ra bên ngoài cửa sổ.

Cách bức rèm , Phí Nặc Hiên vừa phải đối đáp lại với Sở Tiểu Kiều , lại vừa phải cẩn thận với những đòn tập kích của kẻ kia.

Cổ tay người kia chuyển động vô cùng linh hoạt , con dao Thụy Sĩ trong tay hắn giống như vật thể sống , mạch lạc chuyển động ,chuẩn xác chém vào cổ tay Phí Nặc Hiên.

”Nếu tôi diễn hí khúc .” Cả người Sở Tiểu Kiều nổi lên một tầng da gà , run rẩy , thanh âm yếu ớt .” Không chừng Sadako[3] cũng có thể sống lại...”

[3]

Up được cái này lên đối với ta là sự thử thách lớn :v

Khóe mắt Phí Nặc Hiên tiếp tục giật giật , cảm giác đau rát từ cổ tay truyền đến ,

, Phí Nặc Hiên ” Ui ” lên một tiếng liền rút tay về , toan che miệng để không bật ra tiếng kêu nhưng đáng tiếc lại không kịp.

Sở Tiểu Kiều nghe thấy thanh âm khó hiểu đằng sau liền quay lại nhìn , như thế nào mới vừa nãy còn đang nói chuyện vui vẻ bây giờ lại la lên một tiếng đầy đau đớn như vậy?

Phí Nặc Hiên ôm tay đứng bên cửa sổ , tấm rèm trắng tinh giờ phút này đã loang lổ vết máu tươi chói mắt chảy dài xuống , một tay Phí Nặc Hiên đầy máu , tay kia còn cầm gậy bóng chày , mà phía sau cậu ta....

” Cẩn thận !”

Sở Tiểu Kiều lộn một cú ra khỏi sô pha như cá chép nhảy khỏi mặt nước[4] , tiện tay cầm lấy một thứ gì đó ném về phía người kia , đồng thời chạy đến cướp cây gậy trong tay Phí Nặc Hiền , hung hăng đánh tới tấp vào người đang cầm con dao nhuộm máu ngoài cửa sổ.

[4]

Hóa ra Sở Tiểu Kiều là đai đen taekwondo.

[Sne : Trước ta cũng có học cái này nè :))) Mà vô toàn cãi thầy , bất trị , học cả năm mấy vẫn hoàn đai trắng =]]]

Hóa ra phụ nữ có thai cũng có thân thủ linh hoạt như vậy.

Đương nhiên , Phí Nặc Hiền biết được những điều đó là sau khi trợn mắt há mồm nhìn Sở Tiểu Kiều dễ dàng cầm gậy đánh cho tên kia đến hôn mê bất tỉnh , sau đó nhẹ nhàng nâng vấy đập hất ta xuống dưới .

Lúc Phí Nặc Hiền còn đang ôm vết thương của mình , trơ mắt nhìn Sở Tiểu Kiều giải quyết kẻ kia , động tác của cô vô cùng mạch lạc lưu loát.

Tiếng vật thể lạ rơi xuống sân biệt thự liền thu hút sự chú ý của những người hầu và hệ thống bảo vệ , lúc đến nơi , cảnh tượng bọn họ thấy chính là một người lạ mặt té bất tỉnh nhân sự trên sân cỏ , trên tay đầy máu , còn trên trán thì sưng một cục to tướng.

Ngẩng đầu nhìn lên , cửa sổ lầu hai mở toang , nhị thiếu gia ôm bàn chải máu ròng ròng , gương mặt... đại ra.

Bên cạnh là thiếu phu nhân.

Trên trán nhóm người hầu hắc tuyến giãn đầy—— thiếu phu nhân của họ , một tay túm váy , cẳng chân thò ra cửa sổ còn chưa rút về , trong tay hung hăng cầm cây gậy bóng chày.

Đây là... tình huống gì vậy ?

Bất quá , tư thế thiếu phu nhân , thật sự rất dũng mãnh.

Phí Nặc Hiền khoát tay : ” Không có chuyện gì , chỉ là một tên trộm vặt thôi , các người bắt hất lại rồi gọi cho anh hai báo trong nhà xảy ra chuyện , nói anh ấy về gấp.”

Trong căn phòng Vip , Phí Nặc Nam vận một bộ tây trang lịch thiệp , vây chung quanh là một đám người , toàn bộ bọn họ đều là những nhân vật có

tiếng hoặc quan chức ở thành phố T này , còn người ngồi đối diện hẳn chính là thị trưởng mới của thành phố T – Nặc Ngạn , nhưng không một ai biết , Nặc Ngạn kỳ thật chính là Phí Nặc Ngạn , là em trai của Phí Nặc Nam hẳn.

Trên mặt mang theo ý cười ôn hòa mà lại bình dị xen lẫn gần gũi , Phí Nặc Ngạn đang lần lượt chào hỏi từng người , lúc nhìn sang Phí Nặc Nam , nụ cười trở nên xa cách giống như đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

” Vị này là...?”

Trong đám quan chức lập tức có một người nịnh nọt lên tiếng :” Thị trưởng Nặc , đây chính là Phí tổng của thành phố T chúng ta , là tổng tài của tập đoàn quốc tế Phí thị.”

Nặc Ngạn như bừng tỉnh ngộ :” Hóa ra là Phí tổng , thật hân hạnh , hân hạnh.”

Về mặt Phí Nặc Nam vô cùng thần nhiên , bắt tay hẳn một cái cho có hình thức :” Thị trưởng Nặc mới nhậm chức ,nhẽ ra tôi phải đến sớm để chúc mừng , nhưng gần đây lại bận quá ,mãi hôm nay mới có cơ hội, thị trưởng Nặc sẽ không trách tội chứ ?”

Phí Nặc Hiên cười cười :” Phí thị đã đem về cho thành phố T không biết bao nhiêu là vinh quang , Nặc mỗ [5] sao dám ?”

[5] Tự xưng , cách nói khiêm tốn.

Hai người già già cười nói khách sáo một hồi thì lại ngồi xuống.

Lúc này , trong lòng mọi người đều đã rõ ràng , thị trưởng mới đến cũng phải lấy lòng Phí Nặc Nam lão Phật gia này.

Nhưng mà điều kì lạ là trước kia dù có thị trưởng mới đến nhậm chức , bọn họ đều đến chúc mừng nhưng không bao giờ thấy Phí Nặc Nam xuất hiện lần nào , hôm nay không hiểu sao lại đến đây.

” Phí tổng !”

Phí Nặc Nam vừa mới ngồi xuống , Vilian từ bên ngoài xông vào , về mặt khẩn trương cầm điện thoại :” Trong nhà xảy ra chuyện , nhị thiếu gia đã bị thương !”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đại thúc , em bảo vệ bản thân rất tốt

Bởi vì Phí Nặc Nam rời đi nên buổi tiệc mừng hôm nay chỉ có thể tạm ngưng lại , mọi người âm thầm đưa mắt nhìn nhau , có người không thể tưởng tượng nổi , vì sao vừa nãy bọn họ nhìn thấy lúc Phí tổng kéo ghế đi khỏi đường như đã quay đầu liếc nhìn Nặc Ngạn một chút , hơn nữa ánh mắt kia.... tuyệt đối không hề thân thiện.

Charen lái xe đi trước , Vilian ngồi trong chiếc lát thì quyết định ở lại.

Phí Nặc Nam phải rời đi, lúc nào đi hoặc đi bằng gì , mỗi người ở đây đều không có quyền quản hay tư cách đề ý kiến , còn Vilian ở lại để sắp xếp thỏa đáng tàn cuộc nhưng chỉ có điều lời nói của hắn cũng không phải nói với những người đó.

” Thị trưởng Nặc .” Vilian điểm tên người đang mang bộ mặt ôn hòa , đáng vẻ nho nhã kia ” Tôi vừa nhận được điện thoại , nhà Phí tổng xảy ra chuyện , có kẻ lớn mật dám đột nhập vào nhà ngài ấy , không biết chuyện này thị trưởng Nặc có quản hay vẫn là mặc kệ ?”

Phí Nặc Ngạn như thế nào lại không biết Vilian đang nhằm vào hắn , liền đường hoàng nói không ít hơn một câu , nội dung khái quát trong bốn chữ : trấn an , cam đoan.

Sau buổi tiệc rượu, vẻ tươi cười của Phí Nặc Ngạn lúc này mới dần biến mất , di động trong túi rung lên một hồi , Phí Nặc Ngạn vừa mở ra thì thấy một tin nhắn.

” Cậu dường như đã quên lời hứa của chính mình.”

Tên người gửi đến chính là Phí Nặc Nam

Lời hứa ? Phí Nặc Ngạn cười khê , hắn đã hứa cái gì sao ? Hơn nữa , nếu đã đến thành phố T này , như thế nào lại bỏ qua cơ hội đấu với hắn ta một trận ?

Lần này chỉ là một thử thách nho nhỏ thôi , xem ra , người phụ nữ tên Sở Tiểu Kiều kia quả là nhược điểm của hắn ta.

Dao Thụy Sĩ không phải sắc bén bình thường , cho nên chỉ chọc lát sau cả cánh tay Phí Nặc Hiền đều xuất hiện những vết máu dài .

Sở Tiểu Kiều nhìn miệng vết thương ở cổ tay Phí Nặc Hiền , máu vẫn không ngừng tuôn ra , sắc mặt cậu ta cũng có chút trắng bệch , Sở Tiểu Kiều nhíu mày :” Xem ra đã cắt trúng mạch máu .” Quay đầu hô to về phía ngoài ,” Sao lâu vậy mà bác sĩ vẫn chưa đến ? Đi đi rồi sao ? Mau đi tìm bác sĩ đến đi! Nếu còn chậm , nhị thiếu gia của các người sẽ thành tàn phế đó !”

[Sne : Rõ ràng trong chương trước bảo chém vào ngón tay , ngón tay bị thương , giờ lại bị thương ở cổ tay , muốn chửi thề quá , ta nghĩ có thể tác giả đã sửa lại mấy lỗi như vậy nhưng do ta ko lấy được bản gốc cho nên mới có nhiều lỗi này . ==” , đánh quay lại chương cũ sửa lại là ở cổ tay .Nản quá .”

Phí Nặc Hiền siết chặt những động mạch chủ , cả cánh tay lúc này đều đã tê rần , tâm tình vốn có chút không yên nhưng vì lời nói của Sở Tiểu Kiều mà không nhìn được bật cười.

“Bác sĩ sẽ đến nhanh thôi , hắn là bác sĩ riêng do anh hai thuê , nhưng mấy hôm trước có việc nên đã xin ra ngoài giải quyết , anh ấy nghĩ bình thường trong nhà cũng không có người nào bệnh tật gì , cho nên liền đồng ý cho hắn đi vài ngày , ai biết tôi lại gặp phải chuyện như vậy.”

” Thiếu phu nhân , nhị thiếu gia , quân gia đã kêu người đi báo với ngài ấy , Lương tiên sinh đang trên đường trở về , sẽ nhanh đến thôi ạ.”

Bên ngoài , tiếng nói ồn ào của người hầu vang lên.

Sở Tiểu Kiều tìm một chiếc khăn mặt sạch thấm nước rồi lau máu cho Phí Nặc Hiên , bây giờ có thể làm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu , dù sao lát nữa bác sĩ đến xem miệng vết thương cũng phải lau sạch máu trước.

Một lúc sau , chậu nước đã bị đổi sang màu đỏ hồng.

Sở Tiểu Kiều cau mày , khăn mặt đột nhiên bị vứt khỏi tay , quay lại thì thấy Phí Nặc Hiên đang cầm khăn quấn lên vết thương , giống như muốn che miệng vết thương lại.

” Ôi !” Sở Tiểu Kiều chạy nhanh đến giặt lại khăn , Phí Nặc Hiên ngẩng đầu , vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn cô , Sở Tiểu Kiều trừng mắt liếc cậu một cái ,” Trên đây có biết bao nhiêu vi khuẩn , vết thương của cậu lại nghiêm trọng như vậy , nếu vi khuẩn bám vào thì sao ? Cậu là heo hả !”

Bị người khác mắng là heo nhưng Phí Nặc Hiên cũng không hề tức giận mà còn cười hắc hắc với Sở Tiểu Kiều , trên mặt mang vẻ cợt nhả...giống như những lần trước.

Sở Tiểu Kiều sờ sờ trán cậu :” Hóa ra mất máu quá nhiều sẽ biến người ta trở thành thẳng ngu .”

Tên gốc Phí Nặc Hiên vẫn đang cười toe toét , cho đến khi Sở Tiểu Kiều đang trầm lo lắng , nếu cậu ta còn cười như vậy có nên kêu người hầu trời lại hay không , phòng cậu ta gây chuyện rồi mới bắt đầu can ngăn.

” Chị dâu !”

Mi mắt Sở Tiểu Kiều run rẩy một hồi.

Phí Nặc Hiên mặt mày hớn hờ , trong mắt mang theo vài phần chân thành :” Từ nhỏ , anh hai đã đối xử rất tốt với em , em cũng đối xử với anh ấy rất tốt , bây giờ chị cũng tốt với em , về sau chị chính là chị dâu của em , em cũng sẽ đối tốt lại với chị !”

Sở Tiểu Kiều nôn nóng hướng về phía ngoài thúc giục sao bác sĩ còn chưa đến , lại không biết suy nghĩ của Phí Nặc Hiên lúc này.

Lúc trước kêu cô là chị dâu bởi vì Phí Nặc Nam xem cậu là em ,cậu ta cũng xem Phí Nặc Nam là anh hai , cho nên mới miễn cưỡng với vai vế của cô.

Nhưng mà về sau , Phí Nặc Hiên đã gọi cô một tiếng chị dâu từ tận đáy lòng , người phụ nữ thiết tình , không giả dối lại có biểu hiện tốt như vậy

mới xứng đáng trở thành chị dâu của cậu.

Tiếng bước chân vội vã vang lên , Sở Tiểu Kiều thúc giục:” Nhanh lên đi ! Lâu như vậy còn chưa đến , Lương tiên sinh kia không phải là ốc sên chứ ? Hay là dọc đường bị tảo bón ? Mau đi giục hân! Lâu vậy còn chưa đến , tảo bón cũng không cần phải lo lắng nhiều thế đâu !”

Một người đàn ông mang dáng vẻ phong trần mệt mỏi mang kính cận đầy trí thức đang vọt lên lầu , lúc nghe những lời hỏi thúc kia nhất thời trở nên cảm lạnh.

Lúc này , người hầu chợt lên tiếng :” Lương tiên sinh , kia là thiếu phu nhân của chúng ta .”

Lương Hải lúc này mới sực nhớ , hóa ra là người phụ nữ của Phí tổng , thời gian trước nghe nói cô ta ở nhà được bảo vệ rất tốt , nhưng do hân có việc phải đi cho nên chưa từng gặp qua.

Xử lý miệng vết thương của Phí Nặc Hiên xong Lương Hải đẩy gọng kính vàng trên sống mũi lên , vẻ mặt ngưng trọng :” Vết thương của nhị thiếu gia rất sâu , hơn nữa đã cắt đứt mạch ở cổ tay , không dễ trị khỏi.”

Phí Nặc HIên nhìn cổ tay bị bó như cái chân giò , cúi đầu , giấu đi ánh mắt lúc này.

Lương Hải cũng nói , tuy rằng bây giờ có rất nhiều máy móc hiện đại chữa bệnh rất tốt , nhưng mà đứt kinh mạch. . .

” Được rồi , nhưng anh phải giữ kín chuyện này với anh hai và chị dâu tôi.”

Sở Tiểu Kiều chờ bên ngoài , lúc lau vết thương cho Phí Nặc Hiên , cô cũng bị dính không ít máu còn chưa kịp rửa sạch thì tiếng bước chân lại vang lên , Sở Tiểu Kiều nhìn về phía cửa.

Tiếng bước chân của Phí Nặc Nam như thế nào , cô đã sớm nhớ rõ.

” Nhị thiếu gia sao rồi ?” Phí Nặc Nam vừa đẩy cửa vừa hỏi.

Người hầu kia lắc đầu :” Dạ không biết , bây giờ Lương tiên sinh đang xem xét vết thương cho nhị thiếu gia , phu nhân cũng ở bên trong.

Lúc cánh cửa bị đẩy ra , Sở Tiểu Kiều cũng nhào vào lòng Phí Nặc Nam :” Đại thúc !”

Trên đường trở về , Phí Nặc Nam như người mất hồn , lo rằng Phí Nặc Hiên gặp chuyện không may , cũng rất lo lắng cho Sở Tiểu Kiều , nhưng sau khi thấy cô mạnh mẽ lao vào lòng mình như vậy , nhất thời thờ phào nhẹ nhõm , cúi đầu định an ủi cô , lại thấy trên tay và quần áo cô đều loang lổ vết máu.

Phí Nặc Nam trợn mắt , một tay ôm lấy vai Sở Tiểu Kiều vừa quay đầu nhìn người hầu kia :” Đây là cô nói phu nhân không có việc gì sao ? Mất cô có bị mù không ? Cả người cô ấy toàn là máu , cô còn dám nói cho tôi là không có việc gì ?”

Phí Nặc Nam tức giận , giơ chân đạp người hầu kia ra khỏi cửa , hai tay che mắt Sở Tiểu Kiều lại , không muốn cô nhìn thấy cảnh tượng này.

” Thiếu gia .”

Những người hầu khác nghe thấy tiếng động , đều chạy đến đỡ người kia ngồi dậy , cung kính sợ hãi nhìn về Phí Nặc Nam.

” Các người nói thiếu phu nhân không sao ?” Phí Nặc Nam nghiêng răng , bọn người hầu run rẩy lên từng trận.

Cả đám cúi đầu không dám nói lời nào , vẻ mặt đầy khó hiểu , nhưng Phí Nặc Nam đang tức giận nên không chú ý đến .

Tay áo đột nhiên bị kéo kéo , Phí Nặc Nam quay đầu lại , đối diện với một đôi mắt sáng trong.

” Đại thúc.” Sở Tiểu Kiều ôm lấy hán , ” Bọn họ không có lừa anh , em không sao , em tự bảo vệ mình rất tốt , cũng bảo vệ em bé rất tốt , chúng em đều an toàn.”

Phí Nặc Nam nghe cô nói vậy , thần sắc âm trầm phút chốc biến thành mừng rỡ , cau mày nâng hai cánh tay cô lên rồi lại vuốt vuốt mấy vết máu trên váy cô :” Vậy mấy thứ này là ở đâu ? Là của ai ?”

Không đợi Sở Tiểu Kiều mở miệng , Phí Nặc Nam phóng ánh mắt cảnh cáo đến những người hầu bên ngoài :” Cô bé , em dám vì bọn họ cầu xin mà lừa gạt anh ... Hậu quả , em sẽ không gánh nổi đâu .”

Câu nói nhẹ nhàng bằng quơ nhưng lại khiến đám người kia run lên từng đợt , mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sở Tiểu Kiều ôm chặt lấy anh , thời điểm anh bịt mắt cô , cô có thể cảm nhận được sự run rẩy của anh , một người đàn ông hung hãn như vậy cũng có lúc sợ hãi sao ?

Cô gạt mạnh đầu , như khẳng định lại lời nói của chính mình :” Đại thúc , em thật sự không có chuyện gì , em sẽ không để cho bản thân xảy ra chuyện đâu .”

Sở Tiểu Kiều lau vết máu trên tay , nhìn Phí Nặc Nam cười hì hì :” Đại thúc , anh xem , máu này không phải của em , là của Phí Nặc Hiên , chỉ là lúc lau vết thương cho cậu ta không cẩn thận bị dính máu , em thật sự không sao .”

Phí Nặc Nam từ bị động biến thành chủ động ôm lấy cô , vẫn như cũ không quên nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng tròn trĩnh của cô :” Nó đâu rồi ? Không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng chứ ?”

Thanh âm trầm thấp chứa đầy vẻ căng thẳng và khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Nghiện Hôn Vợ Nhỏ Xinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.